

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author of the Murderbot Diaries

MARTHA WELLS

"A wildly original and
complex fantasy."
—N. K. JEMISIN

QUEEN DEMON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

M a r t h a W e l l s

QUEEN DEMON

TOR

T O R Y A Y I N G R U B U

N E G Y O R K

[Okumaya Başla](#)

[İçinde](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

Tor Publishing Group'un bu e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

[Sign Up](#)

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup _

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için Dijital Hak Yönetimi yazılımı (DRM) uygulamadan size sunmuştur. Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı, kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:
us.macmillanusa.com/piracy.

Troyce
Wilson'a

DRAMATIS PERSONAE

KAIISTERON: Yeraltı Dünyasının Dördüncü Hanedanının Prensi (Büyücü Kral olarak bilinir)

ZIEDE DAIYAHAAH: Khalin Adaları'nın Dağ Manastırları'nda Yüksek Öğretmen (Tapınak Salonlarının Belası olarak bilinir)

TAHREN STARGARD: Kutsal Toprakların Ölümsüz Mareşali (Düşmüş olarak bilinir)

DAHIN: Tahren'in Kutsanmış küçük kardeşi

GRANDMOTHER: Çayırların Saredi'lerinin atası, bir zamanlar Keşif Kaptanı, yeraltı güçleriyle bir antlaşma müzakere etti ve bir iblis prensiyle evlendi

Günümüz

SANJA: Çiçeklerin Ağzı'nın sokak çocuğu

TENES: kökeni bilinmeyen bir cadı, Aclines tarafından familiar olarak yakalanmış

BASHAT BAR CALIS: Benais-arik'in şu anki veliaht prensi, Yükselen Dünya Koalisyonu Konseyi'nin başkanı, eski imparator

RAMAD: Veliaht Prens Bashat'ın kişisel öncüsü MENLAS: Ne yazık ki hırslı bir yorumcu, vefat etmiş ACLINES: Büyük güce sahip bir yorumcu, vefat etmiş

SAADRIN: Stargard soyundan gelen Ölümsüz Mareşal, Tahren'den uzaklaşmış

FAHARIN: Ölümsüz bir patriark, vefat etmiş

TANIS: Ziede Daiyahah'ın en büyük kızı

ETEM: Ancartre'deki Nibet Evi'nin Kapı Bekçisi, Tescai-lin'e atanmış

DOMTELLAN: Ancartre Üniversitesi Rektörü

sURA: Ancartre Üniversitesi Tarih Bölümü akademisyeni

RAFIEM VE ELENİ: Kaçan komplocuların bulunmasından sorumlu ölümsüz mareşaller

ILHANRUN HIGHSUN: Eski bir Ölümsüz Mareşal, Kutsal'ın Hiyerarşilere teslim olmasına karşı çıktığı için yeminini bozmuş olarak damgalanmış

Geçmiş

BASHASA CALIS: Benais-arik'in veliaht prensi, şehrinin iyi davranışları için (Büyük olarak adlandırılan) Yaz Salonlarına rehin olarak gönderildi

ADENİ, VARRA VE ILUDI: Kentdessa Saredi'nin Enna'nın kuzenleri

ARN-NEFA: Kanavesi Saredi'nin iblisi (Arnsterath olarak bilinir).

TALAMINES: Yaz Salonları'ndaki Hiyerarşilerin mahkemesinin Yüksek Yorumcusu, aslen Irekan'dan askere alınmış

ARSHA, TELARE, NIRANA, HARTEL, CERALA: Bashasa'yı Yaz Salonları'nın Rehine Mahkemelerine kadar takip eden Ariki askerleri, daha sonra Kaiisteron Dördüncü Prens'i'ne atandılar.

ARAVA: kadro lideri.

VASHAR, TRENAL: Bashasa Calis'in kişisel kadrosundaki Ariki askerleri

SALATEL: Veliaht Prens Bashasa'nın ikinci kalkan taşıyıcısı, daha sonra Dördüncü Prens'e atanan kadronun lideri

AMABEL: Dördüncü Prens'in kadrosunun ilk Cadı öncüsü KREAT:

Amabel'in küçük kardeşi

BARAM, IBEL, MOTHER HIRAGA, ISA: Dördüncü Prens'in kadrosundaki Cadılar

THE DOYEN, HAWKMOTH, NIGHTJAR, SUNROSE, STORMBIRD, KNIFECREST, SHEARWATER, OWLET, SPARROWHAWK, TANGELD: toz fırtınaları
kuzeydoğunun kuzeydoğu

CIMERİ: bir toprak cadısı, eşi Raihar ile birlikte esaretten kurtuldu

TESCAI-LIN: Enalin'in Büyük Bilge ve Yüz

Coronels

LAHSHAR CALIS: Benais-arik'in veliaht prensi Bashasa'nın anne tarafından kuzeni DASARA: Lahshar Calis'in oğlu ve varisi

HIRANAN: Seidel-arik veliaht prensinin ilk kızı VRIM: Descar-arik veliaht prensinin ikinci oğlu

ASARA: Bardes-arik veliaht prensinin ikinci kızı STAMASH: Renitl-arik veliaht prensinin dayısı

KARANIS CALIS: baba kuzeni ile Prens-varis Bashasa, seçilen
seçilenterafından tarafından Hierarchs tarafından
gasp kural iktidarı Benais-arik Benais-arik'in

ölen

VARTASIAS: Dashar'a görevlendirilmiş bir yorumcu

Geçmiş: Kivilcim

"Yükselen Dünya" adının, Benais-arik'te koalisyonun ilk resmi toplantısında verildiği düşünülmektedir, ancak gerçek ilk toplantı, titiz olmak gerekirse, aslında o sırada hızla suyla dolan Hierarchs'ın Yaz Salonlarında gerçekleşti ...

Gerçek her zamanki gibi daha karmaşıktır. Hierarchs'ın Yaz Salonları'ndaki yenilgisi ve rehinelere geri dönüşüyle birlikte birçok yerde ittifak savaş konseyleri kuruldu. Bu konseyler sonunda, kuzeydoğudaki güçlü Enalin-Arike gücü, Arkai nüfusunun geri kalanı, Sana-sarcofa ve Palm ve Belith'te büyüyen birleşik direniş, Grale ve Ilver ile ittifak halinde ve güney bölgesi ile batı kıyısındaki diğer hayatta kalanlarla birleşti...

"Yükselen Dünya", Hierarchların saldırılarından kurtulanların savaşa katılmak için doğuya göç ederken yanlarında getirdikleri, dağlık batı Sınır Bölgesi'nden (veya doğuda Witchlands olarak adlandırılan bölgeden) köken alan "birçok/tümünün işbirliği" anlamına gelen bir terimin yanlış çevirisidir...

—*Hiyerarşi Savaşı Tarihi: Dördüncü Cilt: İlgilenen Bir Tarafın Kaleminden Zafer Fırtınasını Toplamak Tarafsız Taraf*

Güneş yüksekte ve parlaktı Kai, Bashasa'nın peşinden Benais-arik'e girdiğinde, kadroları at sırtında etraflarını sarmıştı. Kai, üzerinde sadece birkaç kan lekesi olan işlemeli ipek giysiler giymişti ve gaspçı Karanis'i Kagala Kalesi'ne kadar takip eden Hierarch hizmetkar soylularından biri kılığına girmişti. Bashasa, Karanis'in özenle süslenmiş paltosunu giymişti ve kadronun geri kalanı da gaspçının maiyetinin giysilerini giymişti. Onlarla birlikte gelen büyük Arike

askerleri kendileri olarak gelmişti; bunlar Karanis'in yanında getirdiği garnizon askerleriydi.

Neyse ki güneş, maiyetin giydiği geniş kenarlı ipek şapkalar için iyi bir bahaneydi. Kai'nin tamamen siyah gözlerini uzaktan görmek zordu, ama şapkasını aşağı eğik tutuyordu ve koyu renkli kıvrıkcık saçları bağlanıp şapkanın altına sıkıştırılmıştı. Talamines'in ödünç aldığı derisi gerginlikten karıncalanıyordu ve ifadesini kontrol edebileceğinden emin değildi.

Şehrin dış mahallelerinde dağınık ağaç grupları, ev kümeleri ya da evlerin bulunduğu harabeler, tarlalar ve bahçelerden oluşuyordu. Orada çalışan insanlar, başlarını eğik tutan ya da büyük asker grubuna gergin bir şekilde yan gözle bakan Arike'lerdi. Benais-arik'i koruyacak bir sur yoktu, görünüşe göre Hierarchs'tan önce buna hiç ihtiyaç duymamışlardı. Lejyonerler, Summer Halls'ta yaptıkları gibi, etrafına toprak ve taştan bir sur inşa edebilirdi, ama ya buna yeterince değer vermediler ya da bir saldırı olasılığı olduğunu düşünmediler.

Artık farklı düşüneceklerdi.

Bashasa, geniş taş döşeli bir yoldan ilerleyerek, stratejik olmaktan çok sembolik bir bariyer olan şehir kapısından geçti. Kapı, yolun karşısında tek başına duruyordu; dört uzun sütun, oyulmuş çiçekler ve sarmaşıklarla süslenmiş, üstünde çok sayıda sivri kemer vardı. Bir zamanlar parlak renklerle boyanmış olan kapının renkleri artık solmuş ve yıpranmıştı. Kapıyı koruyan lejyonerler, "Karanis"in geçişini selamlamadılar veya fark etmediler.

Kapının ötesindeki cadde de genişti, taş veya kum tuğladan yapılmış, kiremit çatılı, bazıları bahçeli avluları koruyan alçak duvarlı, bazıları iki veya üç katlı ve balkonlu binalar sıralanmıştı. Garip bir şekilde sessizdi ve sıradan insanlardan çok sıkılmış lejyonerler görülüyordu. Dar sokaklar bazı binalar arasında geçişe izin veriyordu, ancak Kai, ilk büyük kavşağı geçene kadar omuzlarındaki gerginlikten kurtulamadı; sanki bir kanyona sürüklenip kapana kısılmış gibi hissediyordu.

Cadde genişledikçe, evlerin üzerindeki oymalar ve boyalar daha zengin hale geldi, daha fazla balkon ve kepenkleri kapalı olmayan pencereler vardı, ve parlak renkli tenteler gölgelikli yürüyüş yolları

yayalar için. Sadece belirli evleri koruyan birkaç lejyoner gördüler, muhtemelen Hierarch görevlilerinin veya Arike hainlerinin yaşadığı evleri. Kai şehrin haritasını görmüştü ama diğerleriyle buluşacakları meydandan ne kadar uzakta olduklarından emin değildi.

Tüccar ve işçi kılığına girmiş olan Prens varisi Hiran, Lahshar'ın batı kanalından getirdiği kadrosunu güneyden getirirken, diğer Prens varisleri ve askerleri aralarında bölüşülmüştü. Şehirde Arike muhalifleri için iki farklı hapishane vardı ve her grup en yakındaki hapishaneye gidip, Bashasa'nın işaretini görür görmez onu kurtarmaya hazır olacaktı. Kai, yanında at süren Salat'le ne kadar yol gitmeleri gerektiğini sormak için eğilmek istedi, ancak bu, kimliklerini ele verme riskini doğurabilirdi. Kılık değiştirmiş kadroların diğer üyeleri, muhtemelen Kai gibi oyunculukta iyi olmayan ve savaş öncesi gerginliğiyle boğuşanların dikkatini başka yöne çekmek için aralarında rahatça konuşuyorlardı. Kai, Bashasa'nın ulaşamayacağı bir yerdeyken birinin ona saldıracağından korkuyordu, ama herkes Karanis ve bir Hierarch hizmetkâr-asilzadesinin aynı atı paylaşmasının imkânsız olduğu konusunda çok netti.

İmparatorluk dilinde bir ses, "Dur!" diye bağırdı.

Kai, yüksek sesle küfür etmemek için dişlerini sıktı; bu, en kötü kabusunun gerçekleşmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Bashasa dizginleri çekti ve kadro lideri Arava, diğer askerlere işaret etmek için elini kaldırdı. Kai, grup durduğunda herhangi bir kargaşa olup olmadığını görmek için arkasına bakmadı. Bashasa şapkasını eğik tuttu. Kai, Karanis'i kanla kaplı bir ceset haline gelene kadar yakından görmemişti, ama Bashasa da yaklaşık aynı boyda, geniş omuzlu, koyu renkli kıvrıkcık saçlı ve sıcak kahverengi tenliydi. Ama yüzleri hiç benzemiyordu.

Beyaz ve altın rengi süslü bir Arike ceket ve etek giymiş bir adam, kapalı geçitten Bashasa'ya doğru büyük adımlarla yürüdü. Bir hizmetçi, başının üzerinde güneş şemsiyesi tutarak hemen arkasında aceleyle ona yetişmeye çalışıyordu ve onu dört lejyoner ve iyi giyimli bir grup insan takip ediyordu. Kai, şapkasının kenarından yüzünü buruşturan Salat'le endişeli bir bakış attı. Bu kişi, Benais-arik şehir devletinin Hierarch tarafından atanmış hükümdarı Karanis olduğunu düşündüğü adama, hem de herkesin içinde, yüksek sesle emir yağdırdığına göre, belli ki yüksek rütbeli bir memurdu.

Ve adam, güneşten solmuş ve kızarmış teni, açık kahverengi ve düz saçlarıyla Arike'li gibi görünmüyordu. Kai, bunun mutlaka Arike'li olmadığı anlamına gelmediğini öğrenmişti, ama bu görünüm daha çok takımadalar veya güneyde yaygındı. Hiyerarşinin hizmetkar soylularının çoğunun geldiği yerlerdi.

Adam, Bashasa'nın atından birkaç adım uzaklıkta durdu ve "Nereye gidiyorsun, Karanis?" dedi. Sesi kendinden emin ve eğleniyor gibiydi.

"Saraya mı? Garnizon komutanına rapor vermelisin. Kaçan o pisliği halletmezsen ne olacağını biliyorsun."

Dross, lejyonerlerin Arike ve diğer doğu halklarına verdikleri addı. Salatell'in boğazından çıkan düşük ses tonuna bakılırsa, durum duyulduğundan daha kötüydü.

Başını eğen Arava, "Yüce Efendim, haklısınız, ama veliaht prens Karanis'in önce halletmesi gereken bir işi var. O..."

"Cevap ver, Karanis!" diye bağırdı adam.

Her şey durdu, esinti bile kesildi ve izleyen ölümlülerin sessizliği Kai'nin kemiklerine işledi. Ciğerlerinden nefesinin çıktığını hissetti ve yakındaki atlardan biri ayaklarını yere vurdu. Her şeyin ters gidebileceği, dünyalarının sona erebileceği, tek acı verici, acınası umut ışığının sönebileceği pek çok an olmuştu, ama o diğer anlar o kadar hızlı geçmişti ki, net olarak hatırlamak zordu. Bu an ise havada asılı kalmış, hepsini sonsuza dek bir uçurumun kenarında sallandırıyor gibiydi.

"Ah, peki." Bashasa yavaşça başını kaldırdı ve şapkasını geriye doğru eğdi. Hoş bir sesle, "Sanırım devam etmek istediğimiz gibi, şimdi başlamalıyız," dedi.

Adam ona baktı. "Kimsin sen?"

Garson güneş şemsiyesini düşürdü. İnanamayan bir ifadeyle geri çekildi ve "Prens veliahtı..." dedi.

"Koş," dedi Bashasa ve kılıcını çekti.

Kadın kaçtı. Sokaktaki diğerleri dağıldı ve koştu. Hiyerarşi hizmetkari geri çekildi ama Kai, Bashasa'nın kılıcı havayı keserken bir kılıç parlaması gördü. Adam düştü.

Arava bir emir bağırdı ve arkalarındaki askerler cevap olarak kükredi. Kai rahatlamış bir şekilde homurdandı ve diğerleriyle birlikte ileri atıldı.

Atının pençeli ayakları onun üzerinden geçerken, yerde yatan hizmetçi-asilzadeyi gördü.

Kai, Bashasa'nın hemen arkasında kalmaya odaklanırken sokaklar bulanıklaşmaya başladı. Arike'ler, Saredi'ler kadar iyi binicilerdi ve saldırgan atları hızlı ve çevikti. Terk edilmiş bir araba için düzenlerini bozdular ve kaçan ölümlüleri önlemek için yoldan saptılar. Bir lejyoner birdenbire ortaya çıktı ve Salatel'e mızrağını kaldırdı. Atı yön değiştirdi ve Kai ona ulaşmadan Kai'nin atı atladı ve adamın omzunu dişleriyle parçaladı. Ezilmiş bedeni geride bırakıp ilerlemeye devam ettiler.

Yakınlardan gelen yüksek sesler Kai'ye sinyallerin verildiğini gösterdi. Askerler arasından okçular, yanan barut çubuklarıyla okları havaya ateşliyorlardı. Yüksekte, çubuklar ışık ve ses patlamalarıyla patladı. Umarım Hiranan, Lahshar ve diğerleri onları görürlerdi, ama şimdi eylem başlamış olduğundan Kai tüm endişelerinin kaybolduğunu hissetti. Eğer düşeceklerdiyse, savaşarak düşeceklerdi ve bu onun isteyebileceği tek şeydi.

Bir sonraki köşede, yolu kapatmak için toplanmış daha fazla lejyonere çarptılar ve aniden her tarafta savaş başladı. Kai, Bashasa'nın etrafındaki biniciler çemberinde kalarak iki kişinin miğferini mızrağıyla deldi. Birisi alarm vererek bağırdı ve birkaç adım ötede bir asker göğsüne ok saplanarak yere düştü.

"Kai!" diye bağırdı Bashasa. Yukarıyı işaret etti. Üç katlı bir kule yükseliyordu, balkonda yaylı figürler vardı. "Onları durdur!"

Kai yüzünü buruşturdu; kalıp Bashasa'nın buradan sağ salim çıkmasını sağlamak istiyordu. Ama Saredi keşif eğitimi devreye girdi ve vücudundaki her sinir protesto etse de mızrağını kınına koydu ve atını kuleye doğru çevirdi.

Ziede burada olsaydı bu daha kolay olurdu, ama o dün gece Tahren ile gizlice şehre girmişti. Ölümsüz Kutsal Kuyu kaynağının, Thosaren Kuyusu ile bağlantısının bulunduğu kuleye gitmeyi planlıyorlardı. Amaçları, kuyu kaynağını ele geçirip, buradan Hierarchs'a yardım mesajı gönderilmesini engellemekti. İlk başta onu yok etmeyi düşünmüşlerdi, ama Dahin, gelen mesajlara cevap vermenin buy onlara daha fazla zaman kazandıracağını Kai bilemeyeceklerini

başarılı olup olmadıklarını tekrar görene kadar bilemezdi. Ya da kutsanmış yükseliş sallarının onları havadan yok etmek için gelip gelmediğini.

Duvara ulaştı, dizginleri çekti ve üzengide ayağa kalktı. Atı homurdandı ve dans etti, ama o bir pencerenin oyulmuş lentosuna tutundu. Kendini yukarı çekti, omzunu ahşap kafese çarptı ve içinden geçerek parçalanmış tahtaların üzerine düştü. Ölümlüler çığlık attı ve kaçtı. Onları görmezden geldi, ayağa kalktı ve en yakın kapıdan merdiven boşluğuna atladı.

Dans eden figürlerle boyanmış duvarları geçerek koştu. Bir sonraki sahanlıkta arkasında hafif adımlar duydu ve geriye baktı, ama Telare, Cerala ve Nirana'ydı. Bashasa ve kadrosuyla kalmaları gerekirdi, ama şimdi bu emri vermek için biraz geç kalmıştı. Kai köşeyi döndü ve zengin giyimli bir ölümlünün kılıcına neredeyse çarpıyordu. Kılıcıdan geri çekildi ve adamın bileğini yakaladı.

Kai, tüm canını çekecek kadar zamanı yoktu, sadece onu yere düşürecek kadar vardı. Her nefeslik gecikme, bir başka ölü müttefik, Bashasa'nın hayatı anlamına gelebilir. Yere yığılan bedeni kenara itti ve son kısa merdivenleri tırmanarak kulenin en üst katına çıktı.

Birkaç ölümlü arka duvara sıkışmış, korkuları Kai'ye onların savaşçı olmadıklarını gösteriyordu. Bazıları çocuktu, bazıları ise zaten yaralı ve hırpalanmış yetişkinlerdi. Geniş sahanlık dağınıktı, minderler etrafa saçılmış, masa parçalara ayrılmıştı. İki lejyoner, sıkışıp kalmış ölümlülerin yanında durmuş, güneş ışığı alan odaya açılan yarı açık kapıyı koruyorlardı. O odadan balkona çıkılıyordu ve lejyonerler yaylarla silahlanmıştı. Kai için bu bir sorun değildi, ama kadrosunun zarar görmesini istemiyordu. Bu işi hızlı ve sessizce halletmesi gerekiyordu. Vücutuyla hareketini gizleyerek, kadrosuna beklemelerini işaret etti; arkasında, merdivenlerdeki ayak sesleri durdu.

İki lejyoner dönüp Kai'nin görünüşüne şaşkınlıkla baktılar; neredeyse hiç ses çıkarmadan hareket etmişti ve bir hizmetçi-asilzade gibi giyinmişti. O tereddüt anında Kai, merdiven sahanlığını geçerek ilk lejyonere ulaştı ve adamın yüzünün alt kısmını yakaladı; adam tepki veremedi Kai, onun nefesini, ardından da hayatını aldı. İkinci lejyoner yardım istemek veya uyarıda bulunmak için bağırıyordu, ama bunun yerine kısa bir mızrakla Kai'nin yan tarafını bıçakladı.

Bu darbe Kai'yi sarsmıştı, ama o mızrağı koluyla kavrayıp yerinde tutarken, Cerala ve Telare merdiven sahanlığına koştular.

Telare, legionary'nin karnındaki zırhın boşluğuna kılıcını sapladı ve Cerala, adam gırgırlamaktan başka bir şey yapamadan boğazını kesti. Kai, kurumuş legionary'yi yere bıraktı ve mızrağı yanından çıkardı. Nirana yarı açık kapıya doğru ilerlemişti. Cep aynasını kullanarak içeriye hızlıca baktı, sonra Kai'ye her şeyin yolunda olduğunu işaret etti.

Kai sessizce onun yanından geçti. Burası, devrilmiş kanepeler ve yatakların bulunduğu, geniş balkona açılan kapıları olan başka bir odaydı. Yarım düzine lejyoner, iki hizmetçi-asilzadeyle birlikte dışarıda duruyordu. Tüm lejyonerlerin yayları vardı ve aşağıdaki savaşı hedef alıyorlardı. Başka çare yoktu, hepsini aynı anda öldürmeleri gerekiyordu.

Kai yeterince yakındaydı, sadece iki adım ötedeydi ve niyetini güçlendirmek için, kapanmakta olan mızrak yarısından gelen acıyı kullanıyordu. Çömeldi ve balkonun ahşap zeminine tasarımı çizdi.

Biri İmparatorluk dilinde küfretti. Kai niyetini serbest bıraktığında, başını kaldırıp doğrudan kafasına nişan alınmış bir ok gördü. Daha önce hiç kafasından vurulmamıştı ve vurulursa ne olacağını öğrenmek istemiyordu. Niyetinden alevler yükselirken kendini kapıdan geri itti. Ok, Kai'nin bulunduğu yere çarptı ve hemen küle dönüştü.

Ateş, kırmızı parlayan bir sıvı gibi ahşap balkonda yayıldı. Adamlar çığlık atacak zaman bile bulamadan yakalandılar, yayları giysileri tutuşmadan önce ısıdan kırıldı.

Ateşi sınırlı bir alanda tutmak, saatlerce tasarım üzerinde kafa yormadan hızlıca yaratmak ve istediği zaman durdurmak zordu, ama bu niyeti daha kullanışlı hale getiriyordu. Kai, Ziede'nin yardımıyla bunu pratik etmişti; Ziede, keskin bir hava akımıyla kontrolsüz yangınları söndürmede bir miktar başarı elde etmişti, ancak bu her zaman olması gerektiği gibi çalışmıyordu ve sinir bozucu sonuçlar doğuruyordu. Hedefe yakın olmak ve sonucu kontrol etmek için yeterli acıyı hissetmek bir zorunluluktur; yazlık salonları kazara yok ettiği su niyeti, unutulması pek olası olmayan bir uyarıydı.

henüz bu kadar güçlü bir niyet yaratmayı bilmiyordu; ölü yorumculardan tamamlanmış tasarımları çalmak daha kolaydı.

Kai, korkuluğu tutarak aşağıya baktı.

Okçuları ölmüş ve üstlerinde korkutucu bir ateş patlaması yaşanmış olan lejyonerlerin safları bozulmuştu. Bashasa ve diğerleri tuzaktan çıkmak için ilerlediler. Kai rahat bir nefes aldı ve arkasını döndü.

Merdiven sahanlığına geri döndü, Cerala silahsız ölümlülere hızlı ve güven verici bir şekilde konuşuyordu. Kai'nin yanlarından geçip gitmesini şaşkın gözlerle izlediler.

Alt katlardan gelen gürültü ve çığlıklardan, Nirana ve Telare, Salatel, Arsha ve Hartel'e katılarak evdeki geri kalan lejyonerleri öldürmeyi bitirmişlerdi. Kai alt kata indi ve dağınık haldeki sivillerin askerlere yardım ettiğini, saklandıkları yerleri gösterdiğini ve kırık mobilya parçaları ve mutfak bıçaklarıyla lejyonerlerin peşine düştüğünü gördü.

Kai, giriş holünün yanındaki orta odada durdu. Duvarlar boyunca minderli kanepeler diziliydi ve dökülen yiyecekler ve kırık tabaklar parlak renkli halıları mahvetmişti. Burada beklediğinden daha fazla lejyoner olduğunu ve bunun hem kendisi hem de kadrosu için kötü sonuçlanabileceğini kabul etti. Ancak ölülerin çoğu silahsız ve zırhsızdı, giysileri açık ya da tamamen yoktu. Kai, Salatel ve diğerlerinin cesetleri soymak için zamanları ya da istekleri olduğunu düşünmedi, bu yüzden lejyonerler kadro geldiğinde bu halde olmalıydılar. Ve mekan damıtılmış içki ve ekşimiş şarap kokuyordu. Yarı çıplak bir lejyoner cesedinin üzerinden atlayarak, "Burada ne haltlar dönüyordu?" diye sordu.

Nirana, cesedin öldüğünden emin olmak için mızrağıyla cesedi dürttü ve Hartel'e, "Sıra sende," dedi.

Hartel, "Burası bir eğlence evi. Para ödeyerek giriyorsun, çoğunlukla partiler, sohbetler, müzik, hikayeler, bazen de seks var. Eğlenmek için tasarlanmış bir yer." dedi. Merkez salonda

"Lejyonerler evleri ele geçirip ev sahiplerinin gitmesine izin vermiyorlar ve onlara lejyonerlerin istediği her şeyi yaptırıyorlar."

Kai, sormamış olmayı dileyerek homurdandı. Cesetleri kontrol eden ve evlerinin kalıntılarını karıştıran siviller, kadro askerlerinden daha hırpalanmış görünüyorlardı. "Bunu bilseydim, ateşi bu kadar çabuk yakmazdım." Kapiya doğru yöneldi. "Gitmeliyiz."

Atları, caddenin biraz ilerisinde ölü bir lejyonerin burnunu koklayan bir yerde buldular. Atlara binip yola çıktıklarında, çatışmada ayrılmış diğer kaçaklar arkalarından geldi. Caddenin ilerisinde, siviller kapalı yürüyüş yollarına ve balkonlara çıkmış, hep birlikte bağııyorlardı, ama hiçbiri onlara bir şey atmaya ya da yolunu kesmeye çalışmadı. Kai hâlâ Arike dilini öğreniyordu ve sadece birkaç kelime anlayabiliyordu, duygular ve taş duvarlardan yankılanan sesler de yardımcı olmuyordu. İki lejyoner bir evden fırladı ama kaçıyorlardı, ellerinde sopalar ve diğer geçici silahlarla bir grup sivil onları kovalıyordu. Telare, lejyonerlerin kaçışını engellemek için yeterince uzun süre dizginleri çekti, sonra yetişmek için acele etti.

Önde silahların çarpışması sesi duyuldu. Yolun iki yanındaki duvarlar aniden yıkıldı ve açık bir meydana, Arike askerlerini kuşatmış olan piyadelerle karşılaştılar.

Bashasa görünmüyordu, ama Kai, birinin başının üzerinde yüksekte tutulan bir direğe asılı, ölü şehir Suneai-arik'in bayrağının çılgınca dalgalandığını görebiliyordu. Kai, Salatel'e işaret ederek atını ileri sürerken, "*Bunu yapmayı bırakmak zorundalar*" diye düşündü. Bu, Bashasa'nın konumunu gösteriyordu ve bu iyi bir fikir değildi. Bu sefer, şehirdeki Arike'lerin burada kimin olduğunu, bunun bir kurtarma operasyonu olduğunu, başka bir fatih olmadığını bilmeleri gerekiyordu.

Kai, diğer Arike'ler gibi eyerine iki kısa mızrak takmıştı, ama Saredi ailesi ona, bir iblis olarak yeteneklerinden yararlanmasını, bir ölümlü gibi savaşımaya çalışarak zamanını boşa harcadığını öğretmişti. Kadroyla birlikte ilerledi ve lejyonerlerle çatışmaya girerken, çıplak bir bileğe, bir boyuna dokundu, bir yanağı okşadı.

Erkekler, vahŖi atları uzak tutmak için kalkanları vardı ve bıçaklı silahların darbeleriyle hızlıca engel oluyorlardı, ama Kai hızlıydı, onları yere sermek veya sendeletmek için yeterli kadar canlarını alıyor ve askerlerin iŖlerini bitirmelerine izin veriyordu.

Daha fazla silahlı Arike sivili uzak taraftan meydana akın etti ve Kai, aralarında veliaht prenses Hiranana ve kadrosunu gördü. Lejyonerlerin düzeni bozulmaya baŖladı; yerdeki cesetler manevra yapmalarını zorlaŖtırırken, Arike atları canlı ya da l bedenlerin üzerinde yürümekten hiç çekinmiyordu. Bashasa, Kai'ye Arike'nin savaŖarak anlaŖmazlıkları çözmeyi nesiller önce bıraktığını, çünkü savaŖmada çok iyi oldukları için birbirlerini yok olana kadar katledeceklerini sylemiŖti. Kai bunun övünme olduğunu dŖnmŖti, ama belki de bunda bir gerçeklik payı vardı.

Lejyonerler dağıldı ve savaŖ, kan ve kargaŖanın hüküm sürdüğü bir karmaŖadan, çevredeki sokaklara kaçan dağınık gruplara dnŖti. Kai ve kadrosu, son direniŖ ceplerini yarıp Bashasa'ya ulaŖtı. Bashasa, meydanın dıŖ kenarında, lejyonerlerin ana gücünün, karargah olarak kullandıkları Ŗehir meclis binasına çekilmesini engellediği yerdeydi. Arike askerleri, zengin oymalı sütunların yanındaki basamaklı terasta esirleri diz ktrdler. Bashasa, "Teslim olurlarsa merhamet gösterilecek! Lahshar, beni duydun!" diye bağırdı. Lahshar sinirli bir Ŗekilde burnunu çekip atını döndürdü, kadrosu da onun peŖinden döndü.

Kai ona doğru ilerlemeye baŖladı ve Salatel, "Dördüncü Prens, bekleyin" diye tısladı. Onunla aynı hizaya geldi ve kalçasının üstüne saplanmış kırık mızrağa kaŖlarını çattı. "Ben...?"

"Devam et," dedi ona. GiriŖimci bir lejyonerin atını öldürmesini engellemek için kaydırdığı sağ bacağında eŖitli kesikler ve bir bıçak yarası vardı. Kadrosunun geri kalanı hala ayaktaydı ve atlarının üzerinde, herhangi bir lejyonerin hala saldırma isteği olması ihtimaline karŖı etraflarına dağılmışlardı. "Yaralı var mı?"

"Senden daha fazla değil." Salatel yüzünü buruŖturdu ve mızrağı çekip çıkardı.

Kai, eyerin üzerine eğildi ve acı dalgasını diŖlerini sıkarak bastırdı. Hızlı iyileŖmesi, acı çekmediği anlamına gelmiyordu

. Uzun boylu ve iri yapılı Cerala'nın Bashasa'nın görüşünü engellediğine sevindi. Bir sonraki niyet için olabildiğince fazla acı kanalize etmeye çalıştı, ama bu zordu ve acının çoğu, hemen kullanılacak bir şey olmadığında kum taneleri gibi dağılmış gibi görünüyordu. Pratik yapması gereken başka bir şey daha.

Derin bir nefes aldı, oturdu ve atını tekrar ileri doğru sürmeye başladı. "Dördüncü Prens!" Bashasa onu görünce seslendi. "Her şey yolunda mı?" O da şapkasını kaybetmişti ve yüzü ter ve kirle kaplıydı. Sağ ceket kolu kesilmiş ve kanlıydı ama farkında değil gibiydi.

"Şimdilik," diye cevapladı Kai. Planın ne olduğunu biliyordu ama meydana akın eden ve yakınlarda toplanan sivillerin de bunu duymasını istiyordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Bashasa'nın yönlendirilmesine gerek yoktu. Sesini duyulacak şekilde yükseltti. "Şimdi Hierarchs'ın hizmetkarlarını şehrimizden kovacağız!"

Kai meydana geri döndüğünde gün batmıştı. Meclis salonunun terasında büyük asma lambalar yanıyordu ve Kai, Arava ve Trenal'in tanıdık siluetlerini gördü. Trenal, Kagala'da yaralandıktan sonra koltuk değneği kullandığı için şimdi daha kolay fark ediliyordu. Garnizon subayları ve diğer kadro üyeleri kapıların yakınında toplanmış ya da nöbet pozisyonunda duruyorlardı. Kai, yine Bashasa'nın emriyle onlardan ayrılmıştı, Ziede ve Tahren'i kontrol etmek için. Bu can sıkıcı ve biraz kafa karıştırıcıydı; Kai, Bashasa'nın koruması olacağını, kelimenin tam anlamıyla Bashasa ile düşman arasına kendini koyacağını ummuştı. Ama Bashasa ona sürekli başka şeyler yapmasını emrediyordu. Elbette, bunlar onun için uygun olan acil işlerdi, ama yine de.

Ziede, artık çok yorgun olduğunu ve kendisini taşımak için daha fazla rüzgâr şeytanı çağırmayacağını kabul ederek Kai'nin arkasında at sürüyordu. Bütün gün çok çalışan askerler en azından dün gece uyku fırsatı bulmuşlardı, ama o, dün sabah Tahren'le birlikte şehre gizlice girdiklerinden beri uyanık kalmış ve yeteneklerini kullanmıştı. Tahren'in süslemesiz gri paltosunu giymiş, başını Kai'nin omzuna yaslayarak Kai'nin sırtına yaslanmıştı.

Tahren, Dahin ve Bashasa ile Hiranın'ın kadrolarının en güvenilir birkaç üyesiyle birlikte kuyu kaynağını hala koruyordu. Kuyu kaynağı, merhum gaspçı Karanis'i denetlemekle görevli olan hiyerarşi hizmetkari asilzade Ilicarat'ın evine bağlı bir kuledeydi. Görünüşe göre, sokaklarda ordularını durduran ve aldatmacalarını ortaya çıkaran kişi oydu; Kai'nin bildiği kadarıyla, ondan geriye kalanlar hâlâ oradaydı.

Kai'nin kadrosunun çoğu onu takip etti, ancak Arsha ve Telare yaralanmış ve prens veliahtlarının sarayının önündeki alana kurulan hekim çadırına gönderilmişti. Çadırın etrafında şimdi düzinelerce fener ve birkaç geçici çadır daha vardı. Bu, terk edilmiş Kagala'dan gelen geri kalan erzak konvoyunun da geldiği anlamına geliyordu.

Birçok Arike askeri ve sivil, çoğunlukla düzenli gruplar halinde çadırların etrafında ayakta duruyor veya oturuyordu. Kai, garnizonun yem ve su kovalarıyla geçici nöbetçilik kurduğu arazinin kenarına doğru dizginlerini çekti. Salatel atından indi ve Hartel'e hayvanlarla ilgilenmesini söyledi. Kai, Ziede'yi dikkatlice dirsekledi. Ziede uyanarak homurdandı ve oturarak "Ne?" diye sordu.

"Burada kalmak mı istiyorsun, yoksa bizimle içeri girmek mi?" diye sordu Kai. Hava ılıktı ve Hartel burada nöbet tuttuğu sürece, diğer birçok asker gibi atların bulunduğu çitlerin yanında battaniyenin altında kıvrılıp yatması yeterince güvenli olacaktı.

"Hayır, sizinle geleceğim," dedi esneyerek. "Bashasa'ya rapor vermem gerekiyor."

Tahren, Kai'ye görevlerinin nasıl gittiğini özetle anlatmıştı ama Kai onunla tartışmayacaktı. Ziede, Bashasa'yı ne kadar çabuk görürse, ona dinlenebileceği güvenli bir yer bulması da o kadar çabuk olurdu.

Kai, Nirana ona destek olmak için kolunu uzatarak yanında beklerken, Cerala kayana kadar bekledi. Cerala içini çekip gözlerini devirdi; Nirana'nın ona olan ilgisi apaçık ortadaydı.

Meydanı geçtiler ve merdivenlerden çıkarak meclis terasına çıktılar. Sivri kemerli kapılar Kai'nin boyunun iki katı kadar yüksekti ve kapıların bulunduğu duvarda yüzlerce küçük insan figürü oyulmuştu: Bazı sahnelerde ordularla savaşıyorlardı, ama çoğunda meyve topluyor, kanal tekneleriyle seyrediyor, taşları istifliyor,

tahta akıyor, dev vazolar taşıyor, balık ağıları çekiyor, öküzleri sürüyor ve Kai'nin farkına varacak zamanı olmayan sayısız başka şey yapıyordu. Yüksek kapıların üstünde oyma devam ediyordu, ancak hava girmesini sağlamak için delikler açılmıştı.

Herkes, lambaların altındaki terası geçerken Kai, Ziede ve kadroya bakmak için döndü, ama Kai buna alışkındı. Hâlâ bir Hierarch'ın hizmetkâr-asilzade kıyafetini giyyordu, ancak şapkası ve süslü paltosu yoktu, uzun gömleği ve eteği yırtılmış ve kan lekeli, kenarları biraz yanmıştı. Kai onu arkasında sürüklemiyor olsaydı, Ziede'yi tanımayabilirdi bile. Tahren'in ceketinin altında, Arike kadınlarının giydiği basit bir tunik ve pantolon vardı, uzun örgülü saçları arkada toplanmıştı.

"Bu önemli bir toplantı," dedi bir Arike muhafızı, kapıyı kapatmak için hareket ederek. "Kadrolar dışarıda kalacak..."

"Bunlar Prens Bashasa'nın danışmanları," dedi Arava, Salatel tepki vermek için nefesini toplarken. Muhafızı kenara çekip Kai ve Ziede için büyük kapıyı açtı.

"Burada bekleyeceğiz, Dördüncü Prens," dedi Salatel, Kai'ye işaret ederek.

Arike siyaseti Kai'yi yoruyordu ama kimse itiraz etse de etmese de Bashasa'ya katılmaya niyetliydi. Arava'nın yanından geçerken, "Dördüncü Prens, şu kapılardan geçin," dedi.

İçeride, toplantıya katılmaları engellenmiş olan sivillerle dolu, fayans döşeli bir fuaye vardı, ama sessizce dinliyorlardı. İçerideki geniş kapılar açıktı ve içeriden gelen bağırışlar açıkça duyuluyordu. O kapıdaki askerler de Bashasa'ya aitti ve Kai ile Ziede'yi hızla içeriye geçirdiler.

Büyük salon, bina gibi yuvarlaktı ve tepede sivri bir kubbeye kadar tamamen açıktı. Delikli duvarlara rağmen iç mekan sıcaktı, Arike'nin bağırışları arasında oyma detaylar görünmüyordu. Bashasa, ortadaki yükseltilmiş bir platformda duruyordu.

Kalabalığın çoğu zayıftı, giysileri dağınık ve kirliydi, diğerleri yaralıydı veya açıkça savaşı katılmıştı. Bunlar, Hiranın ve Lahshar'ın kurtardığı hapishanelerden serbest bırakılan muhaliflerden bazıları olmalıydı. Şehrin diğer sakinleri açıkça daha iyi durumdaydı, Arike'nin sevdiği parlak renkler ve nakışlar giyyorlardı veya

ağır işler için sade giyinmişlerdi. Hepsi de somurtkan, çaresiz veya öfkeli görünüyordu. Kai, Bashasa'yı orada korumasız görmekten rahatsızlık duyuyordu.

İleri doğru ilerlemeye başladı ve Ziede onun kolunu tuttu. Onu neredeyse silkip atıyordu. Artık tamamen uyanmış olan Ziede, "Hayır, müdahale etme. Bunun olacağını biliyordu" diye fısıldadı.

Kai yüzünü buruşturdu, ama Bashasa sanki kadrosuyla konuşuyormuş gibi sakindi, sesi güçlü ve netti. Arike dilinde konuşuyordu ve Kai çoğunu anlayamıyordu; çok hızlı konuşuyordu ve Bashasa Kai'nin henüz öğrenmediği kelimeler kullanıyordu. Dinleyiciler, Bashasa'nın öfkeli veya korkmuş sorularını yanıtlarken ona yoğun bir şekilde odaklandılar. Bashasa bazen, yüksek pencerelerle çevrili uzak duvara doğru eliyle işaret ederek, panjurları açıp meydana organize kaosu aşağıdan izledi.

Lambaların titremesi, üst duvarlarda sıvanın çizik ve sıyrıklarla dolu olduğunu, bazı şeylerin kaldırıldığını ve büyük bir duvar resminin parçalandığını, sadece renk şeritleri ve ara sıra boyalı figürlerin yüzleri veya kolları kaldığını gösteriyordu. Kai, şehrin resmi toplantı salonunun, Bashasa'nın gaspçı Karanis ile yüzleşmeyi planladığı yer olduğunu hatırladı.

Bashasa, Tapınak Salonlarında Hiyerarşilere saldırıp savaşarak öleceğini açıkladığı gibi ikna edici ve hafif bir üslupla konuşmuyordu. Son derece ciddi, ölçülü ve kontrollüydü. Bunun için hazırlıklıydı. Arik savaşı bıraktığından beri prens varislerinin liderlik anlaşmazlıklarını çözdüğü gibi, şehrin kimi takip edeceği sorusunu halkın sözcülerine sormak istiyordu. Ancak Karanis, Bashasa'yı öldürmek için Kagala'ya gelmiş ve orada ölmüştü, çünkü askere aldığı tüm Arike'ler ona sırt çevirmiş ve maiyetindeki bir hizmetçi, Karanis'in sırtına bir bıçak saplayarak anlaşmazlığı çözmüştü.

Kai, imparatorluk dilinde iblis anlamına gelen kelimeyi ve Karanis'in adını duydu. Konuşanı ayırt edemedi. "Ne dediler?" diye Ziede'ye fısıldadı.

Ziede dinlerken kaşlarını çattı. "O kişi, Bashasa'nın Karanis'i onun için öldüren Hierarchs'ın iblis kölesine sahip olup olmadığını soruyor."

Bashasa, "Bu doğru değil" diyordu. Kai bunun Arike dilindeki anlamını anladı. "Karanis, bu şehrin gençlerinden biri tarafından öldürüldü.

. Bahsettiğın kişi bizim müttefikimiz, yeraltının dördüncü prensi Kaiisteron. O, Yaz Salonları'nda bir Hierarch'ı bizzat öldürdü ve orada zaferimizi garantilemek için birçok yorumcuyu yendi."

Platformun hemen altında duran bir kadro askeri uzanıp Bashasa'nın ayağına dokundu. Bashasa etrafına bakındı ve Kai'ye işaret etti. "Gördüğün gibi, Dördüncü Prens burada."

Kalabalık dönüp ona baktı. Kai de onlara bakarak, özellikle etkili olduğunu bildiğı bir şekilde kaşlarını indirdi. Önündeki ölümlüler hemen gergin bir şekilde uzaklaştılar.

"Şimdi," dedi Bashasa, kalabalığa dönerek. "Danışmanlarım, subaylarım ve şehir lonca liderleriyle görüşürken bu tartışmayı askıya almamız gerektiğini ısrarla belirtmeliyim. Almamız gereken birçok karar var. Geri kalanlarınızın da yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacı var. Yapacak çok işimiz var."

Kai ve Ziede, Bashasa'yı salonun arkasına, daha küçük bir toplantı odasına kadar takip ettiler. Mavi ve yeşil boyalı duvar karoları göze hoş geliyordu ve tavana yakın delikli havalandırma delikleri serin hava girmesini sağlıyordu. Yüksek rütbeli hizmetkarların kullandığı türden birkaç yaldızlı ve kemik kakmalı sandalye vardı ve yerde kırık cam kaplar ve kan izleri olmasına rağmen ceset yoktu. Davet edilen diğer siviller, prens varisleri ve subaylar yorgun bir şekilde içeri girip ayakta durmak için yer buldular, ayakta duramayanlar ise oturmak için yer buldular.

Kai, Benais-arık'in zanaatkar loncalarının eski sözcülerinin hapisanelerde bulunduğunu duymuştu. Bashasa'nın hayatta kalan şehir liderlerini, Arkai'ye gitmek isteyen tüm halkı kanal ve karayoluyla götürmek için askere almayı planladığını biliyordu. Hiyerarşiler, kaçamayan veya saklanamayan Arkai nüfusunun çoğunu öldürmüş olsalar da, o bölgeyi işgal etme zahmetine girmediler. Kagala'dan ayrılmadan önce yapılan strateji toplantısında, Tahren Stargard onlara, Hiyerarşilerin Belith'teki yerleşimlerinden gelen kolonistlerle Arkai'yi deniz yoluyla yerleştirmek istediklerini, ancak yeni koloniyi hangi Hiyerarşinin yöneteceği veya başka bir Hiyerarşi oluşturulup oluşturulmayacağı konusunda bir anlaşmazlık olduğunu duyduğunu söylemişti.

"Başka bir Hierarch mı kuracaklar?" Bashasa dehşetle sormuştu. "Bunu yapabilirler mi?"

Tahren, omuz silkme hareketine eşdeğer hafif bir jest yaptı. "Öyle görünüyor."

Bashasa uzaklara bakarken, grubun geri kalanı dehşet içinde izliyor ya da mırıldanıyordu. Onlar askerler, bakmakla yükümlü oldukları kişiler, öldürülen prens varislerinin hayatta kalan aileleri ve kendi evlerine dönememiş ya da artık dönecekleri bir yer kalmamış diğer ülkelerden gelen eski rehinelerdi. Kai, Ziede'nin bakışlarını karşıladı ve onun gibi ifadesiz kalmaya çalıştı. Sonra Bashasa başını salladı, ellerini hızlıca ıçırttı ve "O zaman planladığımızdan daha hızlı hareket etmeliyiz" dedi.

Ziede kısa bir süre ellerini gözlerine bastırdı, sonra hiçbir şey olmamış gibi tartışmaya katıldı. Kai, içini kaplayan rahatlamayı içinde tutmayı başardı.

Kai gibi bir yabancı için bile, Bashasa'nın şu anda, en azından Arik'te, yeni oluşan ittifakı bir arada tutan tek şey olduğu açıktı. Ona olan güvenlerini kaybederlerse, her şey biterdi.

Şimdi, Meclis Salonunda duran Bashasa, Yaz Salonlarından rehineleri kurtaran, Kagala'yı özgürleştiren ve şimdi de Benais-arik'in kontrolünü ele geçiren veliaht prensdi. Bunu sadece geçici olarak işgal etmek, Hiyerarşilerin iradesini kırmak ve onları kuzey ve güney kıtalardan sonsuza dek kovmak gibi daha büyük bir hedefe ulaşmak için bir basamak olarak görse bile.

Bashasa, kurtarılan tüm lonca sözcülerini ve onlarla birlikte davet edilen diğerlerini isimleriyle selamladı. O, şehri terk etme planını özetlerken herkes sessizdi. "Duvarlar ne kadar güçlü olursa olsun, onlara karşı hiçbir kaleyi veya şehri savunamayacağımızı biliyoruz. Tek çaremiz, atalarımızın yaptığı gibi kaçarken savaşmak."

Bard-es-arik'in veliaht prensinin kızı Asara, "Hierarchs'ın tarafına geçecek insanlar var" dedi. Diğer Arike'lerden daha kısa ve geniş yapılıydı, sağlam bir vücuda ve kararlı bir ifadeye sahipti. Av gezisinde bir Saredi atının sırtında çok rahat görünebilirdi. "İşgali kabul eden, teslim olursak bizi bağışlayacakları yalanına inanan insanlar. Lejyonerler veya Hiyerarşi yetkilileriyle evlenen insanlar..."

"Kendi halkımızı öldürmeyeceğiz," dedi Bashasa keskin bir sesle, sesinde ikna veya uzlaşma izi yoktu. Bu, *umudumu kaybetmiyorum diyen*, Dasara'nın köprüde iktidarı ele geçirme girişimini kolayca bastıran Bashasa'ydı. "Çocukları öldürmeyeceğiz, savaşmayanları öldürmeyeceğiz, teslim olan askerleri öldürmeyeceğiz. Güneylilerin bazıları, hayatlarını Hierarch'lara adanmış fanatikler; diğerleri ise bizim askerlerimiz gibi Karanis'e hizmet etmek zorunda bırakılmış askere alınmışlar. Onlar, iradeleri dışında boğazın ötesinden buraya getirildiler. Onlara, evlerine dönme ya da istedikleri yere gitme özgürlüğüne sahip olacakları bir geleceğe giden bir yol sunarsak, ölümüne savaşmak için hiçbir nedenleri kalmaz. Birçoğu bizimle savaşmak için hiçbir neden görmeyecektir."

Bashasa'nın gölgesinde duvara yaslanan Kai, birçok yüzünde itirazları görebiliyordu. Yaz Salonları'ndan buraya geldikten sonra, istilanın doğuda nasıl ilerlediğini, Saredi çayırlarında, sınır bölgelerinde ve batıdaki Erathi'de olanlara ne kadar benzediğini daha iyi anladı. Hiyerarşiler, komşu bölgelerin nüfusunun çoğunu katletmiş ve diğerlerini boyun eğdirmeden önce bütün bir Arike şehrini yok etmişti. Nibet'in kıyı topraklarını ele geçirmiş ve Enalin'i boğazından tutarak Tescai-lin'i rehin olarak teslim etmeye zorlamışlardı. Bashasa'nın haritalarındaki her şehir, liman ve kasaba için durum aynıydı.

Ziede, diğerlerini hafifçe kaşlarını çatarak izledi. Khalin Adaları'ndaki evi de yıkılmıştı, ama Kai, zaferle sonuçlanacaksa intikamını bir kenara bırakmaya hazır olduğunu düşünüyordu. Tahren... Tahren'in halkı, Ölümsüz Kutsanmışlar, bu merhameti görecektir. Bazıları olacaktır.

Kai, Saredi'nin yanan çadırlarını düşündü ve onların nasıl buna razı olabildiklerini merak etti; tek istediği intikamdı. Ama "ileriye, geleceğe giden yol" sözleri havada asılı kalmıştı. Arik bölgesi büyük zarar görmüştü ama hala çoğunlukla sağlamdı. Buradaki insanlar, Hierarchs'ın öldüğü bir geleceğe ulaşmak için küçük bir şansa sahiptiler.

Sessizlik devam etti, sonra Hiranan, "İmkansız gibi geliyor ama şimdiye kadar yaptığımız her şey de öyleydi." dedi. Sesi alaycı ve boyun eğmiş gibiydi. Bashasa'dan birkaç yaş büyüktü, koyu saçlarında griler vardı ve gözlerinin köşelerinde ince çizgiler vardı. Kalıcı bir yaralanma nedeniyle destek için bir koltuk değneğine dayanıyordu. "Şimdi durmamız için bir neden görmüyorum."

Kai intikam için her şeyi yapacağını düşünmüştü. Belki de asıl istediği şey, bu yolda ilerlemek için her şeyi yapmaktı.

"Çok iyi." Bashasa yorgun bir gülümsemeyle, "Herkes kabul ederse, bu gece başlamalıyız," dedi.

Bir

Kagala'yı geride bırakmışlar, Ölümsüz Kutsanmışların yükseliş salıyla batı Arik'in kuru ovası üzerinde uçuyorlardı. Kai, perdeli barınağın metal duvarına sırtını dayayarak bankta kıvrılmış, sıcak rüzgara karşı durmuş, tartışmayı görmezden gelmeye çalışıyordu. Bu, ölümlü dünyada yaşayan geniş ailesinin hangi üyelerinin burada olduğunu düşünürsek imkansızdı.

Ziede, kalp incisini kullanarak ona sessizce konuştu: "*Sadece raftan atlama.*"

Buna kızacak kadar bile yorgun olan Kai, "*Önümüzdeki elli yılı Dahin ile Arkai bataklıklarında geçireceğim*" diye cevap verdi.

Sal, kıvrılmış bir ginkgo yaprağı şeklindeydi ve bu tür tekneler için büyük sayılsa da, kaçacak fazla yer yoktu. Pruva tarafında, Saadrin ve Tahren karşı karşıya duruyorlardı. Her ikisi de Ölümsüz Mareşallerdi ve boyları ve güçlü yapılarında birbirlerine benziyorlardı, yüz hatları da bir yabancının onların akraba olduğunu tahmin edebileceği kadar benzerdi. Tahren'in saçı sarıydı ve birkaç parmak uzunluğundaydı, Saadrin'in saçı ise gümüşü ve o kadar kısa kesilmişti ki, kafasındaki tüyler gibi görünüyordu. Onun açık kahverengi altın rengi teni, Tahren'in fildişi rengi teninden daha koyuydu. İkisi de zırhlarını kaybetmişlerdi ve tek silahları, çoğu ölü olan esir alanlardan topladıkları silahlardı. Dağınık giysileri, Kagala'nın çöl kuyusundan çekilen suyla yıkanmıştı ama bu da pek bir fayda sağlamamıştı.

Ve tabii ki Saadrin tam bir pislikti. İradesi nadiren sorgulanan birinin tüm özgüveniyle Tahren'e, "Zayıf bir ölümlü gibi sorumluluklarından kaçamazsın," dedi.

Tahren, ifadesiz ve bir dağ kadar sarsılmaz bir şekilde karşılık verdi: "Kaçabilirim. Ve senin 'zayıf' dediğin ölümlüler, çoğu zaman en güçlü Ölümsüz Mareşal'den daha fazla ahlaki metanete sahiptir."

Dahin, sanki düşüncelere dalmış gibi ufka bakarak salın direksiyon kolunda duruyordu. Küçük bir Kutsanmış olan Dahin, Ölümsüz Mareşallere kıyasla küçüktü, açık renkli saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve aynı derecede yıpranmış Arike tarzı bir tunik ve etek giyyordu. "Kai, Saadrin teyzeyi bıçaklamama izin vermedi ve şimdi pişman, değil mi Kai?" dedi.

Kai iç geçirdi. Tahren tepki göstermedi, ama Kai'nin bakışlarını yakaladı ve sol göz kapağı seğıirdi. Kai ona sempati duydu. Dahin diğer Kutsanmışları, özellikle de akrabalarını nefret ediyordu. *Belki Arkai bataklıklarında yalnız yaşayacağım*, diye düşündü Kai.

Saadrin, sinirli bir yüz ifadesi dışında Dahin'i görmezden geldi. Hâlâ Tahren'i boyun eğdirmeye çalışarak, "Sen bile, bu saçma antlaşmadaki rolünü görmezden gelip, ne kadar yemin etmiş olursan ol, sonuçlarının Kutsanmışlar'ın üzerine düşmesine izin vermezsin," dedi.

"Olabilir," dedi Tahren, hiç alaycı bir ton kullanmadan. Bir süre sonra ekledi: "Her geçen dakika buna daha meyilli olduğumu fark ediyorum."

Yükselen Dünya'nın geri kalanı Tahren'i bir kahraman ve kurtarıcı olarak görürken, Kutsanmışlar'ın onu botlarından sıyrılacak bir şey gibi görmesi her zaman tuhaftı. Kai, Ziede'nin kalp incisine dokundu ve "*Sen ve Tahren benimle bataklıklara gelmelisiniz*" dedi.

Bu yardımcı olmuyor, diye cevapladı Ziede Daiyahah. Tahren'in yanında durdu, dalgın dalgın katlanmış kollarının üzerine tırnaklarını tıklatıyordu. Uzun, koyu renkli örgülerini bir fularla sarmıştı, koyu kahverengi teninde makyaj yoktu, uzun tuniğı ve pantolonu diğerlerinin kıyafetleri gibi perişan durumdaydı. Bu onu tuhaf bir şekilde çıplak ve sadece gerekli olanlara sahip, savaşa hazır gibi gösteriyordu. *Tahren çok kızgın*, diye ekledi.

İyi, dedi Kai. Tahren'in çok kızgın olmak için her hakkı vardı. Onu terk edilmiş Kagala kalesindeki Cadı hücrelerinden ilk kurtardıklarında, Tahren, Ziede ve Kai'nin kaybolduğı süre boyunca onu aradıklarını varsaymıştı. Hücrenin duvarlarına yazılmış güç onu uyanık bir rüyada bırakmıştı ve ne kadar süre hapis kaldığını bilmiyordu. Sonra Ziede, kendisinin ve Kai'nin aynı anda yakalandıklarını, gömüldüklerini ve ancak kısa süre önce kaçabildiklerini açıkladı.

"Kabul etmelisin, Saadrin Teyze," dedi Dahin sohbet edercesine, rüzgâr salı yana doğru itmeye çalışırken salın yönünü hafifçe ayarlayarak. "Kutsanmışlar, başlarına gelenlerin cezasını kesinlikle hak ettiler. Kutsanmışların alışkanlığıdır bu, cezalarını isteyip sonra da cezalarını aldıklarında sızlanmak, değil mi?"

Saadrin çenesini sıktı. Dahin'e bakmadı, ama cevabı açıkça ona yönelikti. Kai ona bunun bir hata olduğunu söyleyebilirdi. "Bunu yapanlar sadece Kutsanmışlar değildi. Sadece birkaçı yeminlerini bozdu," dedi.

Dahin güldü. "Ah, Saadrin Teyze. Birisi sana ironiyi öğretmek zorunda kalacak. Belki de o kişi ben olacağım."

Tahren, Dahin'i çok iyi tanıyordu, bu haldeki ona cevap vermeyecekti. Hâlâ Saadrin'e odaklanmış bir şekilde, "Keşke Kutsanmışlar, azınlığın eylemleri için çoğunluğu suçlama geleneği olmasaydı" dedi.

Kai takdirle sessizce burnunu çektirdi. Tahren, Saadrin'in canını yakacak noktayı iyi biliyordu. Tabii bunun bir faydası yoktu.

Tartışma, bundan sonra nereye gidecekleri ve kimin oraya gideceği hakkındaydı. Kai ve Ziede, Saadrin'in tutsağı olan Küçük Kutsanmış Vrenren ile birlikte Kutsanmış Topraklara dönmek isteyeceğini varsaymışlardı. Vrenren şu anda salın zemininde oturmuş, Ölümsüz Kutsanmışları zapt etmek için kullanılan iplerle bağlanmış halde, tartışmayı iri gözlerle izliyordu. Komplonun Ölümsüz Kutsanmışlar fraksiyonunun birkaç kurtulanından biri olarak, görünüşe göre katkıda bulunacak kadar akli başındaydı.

Kai, Saadrin'in Kutsal Topraklara dönüp tüm ihanetleri Patriarklara rapor etmek için can atacağını düşünmüştü. Kai'nin anlayabildiği kadarıyla, başkalarının ihanetlerini rapor etmek Saadrin'in gerçekten zevk aldığı birkaç şeyden biriydi. Bunun yerine, doğrudan Benais-arik'e gitmek istiyordu.

Gerçek komplonun planlandığı yer olan Benais-arik'e.

Onunla birlikte gitmek zorunda değillerdi. Dahin onları en yakın kanal karakoluna götürebilirdi, orada Saadrin'i salıyla yolculuğuna devam etmesi için bırakıp, kendileri tekneyle Avagantrum'a dönebilirlerdi. Ama Saadrin, Tahren'in konseyde onun yanında konuşmasını istiyordu.

Saadrin'in yüzü, Tahren'in son yorumuyla gerilmişti. Açıkça, bunun kendisini en kötü şekilde etkilemediğini göstermeye çalışarak, sert bir şekilde, "Bu şaka yapılacak bir konu değil," dedi.

Tahren'in mizah anlayışı çok kuru olsa da, şu anda son derece ciddi olduğu belliydi. "Ben şaka yapmakla tanınmam. Adaleti sağlamakla tanınırım" dedi.

"Kendi kanından olanlara borçlu olduğun adalet hariç..."

"Adaleti sana uygulamadığım için şanslısın. Sana borcumu ödeyseydim..."

Tapınak Salonlarının Belası Ziede yüksek sesle, "Barışçı rolüne uygun değilim ve buna zorlanırsam, hepiniz pişman olacaksınız" dedi. Kalp incisi *Kai* aracılığıyla ekledi, "*Bunu söylemek bana ne kadar acı veriyor, biliyorsun, Saadrin Benais-arik'e gitme konusunda haklı. Yükselen Dünya konseyi Tahren'i görmeli.*"

Kai yüzünü buruşturdu. Tahren, Yükselen Dünya'nın geri kalanı ile Ölümsüz Kutsanmışlar arasındaki ilişkinin temel taşıydı. Arike, Enalin, Grale, Ilveri ve diğer tüm üyeler onu görmek ve komplonun sona erdiğini duyduklarında çok rahatlayacaklardı. Saadrin'in Tahren'in kurtarılmasına katılması, hala sözünü tutan ve antlaşmaya sadık kalan Ölümsüz Kutsanmışlar olduğunu gösterecekti. Konseyde Kutsanmış Toprakları temsil eden Ölümsüz Mareşaller, Tahren'e minnettar olacak ve bu duruma öfkelenenecekti. Kai tüm bunların doğru olduğunu kabul etmek zorundaydı. Hoşuna gitmese de kabul etmek zorundaydı.

Saadrin, Ziede'ye doğru hareket etti ve konuşmaya başladı, sonra Tahren'in yüzündeki ifade değişikliğini fark etti. Bu ifade değişikliği, *karıma kaba davranırsan seni yok ederim* diyordu. Saadrin, Tahren'den açıkça korkmuyordu, ama onunla savaşmanın ne anlama geldiğini çok iyi biliyor olmalıydı. Söylemek üzere olduğu şeyi değiştirerek, "Hepiniz Yükselen Dünya'ya sırtınızı dönmeye hazır olabilirsiniz, ama Kutsanmışlar ve ölümlülerin toprakları..." dedi. Kai'nin arkasındaki küçük kubbeli barınağın kapısında oturan Sanja ve Tenes'e eliyle işaret etti. Sanja hevesle izliyordu. Tenes endişeyle kaşlarını çatı. "...sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak."

Tahren'in gözleri kısıldı. Başını hafifçe çevirdi. "Kardeş Tenes, genç Sanja, bilinen dünyanın geri kalanını temsil edenler olarak ne dersiniz?

dünyanın geri kalanının temsilcileri olarak ne dersiniz?"

Sanja'nın yüzünde karışık bir ifade vardı, hem şaşkınlık hem de şüphe. Küçük, ergenlik çağında sayılabilecek yaşıydı, kahverengi tenli ve çoğu doğulu gibi kıvrırcık siyah saçlıydı. Tahren'i henüz hiç tanıımıyordu ve Çiçek Denizi'nin Ağzı'ndaki özgür şehirde sokak çocuğu olarak geçirdiği eski hayatında ona güvenmesini sağlayacak hiçbir şey olmamıştı. Tenes'e yardım için baktı.

Tenes bir cadıydı. Genç görünüyordu, açık renkli ipeksi saçları ve daha açık teni vardı ve dünyanın güneyinden, batısından veya kuzeyinden herhangi bir yerden gelmiş olabilirdi. Bir yorumcu onu familiar olarak almıştı ve o da hafızasını ve sesini ona kaybetmişti. Kai, onun geçmiş hayatı hakkında tek söyleyebileceği şey, muhtemelen sınır bölgesinden bir cadı soyundan geldiğiydi. Tahren'den Saadrin'e baktı ve işaret diliyle, "*Kaiisteron'u takip ediyorum*" dedi.

"Ben de," diye ekledi Sanja kavgacı bir tavırla. Tahren tekrar Saadrin'e döndü.

"Ve ben."

Dahin arkasını dönmeden elini salladı, o sırada salı özellikle zorlu bir rüzgârın kaprislerine karşı yönlendiriyordu. "Ve ben. Bilirsin, çoğunlukla. Her zaman yaptığım kadar."

Hepsi bu kadardı. Kai bankta otururken ayağa kalktı. Rüzgâr saçlarını, tozlu tunikasını ve eteğini savuruyordu. "Tahren, istersem Yükselen Dünya Konseyi ile konuşur musun?" dedi.

"Eğer istersen, evet," dedi Tahren tereddüt etmeden. "İstiyorum. Benais-arik'e gideceğiz."

"Öyle yapalım." Tahren, Saadrin aniden ortadan kaybolmuş gibi ondan uzaklaştı.

Saadrin kollarını kavuşturdu, başka yere baktı ve yüzündeki ekşi ifadeyi en aza indirmeye çalıştı. İstediklerini elde ediyordu ve bunu Kai'ye borçlu olduğu gerçeğinden açıkça nefret ediyordu.

Ziede, Kai'nin yanına geldi. Yüzündeki ifadeden belli etmese de, kalp incisi aracılığıyla onun rahatlamasını ve minnettarlığını hissedebiliyordu. Tahren'i geri kazanmıştı ve onun kutsanmış akrabalarıyla, hatta Saadrin'le bile savaşmak zorunda kalmasını istemiyordu. Kai ona sessizce, "*Bu işi çok dikkatli ele almalıyız*," dedi.

Ziede olası stratejileri düşünürken kaşlarını çatı. *Şehre gizlice girip doğrudan Nibet Evi'ne gidebiliriz.* Orası Enalin heyetinin Benais-arık'te kullandığı konuttu. *Bize sorgusuz sualsiz misafirperverlik gösterecekler ve Tahren konseye eşlik edecek birini isteyebilir.*

Kai uzun bir nefes verdi. Avagantrum'a bir mesaj göndermeleri gerekiyordu. Kanal yolculuğu sırasında topladıkları tüm yararlı eşyaları Summer Halls'daki selde kaybetmişlerdi, bu yüzden giysi ve erzaklara ihtiyaçları vardı. Benais-arık'ten eve dönüş yolculuğu daha uzun sürecekti, özellikle de Saadrin yükseliş salını elinde tutmak isterse. Tahren ne derse desin, iyileşmek için hala zamana ihtiyacı vardı. Tüm bunları rahat ve güvenli bir şekilde yapabilecekleri tek bir yer vardı. *Tahren konsey işini bitirene kadar Cloisters'da kalabiliriz.*

Ziede, *bu olur* dedi, ama sonra *Ramad'ın seni orada aramayacağını bildiğini* ekleyerek her şeyi mahvetti.

Kai ona sert bir bakış attı. *Ramad'ı görmekten endişelenmiyorum.*

Ziede omzunu sıktı ve yorum yapmadı.

Kai buraya ilk kez geliyorsa ve bir şehrin dışına yaklaşmakta olduklarını bilmiyorsa, Benais-arık yine de varlığını önceden haber verecekti.

Önce küçük kanalların, sazlık ve çalı ağaçlarıyla çevrili, ancak tekneleri engelleyebilecek herhangi bir bitki örtüsünün bulunmadığı büyük bir kanala birleştiği yer. Ardından çimenli ovada kıvrılan yollar, bazıları sıkça kullanılan ve ara sıra dinlenme yerleriyle noktalı, genellikle birkaç ahşap barınağı gölgeleyen bir ağaçlık veya bir kuyuyu koruyan taş bir kubbe. Yukarıdan bakıldığında, eski yollar hala manzaraya kazınmıştı. Bunlar, Hiyerarşiler'den önce ana yollar olmuştu, ancak artık var olmayan yerlere götürüyorlardı. Yüzeyden bakıldığında, çoğu çim ve toprak altında gömülüydü, sadece ara sıra sınır taşları görünüyordu.

Sal, bir zamanlar köyler veya büyük çiftlikler olan birkaç yıkık harabenin üzerinden geçti, ancak yaşam belirtileri - uzun kanal tekneleri veya uçan kayıklar, öküzlerin çektiği arabalar ve uzun adımlarla yürüyen duvar yürüyüşçüleri - Kai'nin izlemekten asla bıkmayacağı bir hayatta kalma hatırlatıcısıydı.

Sonra boş tarlaların yerini tarım arazileri aldı, narin yeşillikleri ve diğer bitkileri gölgelemek için koni şeklinde budanmış ağaçlar dağınık bir şekilde duruyordu, etraflarında ise dayanıklı mahsuller eş merkezli daireler halinde uzanıyordu. Kuru taş duvarlar ev gruplarını çevreliyordu. Genişleyen yol boyunca küçük aşçılar ve minik geçici pazarlar ortaya çıktı.

Sonunda, bahçeleri ve ahırları olan hareketli kervansaraylar ortaya çıktı ve uzaktan şehrin kubbesi ve kuleleri, öğleden sonra sonlarında altın rengi bir parıltıyla yükseldi. Nöbetçi kuleleri yaklaşmalarını çoktan fark etmişti; Kai, aynalardan yansıyan ışık parlamalarını gördü, bu da aşağıda mesajların iletilildiğini gösteriyordu. Yükseliş sallarının gelip gitmesi, özellikle koalisyonun yenilenmesi sırasında, alışılmadık bir durum değildi. Ancak komplo hakkındaki haberler şimdiye kadar Yükselen Dünya grupları arasında yayılmış olmalıydı ve bir salın varlığı ve nereye ineceği şehir garnizonuna bildirilecekti.

Dahin salı biraz daha alçaltıp hızını düşürdü ve şehrin dış mahallelerinden geçen doğudaki ana kanalı takip etmeye başladı. Aşağıda çoğunlukla evler vardı, kendi bahçeleri olan eski geniş aile evleri, mülteciler ve eski askerler için inşa edilmiş, güneşte kurutulmuş tuğladan yapılmış iki ve üç katlı konutlar. Sokaklar akasya ve okaliptüs ağaçlarının gölgesindeydi, aralarına kanal rıhtımlarının havzaları ve teknelerin mallarını satmak için yanaştığı su pazarları serpiştirilmişti.

Şehrin merkezine yaklaştıkça sokaklar genişliyor ve daha büyük taş binalar sıralanıyordu. Kubbeler, Arike efsaneleri ve tarihinden geleneksel desenler, sahneler ve figürlerle oyulmuş ve boyanmıştı, ancak herkesin kıyafetleri, saçları, zırhları ve silahları gerçek hayatta kimsenin sahip olamayacağı kadar ayrıntılı ve hantaldı. Kavisli duvarlar, rüzgârın odalara ve koridorlara girmesini sağlamak için kafesli pencereler ve balkonlarla noktalanmıştı. Benais Evi, eski şehir meclisi ve mahkemelerle birlikte merkezi kümede yer alıyordu. Elçi evleri de aynı bölgedeydi ve büyük pazar, kamu bahçeleri ve hem Hiyerarşiler hem de savaş sonrası yeniden yapılanmadan sağ kurtulmuş özel evler ile iç içe geçmişti. Yükselen Dünya Meclisi, çok daha ayrıntılı Arike binalarının yanında göze çarpmıyordu, ancak bu

önemini gizlemiyordu. Diğer koalisyon şehirlerinde de Yükselen Dünya Meclisi binaları vardı, ancak Benais-arik'inki en eski ve en büyüğüydü.

Dahin salı döndürdüğünde, Kai şehir merkezinin uzak tarafındaki eski sarayı gördü. Saray, Bashasa'nın zamanında bile modası geçmiş duvarlarla çevriliydi ve Arik'in askeri geçmişinin bir kalıntısıydı. Bu, Hiyerarşilerin gelmesinden çok önce sona ermişti ve saray, kısmen mevcut hükümdar Prens-varisin ailesinin evi, kısmen de önemli misafirleri ağırlamak ve eğlendirmek için bir yerdi. Şimdi de durum aynıydı; Bashat orada yaşıyordu.

Hedefleri olan Nibet Evi, elçi evlerinin çemberinin dış kenarında bulunuyordu. Sadece iki katlıydı, yerel kum rengi gri taştan ve Enalin ormanlarından getirilen ağır ahşap kirişlerden inşa edilmişti. Giriş bahçesini çevreleyen alçak taş duvar ve dağınık zeytin ağaçları birinci katın manzarasını gizliyordu, ancak ikinci kattaki büyük pencereler kanalın esintisini yakalamak için tamamen açıktı, oyulmuş ahşap perdeleri ve fırtına kepenkleri açık bırakılmıştı. Evin bozulmamış sükuneti ve çevresindeki sokakların her zamanki gibi işlek havasından, Kai, Bashat'ın İmparatorluğun yenilenmesini desteklememesi nedeniyle Enalin'e meydan okuma dürtüsüne kapılmamış olabileceğini düşündü.

Dahin, Nibet Evi ile uzun ağaçların bulunduğu bir koru arasındaki açık çimenli alana yöneldi. Benais-arik'te veya diğer Arike şehir devletlerinde, sonuncusu savaş sırasında yakılıp yıkıldığından beri dua kulesi yoktu, bu yüzden burası da diğerleri kadar iyi bir iniş yeri idi.

Salı'nın yavaş inişinden haberdar olan bir Enalin yetkilisi, House'un duvarlarla çevrili bahçesinin açık kapısından çıktı. Kısa boylu ve iri yapılı, koyu kahverengi tenli ve uzun, koyu renkli bukleli saçları arkaya bağlanmış biriydi. Üzerinde desenli açık sarı Enalin tarzı bir kaftan giyiyordu, ancak resmi cüppe giymemişti. Bu mevsimde, öğleden sonra güneşin yoğun aktivite için çok sıcak olduğu saatler, şehrin çoğu için dinlenme zamanıydı. Bu, Enalin'in kendi bölgelerinin daha serin ikliminde uyguladıkları bir gelenek değildi, ancak tüm elçiler burada bu geleneği takip ediyorlardı.

Sal çimlere çarptığında, memur şaşkın bir ifadeyle izledi, ama konuşmadı. Bu, Enalin misafirperverliği idi

misafirlere kendilerini toparlayıp niyetlerini açıklamaları için zaman tanır, sonra neden burada olduklarını sorardı. Sanja'nın yaşlarında birkaç meraklı ev uşağı kapıda belirdi.

Tahren salın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Elini selamlamak için kaldırdı ve "Tahren Stargard, Nibet Evi'nin müdüründen bir iyilik istiyor" dedi.

"Lütfen bana Setar-en diye hitap edin ve Tahren Stargard'ın sormasına gerek yok, her türlü yardım memnuniyetle sunulacaktır." Setar-en'in bakışları şimdi merakla doluydu. Tahren'i ve muhtemelen Ziede'yi de açıkça tanımışlardı. Dahin, yüzünü başka yöne çevirerek dümen cihazının yanındaki bankta çökmüştü. "Konu acil mi, yoksa House'un size ve arkadaşlarınıza hoş geldiniz demek için zamanı var mı?"

Bu, onların açıkça bir tür yardıma ihtiyaç duyan dağınık bir grup gibi göründüklerini kibarca ifade etmenin bir yolu olabilirdi. Tahren, "Hanedan'ın misafirperverliği gerçekten bir lütuf olur, ancak Ölümsüz Mareşal Saadrin'in, Yükselen Dünya konseyine derhal sunmamız gereken bir tutsağı var." dedi. Vrenren'i saldan dışarı sürükleyen Saadrin'e işaret etme zahmetine girmede. "Bu, koalisyonun yenilenmesi sırasında ortaya çıktığını anladığım, Nient-arik ve Kutsal Topraklar'daki asi gruplar arasındaki komplo ile ilgilidir."

Setar-en endişeyle kaşlarını çatı. "Bir eskort hazırlayıp size kendim eşlik edeceğim. Büyükelçi bugün meclis salonunda konseye katılıyor. Tescai-lin, Belith'teki Ancartre'de işleri için çağrıldı, ama onlara güvenli bir şekilde döndüğünüzü haber vereceğiz."

"Çok minnettar olurum," dedi Tahren. Tahren ve Saadrin için, Nibet Hanesi'nden bir eskort eşliğinde Ölümsüz Kutsal bir tutsağı sokaklarda sürüklemek çok daha az garip olurdu.

Ziede saldan indi ve Kai ilerlemeye başladı, ama hala korkuluğun altında çömelmiş olan Dahin, onun yıpranmış paltosunu bir avuç dolusu tuttu ve iç ceplerine bir şey soktu. Kitap ya da bir paket kağıt gibi düzdü. Ziede'yi takip eden Sanja ve Tenes

görmemişti. Kai iç geçirdi ve saldan indi. Her ne ise, bununla daha sonra ilgilenecekti.

Setar-en eve doğru dönünce Kai, "Tescai-lin'e bir mesaj gönderilecekse, Kaiisteron'un Tahren Stargard ile birlikte olduğunu da söyleyin lütfen," dedi.

Setar-en, Kai'nin bakışını şaşkınlıkla karşıladı, sonra çabucak kendini topladı. "Elbette. Bu Ev, Kaiisteron'a her zaman açıktır, hangi şekli alırsa alsın."

Kai geri çevrilmeyi beklemiyordu ve geri çevrilseydi, bu onu Yüz Koronelere kendi mesajını göndermekten kesinlikle alıkoymazdı. Ama yine de omuzlarındaki gerginliğin azaldığını hissetti.

Setar-en, bir refakatçi çağırılırken onları evin bahçesinin gölgesinde beklemeleri için davet etti, sonra içeriye geri döndü ve genç sayfaları çeşitli işler için dağıttı.

Kai ve diğerleri, kapıdan geçerek büyük bir neem ağacının gölgesindeki taş banklara ve sandalyelere yönlendirildiler. Sanja, koltuğa oturan tek kişiydi. Saadrin, tutsağıyla birlikte kapının hemen içinde durdu. Ya Tahren'in arkadaşlarından biri olduğu için misafirperverlik gösterilmesinden hoşlanmamıştı ya da Vrenren'le birlikte Nibet Evi'nin bahçesini kirletmek istemediği için çok nazikti.

Ziede, Tahren'e "Seninle geliyorum" dedi. Yüzünde çelişkili bir ifade vardı; belli ki Tahren'i gözünün önünden ayırmak istemiyordu, ama devam eden siyasi fırtına ne onun ne de Kai'nin varlığıyla düzelecekti. "Mecliste görünmek istemiyorum, dışarıda seni bekleyeceğim. Sakın yine kaçırılma."

Tahren, Ziede'nin elini tutup sıktı. "Kendi tavsiyene uy." Tenes endişeli bir ifadeyle onları izledi. İşaret diliyle, "*Ziede abla ile bekleyeceğim. İki kişi olmak her zaman daha güvenlidir.*" dedi. Kai'ye döndü. "*Sen de*

burada kalacak mısın?

Kai, "Ben manastıra gideceğim" dedi. Rüzgârın kulaklarında uğuldadığı salda o kadar uzun süre uçmak, kafasının etrafında bir mengene sıkışıyormuş gibi hissettirmişti. Plan yapabileceği ve görülme endişesi duymayacağı bir yere gitmek istiyordu. En azından yükseliş salıyla ne yapacağına karar vermek zorunda değildi. Dahin onları bahçeye kadar takip etmemişti ve Kai, Setar-en Tahren'in eşliğinde geri döndüğünde kendisinin ve salın

Setar-en, Tahren'in korumasıyla birlikte geri dönene kadar ortadan kaybolmuş olacağını umuyordu. İçinden iç çekerek, Dahin'in daha sonra ortaya çıkıp çıkmayacağını bilemeyeceğini düşündü. "Buradan yürüyerek gideceğim."

Sanja ayağa fırladı ve Kai'nin elini tuttu. "Ben de seninle geliyorum."

Kai ona baktı ve kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırdı. Onu Tenes ve Ziede ile göndermek niyetindeydi. Sanja korkmamış ve yüzünde inatçı bir ifade vardı. İnatla ekledi, "Burada kalmak istemiyorum."

Kai, Setar-en ile olan konuşmanın resmi Nibetçe yapıldığını ve Sanja'nın onu anlamadığını fark etti. Başka bir yerde terk edilme konusunda endişeli görünmüyordu, ama belki de tekrar şehre dönmek bastırılmış korkularını uyandırmıştı. "Burada kalmayacaksın," dedi.

Sanja'nın gergin omuzları biraz gevşedi, ama Kai'nin elini bırakmadı. *Onu da yanına al,* dedi Ziede sessizce. *Belki de seni beladan uzak tutar.*

Kai, "*Hah*" diye cevap verdi. Ziede'nin kızı Tanis, Sanja'dan daha küçükken, Ölümsüz Kutsanmışlar hala Tahren'i öldürmeye çalışırken, onu bir yıl boyunca yanında taşımıştı, ama bu ikisini de beladan uzak tutmamıştı. Ama her şeyin bir ilki vardır. Sanja'ya, "Benimle Cloisters'a geleceksin" dedi.

Sanja'nın kaşları düzeldi, ama görünüşe göre çok yorgun ve huysuzdu, tartışma dürtüsünü tamamen bastıramıyordu. "O nedir?" diye sordu.

"Oraya vardığımızda öğreneceksin," dedi Kai.

Ziede, "O zaman biz gidiyoruz. Salonun dışındaki meydanda buluşuruz," dedi. Tahren'i öptü ve kapıdan çıktı. Tenes hızlıca veda işareti yaptı ve onu takip etti. Saadrin, Vrenren'i yolundan çekmekle meşguldü, muhtemelen Ziede'ye resmi bir veda yapmamak için bir bahane olarak kullanmak için, çünkü bu, geçici ittifaklarının kalıcı olduğunu gösterebilirdi.

Ziede, incisini kullanarak Kai'ye sessizce, "*Dahin sal ile gitti,*" dedi. *Şaşırdık mı?*

Hayır, dedi Kai. Tahren'in neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir iç çekişle, Dahin'in yaptıklarıyla en çok

Dahin'in şu anda yaptığı şeyle ilgili olan. Kai yüksek sesle, "Geri dönecek," dedi.

Tahren, "Yıllar boyunca onu benden daha iyi tanıdın" dedi.

Eğer Tahren olmasaydı, Kai onun ifadesinin kasvetli olduğunu söylerdi. "İyi misin?" dedi.

O, ona baktı ve itiraf etti, "Sıcak bir banyo yapma isteği ile kılıcımın bıçağını ısırıp koparacak kadar yoğun bir öfke arasında kalmış durumdayım."

Bu daha iyiydi. "Eğer herhangi bir konsey üyesini ısırırsan, bunu iyi değerlendir."

Setar-en'in söz verdiği dört Enalin savaşçısı geniş kapıdan aceleyle dışarı çıktı. Geniş pantolonlar ve sağlam botların üzerine diz boyu Enalin resmi kaftanları giymişlerdi. Arike şehir sınırları içinde silah taşımak yasak olduğundan silah taşımıyorlardı ve Yükselen Dünya'nın diplomatik merkezinde prens varislerinin kadroları bile kamuya açık yerlerde silah taşımalarına izin verilmiyordu. Setar-en, kaftanlarının üzerine aceleyle giydikleri resmi cppelerle onların peşinden çıktı. Tahren Kai'ye başını salladı ve "Görüşürüz" dedi.

Yaka kıvrımını düzelten Setar-en, "Bize eşlik etmeyecek misin, Kaiisteron?" dedi.

"şu anda hayır." Konseyin önüne aniden çıkıp, lejyonerlerin kamp ateşine atılan barut dolu bir kabak gibi sansasyon yaratmak ne kadar eğlenceli olsa da, Kai buna pek hevesli değildi. Bu işi Tahren'e bırakmak çok daha iyiydi. Olası tartışmaları önlemek için ekledi: "Ben manastıra gidiyorum."

Setar-en, heyecan sona erdiğinde biraz sönmüş olan Sanja'ya baktı. Sonra, evin kiraladığı kanal teknelerinden birini kullanmalarını teklif ettiler. Kai aptalca davranmamaya karar verdi ve teklifi kabul etti. Bu şekilde, yol boyunca kimsenin onları durdurma ihtimali çok daha az olacaktı.

Setar-en, tekneyi ayarlamak için başka bir sayfa gönderdi, sonra Tahren'e nden gitmesi için işaret etti. Kai, Tahren'in uzaklaşmasını görünce biraz tedirgin oldu ve "Dikkatli ol" dedi.

Tahren elini kaldırarak onayladı ve Setar-en ve eskortlarıyla birlikte kapıdan çıkarken onların adımlarına uyum sağladı. Saadrin

onu takip etti, Vrenren'i de peşinden sürükleyerek.

Bir sayfa, başka bir Enalin yetkilisini getirdi, kırıışık kaftanından muhtemelen öğleden sonra dinlenmekte olan uzun boylu bir kişi. Kendisini İkinci Gardiyan Amren-nar olarak tanıttı ve Kai ile Sanja'yı bahçeden geçerek evin yan tarafına, özel kanal rıhtımına açılan kapıdan götürdü.

Taş rıhtım su ağaçlarının gölgesindeydi ve orada bekleyen tekne, hızlı yolculuklar için kullanılan hafif bir direkli kayıktı. Tekneyi, Palm'ın açık zeytin rengi tenine sahip, ancak Arik'in koyu kıvrıcık saçları, kıyafetleri ve aksanları olan iki kadın kullanıyordu. Nibet Evi'nin resmi görevlerini yapmaya açıkça alışkındılar; Kai ile konuşmaya çalışmadılar ve tekneye binip teknenin küçük tentesi altına yerleşmek için gerekli olan nazik etkileşimler dışında ona hiç tepki göstermediler. Onlar Kai'nin ölümlü olmadığını bilmiyor olabilirlerdi; Amren-nar, Kai'nin bir iblis olarak fark edilme sorununu, ona kendi güneş şapkasını vererek çözdü. Bu şapka, Kai'nin gözlerini, özellikle hareket halindeki bir teknedan tanınmasını zorlaştıracak kadar gölgeliyordu.

Serin esinti ve öğleden sonra güneşinin sıcaklığıyla Sanja, Kai'nin yanına yaslanarak neredeyse anında uykuya daldı. Pilotlar tekneyi şehir merkezinden hızla uzaklaştırdılar.

Ağaçlarla gölgelenmiş park alanından uzaklaşan bir kanal koluna girdiler, pazar için bir dizi rıhtımı geçtiler, ardından pilotların eğilmelerine gerek kalmayacak kadar yüksek bir kemerli köprünün altından geçtiler. Ardından, bir zamanlar kargo deposu ve ticaret merkezi olan, savaş sonrası konutlara dönüştürölmeden önce yüksek ağaçlar ve eski taş yapılarla çevrili bir sokak bölgesi geldi. Kanalın yürüyüş yolu boyunca bağlanmış birçok küçük tekne, geçici açık hava atölyeleri için tenteler, balkonlara ve çatılara dikilmiş kök bahçeleri ve etrafta dolaşan keçilerden anlaşıldığı üzere, bu bölgeler oldukça kalabalık ve genellikle hareketliydi, ancak öğleden sonra sessiz ve uykuluydular.

Mahallelerin yaşamını geride bırakarak, günün bu sakin saatlerinde aynı derecede uykulu olan, kanal tekneleriyle dolu daha fazla rıhtıma, kullanımda olan kargo evlerine ve tahıl silolarına doğru ilerlediler. Sonra, asmalarla kaplı ağaçlar kıyıları kapattı ve üç yüksek kemer belirdi. Bunlar

eski bir köprünün yıkık kalıntılarıydı, kırmızımsı taşları çukurlaşmış ve kırılmıştı. Su, bir zamanlar taşıdığı su kemerinin sonu olan üçüncü kırık kemerden hala akıyordu.

Köprü, kıyı boyunca uzanan yüksek bir duvara çıkıyordu. Duvar, yıpranmış ve çatlamıştı, altında çökmüş bir toprak set vardı, ayaklarının dibinde devrilmiş blokların arasında çiçekli bitkiler ve dikenli çalılar büyüyordu. Mavnalar için geniş taş platform, molozlarla doluydu ve su yosunları ile kaplıydı. Yakınında, geçici bir kapı oluşturmak için surların üzerine pürüzlü bir açıklık açılmıştı. Kapının bir yanında, çalı ağacının gölgesinde duran taş bir bank vardı ve üzerine adaklar bırakılmıştı: boncuklar, örgülü çim bilezikler, kertenkele kafatasları, minik bez bebekler, kilden veya oyulmuş tahtadan yapılmış figürler, solmuş çiçekler, küçük tahıl kaseleri ve çoğu nispeten taze olan birçok meyve. Kai, Sanja'yı nazikçe uyandırdı ve "Burası iyi" dedi.

Öndeki pilot arkaya baktı, kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Tekneyi kıyıya doğru sürdüler. Sessizliği sadece ağaçlardaki ağustos böceklerinin artan uğultusu bozdu.

Akıntı güçlü değildi ve iki pilot tekneyi sabit tutarken Kai, Sanja'yı platforma geçirdi ve ardından onun ardından tekneye çıktı.

Sanja, çoktan uyanık bir şekilde etrafına bakındı. Sokaklarda yaşamak ona hemen uyanma yeteneği kazandırmıştı. "Burada mı kalacağız? Burası neresi?"

"Hiyerarşiler, gaspçı şehirleri ele geçirdiğinde kendilerine tapınmak için burayı yaptırmışlardı," diye açıkladı Kai.

Çatlak platformdan kıyıya doğru ilerlerken, pilotlardan biri "Sen o musun?" diye seslendi.

Kılık değiştirme çabası boşa gitmişti. Kai sunak taşına yaklaştı ve birkaç incir aldı. Birini Sanja'ya attıktan sonra pilotlara dönerek başını merakla eğdi.

Biri saygıyla hızlıca selam verdi ve başka yere baktı. Diğerisi ise, "Büyükanneleğim Saisun Breach'teydi," dedi. Başını salladı ve tekneyi platformdan uzaklaştırdı.

Kai, pilotların tekneyi akıntıya geri yönlendirmelerini izledi. Büyükannelelerinin hangi tarafta olduklarını söylememişti, ama

artık pek önemi yoktu. Kai, Sanja'nın elini tutup onu duvardaki geçici kapıdan geçirdi.

Toprak setin ötesinde, en fazla diz yüksekliğinde kalacak şekilde yıkılmış daha fazla moloz yığını vardı. Kai, kıvrımlı ve dolambaçlı yolu takip etti; bu yol, hafif etkilerine duyarlı olanları caydırmak için çeşitli yerel ruhları çağırıyordu. Cadı olmayan herkesi.

Yolun sonunda, büyük bir binanın temeline çıkan geniş basamaklar vardı. Üstünde artık sadece birkaç yıpranmış sütun duruyordu, bir zamanlar görkemli bir sütun dizisinin kalıntıları, şimdi hepsi harabeye dönmüştü. Ama temele inşa edilmiş, merdiveni çevreleyen kemerler, içeriye giden karanlık geçitlere açılıyordu.

Kai, enkazın içindeki küçük ruhların ceketini ve eteğini çekiştirdiğini hissetti. Sanja biraz seğirdi ve sanki bir şey saçını çekmiş gibi elini saçının üzerinden geçirdi. Onun dikkatini dağıtmak için Kai, "Bu yeri yapmak için, Hierarchs burada bulunan çok eski bir hastaneyi, şehirdeki ilk hastaneyi ve Bashasa'nın babasının inşa ettiği bir okulu yıktı. Herkes oraya gidip çizim, resim ve oyma yapmayı öğrenebilirdi."

Ve burası, Arik'te ya da dışında, statüsü ne olursa olsun, tüm dünyanın görebileceği sanat eserlerinin sergilendiği yerd, demişti Bashasa, bir gece geç saatlerde, saldırı için doğru anı beklerken, ateşin yanında toplanmışken. O kadar çok elin, o kadar uzun yıllar boyunca yaptığı tüm o çalışmalar, toz ve odun parçalarına dönüşmüş ya da hizmetçi soyluların zevki için çalınmıştı.

Kai sözlerini şöyle bitirdi: "Biz Hierarchları öldürdüğümüzde, Benais-arik halkı burayı yok etti ve Cadılara verdi." Bashasa, "Onların burada dans etmelerini istiyorum," demişti, "Hierarchların süslerini ayaklarının altında ezmelerini istiyorum."

"Bashasa senin arkadaşındı, değil mi?" dedi Sanja, sol taraftaki geçide doğru merdivenleri tırmanırken. "Ramad'ın sürekli sorular sorduğu kişi mi?"

"Doğru." Ramad, Sanja'nın ne kadar çok kulak misafiri olduğunu fark etmemiş gibiydi.

Sanja, "Onun hakkında ne söylersen söyle, kimseye anlatmam," dedi.

Bu, Kai'yi o kadar etkiledi ki, durup ona baktı. Sanja, ciddi bir ifadeyle ona baktı. Kai, Sanja'nın elini sıktı ve yürümeye devam ettiler.

Kemerin altından geçip serin ve karanlık geçide girdiklerinde, ruhların görünmez elleri kayboldu. Yolun aydınlatılması için çeşitli nişlere, defne ve palmiye yağından yapılmış mumlar yerleştirilmişti ve bu mumlar, yüksekteki tonozlu tavanın kiremitleri üzerinde dans eden gölgeler oluştuyordu. Kai, geçidi geçerek, daha derine giden bir dizi kemerli kapıdan geçti. Ortam sessizdi, ama bu, dinleyenlerin sessizliği idi, ıssız bir yerin sessizliği değil. Onun dönüşü fark edilmeden geçmemişti.

Geniş basamaklar, oymaların sistematik olarak kırılmış olduğu sütunların yanından geçerek uzun, yüksek tavanlı bir alana çıkan bir odaya geldiler. Burası, Benais-arik'in kontrolünü ele geçirmiş olan Hiyerarşi hizmetkarlarını ödüllendirmek veya cezalandırmak için kullanılan özel bir görüşme odasıydı. Duvarlar yarım sütunlarla çevriliydi ve kuzey tarafında, toprak set ve kanalı gören tavandan tabana pencereler vardı. Panjurlar açık olmasına rağmen, köşelerde sadece birkaç kuru yaprak ve rüzgârla savrulan toz vardı, bu da bu odalara birinin baktığı anlamına geliyordu. Muhtemelen yıl boyunca burada yaşayan Manastır Cadıları. Serin hava, ıslak toprağın ve güneşin ısıttığı çimlerin ve ağaçların kokusundan başka hiçbir şey taşımıyordu.

Yeri kaplayan gri taşlar iyi durumda ve sadece biraz çatlamıştı, duvar karolarındaki mavi cam kakmalar ise hala parlaktı. Hierarchlar kovulduğunda, kasetli tavandaki tüm altın ve kakma mücevherler ile duvar resimleri kazınmış, oyuk yuvalar ve ham taşlar kalmıştı. En uzak köşede, Hiyerarşiler veya onların hizmetkarları-soylularının yargılamak için durdukları üç geniş basamaklı bir kürsü vardı. Kai basamakları çıktı ve arkadaki kemerli geçitten geçerek, süitin geri kalanına açılan daha küçük ön odalara girdi. Buradaki pencereler hala ahşap panellerle kapatılmıştı ve burası daha karanlık ve tozluydu.

Sanja onun peşinden giderek şüpheyile sordu: "Eskiden burada mı yaşıyordun?"

Kai geniş dinlenme odasında durdu ve gıcırdayan panjurları açmaya çalışırken örümcek ağlarını, kertenkeleleri ve bazı kızgın böcekleri uzaklaştırdı. Burada da arkada bir kürsü vardı ve taştan oyulmuş geniş, kavisli bir bankı destekliyordu, tüm kakma ve oymalar parçalanmıştı. Sanja'ya, "Bir süre. Ve ara sıra geri geliyorduk," dedi. Pencereleri açtığında, ışık ve taze bir esinti odayı doldurdu ve uzak duvardaki solmuş duvar resmini aydınlattı. Bir zamanlar, Hierarchs'ın ilkel kuzeye medeniyetin armağanlarını getirdiği gösteriliyordu, bu da Hierarchs'ın hizmetkar-soylularının yönetmesi için inşa ettikleri yerler için oldukça standart bir konuydu. Kai ve diğerleri bunu ilk gördüklerinde, biri Hiyerarşilerin kafalarını kazımış ve boyunlarına kırmızı boya sürmüştü. Dahin buna "tarihi kaydı güncellemek" demişti. Kai, "Burası yazlık konut olarak tasarlanmıştı ve yağmurlu mevsimlerde pek rahat değil" diye ekledi.

"Bu yüzden mi şimdi başka bir yerde yaşıyorsun?" Sanja, kırık bir yer karosunu sandaletli ayağıyla yerine itti. Geride bıraktıkları tahta sandıklar hâlâ mühürlüydü ve panjurların arasından giren yağmurun onlara ulaşmaması için duvarın önüne istiflenmişti. Odanın iki yanında, soğuk aylarda Arike'nin tercih ettiği ısıtma yöntemi olan iki büyük, bodur metal ızgara duruyordu; ikisi de boştu ve temizlenmişti.

Kai evet demek üzereydi, ama sonra Sanja'nın daha önce söylediği sözleri ve güven meselesini düşündü. "Bashasa öldü ve ben artık bu şehirde yaşamak istemedim," dedi.

Sanja ona baktı, sonra doğal bir şekilde başını salladı. Dairenin geri kalanını gezdiler ve Kai daha fazla panjur açtı. Sanja banyoda pompa kolunu çekerek lavabo ve giderlerden karıncaları kovarken, Kai dinlenme odasındaki oymalı sandıklara geri döndü. Bunlar aslında Ölümsüz Kutsanmışların koruma sandıklarıydı, kenarlarına yaldızlı altınla oyulmuş soyut güneş sembolleri vardı. Kai mühürleri kırıp sandıkları açtığında, üst katmanda dağılmış onlarca yıllık orkide yaprakları temiz bir koku yaydı.

İçinde rulo halindeki battaniyeler ve kilimler, minderler, bakır tavalar ve iki su ısıtıcısı, bir içki seti, ağır işlemeli ipek paltolar ve

diğer giysiler, çok sayıda dağınık mücevher, birkaç torba eski para, Benais-arık jetonları, eski haritalar ve ciltli kitaplar, özenle sarılmış banyo tozları ve makyaj ve yağlar için küçük kavanozlar ve şişelerle dolu küçük oyma bir kutu vardı. Ziede bunu görünce çok sevinecekti; bunların burada bırakıldığını bilmiyordu. Onu kontrol etmek için hafifçe incisine uzandı ve Rising World Assembly'nin bir tarafındaki meydana, şeker kamışı ve baharatlarla tatlandırılmış meyve suyu satan bir satıcının yanında gölgeli bir yer hissetti.

Ziede dikkati dağılmıştı, muhtemelen Tahren'in incisi aracılığıyla konsey toplantısını dinliyordu. Umarım o ve Tenes çok uzun süre beklemek zorunda kalmazlardı. Tahren'in şu anki ruh halini bilen Kai, belki de söylemesi gerekenleri söyledikten sonra çıkıp gidecek ve Saadrin'e soruları cevaplamasını bırakacaktı.

Kai jetonların bulunduğu çantayı açtı ve içeri karıştırdı. Her biri bir anıydı ve bazıları, tıpkı kendisi gibi, yılların yıprattığı, neredeyse pürüzsüz hale gelmişti. Seyirci salonundan hafif ayak sesleri geldi ve Kai çantayı sandığa geri koydu ve sessizce ayağa kalktı. O kemere ulaştığında, peçeli ve renkli giysiler giymiş birkaç Cloister Cadısı odada toplanmıştı. Kürsüde, kapaklı iki toprak kap, seramik bir sürahi ve palmye meyvesi ve su elması dolu bir sepet bırakmışlardı. Kai bu sunuları incelemek için eğildiğinde, Dahin'in ceketinin cebine sıkıştırdığı paket dizine çarptı ve ona orada olduğunu hatırlattı. Bir çömlek, zerdeçal, sarımsak ve soğan kokan mercimek içeriyordu, diğerinde ise üzerine kızarmış biber serpilmiş fasulye lapası vardı. Sürahide safranla tatlandırılmış keçi sütü vardı. "Sanja, gel de ye" diye seslendi.

Geçmiş: Yangın

O zamanlar Arike süvarilerinin güney lejyonları tarafından çok korkulduğu fark edilmiyordu. Saldırmadan önce, her zaman ilerledikleri yönden değil, garip bir çığlık atarlardı ve Hiyerarşilerin halkı bundan korkmayı öğrendi. Arike, atalarının kendi şehirlerini yok etme tehlikesiyle karşı karşıya kaldıkları için birbirleriyle savaşmayı bıraktıkları gerçeğiyle her zaman gurur duymuşlardı. Arik dışındaki kaç kişinin, onların bir lejyonu yok edip atlarının yemesi için cesetlerle dolu bir alan bırakmalarını görene kadar buna inandıkları bilinmemektedir.

—Prens veliahtıyla seyahat eden bir Ilveri bilgininin anlatımı Hiranan

Kai, Saredi'nin *gizli düşman var* işareti yapmak için elini kaldırdı. Bir sonraki tepenin ve yaralı kayalık yamacının arkasında, bir botlu ayak çakıl taşlarında kaymıştı.

Arkasından, Salatel'in neredeyse hiç ses çıkarmadan eyeriinden kaydığını duydu. Diz boyu otlar, Arsha ve Telare'nin ayak seslerini ve atlarının pençeli, yastıklı ayaklarını bastırıyordu. Kuzey Arik'in çimenli tepelerinde şafak yeni sökmüştü ve onlar bir açıklayıcıyı avlıyorlardı.

Kai kendi atından kaydı ve dizginleri bıraktı. Hayvan sessizce homurdandı ama onu ısırmaya çalışmadı. Arike atları omnivordur, ancak ot ve tahıllarla beslenebilirler; onlara sessiz olmayı ve komutla hareketsiz durmayı öğretmek nispeten kolaydır, çünkü fareleri ve kertenkeleleri bu şekilde avlarlar.

Kai, her adımını dikkatlice atarak ilerledi. Çimlerin arasından kayaları hissedebilmek için çıplaktı ve uzun eteğinin bir tarafını kemerine sıkıştırmıştı. Nirana ve Hartel

daha geride durmuş, açıklayıcının aptalca bir şekilde gitmeye çalıştığı yolu izliyorlardı. Cerala şu anda o yolda topallayarak, atını sürükleyerek, bu bölgeden bir an önce ayrılmak isteyen açıklayıcıya yaralı bir av gibi davranıyordu.

Nirana daha önce, söz konusu hayvan kafasını ısırma çalışırken geriye eğilerek, *o atı istemek için ne kadar aptal olmak gerektiğini bilmediğini* söylemişti. *Onu yemesine izin vermeliyiz.*

Kai, küçük toprak ve çakıl çığları başlatmadan tepenin dik yamacını dolaştı. Burası küçük bir geçidin duvarlarından biriydi ve çimler, yukarıdaki bir kaynaktan akan küçük bir mevsimsel derenin taşıdığı tortularla doluydu. İleride, geçidin açıldığı yerde, tozlu taştan yol, daha düz zeminde uzanarak bir sonraki alçak tepe grubuna doğru ilerliyordu. Cerala, Kai'nin görüş alanına yavaşça topallayarak girdi, hoşnutsuz atıyla birlikte görünüşte acı verici bir şekilde yol alıyordu.

Kai ile yol arasında bir adam duruyordu.

Uzun boylu, kaslı bir figürdü, koyu renkli saçları özenle toplanmış ve güney tarzı giysiler giymişti, Arike erkeklerinin giydiklerine çok benziyordu, ancak uzun gömleği neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu ve eteği ise zar zor dizlerinin üzerine geliyordu. Dokumadaki parlak iplikler, toz ve kan lekelerinin altında bile güneşi yansıtıyordu. Açıklayıcı, derenin akıntısının yarı gömülü bir kayaya çarptığı yerde durmuş, tüm dikkatini Cerala'ya vermişti. Sonra sağ eli hareket etti, parmakları acı verici, doğal olmayan bir şekilde büküldü. Bir niyet için bir tasarım oluşturunuyordu.

Kai, dere yatağı boyunca sessizce yaklaşamıyordu; niyetini serbest bırakmadan ona ulaşamazdı. Ama Kai'nin dövüş tekniği incelik üzerine kurulu değildi. Çömeldi ve atladı.

Yamacın yarısında, suyun çakıllı kenarına indi. Şaşkın açıklayıcı dönüp refleks olarak niyetini ortaya koyarken, Kai çamurlu dere yatağına atladı ve kaydı. Niyet, yoğun bir kötülük bulutu içinde kafasının üzerinden geçti. Kai dik bir şekilde fırladı ve kendini öne attı.

Konuşmacının göbeğine çarptı ve ikisi de yokuş aşağı uçtu. Dere kenarındaki kayalara çarptılar, Kai üstteydi. Konuşmacı Kai'nin kafasına yumruk attı ve onu neredeyse yan tarafa devirecekti

Kai zayıftı, bu adam ise iriydi, ama adil dövüşmek planının bir parçası olmamıştı. Kai eğildi, açıklayıcının yakasını, parmak eklemleri çıplak cilde değene kadar aşağı çekti ve onun canını aldı.

Adam boğuk bir çığlık attı ve yere yığıldı. Kai, ön kolunu açıklayıcının boğazına bastırdı ve bükülmemiş olan çırpınan elini dizinin altına sıkıştırdı. Açıklayıcı, dehşet içinde olsa da şok ve kırgın bir şekilde ona bakıyordu. Konuşmaya çalışırken boğazı çalışıyordu.

Bashasa, yüksek rütbeli bir Hierarch'ın köpeğini öldürmeden önce bilgi alabiliyorsan, onu al, diye herkesin beynine kazımaya çalışıyordu. Kai, adamın konuşabilmesi için nefes borusunu yeterince gevşetti.

"Şeytan," diye soluk soluğa konuştu açıklayıcı. "Bu ne cüret... Beni bırak, emrediyorum... Kim izin verdi sana..."

Kai, Hiyerarşiler için savaştan esir alınmış, boyun eğdirilmiş şeytanlardan biri gibi görünmeye çalışarak alaycı bir şekilde güldü. Henüz hiçbirini görmemişti; bu bölgede varsa bile, lejyon devriyeleriyle birlikte gönderilmemişlerdi. "Beni serbest bırakmakla büyük bir hata yaptılar. Kim olduğunu tahmin et?" dedi.

Adamın gözleri kısıldı. "Vartasias senin efendin mi? Seni peşimden o mu gönderdi?"

Kai ilk kez başka bir yorumcunun adını öğrenmişti ve bu kişinin esir şeytanlarla bağlantılı olması daha da ilgi çekiciydi. "Efendimin tüm sırlarını açığa vurursam çok itaatkar bir şeytan olamam," dedi Kai, başka ne söyleyeceğini düşünürken zaman kazanmaya çalışarak.

"Şu anda Dashar'da mı? Benden ne istiyor?"

Dashar, Descar-arık yakınlarındaki sahildeki bir kaledir. "Dashar'da iblisler var mı?" Kai, sözler ağzından çıkar çıkmaz bunun bir hata olduğunu anladı, ama artık çok geçti.

"Sen gönderilmedin..." Adamın yüzünde öfke, dehşet ve tiksinti ifadeleri belirdi. "Pisliklerin kendi iblisleri var." Bunu Kai'ye söylemek için değil, farkına vararak söyledi. "Seni nasıl kontrol ediyorlar, söyle bana..."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye denedi Kai.

Yorumcunun yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Ben değerli bir tutsak olabilirim. Beni efendilerine götür, seni kesinlikle ödüllendireceklerdir."

Keşke bu mümkün olsaydı. Açıklayıcılar hayatta bırakılmayacak kadar tehlikeliydi. "Belki, o niyetin ne işe yaradığını söylersen." Ama Kai başka bir niyetin oluşmaya başladığını hissetti. Sinirli bir nefes verdi. Açıklayıcının kendisine bir niyet belirlemesine izin veremezdi, adam ne kadar bilgiye sahip olursa olsun. "Bunu kendim bulmam gerekecek." Ve adamın kalan yaşamını da tüketti.

Ceset kurumuş bir kabuk gibi yere yığıldı ve Kai ıslak kayada kaymamaya çalışarak ayağa kalktı. En azından dereye düşmemiştii, bu da dövüşü daha zor hale getirebilirdi. Yine de yeraltı ona hala kapalı olduğundan, bunu söylemek zordu. Salatel şimdi geçidin tepesindeydi. Cesaret verici bir şekilde, "Bir şey söyledi mi, Dördüncü Prens?" dedi.

"Biraz, bana bir isim verdi." Kai, çabasından memnun değildi. Konuşmayı uzatabilmeliydi, ama hile yapmak ona doğal gelen bir şey değildi. "Henüz aşağı inme, burada bir niyet var."

Anladığını işaret etti ve diğerlerini toplamak için geri çekildi.

Kai, niyeti aramak için dere üzerinde ileri geri yürüdü ve sığ kıyıdaki kaygan çamurda kaydı. Niyeti, ilk atladığı yerin hemen üzerindeki çimlerin derinliklerinde buldu. Ölümlülerin gözlerine görünmeyen bu şey, Kai'ye, yeşil sapların üzerinde güneş ışığıyla yazılmış, anlamadığı bir dilde bir kelime gibi göründü. Onu biraz dürttü, ama ne işe yaradığını anlamak için tasarımı çözmesi gerekiyordu ve bu zaman alacaktı. Onu dikkatlice kaldırdı ve dün geceki savaştan kurtardığı diğer dördüyle birlikte güvenli bir şekilde saklamak için göğsüne koydu. "Artık aşağı inebilirsiniz," dedi ve Salatel ve diğerleri ona katılmak için zorlu tırmanışa başladı.

Arsha ve Telare, Cerala'ya katılmak için önden gittiler ve cesedin yanından hiç aldırmadan geçtiler. Artık Kai'nin savaş yöntemine iyice alışmışlardı; ilk gördüklerinde ne kadar dehşete kapıldıklarını bilmiyordu, çünkü o zaman Cantenios'u öldürmüştü,

hepsini öldürecek olan bir expositor'du. Ne hissettilerse hissetsinler, hiç itiraz etmemişlerdi.

Kai ve Salatel cesedi aradılar, Nirana ve Hartel ise tepenin yukarısında nöbet tuttular. Burada da kaybolmuş lejyonerler, güneyde Seidel-arik'e doğru başlayan kaçış savaşından kurtulanlar dağınık halde bulunacaktı.

Benais-arik'in tahliyesinden sonra, Bashasa lejyonerleri kendisinin olmadığı yerlere çekerek, Arik'in bu bölgesinde güçlerini bölüp tüketmelerini sağladı ve elinden geldiğince tuzaklar kurdu. Bu savaşın amacı, Seidel-arik lejyoner garnizonunun dikkatini dağıtmak ve şehirdeki zanaatkar loncalarının mültecileri ve malzemeleri kaçırmasına izin vermektir.

Kai, açıklayıcının zengin işlemeli ceketinin ceplerini karıştırdı ve Salatel'e, ona dokunmasının güvenli olduğundan emin olduktan sonra daha yakından bakması için eşyaları attı. "Harita yok, mektup yok," diye sonuçlandırdı ve ayağa kalktı. Sırtını gererek yüzünü buruşturdu. Bu bedene girene kadar, on yıl kadar yaşlanmanın ölümlüleri ne kadar etkilediğini bilmiyordu. Bashasa'nın içki içmesinin nedenlerinden biri de muhtemelen buydu.

"Değerli bilgiler konusunda onlara ne kadar güveniliyor acaba?" dedi Salatel, ayağa kalkarken ellerini silkeledi. "Sanırım devriyeye gönderdikleri açıklayıcılar pek değer görmüyorlar."

"Güçlü olanlar, orada bir hiyerarşi olmasa bile şehri terk etmeyeceklerdir." Kai, gri rengin maviye dönüşmeye başladığı aydınlanan gökyüzüne gözlerini kısarak baktı. Harekete geçmeleri gerekiyordu. "Cesedi dereden uzaklaştıralım."

Onlar cesedi geçidin aşağısındaki yol kenarındaki bir vadiye sürüklerken, sinekler çoktan etraflarında vızıldamaya başlamıştı. Cesedi soyup, Salatel bir taşla yüzünü parçaladı. Eğer lejyonerler cesedi bulursa, adamın kim olduğunu asla bilemeyeceklerdi. Bu, Arik'teki Hierarchs'ın güçlerini şaşırtmak için önemli bir parçaydı. Lejyonerlerin komutanlarını şüpheye düşürebilir, onların yorumcularının fırsatını bulup kaçtığını düşündürebilirlerdi, bu da işlerine gelirdi. Salatel, yorumcunun giysilerini Arsha'ya attı, o da onları bir çantaya tıktırdı.

Cesedi, yoldan görünmemesi için gevşek çakıl ve çalılarının altında gömdüler, ancak bu, kertenkeleler ve diğer leş yiyicilerin onu bulmasını engellemeyecekti. Bu iş bittiğinde Kai, homurdanan atına geri bindi. Çok fazla emir vermesine gerek yoktu, askerler onun yaptığından daha iyi ne yapacaklarını biliyorlardı; tek yapması gereken Salatel'e bir sonraki adımda ne yapmak istediğini belirtmekti. "Diğerlerinin yanına dönelim," dedi.

Salatel elini kaldırarak işaret verdi ve geçidi geçip ovaya doğru yol aldı. Kai, atının sindirilmemiş kemirgen ve kertenkele kemiklerini kusmasını bekledi, sonra onu Salatel'i takip etmesi için dürttü.

Bashasa'nın birliğine yetişmeleri öğleden sonraydı. Batıdaki gökyüzü gri bulutlarla doluydu, serin bir esinti tepelerdeki çimleri dalgalandırıyor. Kai, kayalıklardan aşağı inerken çalılıklarda bir hareket gördü. Arike'nin öncü olarak adlandırdığı keşifçilerinden biri, takipçileri gözetlemek için ana birliğin arkasında gidiyordu. Salatel, hafif bir el hareketi ile bu hareketi onayladı. Kai, başını sallayarak ceketinin kapüşonunu geriye attı, daha çok Ziede'nin gözetlemek için gönderdiği rüzgâr şeytanlarının onu tanıması için.

Kai tanınabilir olmasını sağlamıştı. Askerler, güneşte solmuş pas rengi veya kahverengi-yeşil, soluk sarı ve ten rengi, manzaraya uyum sağlayan renklerde, pamuk ve ot ipekinden yapılmış uzun tunikler, paltolar ve bol paçalı pantolonlar giyiyorlardı. Kai de aynı kıyafetin erkek versiyonunu giyiyordu, kolayca kıvrılabilen veya bağlanabilen bölünmüş etekli bir pantolon. Ancak Benais-arik'te öldürdüğü birinden siyah işlemeli bir ceket almıştı, kan lekeleri çoğunlukla yıkanarak çıkmış, artık benekli bir hal almıştı, ve uzun saçlarında Talamines'in zümrüt iğnelerini takıyordu. Bashasa'dan, savaşamayacak kadar yaşlı veya sakat olan, ancak kampları kuran, yaraları tedavi eden ve erzakları yöneten insanlara kadar herkes, bunun onu bir hedef haline getirdiğini söylemişti. Bu da Kai'nin niyetiydi. Müttefiklerinin ve düşmanlarının onu, Bashasa'nın iblis prensini görmesini istiyordu. Bashasa'ya ulaşmak için Kai'yi geçmeleri gerektiğini bilmelerini istiyordu.

Kayalık arazinin kenarını kesen, hızlı ve sığ bir akarsu tarafından oyulmuş bir vadi boyunca uzanan ve etrafını çevreleyen çalılar ve ağaçlarla kaplı tepelerle korunan geniş bir şeride doğru ilerlediler. Haritalara göre burası uzun zamandır terk edilmiş eski bir ticaret yoluydu ve taşları onlarca yıldır biriken kir ve bitkiler altında kalmıştı. Uzak güneydeki boğazın karşısından Arik'e getirilen lejyonerlerin burayı bilmeleri pek olası değildi ve bu da birliklerin daha hızlı hareket etmelerini sağlıyordu.

Yola indikten sonra Kai atını daha hızlı sürmeye başladı ve Salatel ile diğerleri de onu takip etti. Bir süre sonra Kai, yolun kayalık bir uçurumun etrafında kıvrıldığı yerde, koyu renkli kürküyle kaybolan bir duvar yürüyen gördü.

Kai ve kadro, askerlerin selamlarını sallayarak arka muhafızlara ulaştı, sonra onları geçip duvar yürüyenlerle aynı hizaya geldi. Hâlâ bu yaratıklardan nefret ediyordu, kürklerinin ve kertenkeleye benzeyen derilerinin kokusundan, dev dişlerinden, pençeli ayaklarının ezici adımlarından. Öfkeli Arike atları bile onlardan daha iyiydi.

Bir ikmal subayı, duvar yürüyeninin kargo ağından sarkarak, geri dönen devriyelere taze su tulumları ve yiyecek torbaları dağıtıyordu. Kai, Salatel'e başını salladı ve o da kadronun geri kalanıyla ayrılıp paylarını almaya gitti. Kai, diğer duvar yürüyenlerini ve yanlarındaki binicileri geçerek, artık tanıdık gelen Arike askerleri ve yol üzerindeki şehir ve kasabalardan onlara katılan sivillerden oluşan grubun ön tarafına doğru ilerlemeye devam etti.

İki ay önce planlandığı gibi Benais-arik'ten çekilmişler ve tahliye edilen şehri geride bırakmışlardı. Bashasa onları kuzeye götürürken, karşılaştıkları lejyon devriyelerini öldürürken, köyleri, kasabaları ve izole çiftlikleri uyarmak için öncü birlikler göndermişti.

Üzücü olan şey, bu köy ve kasabaların çoğunun boş olması, diğerlerinin ise neredeyse hiç nüfusu olmamasıydı. Genellikle şehirlerden kaçarak aile veya arkadaşlarının yanına sığınmak isteyen, ancak evlerini boş bulan insanlar yaşıyordu. Diğer zamanlarda ise öncü birlikler, atların yabani otlarla kaplı sürülmüş tarlalardan veya toprağa bırakılmış çürümüş mahsullerden geçtiğini fark edene kadar, yanmış bir yerleşim yerine yaklaştıklarını bile bilmiyorlardı.

Bazı Arike askerleri, kayıpların çoğunun kendi istekleriyle ayrılmış olabileceğini kendilerine telkin etmeye çalışırken, Kai ve diğerlerinin çoğu daha bariz olan açıklamanın doğru olduğunu düşünüyordu. Anlaşmalara, sözde antlaşmalara ve rehinelerin gönderilmesine rağmen, Hiyerarşiler, kendilerine yararı olmadığını düşündükleri Arik bölgesinin sakinlerini öldürmeye başlamışlardı ve bunu Yaz Salonlarının yıkılmasından en az bir yıl önce başlatmışlardı. Arike şehir devletlerinin zamanı dolmak üzereydi.

Bu bilgiyle Bashasa, karşılaştıkları ve dinleyen herkesi savaşçı, öncü, haberci veya casus olarak askere aldı. Savaşamayanlar, saklanacak yerler bulmak, gizli erzak depoları oluşturmak, diğerlerini uyarmak ve onları askere almak veya bulabildikleri güvenli yerlere götürmek için gönderildi.

Ayrıca, daha hızlı hareket edebilmek ve sadece alt komutanların bildiği önceden belirlenmiş buluşma noktalarında bir araya gelebilmek için orijinal gücünü daha küçük gruplara ayırmıştı. Arike'ler birbirleriyle savaşmak için her zaman süvarileri kullanmışlardı, ancak atalarının topraklar üzerinde verdikleri savaşlar, ilgili tüm tarafların üzerinde anlaştığı kurallara göre çok daha resmi çatışmalardı. Kai, Saredi'lerin Erathi'deki Hiyerarşilere saldırılarını nasıl organize ettiklerini ve sınır bölgesi sakinleriyle ittifaklarını açıklamıştı. Bashasa, herkesi dinlediği gibi dikkatle dinlemiş ve bunu stratejisini oluşturmak için kullanmıştı. "Hiyerarşiler bizi inceledi ve lejyonerleri, atalarımızın savaştığı gibi bizim nasıl savaştığımızı biliyor," diye açıklamıştı Bashasa, Arike askerlerine ve diğer prens varislerine. "Bizden bunu beklemeyecekler."

Kai ikmal trenini geçerken, onu izleyen birçok insanın farkındaydı. Bazıları şaşkın ya da temkinli, bazıları ise ne zaman askere katıldıklarına bağlı olarak gayet doğal davranıyordu. Gözünün ucuyla bir hareket yakaladı ve başa geçen duvar yürüyüşçüsünün sırtındaki tahtirevanın üstünden çılgınca el sallayan Dahin'i gördü. Kai gülümsedi ve el sallayarak karşılık verdi.

Duvar yürüyüşçülerini geçtikten sonra Bashasa ve Ziede'yi buldu. Onların arkasında Tahren, Bashasa'nın kadrosu ve Arike'nin dış muhafızlar olarak adlandırdığı, saldırıları yöneten askerler grubu toplanmıştı. Aralarında bazı Ilveri ve Grale'ler ile Kai'nin henüz görüşlerini ve kıyafetlerini tanıyamadığı bir düzine başka kişi de vardı. Ve

üç kişilik bir Enalin grubu vardı, cüppeleri yolculuktan tozluysa ve Bashasa'nın kadrosunun bir yanında at sürüyorlardı. Bashasa son birkaç aydır Tescai-lin'e haberciler gönderip duruyordu, ama Kai bu üçlünün yeni gelmiş gibi görüldüğünü düşündü.

Dış muhafızlar Kai'nin atı için yol açtı ve o da Ziede'nin yanına sürdü. Ziede, Bashasa'ya "Kai'yi sadece öncü olarak kullanmaya devam edemeyiz. Beni de sadece öncü olarak kullanmaya devam edemeyiz..." diyordu.

"Biliyorum," dedi Bashasa, tartışmaktan çok acıma duygusuyla. Beyaz giysilerini bırakmış, kahverengi ve soluk kırmızı renkli daha sağlam giysiler giymişti; kahverengi ve sarı tonlarında işlemeli bir ceketin altında uzun bir gömlek ve etek vardı. Yaz Salonlarında giydiği mavi ve altın brokar ceket artık Kai'nin giysisiydi ve eşyalarını içeren küçük çantaya konulmuştu. Bashasa anlamlı bir şekilde eliyle işaret etti. "Bunu bildiğimi biliyorsun, Ziede Kardeş. Sadece çözüm bulamıyoruz." Yanına bakıp gülümsedi. "Ah, Dördüncü Prens geri dönmüş. Başarılı oldun mu?"

Kai, "Çoğunlukla. Açıklayıcıyı bulduk, ama üzerinde yararlı hiçbir şey yoktu," dedi.

Tahren atını yaklaştırarak dinlemeye başladı.

"Güzel! Ve ona, sana hatırlattığım gibi sorguladığını varsayarsak, sana değerli bir şey söyledi mi?" diye sordu Bashasa.

"Beni, Vartasias adında başka bir açıklayıcı tarafından onu bulmak veya öldürmek için gönderilmiş bir Hierarch şeytanı sandı. Daha fazla bilgi alabilmek için ona uymaya çalıştım, ama çok çabuk anladı," diye açıkladı Kai.

Bashasa düşünceli bir ifadeyle bunu sindirdi. "İlginç."

"Vartasias'ın nerede olduğunu söyledi mi?" diye sordu Tahren.

"Vartasias'ın şu anda Dashar'da olup olmadığını sordu. Sonra yalan söylediğimi anladı ve bana pislik şeytanı dedi, ben de onu öldürdüm," diye itiraf etti Kai.

Bashasa hayal kırıklığına uğramışsa da bunu göstermedi, ama Ziede öfkeyle, "Kai..." diye başladı.

"Başka bir şey söylemeyecekti," dedi Kai keskin bir şekilde. "Ondan yeni bir niyet aldım."

Ziede şüpheciydi ama Bashasa, "Hayır, iyi iş çıkardın, Dördüncü Prens," dedi. Uzaklara bakarak kaşlarını çattı. "Bu yararlı olabilir. Dashar için planlarım var. Daha sonra bunu daha ayrıntılı konuşmalıyız."

Kai bu tartışmayı ertelemekten memnundu. Hiyerarşilerin Belith'te savaşmak için köleleştirilmiş iblisleri kullandıklarını duymuşlardı, ama orası buradan çok uzaktı. Cageling Mahkemesi'nden kurtarmaya çalıştıkları iblislerden kaç tanesinin gerçekten kaçabildiğini merak etti; bu başarısızlık hâlâ canını yakıyordu. "Öncülerin sorunu nedir?" diye sordu.

"Bazı önemli mesajlarımız ulaşmıyor. Amabel bu konuda en iyisi, ama her görevi üstlenemezler," dedi Tahren.

Ziede, "Daha fazla cadıya ihtiyacımız var," diye ekledi.

"Bu en kolay çözüm olurdu," dedi Tahren. Ziede ona yan gözle baktı ve Tahren hafifçe iç geçirdi. "Bu alaycı bir söz değildi, sana katılıyordum."

Amabel, Kagala'ya giderken nehir geçişinde Bashasa'nın duvar yürüyüşçülerine katılan cadılar grubunun bir üyesiydi. Kai ve Ziede, Karanis'in ölümünden sonra bu cadıları bulmuş ve savaşta yardımcı olabileceklerini ummuştu. Ancak aile, soylarını sınır bölgelerine kadar izleyebilse de, grubun çoğu sadece ağrıyı hafifletmek veya kayıp nesneleri bulmak gibi küçük büyüler yapabiliyordu ve çoğu ya çok genç ya da çok yaşlıydı ya da sağlıkları başka tür savaşlar yapamayacak kadar kötüydü. Bashasa, Kai'ye, başka bir yer bulana kadar onları kadrosuna dahil edebileceğini açıklamıştı, o da öyle yapmıştı. Kamp işlerinde, haritaların çevirisinde veya kopyalanmasında ve yapılması gereken diğer işlerde yardımcı oldular. Bashasa'nın ordusunun çekirdeğini oluşturan kişisel kadrolar ve askerler Kai ve Ziede'ye alışmışlardı ve suyu koklayarak bulabilen ve bazen çok uğraşırlarsa rüzgarı biraz sakinleştirebilen Cadılara alışmakta daha da az zorlandılar.

Amabel, hızlı seyahat edebilen tek kişiydi ve Ziede, bunun bu kadar doğuda nadir görülen bir şey olduğunu söylemişti. Khalin Adaları'ndaki öğretmenlerin bile anlamadığı bir şekilde hava ve toprak ruhlarını kullanıyordu. Bu, Amabel'i Bashasa'nın en iyi habercisi ve öncüsü yapıyordu.

"Daha fazla cadı mı?" Bashasa'nın kuzeni Lahshar Calis, atını Bashasa'nın yanına getirdi. Bashasa ile aynı yaşıydı, ancak Rehine Mahkemeleri'ndeki halinden daha yaşlı görünüyordu, kıvrıkcık siyah saçları başının üstünde topuz yapılmıştı. Askerlerle hemen hemen aynı kıyafetleri giyiyordu, kumaşı daha kaliteli ama aynı derecede tozluysa. Kadrosuyla birlikte devriyeden yeni dönmüş olmalıydı. Kai ve Ziede'ye el salladı. "Bunlar yeterli değil mi? Birinin iblis olması gerekmiyor muydu?"

"Sana kanıtlamamı ister misin?" dedi Kai. Lahshar'ın sorunu, Bashasa'nın geniş ailesinde, öldürülmemiş ya da hâlâ bir Hierarch esir kampında tutsak olanlar arasında muhtemelen en hızlı düşünen kişi olmasıydı. Bashasa ve Prens varisi Hiranın'ın geliştirdiği taktikleri ve stratejileri, onlar hakkında tartışacak ve iyi önerilerde bulunacak kadar iyi anlıyordu. Ama Arike'nin geri kalanından daha fazla yorumcuları nefret ediyordu ve dolayısıyla bu yorumcunun vücudunda sıkışıp kalan Kai'yi de nefret ediyordu. Artık onun kendisine hakaret etmesine izin vermenin bir faydası olmadığını ve onu savuşturmanın tek yolunun doğrudan saldırı olduğunu biliyordu. "Gösteri için gönüllü olur musun?"

"Lütfen evet de." Ziede ona uzun uzun baktı.

Bashasa araya girdi: "Lahshar, müttefiklerimize daha nazik davranmalısın. Bizi bu duruma getiren şey izolasyonizmdi. Arkai'ye yardım etseydik, takımadalar ve güney Belith'ten gelen hikayeleri dinleseydik, bu noktaya gelmeden önce direnme şansımız olabilirdi."

"Şimdi de strateji uzmanı mı oldun? Çünkü daha önce kıyafetlerin ve içkinden başka hiçbir şeye dikkat etmiyordun," diye tersledi Lahshar.

Bu kadar acımasız bir cevap karşısında Tahren bile gözlerini kırptı ve Ziede burnunu kırıştırdı, ama Bashasa hiç aldırış etmedi. Gülümsedi ve "Çim evin içinde meşale sallama, kuzen" dedi. Sonra Ziede'ye döndü. "Şimdi, öncü birliklerin durumu..."

Öğleden sonra, Seidel-arik'in çok doğusunda, terk edilmiş eski bir yolcu sığınağı olan buluşma noktası görüldü.

tuğla ve taştan yapılmış, sadece birkaç katlı yuvarlak bir kuleydi, yolun kalıntıları üzerinde duruyordu, alt kısmı bir kapı kulesi gibi yolun üzerinde bir kemer oluşturuyordu. Üst iki kat, serin esintiyi yakalamak için teraslar ve balkonlarla çevriliydi. Etrafı, taş duvarları yıkılmış, birkaç dağınık taş baraka ve yaşlanmaktan çökmeye başlamış küçük ahşap misafirhanelerle çevrili, binicilik hayvanları için açık padoklar vardı.

Birkaç gün önce buraya ilk ulaşan öncü birlikler, buranın yıllardır terk edilmiş olduğunu bildirmişlerdi, ancak yalıkları ve havuzları hala yakındaki kaynaklardan gelen suyla doluydu. Burası mükemmel bir buluşma noktasıydı. Kai'nin gözünde burası savunulamaz bir yerdi, bu yüzden Bashasa'nın savunmak için yeterince uzun süre kalmayı planlamaması iyi bir şeydi.

Birlik, otlarla kaplı padoklara girip kamp kurmaya başladı, bu artık hepsinin çok aşına olduğu bir şeydi. Bir öncü geldi ve Prens Vrim'in ordusunun çok geride olmadığını bildirdi. Bashasa atını dış muhafızların atçılarında bırakıp, kadrosuyla birlikte kervansaraya girerek, çoktan orada bulunan öncü birliklerle buluştu. Kai ve Ziede, Kai'nin kadrosuyla ayrılıp dış çemberi kurmaya yardım ederken, Tahren dış muhafızlarla birlikte nöbetçi noktaları planlamaya gitti.

Kervansarayın dış padokları etrafında uzun bir tur attılar. Ziede, rüzgâr şeytanlarını kullanarak tarlaların ötesini daha uzak mesafelerden görebiliyordu. Kai ise yıkık binaların veya yarı yıkık duvarların yakınında dolaşan herhangi bir tehdit olup olmadığını gözetliyordu. Bu topraklarda artık o kadar çok ölüm vardı ki, istenmeyen dikkatleri üzerine çekiyordu. Dünyanın sessiz, izole yerlerinde uzun süredir uykuda olan şeylerden, Hiyerarşiler geçidi kapattığında yeraltından koparılan şeylerden. Zararsız olabilecek ama açlık ya da orada bırakılan formlardan koparılmakla dönüşmüş yaratıklar.

Kai, orada bıraktığı formdan koparılmış bir yaratıktı, ama ölümlü bir bedende çok uzun süre kalmış olduğu için ölümlü eti yeme dürtüsü hissetmiyordu. Hepsi ölmüş olan ölümlü ailesini ve şimdi yeraltında mahsur kalan büyükannesini özliyordu. Lejyonerler onun ölümlü bedenini yakmış olduğundan, büyükannesi sonsuza kadar orada mahsur kalmıştı.

Ve şekil değiştirebilme, zahmetsizce seyahat edebilme hissini özlüyordu. Cerala onu garip bir şeye bakması için çağırduğunda, bu gereksiz düşünceleri kafasından silkeledi. Bu şey, ölü kertenkelelerin saklandığı bir yer çıktı.

Kai, rüzgâr şeytanlarını dinlerken dalgın bir ifadeyle oturan Ziede'nin yanına geri döndü. "O zaman kertenkele öldüren bir korku değil," dedi dalgın dalgın.

"Bugün değil." Yolun yaklaşık dörtte üçünü tamamlamışlardı ve gökyüzü bulutlanmaya başlamıştı. Kai o kadar acıkmıştı ki, erzak treninin akşam yemeği için hazırlayacağı baharatsız darı lapası bile iştah açıcı geliyordu. Birkaç torba karabiber taşıyan bir muhbir öldürmeleri gerekiyordu. "Yine de iyi gidiyorlar, daha önce görmedikleri şeylerin izlerini arıyorlar."

"İbel, dış muhafızlara nelere dikkat etmeleri gerektiğini öğreterek yardımcı oldu." İbel, Amabel'in akrabalarından biriydi. Öğretecek kadar iyi İmparatorluk dili konuşuyordu, ancak akciğerleri kötüydü ve bu yüzden öncü olarak çalışmıyordu. Ziede, "Dağların doğusunda hala cadılar olduğunu görmek beni biraz cesaretlendirdi. Hepsinin öldüğünü sanıyordum," diye ekledi.

Ziede, tamamen yok edilen Khalin Adaları'nın manastırlarında öğretmenlik yapmıştı. Kai'nin duyduğuna göre, Hiyerarşiler önce takımadalar ve bariyer adalarına saldırmıştı. Erathi ticaret rotalarındaki adalarda hala hayatta olan kimse var mı diye merak etti. "Dağların batısındaki cadıların çoğu da öldü," dedi.

Bu cadılar, Saredi ile birlikte Hierarchs'a karşı savaşmaya gelen sınır bölgesi sakinleriyle birlikte yaşamışlardı. Bu ittifak hızlı hareket ederek işgalci lejyonerleri Erathi kıyı kasabalarından kovmuş ve ardından onları tepelere kadar kovalamıştı. Ancak Hierarchs'ın Kuyusu'nun gücünden habersizdiler ve neredeyse tek seferde yok edildiler. Saredi kaptanları, Hierarchs'ın büyük silahı hakkında herhangi bir fikir sahibi olsalardı, sınır bölgesi sakinlerinin ve klanların güçlerini bir araya getirmelerine asla izin vermezlerdi. Yüzlerce küçük grup halinde kalır ve Cadılar ve yeraltındaki müttefikleri Kuyu'yu yok etmek veya ona karşı savunma yapmak için bir yol bulana kadar lejyonları rahatsız ederlerdi. Ancak çayırılıklar

dağların ötesindeki doğu ile pek ticaret yapmamışlardı; Hiyerarşiler Erathi'ye ayak basana kadar işgalcilerin varlığından bile haberdar değillerdi.

Bashasa haklı, diye düşündü Kai. Arike gibi, izolasyon Saredi'leri de öldürmüştü.

"Bu bölgede başka Cadılar da olmalı," dedi Ziede, atını döndürerek yoluna devam etti.

"Akıllı olanlar buradan uzak bir yerde saklanıyor." Kai, yorumcu veya cadı olmaktan çok keşif konusunda daha bilgiliydi ve niyetlerini kullanma girişimleri her zaman işe yaramıyordu. Kagala'dan ayrılırken gökyüzünde Ölümsüz Kutsanmışların yükseliş salı görüldüğünde, onu ateşe vermeye çalışmış ama başaramamıştı. Ziede, rüzgâr şeytanlarını kullanarak onu düşürmüş ve ardından Tahren, hayatta kalan iki Ölümsüz Kutsanmış'ı öldürmüştü, ancak o, onlar yedi Arike'yi öldürüp bir düzine diğerini yaraladıktan sonra onlara ulaşabilmişti. Ziede, Kai'ye cadılık hakkında daha fazla şey öğretmek istiyordu, ancak Kagala'dan beri sürekli savaşıyor ya da hareket halindeydiler ve fazla zamanları olmamıştı.

Ziede'nin bakışı kuruyd. "Akıllı olmadığımızı mı söylüyorsun, Kai?"

"Biz bir şeyiz ve akıllı değiliz diyorum." Gökyüzüne gözlerini kısarak baktı. Nem, ıslak pamuklu bir örtü gibi havaya yerleşiyordu. Rüzgâr kesilmişti ve gri bulutlar çayırların üzerine alçalmıştı. "Gökyüzü bozmak üzere." Saredi ovalarında, böyle bir hava yakında gök gürültüsü kopacak ve yağmur yağacak, vadileri su basacak ve nehir yataklarını dolduracak anlamına geliyordu. Dış duvarın enkazı üzerinde, Prens Hiranana'nın ordusundan geç gelenler çadırları kurmak ve ekipmanlarını korumak için acele ediyorlardı.

"Hmm," dedi Ziede. Havayı kokladı. "Belki."

Turlarını bitirdiklerinde Nirana, Kai ve Ziede'nin atlarını aldı, böylece onlar da kervansarayda Bashasa'ya katılabileceklerdi.

Ağıllardaki çimler çoktan ezilmişti ve atlar, surlarda yürüyenler ve terli insanlar olmasına rağmen, çimlerin kokusu havada tatlı bir esinti bırakıyordu. Çadırların çoğu kurulmuştu ve yerleştirilmeleri kadrolar ve dış muhafızlar tarafından organize edilmişti.

Kai ve Ziede, eski yolun üzerinde kemerli ana binaya doğru yürüdüler. Sağdaki kemerde, iki ağır, yıpranmış ahşap kapı açık bırakılmıştı. Bu kapılar, yüksek ve dar pencerelerden gün ışığının içeri girerek duvarlara monte edilmiş, artık paslanmış ve kırılmış olan özenle işlenmiş metal lambaları görebileceğiniz büyük, yarım daire şeklinde bir salona açılıyordu. Arka tarafta taş bir merdiven yukarı doğru kıvrılıyordu. Karo zemin çoğunlukla kirle kaplıydı, ancak çürüme kokusu ya da kötü bir his yoktu. Burası sadece boş bir kabuktu ve şimdi etrafta durup konuşan ya da çeşitli işler için gönderilen birçok insanla doluydu.

Kalan mobilyaların çoğu kırılmış ve bir yığın halinde kenara itilmişti, ancak bazı sağlam ahşap masalar harita standı yapmak için üst üste yığılmıştı. Kai daha sonra ona bakması gerekecekti; şu anda notlar alan ve açıklamalar yazan öncülerin etrafını sarmıştı.

"Acaba ne oluyor?" diye mırıldandı Ziede.

Kai, Bashasa'nın merdiven boşluğunun yanında durup veliaht prens Hiranan ile konuştuğunu gördü. Yüzlerinden anlaşıldığı kadarıyla... "İyi bir şey değil," dedi Kai. Bastonuna yaslandı, yüzü gergin ve kararlıydı. Bashasa'nın önemli bilgileri özümserken takındığı ifade bu değildi; bu, potansiyel olarak felaket getirebilecek bir şey duyduğunda ve buna tepki vermemeye çalıştığında takındığı ifadeydi.

Bashasa'nın kadro lideri Arava kalabalığın içinden geçerek ilerledi. "Ziede kardeş, Dördüncü Prens, veliaht prens yakında başlayacak toplantıya katılmanızı istiyor." Onları başka bir açık kapıya yönlendirdi, bu kapı daha küçük bir yan odaya açılıyordu.

Oda da aynı derecede tozluydu, ancak uzak duvara yığılmış birkaç bagaj dışında boştu. Yatak takımları ve çantalardan anlaşıldığına göre, bir grup muhtemelen burada uyumayı planlamıştı. Ayrıca tüm birliklerin ihtiyaç duyduğu malzemeler de vardı: haritalar, daha fazla harita, yazı ve harita yapım malzemeleri ve kağıtlar. Bunlar Bashasa'nın eşyaları değildi; o da Kai ve Ziede gibi hafif seyahat ediyordu ve kadrosundan birinin Yaz Salonları'ndan onun için taşıdığı aynı omuz çantasını kullanıyordu. Kai, ailesine ait bazı eşyaları sakladığını ve Benais-arik'ten ayrılmadan önce bunları Benais-arik dışında bir yere sakladığını biliyordu.

Bashasa hemen arkasından içeri girdi ve "Teşekkürler Arava, diğerlerini de çağırabilir misin?" dedi.

Arava ayrılırken, Bashasa onlara kapıdan uzaklaşmalarını işaret etti ve "Çabuk, diğerleri gelmeden, haberler iyi değil. Renitl-arik isyan çıktı.

Gaspçıyı öldürdüler ve sokaklarda savaşıyorlar." dedi. "Ne?" dedi

Ziede, sesini alçaltarak. "Aptallar...

riskin farkında mı?"

"Prens varisi Stamash bunu yapmayacağını söylemişti sanıyordum," dedi Kai, *onun aptal gibi görünmediğini* düşünerek. Stamash, Kai onunla pek fazla konuşmamış olsa da, Rehineli Mahkemelerde onlarla birlikteydi. Kagala'dan sonra, kadrosuyla birlikte şehrine gidip Bashasa'ya destek toplamak ve şehir loncalarını organize etmek için çalışmıştı. Ondan mesajlar gelmişti, ama bununla ilgili hiçbir şey yoktu. Gaspçıların şehirleri hala büyük ölçüde kontrol ettiklerine inanmalarına izin vermek, Hiyerarşilerin yıkım emri vermelerini engellemenin tek yoluydu. Diğer tek seçenek tahliye etmektir. Bashasa, Benais-arik için bu seçimi yapmıştı, çünkü burası Hiyerarşilerin birincil hedefi olacaktı. "Ne oldu?"

"Emin değilim. Durumu kontrol edememiş olmalı." Bashasa somurtkandı. "Stamash bunu kasten yaptıysa, çok kötü bir iş çıkarmış." Başını salladı. "Hepsini kaybedebiliriz."

Renitl-arik'in tamamını ve henüz yok edilmemiş çevre köy ve kasabaları kastetmişti. Kai, insanları teselli etmede daha iyi olmayı diledi. Bashasa her zaman ne yapacağını ve ne söyleyeceğini biliyor gibiydi. Kai, "Daha hızlı hareket etmeliyiz," dedi ve bunun yetersizliğinden dolayı yüzünü buruşturdu.

Bashasa dalgın dalgın omzunu sıktı. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Diğer prens varislerine de söyleyecek misin?" diye sordu Ziede. ifadesi çoktan pes etmişti. Evleri teslim olmuş ve yine de yok edilmişti. Bir hiyerarşinin kaprisine bağlı olarak kaç kişinin hayatının tehlikeye girdiğini herkesten daha iyi biliyordu.

"Elçilerle konuşmamızı bitirdikten sonra," dedi Bashasa. Hâlâ Kai'nin omzunda elini tuttuğunu fark etti ve elini çekti. "O toplantıyı geciktirmek istemiyorum, bizim için iyi olmaz."

Kapıda bekleyen Trenal, Lahshar ve Dasara içeri girmeden hemen önce öksürerek onları uyardı.

Lahshar, kadrosundan biri onu takip edip katlanabilir kamp taburelerini düzenlemeye başladığında, sert bir ifadeyle etrafına bakındı. Bu tabureler, Belith ve Ilver'den gelen elçiler ile hemen ardından gelen üç Enalin elçisi içinmiş. Renitl-arik konusunda hala rahatsız olduğu belli olan Ziede, geniş pamuklu pantolonunun kumaşı yürürken hışırdarak odada volta atmaya başladı. Kai bu konuyu düşünmeye cesaret edemiyordu, çok fazla yanmış harabe, hayat ve imkanlarla dolu çok fazla boş yer görmüştü.

Tahren içeri girdi ve duvarın arkasına, duvar resminin sadece ufalanmış ve solmuş boyasının kaldığı yere oturdu. Ziede'ye doğru biraz endişeli bir şekilde kaşlarını çattı, sanki bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyormuş gibi. Kai, ikmal treninde Dahin'i kısa bir süre görmüş, bazı doktorların eşyaları boşaltmasına yardım ediyordu.

Hiranan, Vrim ve dış muhafızların kalkan taşıyıcıları en son içeri girdiler ve Bashasa, diğerlerini selamlamalarını bekledikten sonra ceketinin cebinden bir kumaş harita çıkardı ve onu açtı. Kalkan taşıyıcılarından ikisi haritayı alıp herkesin görebilmesi için duvara tutturdu. Tahren, Ziede'nin kolunu tutarak onun volta atmasını engelledi. Lahshar, sıkıntılı bir ifadeyle konuşmak için nefes aldı, Hiranan'ın bakışını yakaladı ve nefesini bıraktı.

Kai, Bashasa'nın kendinden emin, ciddi bir gülümseme takınarak elçilere dönmesini izledi. "Güneydeki müttefiklerimiz, güneybatıya doğru harekete geçmeden önce Enalin güçlerinin bize katılmasını beklediğimizi biliyorlar. Ama önce yapmamız gereken bir şey var." Haritanın yanına gitti. "Descar-arik'in dışında bir Hierarch kalesi var. Adı Dashar, lejyonerlerin yakınında yok ettikleri kasabanın adı gibi." Kai diğerleriyle birlikte öne eğilmesine gerek yoktu; bu haritayı zaten ezberlemişti. Şehir doğu kıyısındaydı ve kale de hemen dışında bulunuyordu. "Bu kaleyi, Descar-arik'te birleşen ticaret yolları ve kanalların kavşağını kontrol etmek için kullanıyorlar. Palm'daki savaşa katılmak ve diğer müttefiklerimize katılmak için planımızı uygulamak istiyorsak, bu kaleyi ortadan kaldırmalıyız."

Elçiler arasında mırıldanmalar oldu, bazıları şüpheciydi. Belith'in lideri ilk

"Hierarch kalesini ele geçirin, ama şehri değil mi?" Bakışları diğer Arike liderlerine kaydı. "Bu kabul edilebilir mi?"

Kai, doğu siyasetini hâlâ pek bilmiyordu, Saredi'nin anlaşmazlıkları çözme şekli ve yeraltındaki iblis Hanedanlarının işleyişi ile çok farklıydı. Ama Belith'in, Arike şehir devletlerinin büyüyen milisleri kendi topraklarını kurtarmak için kullanmayacaklarına ve sonra da herkesin sonuçlarına katlanmasına izin vermeyeceklerine dair bir tür onay istediği açıktı. *Sanki bu işe yarayacakmış gibi*, diye düşündü Kai. Sanki Hierarchlar, herkes öldükten sonra Arike'ye geri dönmeyecekmiş gibi.

Descar-arik'in öldürülen veliaht prensinin oğlu olan Vrim, onun isteksizliğini anlıyor gibiydi. "Halkımız Yaz Salonları ve Kagala'da neler olduğunu biliyor, öncü birliklerimiz bunu sağladı. Descar-arik, lejyonlar güneybatıdaki savaşa çekilene kadar bekleyecek, sonra şehir ayaklanacak," dedi.

Hiranan, "Seidel-arik'in planladığı gibi" dedi. Birinin onun için hazırladığı kamp taburesini umursamadan koltuk değneğine yaslandı. Kai, başkası ayaktayken onun oturduğunu hiç görmemişti. "Kendi şehirlerimize yardım etmek için durursak, Hiyerarşiler bize gelmek için zaman kazanır. Bu süre içinde, bizim emeklerimizin riske değmediğine karar verip hepimizi katledebilirler. Bu bölgedeki küçük yerleşim yerlerini yok ettikleri gibi."

Bashasa onaylayarak başını salladı ve Belith elçisine dönerek ekledi: "Bu kaleyi ortadan kaldırmak, şehirlerimizi korumanın yollarından biri. Ama ana güçlerimizin çabaları, Palm ve Belith'teki Hiyerarşilerin kalelerine saldırmaya odaklanmalı. Hiyerarşileri tek tek ortadan kaldırmalıyız. Seslerinin gücünü kullanarak bütün şehirleri yok edebilen tek kişiler onlar." Bashasa, haritaya doğru açık bir el hareketi yaptı. "Diğer hususların yanı sıra, hızlı hareket edebilmek için daha fazla ata ve duvar yürüyüşçüsüne ihtiyacımız var. Bu kale bize bunları sağlayacaktır."

Toplantı, Bashasa'nın ihtiyaç duyduğu noktalarda anlaşmaya varılmasıyla sona erdi ve elçiler, şu anda mümkün olan en fazla güvenceyi vererek, bir miktar rahatladıklarını gösterdiler. Enalin habercileri yorum yapmadılar, ancak onlar sadece haberleri ve bilgileri Tescai-lin ve Enalin'deki güçlerine iletme için buradaydılar.

Elçiler ayrıldığında, Bashasa veliaht prenslere Renitl-arik hakkında bilgi verdi. Konuşmasını şöyle bitirdi: "Hiranan'ın bize getirdiği bu haber çok ciddi ve zaman çizelgemizi değiştirecek. Ancak kaleye yapacağımız saldırı, Renitl-arik'in dikkatini dağıtma gibi ek bir fayda da sağlayacak. Bunun onlara zaman kazandıracağını umabiliriz..." Bashasa çaresiz bir hareket yaptı.

"Hepsi ölmeden önce lanet olası planı uygulayın," diye mırıldandı Lahshar.

Kai, diğerlerinin daha sesli, daha öfkeli olmasını bekliyordu. Hatta belki de Renitl-arik'in savunmasına gitmek için planın değiştirilmesini savunmaya çalışacaklarını. Umutsuz bir girişim olurdu, ama bu kimse öneride bulunmayacağı anlamına gelmezdi. Ama kimse öneride bulunmadı. Genelde başkalarının söylediklerini tekrarlamakla tanınan Dasara bile. Hiranan belirsiz bir ifadeyle izledi, Vrim yüzünü ovuşturdu ve başka yere baktı. Diğerleri sessizdi, boyun eğmişlerdi.

Bashasa başını salladı. "Geç oluyor ve hepinizin görevleri olduğunu biliyorum.

Yarın tekrar konuşuruz."

Prensler ve askerleri odadan çıktı, Ziede de Tahren'in ardından çıktı. Kai geride kaldı ve Bashasa'nın yanında tuttuğu haritaları katlamakla meşgul oldu. Biri Bashasa'ya taşınabilir bir yazı masası getirmişti ve o da masayı kucağına alıp yere oturdu ve son notlarını aldı. Lahshar'ın adamları tüm tabureleri götürmüştü, bu tipik bir davranıştı. Dışarıda ışık azalmaya başlamış, oda gölgeli hale gelmişti. "Ah, gerçekten geç oluyor." Bashasa sinirli bir şekilde dizüstü masasına gözlerini kısarak baktı. "Onları göndermek için öyle dedim."

Ellerini silkeledi, Kai ona baktı. "Lamba getirmemi ister misin?"

"Hayır, hayır, teşekkürler Kai. Bunu bitirip gideceğim." Tekrar işine eğildi. "Kampı kontrol etmem gerekiyor."

Kai karşısına oturdu, Bashasa'nın son satırı bitirmesini izledi, sonra mürekkebi kurutmak için yelpazelemeye başladı. Çoğu kişi görevlerine veya akşam yemeğine gitmiş olduğundan ana oda daha sessizdi. Orada toplanan gruplar

, askerler ile evlerini terk eden şehir sakinleri ve köylüler için sığınakları arasındaki tedarik ağlarını yönetmeye yardımcı olan sivillerden oluşuyordu. Muhtemelen keskin bir soru sormak için iyi bir zaman gibi görünüyordu. "Lahshar'ın benden neden nefret ettiğini biliyorum, ama senden neden nefret ediyor?"

Bashasa alaycı bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Lahshar senden nefret mi ediyor?" Kai'nin ifadesini görünce iç geçirdi. "Gençliğinin büyük bir kısmında göz ardı edildi. Savaş becerileri hiçbir zaman diğerlerinin standartlarına ulaşamadı. Ondan birkaç yaş küçük olan kız kardeşim, her karşılaşmalarında kazanırdı. Bu nedenle ailesi erkek kardeşlerine öncelik verdi ve Lahshar, eğitimi ihmal edildiği için prens varislerinden beklenen başarıların gerisinde kaldı. Benim ve kız kardeşimin eğitimi ihmal edilmedi ve ona ulaşması gereken hedefler olarak örnek gösterildik, ama her zaman bunun asla başaramayacağı ima edildi." Omuz silkti. "Sanırım ben de gençken çok sinir bozucu bir insandım." Kağıtlarını toplamaya başladı, hangilerini cebine, hangilerini dizüstü masasına koyacağını ayırdı.

Kai bunu şüpheli buluyormuş gibi yaptı. "Sadece gençken mi?"

"Bazılarımız gibi ben de hatalarımı öğrendim." Bashasa bir belgeyi rulo haline getirip Kai'nin kafasına hafifçe vurdu. "Muhtemelen onu en çok rahatsız eden şey, başarılarımla partilere gitmekten başka hiçbir şey yapmamamdı. Ve şehir meclisinde oturup ara sıra uyuklamamdı."

"Bu yüzden ikiniz de hala hayattasınız." Bashasa'nın alaycı ifadesinden, bu doğru bir tahmin olduğu anlaşılıyordu. Kai, iniltiyi bastırarak ayağa kalktı. Kayalık dere yatağında yuvarlanmaktan oluşan morluklar neredeyse hemen iyileşmişti, ama Talamines'in vücudu onları çok iyi hatırlıyor gibiydi. Sırtındaki kasları gevşetmek için esnedi. "Karanis seni ya da Lahshar'ı tehdit olarak görmüyordu."

Bashasa ona yarı gülümseyerek bakıyordu. "Onun savunması olarak, ben de onu bir tehdit olarak görmedim. Bu yüzden Hierarchs onu seçti." Gerçekten merakla sordu, "Peki Lahshar'dan nefret ediyor musun?"

"Pek sayılmaz." Kai kendini gülümserken buldu. Lahshar, onun yüzüne karşı kaba davranmaktan hiç çekinmiyordu, ondan korkmuyordu. Bu da birlikte çalışabilecekleri anlamına geliyordu. "Hiyerarşilerle karşılaştırıldığında değil." Elini uzattı. Bashasa elini tuttu ve Kai onu ayağa kaldırdı. "O sadece çok sinir bozucu bir insan."

Kai onu çok hızlı kaldırdığı için Bashasa biraz sallandı ve Kai onu dengeledi.

Kapıdan Trenal, "Prens, Enalin elçileri sizinle görüşmek istiyorlar," dedi. Sesi biraz şüpheli geliyordu. "Bir kuşun mesaj getirdiğini mi söylediler?"

Bashasa, kesintiye sinirlenmiş gibi bir nefes verdi ve geri adım attı. "Evet, hemen geliyorum."

İki

Kai sandıklardan birkaç yastık çıkardı ve dinlenme odasındaki kürsüdeki Hierarch'ın oymalı koltuğuna rahatça oturdu, palmiye meyvesi yiyip kitap okudu.

Manastır Cadıları geri dönüp birkaç rulo halindeki şilteyi içeri taşıdılar. Sonra Sanja kontrolü ele aldı ve tüm sandıkları açtı, Cadıların yardımıyla odaları kendi istediği gibi düzenlemeye başladı. Depolanan mücevherleri çeşitli kombinasyonlarda takarak odaya girip çıktı, dinlenme odasını süpürdü, halıları serdi, mangallar için kömür buldu, içki setini açtı. Sonra iki Cadı, süitin arkasından oyulmuş ahşap bir divanı dinlenme odasına taşıdı ve Sanja onlara nereye koyacaklarını söyledi. İnsanlara emir vermek için yeterince Cadı dili öğrenmiş gibi görünüyordu. Kai ona, "Onların hizmetçi olmadığını, sadece burada yaşadıklarını biliyorsun," dedi.

"Biliyorum," dedi Sanja, cadılar çerçeveyi minderlerle doldururken ve başka bir çift ikinci divanı içeri taşıırken. "Onlara paramızdan biraz vermek istedim, ama almadılar."

Kai vazgeçip okumaya geri döndü. Dahin'in paketi, kalın iplikle birbirine dikilmiş bir dizi sayfadan oluşuyordu. Kai ilk başta bunun, Dahin'in yıllar önce yazdığı gibi başka bir tarih kitabının başlangıcı olduğunu düşündü, ama daha kişiseldi; Dahin'in Yaz Salonları'ndaki rehine mahkemelerinde geçirdiği zamanları anımsamasıyla başlıyordu. Ama bundan daha fazlası vardı; bu, her zaman Sun-Ar yakınlarındaki Capstone of the World'de bir yerde olduğu düşünülen Hierarchs'ın vatani hakkındaki teorilerinin bir açıklamasıydı. Dahin, düşüncelerinin henüz şekillenmediğini söylemişti; bu el yazması, düzgün Eski İmparatorluk dilinde yazılmış ve birçok çizgiyle düzeltilmişti, Dahin'in düşüncelerini düzenlemeye çalıştığı yer burasıydı.

Dahin'in Kai'ye özetlediği teoriler şekillenmemiş gibi görünmüyordu; biraz daha kanıtla kaçınılmaz gibi görünen bir sonuca varıyorlardı.

kaçınılmaz görünecek bir sonuca doğru ilerliyordu.

Sanja, boncuklu kenarlı ipek bir tunik ve biraz büyük olan pamuklu bir pantolon giymiş olarak yeniden ortaya çıktı. Birisi saçlarını tekrar bükerek düzeltmesine yardım etmişti ve Kai'nin en son Benais-arik'in akademisyenler loncası kütüphanelerinin içeriğini yok etmekle görevli hiyerarşi hizmetkarı-asilzadenin cesedinde gördüğü, kaplan gözü ve carnelian taşlarla süslenmiş desenli altın bir saç bandı takıyordu. Kani temizleyen kişinin iyi bir iş çıkardığını umuyordu.

Sanja, tahtın koluna dikkatlice bir fincan safranlı süt koydu. Bu, çok kaliteli, parlak kırmızı pigmentli şeffaf camdan yapılmış ve cilalı bakır tutacakları olan bir içki setinden alınmıştı. Kai'nin sadece bir anlık bir anda gördüğü o saç bandını hatırlaması, ama bu içki setini hatırlamaması tuhaftı. Bu set ona mı aitti, yoksa Ziede'ye mi? Bir hediye miydi? Paketlemeden önce onu hiç görmüş müydü, yoksa her gün kullanıp, unutmaya çalıştığı diğer her şey gibi onu da unutmuş muydu?

Sanja, Kai'yi düşüncelerinden sıyrılmasını sağlayarak, "Diğerleri ne zaman dönecek biliyor musun? Satlı kızarmış kek yapmak istediklerini söyledi." dedi.

Kai tekrar Ziede'ye uzandı ve kendisine ait olmayan bir hoşnutsuzluk ve rahatlama hissetti. "Sanırım yoldalar."

Kai, diğerlerinin merdivenlerden çıkıp kabul odasına geldiklerini duyduğunda, öğleden sonra akşamın eşiğine gelmişti ve ağaç kurbağalarının sesleri ağustos böceklerinin korosuna katılmıştı. Ziede, her şeyin yolunda olduğunu ona incisiyle söylemişti, ama yine de rahatlamıştı.

Ziede elini sallayarak ön odaya girdi. "Banyo çalışıyor mu? Güzel." Tenes'in peşinden, kemerli geçitten süitin arkasına doğru kayboldu. Tahren daha sakın bir adımla onu takip etti ve pencerelerin yanındaki divana oturdu, uzun bir nefes vererek içini çekti.

Kai, Dahin'in kitabını kapattı ve parmağıyla okuduğu yeri işaretledi. "Konsey nasıldı?"

Kaşlarını çatarak burnunun köprüsünü ovuşturdu. Kai, Tahren'i çeşitli yorgunluk, bastırılmış öfke ve hayal kırıklığı hallerinde görmüştü ve

bu kesinlikle hepsinin birleşimiydi. "Başarısız İmparatorluk Yenilenmesinin etkisi açıktı. Konsey salonu yeniden düzenlenerek Benais-arik'in koltuğu dairenin ortasından kaldırılmış ve diğer konuşmacılar arasındaki eski yerine geri konulmuştu. Bashat, olağanüstü bir şey olmamış gibi davranmakta çok iyiydi ve diğer tüm konuşmacılar da bu konuda çok nazikti. Eğer bir taht ortaya çıkmışsa, gizlice kaldırılmıştı."

Kai, Enalin büyükelçisinin Bashat'ın İmparatorluk kontrolünü ele geçirme girişiminin başarısız olduğu konusunda sözünü almış olsa da, Tahren'in gözünden olmasa da, bu ondan gelen teyit beklenmedik bir şekilde güven vericiydi. "Güzel. Bashat, bu kadar çabuk geri döndüğünü görünce çok sevinmiş olmalı." Bashat'ın, İmparatorluk yenileme oylamasının başarısız olmasından hemen önce, Nient-arik fraksiyonunun Ölümsüz Kutsal Faharin ve halkıyla olan komplosunu ifşa ettiğini biliyorlardı. Bashat, Tahren'in onu bulmakla görevlendirilen Ramad ile birlikte geri döneceğini bekliyordu. Bashat, soğukkanlı bir stratejistti; komplocuların, ortaya çıktıklarını fark edince paniğe kapılıp durumlarını daha da kötüleştireceklerini tahmin etmemiş olabilir. Ramad ise Kai dün onu nehir ticaret merkezinde bırakana kadar mesaj gönderme fırsatı bulamamıştı.

"Bashat, şaşkınlığını gizleme konusunda uzmandı." Tahren'in yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Koalisyon genelinde beni aramak için öncü birlikler gönderilmişti ve konuşmacılar, Saadrin ve benim Nibet Evi'nin müdürü ve komplocuların uşaklarından birini esir olarak getirip getirmemizi değil, ilerlemeleriyle ilgili raporlar bekliyorlardı."

Kai, bunu görmüş olmayı neredeyse diledi. "Bu, büyük bir sansasyon yarattı."

"Öyle oldu. Saadrin, Enalin büyükelçisinin daveti üzerine konuşmacıların arasına katıldı ve bildiği kadarıyla hikayeyi anlattı. Sonra, ihanete katılan tüm Blessed üyelerinin bulunup Rising World'ün huzurunda adalete teslim edileceğine yemin etti." Tahren yüzünü buruşturdu. Kai gibi, o da yıllar içinde intikam alma isteğini büyük ölçüde yitirmişti. "En azından bu onu meşgul edecek. Setar-en, Nient-arik sözcülerinin hatalı vatandaşları adına resmi özür ve tazminat teklifinde bulunduklarını söyledi. Setar-en

onların samimi olduklarını düşünüyordu; ikisi zanaatkar ve çiftçi loncalarından, sadece biri prens varisiydi."

"Bu ilginç." Eski veliaht aileleri Nient-arik'te güç kaybediyorsa, bu bir grubun ayrılıp iktidarı ele geçirmek için bu hamleyi yapmasını açıklayabilir. Bashat'ın iktidarı ele geçirme hamlesinin eski düşmanlıkları alevlendirip, Ölümsüz Kutsal Faharin gibi açgözlü aptallara umut vermiş olması da cabası. "Evlerini temizlemek için çabalıyor olmalılar."

"Öyle umulur." Tahren devam etti, "Ölümsüz Kutsal konuşmacılar çoğunlukla derin bir utanç içinde stoik bir sessizlik içindeydiler. Saadrin'i görünce dehşete kapıldılar. Onlardan biri, uzak bir akrabam olan Garoden. Bir ara konuşmacılar çemberini ele geçirmeye çalıştı ve Cahar Dağı İttifakı'nın bir konuşmacısı ona 'durumu daha da kötüleştirme' dedi. Şaşırtıcı bir şekilde, onların sözlerine kulak verdi."

Bunu görmek ne keyifli olurdu. Bu yeni bedeninde, Kai gözlerini gizlemenin bir yolunu bulmuş olsaydı, bu çok kolay olurdu. Vrenren'in gözleri kullanılabiliirdi, ama Saadrin ile geçici ateşkesleri muhtemelen o kadar ileri gitmemişti. "Saadrin, Faharin'in nasıl öldüğünü açıkladı mı?"

"Onu, kendisini koruyan bir arkadaşının öldürdüğünü söyledi." Bu, adını açıklamak iç savaşa neden olacağı anlamına gelen Ölümsüz Kutsanmışlar'ın bir kuralıydı, bu yüzden açıklamamak daha iyiydi. Saadrin'in bu davranışı beklenmedik bir cömertlikti; Dahin, Ölümsüz Patriarklar'ın daha fazla ilgisine ihtiyaç duymuyordu. Yükselen Dünya konseyi umursamayacaktı, çünkü Faharin tutuklu olarak getirilseydi, adalet için onu Kutsanmışlara teslim edeceklerdi. Vrenren de ifade verdikten sonra öyle olacaktı. Tahren düşünceli bir şekilde ekledi: "Benim yaptığımı varsayacaklar, bu da yeterince iyi. Saadrin, seni ve Ziede'yi o Kutsanmış gemiyi çalmakla suçlamadı, bu da beni açıkçası şaşırttı."

"Biz çaldık," dedi Kai, ama onu, Kutsanmış Topraklar ile Yükselen Dünya arasındaki antlaşmayı bozmak amacıyla Ölümsüz Patriarklardan alan Aclines'ten çalmışlardı, bu yüzden Saadrin muhtemelen bu konuya daha fazla değinmek istememişti.

"Senin ve Ziede'nin ikimizi komploculardan kurtardığınızı söyledi, ama nasıl olduğunu söylemedi."

bulma taşının hala var olduğunu söyleyemezdi." Tahren'in yüzü gerildi. "Sen ve Ziede'nin İmparatorluk Yenilenmesi'nden önce neden ortadan kaybolduğunuzla ilgili birçok öneri yapılmıştı. Beni aradığınız, komployla işbirliği içinde olduğunuz, onları yok etmek için onlarla işbirliği içindeymiş gibi davrandığınız gibi."

Kai'nin dişlerini özlediği günler vardı. "Bu Bashat'ın işi gibi görünüyor."

"Aynen öyle." Tahren'in sesi çelik gibi sertti. "Senin ve Ziede'nin de hapsedildiğini ve eski konağınız yok edildiği için yeni bir forma büründüğünüzü açıkladım." Bu bilgiyi saklamak için bir neden yoktu, çünkü Ramad ve Kohort Lideri Ashem bunu biliyordu ve yakında Bashat'a rapor edeceklerdi. Tahren, hoş olmayan bir anıdan dolayı dudaklarını sıkıştırarak başka yere baktı. "Bashat'ın bakışlarını karşıladığımdan emin oldum. O, benim bildiğimi biliyor."

Belki de Kai'nin orada olmaması daha iyiydi. Ölümsüz Kutsanmış'ın kıvranışını izlemek pek de değmezdi. "Bashat, onu ihbar etmediğin için rahatlamış olmalı." Yarı şaka yarı ciddi bir şekilde Tahren'e baktı. "İhbar etmedin, değil mi?"

Tahren'in ağzı bir an bile kıvrılmadı. "Eğitim vermedim. Casusu Ramad gelip hikayenin geri kalanını anlatana kadar belirsizlik içinde kıvranabilir. Sonra, birkaç kelimeyle onu yok edebileceğini bilerek sonsuza kadar belirsizlik içinde kıvranabilir. Ya da seni öldürmeye çalışır."

Kai başını sallayarak bu fikri reddetti. "O kadar akılsız değildir."

Tahren bu konuda yorum yapmadı. "Ayrılırken, Enalin elçisi, Bashat'ın umduğu kadar Benais-arik'in imparatorluk hırslarına destek olmadığını belirtti. Enalin'in muhalefeti açıklandıktan sonra, diğer konuşmacıların çoğu onların izinden gitti."

Bashat, planının destek görmediğini sezmiş olmalı. "Bu yüzden Nient-Blessed komplosunu kendini tanıtmak için kullanmak istedi."

"Evet." Tahren, Kai'nin bakışlarını karşıladı. "Bir zamanlar Bashat'ın korumasıyla görevlendirildiğini biliyorum, ama o küçük pisliği boğazlamak istiyorum."

O uygun anda, Ziede kafası karışık bir şekilde içeri girdi. Saçları havluyla sarılmıştı ve

banyo bornozu giymişti. Sanki banyo küvetine atlamış ve hemen çıkmış gibi görünüyordu. Sanja esneyerek onun peşinden çıktı. Ziede, "Böyle mi bıraktık? Her şeyin paketlenmiş veya depolanmış olduğunu sanıyordum," diye sordu.

Tahren, oturmakta olduğu divana sanki yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatı.

"Sanja ve bazı Manastır Cadıları paketleri açmışlar," dedi Kai.

"İyi." Ziede Sanja'ya gülümsedi, sonra bir kez daha baktı. "O saç parçasını çıkar, sana daha iyisini bulacağım."

Manastır Cadıları'nın getirdiği yiyecekleri paylaşırken, Ziede herkese sabun ve saç ve cilt için kokulu yağlarla gerçek bir banyo yaptırdı, pek ikna etmeye gerek kalmadı.

Kai banyosunu bitirdiğinde, alacakaranlık gökyüzü kararmış, esinti serinlemiş ve biri eski taş mum lambalarını yakmıştı. Sanja'nın açtığı kutudan aldığı birkaç bronz iğneyle hala nemli olan kıvrımlı saçlarını bir şekilde düzelttikten sonra, dinlenme odasına geri döndü. Sanja kızarmış kekleri tıkmış ve eski bir ipek saray ceketini battaniye olarak kullanarak divanda uykuya dalmıştı. Ziede ve Tahren diğer divanda birbirlerine yaslanarak oturuyorlardı ve Tenes, ay ışığıyla aydınlanan kanala bakan taş pencere kenarında kıvrılmıştı. Enalin tarzı boyalı bir kaftan giymişti ve Kai bu kaftanı daha önce gördüğünü hatırlamıyordu, buradan ayrılırken paketlediğini de hatırlamıyordu. Kai pencere kenarının karşı tarafına oturdu ve ona işaretle sordu, *daha iyi misin?*

Kir yıkanınca, morluklar soluk teninde daha belirgin hale gelmişti, ama o onaylayarak işaret etti. *Burası çok güzel. Uzun süre burada kalacak mıyız?*

En azından bu gece, dedi Kai. Neden? Kalmak mı istiyorsun?

Cloister Cadıları'ndan bazılarıyla konuştum. Adenhar adında biri, benim Palm'ın taşlık tepelerinde tanıdığı birine benzediğimi düşünüyor. Orada benim gibi toprakla konuşabilen başkaları da olduğunu ve bazılarının benim gözlerime sahip olduğunu söyledi.

"Bu iyi haber," dedi Kai yüksek sesle, ama bu durum onu biraz rahatsız etmiş gibiydi. İşaret diliyle, *Öyle değil mi?*

Kai tereddüt etti ve işaret diliyle, *"Ben de seninle, Ziede ve Sanja ile kalmak istiyorum"* dedi.

Aileni bulabilirsen, bulmalısın, dedi Kai. Onu özleyen insanlar olmalıydı. Aclines hepsini öldürmediyse tabii, ama bunu söylemeyecekti. Bunun aklına gelmemiş olması imkansızdı. *Sonra bizimle tekrar ayrılmaya karar versen bile.*

Hâlâ tedirgin görünüyordu. *Ya beni geri istemezlerse? Ben bir açıklayıcının tanıdığımım. Benim hakkımda ne düşüneceklerinden korkuyorum.*

Aileler korkutucudur, diye onayladı Kai. Bu konuda onu rahatlatamadı. *Düşün, acelen yok.*

"Muhtemelen önümüzdeki yüzyıl boyunca taşınmak istemiyorum." Ziede esnedi. Tahren'e dirsek attı. "Konseye geri dönmen gerekecek mi sence?"

"Hâlâ soruları olabilir. Onlara cevap verme niyetim pek yok," diye itiraf etti Tahren. "Bana söylenenlere ve gözlemlerime göre durum şu anda istikrarlı görünüyor. Saadrin ve ben araya girmeden önce, konsey nihayet Bulut Adaları'nı koalisyonun tam üyesi olarak kabul etme sürecindeydi."

Ziede, Kai'ye, "Bashat'ın yerine geçecek birini önerme girişimi olmadı. Görünüşe göre, imparator olarak seçilip sonra da kararlı bir şekilde görevden alınmak, diğer konuşmacıların hiçbiri için cazip bir yolculuk değildi. Zaten bunu yapabilecek durumda da değillerdi. Grale konuşmacısı böyle bir şey deneseydi, tüm güney bölgesi aynı anda ayaklanmaya başlardı."

Kai bundan pek emin değildi. "Eskiden belki." Arike Prens-varisleri, Bashat'ın geldiği noktadan da anlaşılacağı gibi, iktidarı ele geçirmek için en uygun konumdaydılar. Yükselen Dünya koalisyonunun üyeleri birçok farklı şekilde yönetiliyordu ve konuşmacıların çoğu bu tür bir miras kalan güç ve desteğe sahip değildi. "Çoğu, Yükselen Dünya'dan başka bir şey hatırlamıyor. Kendilerini beğenmiş hale geldiler."

Bashat'ın imparator olarak görev yaptığı süre boyunca yaptığı akıllıca şey, Yükselen Dünya koalisyonunun çalışma şeklini temelden değiştirmemiş olmasıydı. Bashasa'nın savaş sonrası gıda dağıtım planları

hâlâ yürürlükteydi, koalisyon kaynakları hâlâ çeşitli hizmetkar loncalarına, öğretim arşivlerine ve kütüphanelerine, güvenli bölgelere ve hastanelere gidiyordu. Ticareti ve cezai yaptırımları düzenleyen ve sözleşmeli köleliği ve köleliği yasaklayan kurallar aynıydı. Koalisyon, anlaşmazlıkları hâlâ zorla değil, meclislerde tahkim yoluyla çözüyordu. Herkes hala Yükselen Dünya konsey salonuna gidip yardım veya tazminat talebinde bulunabilirdi. Ancak Bashat, kurnaz ve açık yöntemlerle, tüm bunların kaynağıymış gibi görünmeyi başarmıştı. Bu şeyler, Hierarchs'tan kanlı adımlarla dünyayı geri aldıkları için, mücadele edilerek kazanılmış şeyler değil, hediyelermiş gibi gösteriliyordu. Bashasa ve Tescai-lin ve Prens varisi Hiran ve Arik, Enalin, Palm, Belith, Ilveri, Grale ve ötesindeki koalisyonu kalıcı hale getiren diğerlerinin yıllarca süren çalışmalarıyla inşa ettikleri bir şey değil.

Kai, "Yarın gitmek ister misin?" dedi. Bunu gerçekleştirebilirdi. Onları kanaldan Bardes-arik'e götürebilecek bir tekne ödünç veya kiralayacak birini nerede bulacağını biliyordu ve oradan daha az dikkat çekerek kendi ulaşım araçlarını satın alabilirlerdi. "Bu gece yapmam gereken bir şey var, ama sabah yola çıkabiliriz."

Tahren, Ziede'ye baktı, gülümsedi ve "Uyandıığımızda karar verelim" dedi.

Ziede Kai'ye baktı. Kai'nin ne yapması gerektiğini söylemediğini açıkça fark etmişti. "Dahin sana gizlice ne verdi?" Tahren şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Dahin'in Kai'ye paketi verdiğini görmemişti.

"Onun üzerinde çalıştığı şeyin günlüğü." Kai açıkladı, "Yaz Salonları'ndaydı ve Hierarchs'ın kutsal alanlarından birinde bir duvar oymasını ortaya çıkarmaya çalışıyordu. Orada bir harita vardı.

Hierarchs'ın evini veya buraya gelmek için kullandıkları yolu gösterebileceğini düşündü."

Tenes dikkatle dinliyordu. Kai, Aclines onun hafızasını silip götürdüğünde ona ne kadar eğitim bıraktığını bilmiyordu. Bunların çoğu onun için yeni bilgiler olabilirdi. İşaret diliyle sordu: "*Arkai'ye, gördüğümüz terk edilmiş şehre inmediler mi?*"

"Evet, orası da yerlerden biriydi." Hiyerarşiler önce Arkai'ye inmiş, sonra kuzeye ve batıya doğru karadan yayılmış,

Doğu ve güney kıyılarındaki birçok şehri ele geçirdiler. Dahin'in bu konuda da teorileri vardı. "Ve onların güney kıtasından geldiklerini biliyoruz. Ama ondan önce, hepsi spekülasyon."

Ziede onu düşünceli bir şekilde izledi. "Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla, bu sıradan bir tarih değil."

"Bekle." Tahren'in kaşları çatıldı. "Ortaya çıkarmak derken..."

"Su basmış odalarda dalış yapıyordu. Yosun örtüsünün altında değil, ama yine de. Belli ki bunun önemli olduğunu düşünüyordu." Küçük Kutsanmış biri olarak Dahin, ölümlülerin uygun tedavi olmadan kusarak veya dışkılararak ölümüne neden olan su kaynaklı hastalıklardan hiçbirine yakalanmazdı. Yine de boğulabilirdi.

"Yosun örtüsü." Tahren yüzünü buruşturdu ama başka bir yorum yapmadı. "Peki aradığını buldu mu?"

"Kısmen. Burada birçok kaynak not etmiş. Doğu'nun her yerindeki arşivleri araştırıyormuş." Hierarchlar tarafından çok sayıda arşiv yok edildiği için bu tür bir araştırma zordu. Bu, Bashasa'nın Rising World'ün savaş biter bitmez kütüphaneleri yeniden inşa etmek için kaynak ayırmasını sağlamasının nedenlerinden biriydi. "Sun-Ar'a giden Enalin'lerin Hierarchların nereden geldiği konusunda yanıldıklarını düşünüyor."

Ziede'nin yüzünde endişeli bir ifade belirdi; bunun nereye varacağını açıkça görüyordu. Yorgun ve her şeyi açıkça ifade etmeyi seven Tahren, "Ve bunun önemli olduğunu düşünüyor çünkü..." dedi.

Bunu yüksek sesle söylemek Kai'nin tüylerini diken diken etti. "Çünkü Enalin yanlış yere bakıyorsa, o zaman Dünya'nın Zirvesi'nde Hierarchs'ın izi olmadığı konusunda yanıılıyorlardı. Hâlâ orada olabilirler."

Geçmiş: Tehlike

... bilinmesi gerekir ki, ilk büyük savaş iblisler ile cadı olan ölümlüler arasında oldu...

—Ada-behar arşivlerinde bulunan, Saredi dilinde yazılmış belge parçası, Cadı Toprakları'nda behar arşivlerinde bulundu, Cadı Toprakları'nda

Gece çökene kadar hala yağmur yağmamıştı ve Kai kampta son turuna başladığında hava nemli ve enerjiyle doluydu. Doğrudan sorumlu olduğu herkesin olması gereken yerde olduğunu veya başka bir yerde olduğunu ve mümkünse yemek yeme veya uyuma fırsatı bulduğunu doğrulamayı severdi. Bu, iblisleri ve ölümlüleri yöneten Saredi keşif şefi Kai-Enna'nın alışkanlığıydı.

Bu, çeşitli görev yerlerinde bulunan Arike kadrosunu ziyaret etmeyi gerektiriyordu. Onlar her zaman ona dinlenmesini söylerlerdi, ama o durup onları kontrol ettiğinde bunu umursamıyor gibiydiler. Hiyerarşilerden önce, Sarediler büyükannenin yeraltı dünyasıyla yaptığı antlaşmadan beri savaşmamışlardı, ama kaptanlar, bir şey olursa herkesin kendilerinin özleneceğini ve aranacağını iyice anlamasının değerini biliyorlardı.

Bu yüzden Kai, bu gece padokları geçerek Arsha ve Hartel'in nöbet yerlerini kontrol etti ve ardından ana kampa geri döndü. Gün batımından sonra kimse ateş yakamazdı ve bu saatte kamp karanlıkta kalmıştı. Kai'nin karanlıkta görme yeteneği Enna'da kalmıştı, ancak yine de çoğu ölümlüden biraz daha iyi olduğunu düşünüyordu. Ay, bulutların üzerinde dolunaydı ve şekilleri belirginleştirecek kadar ışık geliyordu. Kai kendini daha çok kokulara göre yönlendirirken buldu: yağlı kanvas ve deri, keskin kokulu ezilmiş otlar, çoğu Arike'nin kullandığı fındık kokulu sabun, böcekleri uzak tutması gereken lavanta yağı

ve botlardaki at gübresi izleri. Atlar gübrelerini gömmekten hoşlanırlardı ama bu konuda pek başarılı değillerdi.

Çeşitli şehir loncalarından gelen siviller ve elçiler, kervansarayın barınağı içinde kamplarını kurmuşlardı. Bashasa, Hiranın ve diğer prens varisleri her zamanki gibi, kadroları, dış muhafızları ve geri kalan askerlerle birlikte, kervansarayın kuzey tarafındaki tarlaya kurulan küçük, sıradan çadırlarda uyuyorlardı.

Kai, en içteki padok duvarına karşı kamp kurulan ikmal trenine doğru yürüdü. Dev duvar yürüyenlerin bel hizasına kadar uzanan otları çiğnedikleri alanı dolaştı; otlar, pençeli ayaklarının tepesine kadar geliyordu. Hafif bir esinti dışında, havada onların misk kokusu asılı kalmıştı.

Karışık bir şekilde dizilmiş erzak treninin çadırları, düzleştirilmiş çimlere çakılmış muşamba kubbeleriydi ve çoğu askerlerin çadırlarından daha yakındı; prens varislerinin çeşitli kadrolarının bazıları, Arike'nin geri kalanı için önemsiz görünen eski rekabetlerle hâlâ bölünmüştü. Sadece birkaç tane dikkatlice korunmuş mum lambası çadırlar arasındaki yolu aydınlatıyordu, gruplar her birinin etrafında toplanmış, sessizce konuşuyor, içki içiyor ya da geç bir yemeği bitiriyorlardı. Kai'nin geçmesini izlediler, ancak sadece devriye gezen nöbetçiler onu selamladı.

Kai, dışarıda toplanan grubun sessizleştiği bir çadırın önünden geçti. Amabel, Cadılar'ın küçük çadır grubunun dışında tek başına oturmuş, elinde yıpranmış metal bir fincanı sallıyordu. Kai onların önüne oturdu ve anason kokusu aldı. Amabel gülümsedi ve Cadı Dili ile "*Her şey yolunda, Dördüncü Prens*" işareti yaptı. Gençlerdi, Arike gibi kısıydılar ama sınır bölgelerinde ve batıda yaygın olan daha kehribar rengi bir tenleri vardı. Koyu renkli saçları, başlarının etrafında düzgün bir başlık şeklinde örülmüştü. Enalin kaftanı ve cüppesi giyiyorlardı, muhtemelen yolculuklarında daha az dikkat çekmek için ya da sadece eski kıyafetleri sonunda yıprandığı için.

Bu gece burada mı kalacaksın? Kai işaret diliyle cevap verdi.

Hayır, daha sonra devriyeye çıkacağım. Amabel, Kai'ye anason aromalı su ikram etti.

Kai teşekkür ederek reddetti. *Hiraga Ana başka mesaj okudu mu?* Onlar,

ve ailelerini nehirde Bashasa ile buluşmaya yönlendiren yaşlıydı. *Gelecekle buluşmak için*, diye hatırlattı Kai kendine, çünkü bu tür şeylerin tam olarak nasıl ifade edildiği önemliydi.

Amabel'in kaşları çatıldı. *Annem okumadı. Son zamanlarda konuşmuyorlar. Isa, annemin boğazında toz olduğunu ama nedenini anlayamadıklarını söylüyor.*

Bu, birkaç farklı nedenden dolayı endişe vericiydi. *Isa, annenin ölümlü bir doktora ihtiyacı olduğunu mu düşünüyor, yoksa bu bir alamet mi?*

Amabel'in ifadesinden, kendilerine de aynı soruyu sordukları anlaşılıyordu. *Dördüncü Prens, alametlerin en iyi ihtimalle güvenilmez olduğunu bilir. Ve eğer bu bir alametse, onu yorumlamak için gösterdiğimiz tüm çabaları boşa çıkarır. Zor bir konuda karar vermiş gibi bir tavırla Amabel ekledi: Belki de ölümlü bir doktor en iyisi olabilir.*

Bu gece mi? diye sordu Kai. Prenslerin takipçileri arasında birkaç doktor vardı ve Kai aslında Bashasa'nın doktoruna neredeyse güveniyordu. *Birini getirebilirim.*

Annem uyuyor ve uyanmak istemeyecektir. Yarın yeterince erken. Amabel tekrar gülümsedi. *Dördüncü Prens bizi önemsiyor.*

Bu, Kai'yi irkiltti, muhtemelen Cageling Sarayı'ndaki iblislerle ilgili başarısızlığı hala kalbinde bir kaya parçası gibi durduğu içindi. O, *"Prens varisi Bashasa'nın yardımcı kaptanı olarak bu benim görevim"* dedi.

Etkilenmeyen Amabel, burnunu çekip, Kai'nin sözlerini reddederek elini salladı.

Kai onlarla tartışmayacaktı. İyi geceler işareti yaptı ama ayağa kalkmadan, yakındaki çadırdaki gruptan bir Arike onlara doğru geldi. Genç, erkek gibi giyinmiş kişi, birkaç adım ötede tereddüt etti, sonra yavaşça yaklaştı ve bozuk İmparatorluk dilinde, "Amabel, bunu ona verir misin?" dedi.

Amabel başını salladı ve elini uzattı. Arike, Amabel'in avucuna bir şey bırakacak kadar yaklaştı ve sonra aceleyle kendi grubuna geri döndü.

Amabel onu Kai'ye uzattı, Kai görmek için eğildi. Amabel'in nasırlı parmaklarının ucunun uzunluğunda, oturmuş bir insanı andıran küçük metal bir bibloydu. Üzerinde ayrıntılı bir başlık veya miğfer ve bir elinde cirit gibi bir şey, diğer elinde ise çömlek şeklinde bir kap vardı.

diğer elinde ise çömlek şeklinde bir kap tutuyordu. "Bu nedir?" diye sordu Kai yüksek sesle.

Amabel omuz silkti. İmparatorluk dilinde, "Bize farklı şekillerde veriyorlar. Bunlar para mı, şans tılsımı mı, ruh sembolleri mi?" diye sordular. Yine omuz silktiler. "Karşılığında verecek hiçbir şeyimiz yok."

Kai, tedarik treninin Cadıların kaynakları bulma ve bazen etraflarında toplanan kötü ruhları kovma yeteneklerine minnettar olduğunu biliyordu. Her ne olursa olsun, zararsız ve iyi niyetli görünüyordu. Elini uzattı ve Amabel'in küçük figürü eline bırakmasına izin verdi.

Kai, kadrosunun kendisi ve Ziede için Bashasa'nın yanına, Tahren ve Dahin için de diğer tarafa bir çadır kurduğunu biliyordu, ancak kampın o kısmına henüz gitmemişti. Bunu Tahren için yaptılar çünkü o, kadro teklifini reddetmişti — kısmen ihtiyacı olmadığı için, kısmen de Arike askerlerini Ölümsüz Mareşal'in komutası altına sokma fikrinin bir dizi siyasi sonucu olduğu için, hatta bu Ölümsüz Mareşal, Kutsanmışlara ihanet eden, itibarını yitirmiş bir Ölümsüz Mareşal olsa bile. Görünüşe göre daha önce hiç kimse bir iblise kadro vermemişti, bu yüzden bu siyasi sonuçlar Kai için geçerli değildi. Ziede kadroyu kabul etmemişti çünkü keşiflerinin çoğunu havadan yapıyordu ve yanında sadece bir veya iki kişiyi taşıyabiliyordu, o da uzun süre değil. Ayrıca Kai, Ziede'nin çoğu zaman yalnız çalışmayı tercih ettiğini düşünüyordu.

Kai, karanlıkta çadır kümelerinin arasından yolunu buldu. Ara sıra parlayan bir kalkan lambası, ezilmiş çimleri aydınlatıyordu ve hışırtı ve yarı duyulan yumuşak konuşmalar dışında ortalık sessizdi. Bashasa'nın kampına yaklaşırken tanıdık sesler duydu.

"Dostum Cerala, Descar-arik'in iyi prens veliahtı kaç Hierarch'ın kafasını aldı, hatırlıyor musun?"

"Hafızam mükemmeldir dostum Nirana, sanırım tam olarak hiç almadı."

Kai iç geçirdi ve sesi takip ederek, küçük bir mum ışığının parladığı çadırların oluşturduğu daireye giden, kanvas çarşafların arasındaki dar bir koridora girdi. Bashasa'nın kadrosundan birinin yanından geçti ve

geçerken ona başını salladı. Sağ kolunun ucunda bir kütük olan kadro üyesi, sağ kolunun etrafına fazladan çadır ipini ustaca sarıyordu.

Sadece iki adet korumalı lamba yanıyordu, ama bu, Kai ve Ziede'nin çadırının dışında Nirana ve Cerala'yı ve Bashasa'nın kadrosunu, alanı düzeltmek, gereksiz ekipmanları toplamak ve yatakları saklamakla meşgul olarak görmek için yeterliydi.

Nirana devam etti, "Evet, sanırım haklısın, dostum Cerala." Dinleyicileri, dairenin uzak tarafında gizlenen birkaç asker ve sivil gibi görünüyordu. "Bunu hatırlıyorum çünkü Descar-arik'in iyi veliaht prensi öldürdüğü yorumcuların sayısı tam olarak sıfır..."

"Bu adil bir karşılaştırma değil!" diye itiraz etti genç bir ses ve Kai güldü. "Benais-arik'in veliaht prensi bir iblis prensin yardımını almıştı..."

Cerala ve Nirana, yılanın üzerine atlayan atlar gibi bu sözlerle atladılar. "Adaletsizlik! Descar-arik bizim argümanımızı kabul ediyor ve kendilerinin de bir iblis prensi olmadığı için adaletsizlik olduğunu savunuyor..."

Bashasa'nın kadrosundan biri, "Onlar için ağlıyorum! Ne kadar üzücü..."

Bir başkası, "Bol bol mazeret!" dedi.

"Bunun doğru olduğunu nereden biliyoruz?" diye karanlıktan bir ses geldi. "Sarhoş veliaht prensin komutayı elinde tutabilmesi için uydurulmuş bir yalan değil mi?"

Sessizlik, devrilmiş bir araba gibi kampın üzerine çöktü. Neredeyse aynı anda, Bashasa'nın kadrosu konuşana doğru döndü.

Cerala, sesi birdenbire düzgün ve ölümcül bir soğuklukla, "Çeneni kapat, yoksa dişlerini boğazına sokarım" dedi.

"Oradaydım, kendi gözlerimle gördüm, seni pislik herif!" Nirana bir kova kapıp fırlatmak için geriye doğru savurdu.

"O kovaya ihtiyacımız var." Kai loş ışığın içine doğru yürüdü.

Nirana tökezledi ama kovayı fırlatmadan hemen önce hareketini durdurmayı başardı. Muhtemelen Descar-arik askerleri ve yandaşlarından oluşan gölgeli grup aceleyle gecenin karanlığına kayboldu ve küçük kampta bulunan diğer herkes hemen dikkatlerini gerektiren işler buldu.

Kai hepsinin yanından geçip çadırına girdi. Tavan tutucusunda zaten yanan bir cam lamba vardı ve onun ve Ziede'nin

yatakları, birkaç çantayla birlikte yer örtüsünün üzerine yığılmıştı. Kai her zamanki gibi eşyaları düzenlemeye başladı, zihni daha çok Descar-arik'in ya da Descar-arik ile kampa gelen kişinin son hakaretine odaklanmıştı. Bunun bir sorun olduğunu bir süredir biliyordu, ama ne yapacağını bilmiyordu.

Yataklarını serip battaniyesine oturduğunda, çadırın girişi gürültüyle açıldı. Bashasa'nın sesi, "Her şey yolunda mı?" dedi.

Bashasa, tüm adamlarının yerinde olup olmadığını kontrol etmek için kendi turunu yapıyordu, ancak genellikle farklı birliklerin komutanları ve üst kadrolarla kısa bir konuşma yapmakla yetiniyordu. Kai, "Evet, içeri gir" dedi.

Bashasa içeri girip kendini yere attı. Omuzları yorgunluktan biraz çökmüştü ve toplantıdan sonra olduğundan çok daha yorgun görünüyordu. "Ahh, uzun bir gün oldu."

Kai dalgın dalgın çantasını karıştırdı, Kai-enna olarak edindiği eski kas hafızası, çadırını ziyaret eden birine yiyecek ikram etmen gerektiğini söylüyordu. Ne yaptığını fark etti ve vazgeçti; zaten yanında hiçbir şey yoktu. "Enalin'den haber var mı?"

"Evet, var ve biraz endişe verici." Kai'nin ifadesini doğru bir şekilde yorumladı ve "Renitl-arik'ten duyduğumuz kadar kötü değil. Mesaj, kuzeydoğuda güçlerini toplayan komutandan geldi. Tescai-lin'in hala bize katılmak istediğini, ancak bazılarının isteksiz olduğunu söylüyorlar." Bashasa'nın ağzı büküldü ve her zaman kamuoyunda sergilediği özgüven bir peçe gibi düştü. "Şu anda stratejik bir değeri olmasa da, önce Nibet'i geri almaya çalışmak isteyen birçok Enalin var."

Kai yüzünü buruşturdu. Bu, Benais-arik'teki Arike'nin, Bashasa'nın şehir devletlerini özgürleştirmesini isteyen, ancak Hierarchs'ın geri dönüp onları yeniden fethetmeyi, ya da daha büyük olasılıkla tamamen yok etmeyi beklediği durumuna benziyordu. *Enalin gelmezse öleceğimizi* söylemenin bir anlamı yoktu, çünkü Bashasa bunu ondan daha iyi biliyordu. Kelimenin tam anlamıyla öleceklerdi, çünkü Hierarchs batı, doğu ve kuzeydeki nüfusu yok edip, toprağı ve üzerindeki her şeyi kendileri için ele geçirme planlarını sürdürecektlerdi. "Bunun işe yaramayacağını anlamaları gerekiyor."

"Komutanları bunu kesinlikle anlıyor, Tescai-lin de öyle. Belki diğerleri zihinlerinde anlıyorlar ama içgüdüsel olarak anlamıyorlar. Burası onlar için kutsal bir yer." Bashasa yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu.

"Birçok yer kutsaldır. Kutsaldı," dedi Kai.

Bashasa bir hareket yaptı. Kai'ye kayıtsızlık gibi geldi, ama Arike'lerin "evet" anlamına gelen, *ama "ne yapabiliriz ki?"* diyen bir ifade olduğunu biliyordu. "Bu kervansaraydan geçen yol eskiden oraya çıkardı, biliyor muydun? Uzun zaman önce, Nibet, kendilerini Enalin olarak adlandıran ilk insanların yurduydı, daha sonra kuzeybatıya yayıldılar. Sonunda burası onların ibadet merkezi haline geldi. Nibet'in limanları ticarete kapatıldı, sadece kıyı şeridinden burayı ziyaret etmek için gelen hacılar için açık kaldı, böylece ticaret batıya, Enalin'in merkezine kaydı."

Kai bunu hayal etmeye çalıştı. "Yani bütün ülke bir tapınak gibiydi?"

"Öyle bir şey mi? Ama insanlar hala orada yaşıyordu, onun koruyucuları olarak. Enalin'lerin öldüklerinde gittikleri kutsal ülkenin bir kopyası haline gelmişti. Bu yüzden her parçası özel bir anlam taşıyordu, bu dağ şöyledir, bu göl böyledir, her gölet, dere ve kaya için de aynı şey geçerliydi, sanırım. Ve orada yaşayan herkes oraya özen gösteriyor, kutsal ateşleri yanık tutuyordu. Orada doğmak büyük bir onurdu, ya da öyleydi, ama anladığım kadarıyla kimse orada ölmesine izin verilmiyordu."

Bu kurallar Hiyerarşileri durdurmazdı. Kai, orada çok sayıda insanın ölmüş olabileceğini düşündü. "Hiç gördün mü? Daha önce?"

"Görmek istedim, çünkü orasının çok güzel bir yer olduğunu duydum. Hiyerarşilerin orada ne yaptığını tam olarak bilmiyorum, kimseyi bağışladılar mı yoksa her zamanki gibi istediklerini aldılar mı?" Bashasa'nın ifadesinden, hiç gitmediği bir yeri düşünmediğini anladı. Kai, Benais-arik'in durumunu görmüştü ve orada büyümüş birinin nasıl hissedeceğini biliyordu. Hiyerarşiler, ele geçirdikleri Arike şehirlerinin sakinlerine nasıl davranacaklarına dair pek çok söz vermişlerdi, ama bu sözlerin çok azı tutulmuştu, hatta hiç tutulmamış bile olabilirdi.

Bashasa bu anıyı silkelemiş gibi görünüyordu ve ekledi: "Hiyerarşiler Nibet'i istila için bir koridor olarak kullandılar ve orada Tescai-lin'i ele geçirdiler, böylece Enalin'in boğazını sıktılar." İç çekerek, ceketinin cebinden bir şişe çıkardı ve mantarını çekti.

Damıtılmış koku havaya yayılır yayılmaz Kai öfkeleni. Eğilip Bashasa'nın elinden matara aldı. "Hayır" dedi. Bunun için bir planı yoktu, ama bunun yapılması gerektiğini biliyordu ve şimdi başlamak için en uygun zamandı.

Bashasa'nın ifadesi inanmazlıktan öfkeye dönüştü, kaşları çatıldı. "Kai, onu geri ver."

Kai kırırdamadı. "Hayır."

Bashasa sinirlenerek homurdandı. Geriye yaslandı ve Kai onun öfkesini kontrol altına almasını izledi. Açıkça ikna gücünü kullanmaya çalışıyordu. Makul bir şekilde, "Kai, kavga etmeyelim," dedi.

Kai ona, "Hayır, kavga edeceğiz," diye güvence verdi.

Bashasa sinirlenerek dudaklarını sıktı. Sonra sert bir bakışla onu öldürmeye çalıştı. Ama içten içe hatalı olduğunu bildiği için, bu bakışın etkisi hiç de büyük değildi. "Kai. Ben Benais-arik'in veliaht prensiyim. Bana saygı gösterilmelidir."

Kai kasıtlı olarak başını eğdi. "Ben yeraltının Dördüncü Hanesi'nin prensiyim. Ve Hierarchlar ölene kadar ikimizin unvanları da hiçbir değeri yok."

"Bunun farkındayım," diye tersledi Bashasa. Sonra uzun bir nefes verdi ve başka yere baktı. Gergin bir an boyunca sessizce oturdular. Bashasa'nın gerçek bir argümanı olmaması, Kai'nin söyleyebileceğinden daha fazlasını anlatıyordu. Bashasa sonunda, "Üçüncü Prens kim?" diye sordu.

Kai temkinli bir şekilde kaşlarını çatı. "Ne?"

Bashasa açıklığa kavuşturdu: "Sen Dördüncü Prenssen, Üçüncü Prens kim?"

"Üçüncü Hanedan'dan Tashiatieron." Kai, Bashasa'nın bir usta olarak durumu yatıştırmaya çalıştığını biliyordu, ama eklemek zorunda kaldı, "Onu hiç sevmedim."

Bashasa, Kai'nin bakışlarına karşılık verdi ve hayal kırıklığını biraz belli etti. Kai, onun sadece

Bashasa konuşmak için nefes aldı ve Kai, "Tüm numaralarını biliyorum. Bende işe yaramazlar," dedi.

Bashasa biraz çöktü, Kai'yi gardını indirmeye ikna etmek için yenilgiyi kabul etmiş gibi davrandı. "Ben numara kullanmam," dedi huysuzca. "Ben mantıklı biriyim, başkalarına mantıklı konuşurum."

Bunun doğru olması, Bashasa'nın samimiyeti bir silah gibi kullanma şeklini değiştirmiyordu. Hırslı değildi, kimsenin vermek istemediği bir şeyi istemiyor gibiydi, saklayacak hiçbir şeyi yoktu. Lahshar, Bashasa'nın hedefine yaklaşmak için onları dünyaya ifşa etmeye fazlasıyla istekli olduğunu fark etmeden, onun gizli yaralarına bıçak saplamaya çalıştı. Neyse ki, bu hedef, Hierarchları yok ederken mümkün olduğunca çok insanı hayatta tutmaktı. Kai, "O zaman mantıklı bir insan olarak, bunu sana geri vermem için beni ikna etmenin imkânsız olduğunu biliyorsun." dedi.

Sessizce birbirlerine baktılar. Kai, Bashasa'nın pes ettiği anı gördü. Gerçekten pes etti, sadece numara olarak pes etmiş gibi davranmadı. Bashasa'nın omuzları gevşedi ve omuz silkti. "Bu sadece bir koltuk değneği. Bunu kabul ediyorum. Bazen insanın koltuk değneğine ihtiyacı olur."

"Hiranan'ın yürümek için kullandığı tahta şey bir koltuk değneği." Kai şişeyi kaldırdı. "Bu ise zehir."

Bashasa'nın ağzı büküldü, ama tartışmaya çalışmadı. "Zor olduğunu söyleyebilirim, ama bunu sen de biliyorsun. Herkes için zor."

Kai yarı eğlenerek, yarı alaycı bir şekilde burnunu çektirdi. "Zor olacağını biliyordun. Her zaman zor olmuştur."

"Bu kadar uzun süre hayatta kalacağımı beklemiyordum!" Bashasa ellerini havaya kaldırdı. "Bunun işe yarayacağını kim bilebilirdi? Bu kadar uzağa gelebileceğimizi kim bilebilirdi?" Elini saçlarında gezdirdi ve bu sefer ciddi bir şekilde, "Tüm planlarımıza, tüm çabalarımıza rağmen, halkımızın büyük bir kısmı bu savaşta ölecek.

Renitl-arik'i hesaba katmadan önce bile, önleyemediğim bir felaket yaşanacak." Ve şu anda bile savaşın buna değer olup olmadığını merak eden, Hiyerarşilerin söz verdikleri gibi Arik şehir devletlerinin geri kalanını bağışlayacaklarının doğru olabileceğini düşünen Arike'ler vardı. Keşke yeterince yeterince eğer eğer verilseydi yeterli Hiyerarşilere istediklerini istediklerini verdiler, eğer hiyerarşilerin toprağın sahip olduğu her şeyi almasına ve

halkını toz haline getirmesine izin verirlerse. Kai, kadrosunun bu konuyu konuştuğunu duymuştu. Hiçbiri, Hierarchların merhamet göstereceğine inanmıyordu, onlar, Rehin Mahkeme'lerinin alaycı gazileriydiler. Arsha alaycı bir şekilde şöyle demişti: *"Tabii, Suneai-arik, Arkai, Sana-sarcofa, Cadı Toprakları ve kuzey, doğu, güney ve batı kıyılarındaki herkesi katlettikleri için, eminim bizi yaşatacaklardır."*

Telare ciddi bir şekilde eklemişti: *"İnsanlar, Hiyerarşilerin güneyi canlı bıraktığını söylüyor, ama Palm'dan gelen haberciler, bunun sadece güneydeki lejyonerlerin inandırıldığı bir şey olduğunu söylüyor. Kıyı tüccarları, geçen yaz fırtına sezonundan beri güneyden gelen sivil bir gemi görmemişler."*

Bu, Kai'nin kanını dondurdu. Ölümlüler, Hiyerarşiler kendilerine başka bir tapınak inşa etmek için toprağı ele geçirmeye karar verip, önlerine çıkan her canlıyı katletmeye gelene kadar, şehirlerinde güvenli olmayı umarak toplanabilirlerdi.

Kai çadırın zemin örtüsünü kenara çekti ve çim ve kökleri kazmaya başladı. "Onlara, senin, benim ve diğerlerinin gördüklerini görmelerini sağlamalısın. Bu, tarihteki herhangi bir savaş gibi bir savaş değil. Hierarchları önce öldürmezsek, hiçbirimiz bunu atlatamayız." O, sonuçta sadece bir Saredi keşif eri idi ve kimseyi öldürmekle tehdit etmeden onu ikna etmeyi bilmiyordu. "Arike için bunu yapabilecek tek kişi sensin. Tescai-lin ve diğer rehinelerin kendi halklarını ikna etmesini ummamız gibi."

Bashasa, Kai'nin şişenin içindekini deliğe döküp, çimeni geri itip, üzerine yer örtüsünü tekrar düzeltmesini izlerken karmaşık bir ifade takındı. Ne söyleyeceğini düşünür gibi göründü, sonra öne uzanıp Kai'nin elini tuttu ve dalgın dalgın üzerindeki kiri silkeledi. "Kai, ben demek istedim ki..."

Çadırın girişi açıldı ve Ziede içeri girdi. Bashasa Kai'nin elini bıraktı ve "Ah! Geldin!" dedi.

Ziede ona kaşlarını kaldırdı. "Evet, yolda olduğumu biliyordun. Trenal, Vrim'in kalkan taşıyıcısının sana bir sorusu olduğunu söyledi."

"Evet, tabii, tabii." Bashasa hızla ayağa kalktı. "Seninle sonra konuşuruz. Yani yarın." Ve çadırdan çıktı.

Çadırdan  ıktı.

Kendi yatak rulosuna oturan Ziede, Kai'ye baktı. "Bir Şey mi oldu?"

Kai itiraf etti, "İçki i ecekti, ben de elinden aldım."

"Oh." Ziede d ŕ nceli bir ifadeyle çantasını çekip içindekileri karıştırmaya başladı. "Kai, bu tür Şeyler tüm zamanını, tüm    ml    mr n  alabilir."

Kai battaniyesinin kenarındaki kiri temizledi. Onun haklı olduğunu biliyordu. "   ml lerin   mr  kadar uzun bir   mr m var, yapacak bir Şeye ihtiyacım var. Oh, bunun ne olduğunu biliyor musun?" Ceketinin cebinden, erzak trenindeki kişinin ona verdiği küçük metal figürü çıkardı. "EĞer bu bir lanetse, pek de iyi bir lanet değil."

"Oh, onlar Şans tılsımı, Trenal söylemişti." Ziede çantasını açtı ve bir avuç dolusu çıkardı. Kai eğilip bakmak için öne doğru eğildi. Çoğu, onun sahip olduğu figürle aynıydı, ancak biraz farklı metallerden ve boyutlardaydı, sanki farklı zanaatkarlar tarafından yapılmış gibi. Bazıları ise tamamen farklı fig rlerdi, sanki bir oyunun parçaları gibi. Ziede devam etti, "Onlara karşılığında verecek hiçbir Şeyim olmadığını söylemeye çalışıyorum, ama sanki geri vereceğimden korkar gibi kaçıyorlar. Tahren de Benais-arik'ten ayrıldığımızdan beri bunları alıyor."

Kai küçük figürü başparmağıyla okşadı. Hâlâ ondan hiçbir Şey hissedemiyordu. "Bize Şans mı getiriyorlar, yoksa bunun karşılığında bizden Şans mı alıyorlar?"

Ziede'nin kahkahası yarı inilti gibiydi. "Hiçbir fikrim yok. Yorgun musun yoksa niyetler üzerinde çalışmak mı istiyorsun?"

"İstersen niyetler üzerinde  alış. Birikmeye başladılar ve çoğunun ne işe yaradığını anlamaya vaktim olmadı." Kai figürü kaldırdı ve battaniyesini düzeltti. O gün topladığı her bir niyeti dikkatlice ortaya koydu.

Kahverengi  izgili pamuklu kumaşın üzerinde, her biri avucundan daha büyük olmayan, okunaksız karakterlerle işaretlenmiş, kalın havanın dalgalı parçaları yatıyordu. Pek çok deneme ve yanılma ile, onları ayırmayı ve yorumcuların onları yaratmak için ördükleri desenleri okumayı öğreniyordu. Başlangıçta Talamines'in anıları yardımcı olmuştu, ama Kai'nin kendi başına çözmesi gereken çok Şey vardı.

"Kaç tanesi yeni?" Ziede çantasından bir rulo yazı kağıdı çıkardı ve koruyucu deri kapağını açtı.

"Dört tane, sadece bugünlük." Kai, tasarımın altındaki yapıyı görmek için içine dalmaya çalışarak dikkatlice bir tanesine dokundu. Pratik yapsa da, bu hala zor bir görevdi. Bu tasarımlar, yorumcuların zihinlerinden çıkmıştı ve soğuk ve yapışkandı, sanki gölet çamuruna düşmüş gibi.

"Bir devriye için iyi bir miktar." Ziede mürekkebini hazırladı ve kalemini aldı. "Hazır olduğunda başlayabilirsin."

Kai, Amabel'in kız kardeşi Kreat'ın üzerine eğilmiş halde uyandı. Refleks olarak onun bileğini tuttu, ancak büyükannesi Kai-Enna iken onu çok dikkatli eğitmişti; sadece şaşırdığı için onun canını almadı, bu da ona sesini ve varlığını fark etmek için zaman kazandırdı. Kreat, "Yardım et" diye tısladı. Bu, Arike veya İmparatorluk dilinde bildiğini itiraf ettiği birkaç kelimedenden biriydi ve genellikle askerlerin onun için bir şeyi hareket ettirmesini istediğinde kullanırdı. Kai, Kreat'ın bunu defalarca tekrarladığını fark etti.

"Kime yardım? Ne oldu?" Kai onu bıraktı ve battaniyesini kenara iterek oturdu. Uyumadan önce ışığı kapatmışlardı ve çadırın içi Witchespeak'i görebilmek için çok karanlıktı. En son ölen yorumcunun hayatı hala Kai'nin damarlarında sıcak bir şekilde akıyordu ve o elini uzattı ve bir alev çağırdı.

Ziede'nin battaniyesi bir kenara uçtu ve o ayağa kalktı, keskin bir rüzgar esintisi alevleri neredeyse söndürüyordu.

"Amabel'e yardım et," dedi Kreat, ışık çadırı kaplarken geri çekildi. Korkmuş görünüyordu, kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve cildinin rengi parlak alevin ışığında solmuştu. Muhtemelen pijama giyyordu, çok ince bir tunik ve dizlerine kadar uzanan pantolon. Saçları, genellikle peçe olarak kullandığı gazlı bez eşarp ile sarılmıştı. Elleri hızla hareket ediyor, işaret diliyle *konuşuyordu*. *Devriye gezerken onlara eşlik etmek için dışarı çıktım. Doğudan sessizce şekiller belirdi, kim olduklarını, neden geldiklerini bilmiyorum.*

"Bu nerede oluyor?" Ziede paltosunu kapıp omuzlarına attı, ayakkabılarını aradı.

Kai ayağa kalktı, ayakkabılarını giymeye zahmet etmedi. Gömleği ve eteğiyle uyumuştı ve bu savaşmak için yeterliydi. Ölen yorumculardan aldığı niyetleri sakladığı deri parçasına ulaşmak için çantasını açtı. O ve Ziede sadece bir tanesini çözüp yorumlayacak zaman bulabilmişlerdi, ama en azından bu yararlı bir şeydi. Deri parçadan onu aldı ve göğsüne koydu.

Doğu tarafındaki padok kapısının dışında Kreat işaret yaptı ve çadırın girişinden dışarı fırladı.

Kai onun peşinden koştu, Ziede de hemen arkasındaydı. Üzerlerinde hala bastırılmış, şiddetli bir enerji olan fırtınanın ağır havasıyla, uğursuz bir sessizliğin hakim olduğu geceye daldılar. Hartel, tek bir lambanın soluk ışığında Kreat'ın çadırların arasından koşmasını telaşla izledi. "O nasıl içeri girdi? Onu görmedim!" dedi.

Kreat ruhlarla iletişim kurma konusunda pek yetenekli olmayabilirdi, ama yine de bir cadı soyundan geliyordu ve kanında, çok uzak da olsa, iblis kanı akıyordu. Kai, onun yakın mesafede bile fark edilmesini son derece zor hale getirebilmesine şaşırmadı. "Doğu tarafındaki padok kapısının dışında bir saldırı var, Salatel ve Trenal'a haber verin," dedi.

Hartel, Salatel'in çadırına doğru koştu ve Kai, Kreat'ın peşinden gitti. Ziede, Kai'nin kolunu tuttu ve ayaklarının altındaki zemin, yukarı doğru yükselirken kayboldu.

Rüzgâr şeytanları, hava akımıyla etraflarında dönüyordu, gece boyunca kampın doğu ucuna doğru uçarken, daha koyu gölgeler halinde bile görünmüyorlardı. Hartel'in uyarısı, aşağıda sessiz bir hareket dalgası başlattı, nöbetçiler karanlık kampta ısıklarla birbirlerine işaretler verdiler. Askerler çadırlardan çıkarken gölgeler hareket etti. Kervansarayın büyük kısmı sessiz ve sakin görünüyordu. Boynunu gererek etrafına bakınan Kai, ovada veya tepelerde herhangi bir ışık, yaklaşan bir ordunun izi göremedi. Lejyonerler genellikle bu kadar dikkatli olmazlardı. "Öncü birlikler, nöbetçiler," diye hatırladı. Beyninin, uyanık bedenine yetişmesi biraz zaman alıyordu. Kreat'tan başka uyarılar da olmalıydı. "Bir gözcü göndermiş olmalılar. Birden fazla."

"Havada garip bir şey var," diye mırıldandı Ziede, dikkati dağılmış bir şekilde. "Bir şey rüzgarı çekiyor."

Kai hala kampta panik veya saldırı belirtileri olup olmadığını araştırıyordu. Kararlı hareketler, tedarik treninin çadırlarına da yayılmıştı, bu da uyarının askerler arasında ne kadar hızlı yayıldığını gösteriyordu. Atların bulunduğu yerlerden veya surlarda dolaşanlardan herhangi bir kargaşa sesi gelmiyordu. "Sence bu..."

Bir yan rüzgâr onları sarsarak ciğerlerindeki havayı boşalttı. Kai, Ziede'yi tuttuğu elini kaybetti ve çılginca yuvarlandı.

Karanlıkta zar zor görünen bir müştemilatin çatısına çarptı. Çatı ayaklarının altında çatladı ve dengede kalmak için çömeldi. Eski ahşap uğursuz bir şekilde gıcırdadı. Ziede, sürüklenen ipek otu çiçeği gibi çok daha hafif bir şekilde yere indi. En azından Kai nerede olduğunu biliyordu; kervansarayın eski doğu padokunun en ucundaydılar, muhtemelen harap bir yem kulübesinin üstündeydi. Sessiz gecede havanın akışını, çıplak ayakların toprak ve çim üzerinde koşma sesini, bir nefes alma sesini, bir çığlık sesini duyabiliyordu. Ziede'ye fısıldadı, "Bir açıklayıcı rüzgar şeytanlarını mı çaldı?"

Ziede öfkeyle dolu bir sesle, "Hiçbir açıklayıcı bunu yapamaz, bu bir Cadıydı. Birden fazla." dedi.

"Ne?" diye tısladı Kai. Sonra yerden boğuk bir hırıltı duydu. Nefes almaya çalışan biri olduğunu fark etmeden önce, uzanıp çatının kenarındaki parçalanmış bir kirişi yakaladı.

Kimsenin duyup duymadığını umursamadan aşağı atladı ve kuru çalıkların üzerinde çırpınarak yere indi. Saldırganların duyduğunu umuyordu, onun için geldiklerini umuyordu. Yukarıdaki bulutlar hala ayı ve yıldız ışığını gizliyordu, ama çimenli toprağın üzerinde uzanmış üç şekli seçebilecek kadar dağınık bir ışık vardı.

Hâlâ boğazını zayıf bir şekilde tırmalayan kişiye koştu. Boğazında bir boğma izi veya yara olup olmadığını kontrol etti, hiçbir şey bulamayınca onu ters çevirdi ve sırtına vurdu. Kollarında titreyerek hâlâ nefes almaya çalışıyordu. Onu dik oturtacak şekilde çevirdi ve kollarını ona dolayarak bir kez sertçe sıktı. Kadın bir şey tükürdü ve boğulacak kadar hava soludu. Adam onu bıraktı, kadın neredeyse yere yığılmak üzereyken onu destekledi. Kadın kusmak üzereydi ve korkunç bir şekilde öksürüyordu, ama tekrar nefes almaya başlamıştı. Yıpranmış deri zırhından anlaşıldığı kadarıyla

Arike askeriydi, muhtemelen devriye gezen bir nöbetçiydi, ama sanki gömülmüş ve kendini kazarak çıkmış gibi ince kir veya kumla kaplıydı.

Ziede, hareketsiz iki cesedi kontrol ettikten sonra ayağa kalktı. "Onlar bizim öncü birliklerimiz," diye fısıldadı kasvetli bir sesle, "ikisi de öldü."

Kai'yi korku ile birlikte bir öfke dalgası sardı. Tek görebildiği, Saredi ve sınır bölgesi ittifakının kampıydı, Hierarchs'ın Sesi tarafından katledilmişti. Lejyonerlerin Kentdessa Saredi'yi yakarak oluşturdukları yanmış yığın. Başka bir istila edilmiş kamp, başka bir tanıdık ölü yüzlerle dolu alanla yüzleşemezdi.

Ayağa kalktı ve padok duvarından uzaklaşarak ötesindeki açık alana doğru ilerledi. Birdenbire kumla dolu bir rüzgâr esti. Onu iğne batması gibi bir acı ile vurdu, giysilerini vücuduna yapıştırdı, saçlarını dağıttı. Onu yolundan saptıracak kadar şiddetli değildi, daha çok bir tehdit, bir vaat gibiydi. Kai dişlerini sıktı, birinin boynunu ısırarak istediğini düşündü ve kervansarayın uzun zamandır yıkık olan dış kapısını işaret eden uzun sütuna doğru yürüdü. Elini çukurlu taşın altına koydu ve acısını, öfkesini ve son ölü yorumcunun hayatını kullanarak ısı içermeyen ateşi çağırdı.

Sütun alev aldı ve çimenli alanı gün ışığı gibi aydınlattı. Kai ondan uzaklaştı ve gözlerinin alışmasını bekledi. Otuz adım kadar uzakta, bir düzine kadar figür, ani ve beklenmedik ışık dalgası nedeniyle hareketlerinin ortasında donakaldı.

Kai ilk başta onların ne olduğunu anlayamadı. Tozla kaplıydılar, ruhlar gibi görünüyordular, Hierarchs'ın dünyaya getirdiği tüm ölümlerin çektiği, yerden yükselen garip bir şey gibi. İleri doğru yürüdü, uzun otlar ve yapışkan tohum kabukları eteğine takıldı.

Biri ona doğru ilerlemeye başladı, ışık çemberinin içine doğru ilerledi. Kai bunun bir insan olduğunu, ya da en azından ölümlü bir şekil almış bir şey olduğunu fark etti. Vücutlarının etrafında uçuşan toz, doğuda yaygın olan uzun tunik ve geniş pantolonların üzerine giyilen peçeleri kaplamış, renkleri belirsiz hale getirmişti. Arike, cinsiyetini giysileriyle gösterirdi, ama Cadılar göstermezdi, en azından Kai'nin sınır bölgelerinden tanıdığı Cadılar.

Ve bu bir Cadı olmalıydı.

Onun etkisinin kenarı, metalik tozun nefesi gibi, Kai'nin boğazının arkasında bir kaşıntı gibi hissediliyordu. Hiçbir Cadı ona güç uygulamaya çalışmamıştı ve bu, zaten yıpranmış sırtına son bir darbe değildi, ama ona yakındı. Kai, nazik olmayan bir şekilde hafifçe gülümsedi ve İmparatorluk dilinde, "Bana büyü yapmaya mı çalışıyorsun, kardeşim? Neredeyse hissedemiyorum," dedi.

Birbirlerine yaklaştıkça, kum ve toz ikisinin etrafında perde gibi yükseldi. Bu, onları Ziede'nin ve kamptan buraya koşanların görüşünden gizleyecekti, ancak Kai dönüp bakma zahmetine girmedi. Ateşin ışığı, hareket eden toz duvarlarından parlayarak altın yansımalar oluşturunuyordu. Diğer örtülü figürlerin ne yaptığını göremiyordu, ama bunun pek önemi yoktu.

Kai ve Cadı birbirlerinden iki adım uzaklıkta durdular ve Cadı'nın gücü bir dalga gibi yükseldi. Kai'nin dilinde kül tadı vardı. "Böyle daha iyi," dedi. Cadı'nın son adımı kendisi atmasını istiyordu.

"Kendinden emin bir yorumcu," dedi aynı dilde. Yumuşak sesinde, tanıdık olmayan aksanında eğlencenin altında öfke kaynıyordu. "Burada tek başına olmak için çok genç ve güzelsin." Son adımı attı ve ona uzandı. "Ne kadar şanslıyım."

Ateş ışığı Kai'nin arkasında kalıyordu ve gözlerini gölgede bırakıyor olmalıydı. Tozun içinden bile, peçesinin üzerinde yeterince parlaktı ve onun yüz hatlarını görebiliyordu. Sınır bölgelerindeki bir cadının birinin görünüşü hakkında yorum yaptığını veya bunu onun gücüyle eşitlediğini hiç duymamıştı. Bu, inanılmaz derecede aptalca, ölümcül derecede aptalca bir varsayımdı. Kai, ona uzanan elini tuttu, avucundaki nasır Talamines'in hala yumuşak cildine takıldı. "Ben bir yorumcu olmadığım için ne kadar şanssızsın," dedi. Onun içindeki yaşamı yakaladı ve onu bedeninden ayırdı. Onu olduğu yerde donduracak kadar. Boğuk bir ses boğazından çıktı, şok, inanamama, korku dolu bir ses.

Dönen toz perdeleri yavaşladı, parçacıklar süzülürken, onları taşıyan neredeyse algılanamaz rüzgar da sönüverdi.

Kai, aldatıcı bir şekilde sakın sesiyle, "Sen benim halkımı öldürdün. Sizler, ölümlülere saldırarak Hierarchs'ın köleleri misiniz? Yeraltındaki atalarınız sizi paramparça ederdi" dedi. Onu kurumuş bir cesede dönüştürmekten bir kalp atışı uzaktaydı.

Elini tutmaya devam etti, ama dizlerinin çökmesi için yeterli kadar yaşam verdi; kız yarı dik bir şekilde yere düştü.

Bağırışlar duyuldu, biri bir isim haykırdı. Kai'nin görüş alanının kenarında bir hareket oldu. Kai, serbest eliyle omzundaki ilk niyeti silip uzattı. Küçük bir niyetti, öldürmekten çok incitmek içindi, ama ateşi sütuna hapsetmek ve Cadı'nın ciğerlerini tozla doldurma girişimini engellemek arasında, daha fazlası için ne konsantrasyonu ne de gücü vardı. Bu kişinin hayatını yemediği sürece, ama son kalan özdenetimi onu engelledi.

Bir figür, dağılan toz duvarından fırlayarak ona doğru atladı, kolunu kaldırdı. Kai parmaklarını hafifçe hareket ettirerek niyeti bıraktı. Niyet kadının göğsüne çarptı ve onu geriye doğru savurdu. Kadın yere düştü ve yuvarlandı, nefes nefese kalarak göğsünü elleriyle ovuşturdu. Başka bir figür kadının kolunu yakaladı ve sendeledi, niyet kadına yayıldıkça yere yığıldı. Öne doğru koşan diğerleri tökezleyerek durdu, sonra korkuyla geri çekildi.

Kül tadı yoğunlaştı, Kai'nin dişlerinin arasında yumuşak ve boğucu bir şeyin topaklandığı hissi uyandı. Bu, esirinden değil, etrafındaki diğerlerinden birinden ya da birkaçından geliyordu. Cadının yaşam gücünden biraz daha çekti ve bu tanıdık olmayan gücü geri püskürtmek için kullandı. Hissiyat azaldı ve biri "Durun, bu bir iblis!" diye bağırdı. İmparatorluk dilinde değildi, daha çok Arike lehçesine benziyordu, Benais-arik'in konuştuğu dile yakın ama tam olarak aynı değildi. Ama iblis kelimesi aynıydı.

Kai sesini yükseltti ve bildiği Arike dilinde şöyle dedi: "Ben, Benais-arik'in veliaht prensi Bashasa bar Calis'in emrinde, Özgür Arik'e hizmet ediyorum. Neden bize saldırdınız?"

Önündeki gölgelerden biri yavaşça öne çıktı, toz grisi kumaşa sarılmış başka bir figür. Niyet altında duran ikisine bir bakış attı. Onlar yerde kıvranıp nefes nefese kalmışlardı, diğerleri yardım etmek için yeterince yaklaşmaya korkuyorlardı. Kadın, "Yorumcular cadıları yakalar ve iradelerini ellerinden alır, kendi amaçları için kullanır, onları köle yapar, onlara 'yardımcı' derler." dedi. Kai'nin daha iyi anlayabileceği bir şekilde, Benais-arik'in konuştuğu dile daha yakın bir dilde konuşuyordu. "Aynı şeyi iblislere de yapıyorlar."

Bunu daha önce hiç duymamıştı, bunun bir yalan olduğunu söylemek istedi. Ama Yaz Salonları'nın Kafes Mahkemeleri'nde tutulan iblisler artık güneybatıda Hiyerarşiler için savaşıyordu. İblislerin kendi iradeleriyle Hiyerarşilere katıldıklarından ya da itaat etmeleri için işkence gördüklerinden korkmuştu. Ama eğer bir şekilde yorumcular tarafından zihinsel olarak köleleştirilmişlerse... "Bu iblis değil," dedi Kai. "Soruma cevap ver."

Onun, lejyonerlere ya da en iyi ihtimalle Hiyerarşilerin partizanlarına saldırdıklarını düşündüklerini söylemesini bekliyordu. Bu en iyi ihtimalle değersiz bir bahaneydi, ama seçilmesi en bariz olanıydı.

O sadece, "Onları bırakın, biz de gidelim," dedi.

Kai güldü. Bu, yaptıklarının farkında olduklarını, hata yapmadıklarını itiraf etmekle aynı şeydi. "Hâlâ hayatta olan adamlarımdan herhangi birini elinde tutuyorsan, hemen bana ver. Kanla kan ödeyeceğim."

"Cadı Toprakları," dedi başka bir ses. "O Cadı Toprakları'ndan."

Bu insanlar Arike lehçesini konuşuyorlardı ve sınır bölgeleri için doğudaki ismi kullanıyorlardı. Bir bakıma, bunların nesiller boyu soylarının öğrettiği ve yaşadığı her şeyi ihanet eden sınır bölgesi Cadıları olmaması bir rahatlamaydı. Kai, "Nerelisin? Sana çaresiz ölümlüleri öldürmeyi nerede öğrettiler?" dedi.

Karanlığın içinden, daha uzaklardan, daha derin ve daha kaba bir sesle bir başkası güldü. "Tek başına bize karşı koyabileceğini mi sanıyorsun?"

Kai ile pazarlık yapmaya çalışan kişi seğirdi. Diğerleri yaklaşmaya başladı.

Kai çenesinin gerildiğini hissetti. Esirini kurutmanın ve hepsini öldürmeye başlamanın zamanı gelmişti.

Sonra buz gibi pençeler Kai'nin karışık saçlarına takıldı, ama bu güç nefes tanıdık ve hoş geldiriciydi. Onu saran rüzgar şeytanının ağırlıksız soğuğu, olacakların bir uyarısıydı. "Neden yalnız olduğumu düşünüyorsunuz?" dedi.

Ateş barutu tutuşması gibi bir patlama sesi yeri salladı. Kai'ye doğru ilerleyen tüm Cadılar, bu gücün etkisiyle düzleşmiş çimlerin üzerine düştüler. Uçan toz rüzgârın patlamasıyla dağıldı, ama Ziede'nin rüzgâr şeytanı Kai'nin etrafında bir hava sütunu oluşturmuştu ve bu sütun bozulmadan kaldı.

Diğer iki Cadının niyeti amacına ulaştı ve dağıldı. Konsantrasyonunu bozan bu etken ortadan kalktığı için Kai, dönüp esirini ateş sütununa doğru sürükleyebildi.

Ziede, ışığın çizdiği silueti ile alevlerin önünde duruyordu. Eşarbi bir ara kenara savrulmuştu ve örgülü saçları serbestçe sarkıyordu. Kollarını kaldırmış, rüzgâr şeytanlarını dalga gibi tarlanın üzerine sürüyordu. Arike askerleri onun arkasında, en az dört ya da beş kadro kadar, bazıları at sırtında, bazıları ise yıkık müştemilat ve duvarda tüfeklerle konuşlanmış olarak duruyordu. Kai, daha fazla asker göndermediklerine sevindi; diğerleri, bunun ikinci bir saldırı için bir oyalama olmadığından emin olmak için çevrenin geri kalanını korumak zorunda kalacaktı.

Ziede çimlerin arasında ilerleyerek Kai'nin karşısına çıktı. Esiri direnmeye çalıştı; havada tuhaf enerjiler hissetti. Esirin yakın zamanda savaşamayacağından ve gücünü kullanamayacağından emin olmak için yeterli miktarda yaşam gücü çekti. Esir gevşedi ve onu yere bıraktı. Ziede'ye, "Haklıydın, onlar cadılar," dedi.

Kai, kıvrılmış figüre sert bir bakış attı ve "Evet, hayal kırıklığı yaratıcı. Hala Amabel'i bulmamız gerekiyor" dedi.

Kai nefesini tıslayarak saldırganlara baktı. Ateşin ışığı titreyen gölgeler oluşturuyordu ve tarlalara kaçan figürler zar zor görünüyordu. Biri onları izliyordu, Kai onun kendisiyle pazarlık etmeye çalışan kişi olup olmadığından emin değildi. Figür arkasını döndü ve diğerlerini takip ederek karanlığa daldı.

"Dördüncü Prens?" Salatel'in sesi duyuldu ve Kai ona yaklaşmanın güvenli olduğunu işaret etti. O, Telare ve Arsha atlarıyla yaklaştılar, huzursuz atları avlarını koklayarak nefes nefeseydiler. Salatel, "Üç öncü daha kayıp, Dördüncü Prens. İkisi, öncü Amabel tarafından kurtarıldıklarını söylediler ama onlardan hiçbir iz yok," diye rapor verdi.

Bu sinir bozucu ama şaşırtıcı değildi. Kai çenesini esirine doğru salladı. Kız yerde kıvrılmış, nefes nefese, bilincini kaybetmemek için mücadele ediyordu. "Onu gözet. Cadıların çadırından Baram ve Ibell'i çağır, sana yardım etsinler. Hareket ederse, onu öldür."

Arsha dizginleri Telare'ye verdi, attan indi ve mızrağının ucunu Cadı'nın boğazına dayadı.

Ziede Kai'nin kolunu tuttu ve rüzgâr şeytanları onları havaya kaldırdı.

Ziede'nin gücünün etkisiyle çimlerin hâlâ ezilmiş olduğu tarlanın üzerinden karanlığa doğru hızla uçtular. "Fark etmeliydim," diye mırıldandı. "Havanın tuhaflığı, onların müdahalesiydi." "Kim..." Kai sormaya başladı, ama doğuda bir hareket gördü.

. Bir kişi tökezleyerek beline kadar uzanan çimlerin arasında ilerliyordu, ama Kai onun boyutlarından ve sırik gibi sallanışından kim olduğunu anladı. Sinirlenerek küfretti. Tam da ihtiyaçları olan şey, başka bir rehine olmak için kaçan biri. "Orada, bu Kreat."

Ziede sinirli bir ses çıkardı. Daha alçaktan uçarak yere indiler. Kreat döndü ve şaşkınlıktan neredeyse geriye düşecekti. Kai onu ceketinden tutup ayağa kaldırdı. Ziede, "Kreat, geri dön, Salatel'in yanında kal. Onları bulacağız," dedi.

Korkudan aklını kaçırmış olan Kreat, "Hayır! Hayır, sana inanmıyorum, doğrular yalan söyler! Ben..." diye bağırdı.

Kai tartışacak havada değildi. Onu kampa doğru çevirdi ve itti. "Büyüklerinin dediğini yap!" O ona dönüp öfkeyle baktığında, Kai bunu Cadı Diliyle tekrarladı, bu dildeki jestler sözlere çok daha vurgulu bir anlam katıyordu.

Kreat tereddüt etti, bir kez hıçkırdı, sonra ateş sütununa ve padoklara doğru koştu. Güven eksikliği bir sorundu. Amabel için yardım istemek için son çare olarak Kai ve Ziede'ye gitmiş olmalıydı, onlara ulaşmak için sayısız nöbetçiye geçmişti. Bu çok sinir bozucuydu. Öfkeyle kaynayan Kai, Ziede'ye döndü. "Buna inanabiliyor musun? Bunun boktan bir ordu olması gerekiyordu."

"Bugünün çocukları, atalarımın külleri üzerine yemin ederim," diye onayladı Ziede ve onları tekrar havaya kaldırdı.

Kai, Kreat'ın güvenini kazanmanın bir yolunu bulmak zorundaydı: Amabel'in ailesi onun kadrosunun bir parçasıydı, onun sorumluluğundaydı, ama bu beklemek zorundaydı.

Ateş sütunundan bu kadar uzakta, ova aşağıda siyah bir deniz gibiydi ve tepeler, bulutlu gökyüzünün daha açık karanlığına karşı sadece silüetler halinde görünüyordu. Ziede daha iyi görebilmek için daha da yükseldi ve Kai ateşin ışığının parıldamasını gördü. "Orada," diye fısıldadı.

Ziede öne eğildi ve rüzgâr şeytanlarını daha hızlı gitmeleri için teşvik etti, küçük ışığı bir işaret olarak kullandı. Yaklaştıkça, ışık

kuru bir dere yatağının alçak kesiminde düz bir kayanın üzerinde duran küçük bir kase lambaya dönüştü. Dere kıyılarının yükselmesi nedeniyle korunuyordu ve havadan bakılmadıkça görünmüyordu. Mumun ışığının ulaşamadığı bir yerde, insan boyunda gölgeler ve bir tür binicilik hayvanları hareket ediyordu, ancak Arike atları kadar uzun bacaklı ve çevik değillerdi.

Bir gölge lambanın önünden geçti. Loş ışıktaki, birini taşıdığını görebiliyorlardı. Sonra gölge, hareketsiz bedeni bir binicilik hayvanının sırtına attı.

Yaralı bir Cadı olabilirdi, ama olmayabilirdi de. Tereddüt etmek veya ince davranmak için zaman yoktu; Ziede daldı. Kai'yi bıraktı ve o kuru çakılların üzerine düştü, çıplak ayaklarının sürtünmesi Cadıların tek uyarısı oldu. Gürültüyle, iki binici dere yatağından uzaklaştı ve Kai'nin başının üzerinden bir şey geçti, umarım Ziede'dir. Hayvanlar öfkeyle ciyakladı ve gevşek kayalar yamaçtan aşağı yuvarlandı.

Kai'ye saldıran ilk cadı yüzüne yumruk yedi. Yüzlerindeki peçeyi çıkarmış olmaları çünkü yumruğunun altında kemiklerin çıtırdadığını hissetmek tatmin edici bir dokunsallıktı. İkincisi omzunu yakaladı ve Kai, kemiklerine işleyen bir büyüün acısını hissetti.

Ziede, Kai'ye büyü hakkında bilgi vermişti, ancak Kai niyetleri üzerinde çalışmakla meşgul olduğu için henüz denememişti. Cadılar, yakın ruhlarının yapamadığı şeyleri yapmak için büyüü kullanırlardı, ancak büyü yapma gücü, o ruhlardan, yani dünyanın temelindeki yaşam ve akışla olan bağlantıdan geliyordu. Kai, bunun bir niyet için tasarım yaratmaya çok benzediğini, ancak ölüm ve acının yapay güç kaynağına ihtiyaç duymadığını fark etmişti.

Bunu pratik etmeliydik, diye düşündü Kai, cadıyı kendinden uzaklaştırırken. Cantrip'in çarptığı ve soğuk bir şekilde etine saplandığı omzunu tuttu. Acı ve ağrı hissetti ve bu ona kendi gücünü kullanma imkânı verdi, ancak bunu en iyi şekilde nasıl kullanacağını bilmiyordu. İşe yarayabilecek tek şeyi denedi ve bir açıklayıcının tasarımı gibi cantrip'in ince yapısına uzandı.

Örümcek ağını tutmaya çalışır gibi, elinde eriyip yok oluyordu. Ama onu tutup ipliklerini çekmeyi başardığında, iplikler çözüldü; bir saniye sonra avucunda, erimek üzere olan, solmakta olan, iğne kadar keskin bir avuç buz vardı. Sıcaklık

Kai'nin kanına tekrar hücum etti ve o da en bariz şeyi yaptı: Cantrip'i Cadı'nın göğsüne çarptı ve kendi acısını da onun peşinden itti.

Cadı çığlık attı ve sendeledi, büyü'nün gömüldüğü tuniklerini tırmaladı. Kai'nin yumrukladığı cadı tekrar ona saldırdı ve Kai solunda bir hareket hissetti. Sopaya benzer bir şeyin vuruşundan kaçmak için eğildi ve onun altından çıkarak kullanıcının kolunu sıyırdı. Onların canlarından bir parça kopardı ve onlar çığlık atarak çatlayan çalılar ve çimlerden kaçtılar.

Biri çaresizce bağırdı ve aniden etrafındaki herkes koşmaya başladı. Kai onların peşinden atıldı ve ayağı yumuşak bir şeye takıldı. Sendeledi, öne doğru eğildi ve yere düştü. Küfrederek kendini yukarı itti, ön kollarına çakıl taşları batıyordu. Talamines'in ayakları Enna'ninkinden daha büyüktü ve vücudunun geri kalanı orantılı olduğu için bu bir sorun olmamalıydı, ama nedense öyleydi. Şimdiye kadar buna alışmış olması gerekirdi, ama nedense alışmamıştı. Kalkmaya çalıştı, ama ayağı hala kumaş gibi bir şeye takılı kalmıştı. Kai oturdu ve etrafını yokladı, kumaş ve deri zırh dokundu. *Öncü birliklerden biri*, diye düşündü Kai, öfkeyle kaynıyordu. Eğer o ölmüşse, bunun bedelini biri ödeyecekti.

Kai ayağa kalktı ve bir ip yumağının yanında duran mum kabına gitti. Onu geri taşıdı ve kayıp Arike öncü askerlerinden ikisinin dere yatağının yanında yattığını gördü. Çömeli hızla onları kontrol etti. İkisi de nefes alıyordu ve bu onu rahatlatı.

Tepki vermiyorlardı, muhtemelen baygındılar ve bilekleri ve ayak bilekleri bağlıydı. Cadılar açıkça onları rehin almak niyetindeydiler. Umarım rehin olarak. Kai'nin ölümlülerle yapabilecekleri hakkında aklına gelen diğer şeyler çok daha endişe vericiydi.

Taşların üzerinde toynak sesleri duyuldu, ama mum ışığı Ziede'nin bir hayvanı sürerken diğerini yönlendirdiğini gösterdi. Hayvanlar daha çok öküzlere benziyordu, kısa ve geniş ve görünüşe göre daha uysaldılar. Ziede'nin eyerinin arkasında ve yönlendirdiği hayvanın sırtında iki cansız beden yatıyordu. "Bunlardan biri Amabel mi?" diye sordu Kai.

"Evet, ikisi de hayatta." Ziede hayvandan indi ve Kai önce Amabel'i, sonra da diğer

öncü hayvanı yere indirmek için yardım etti.

Öncü yeterince iyi nefes alıyor gibi görünüyordu ama Amabel nefes nefeseydi, baygındı ve terden sıırılsıklamdı. Kai kan görmüyordu ve bir büyü hissetmiyordu, ama buna neden olan bir şey olmalıydı. Ziede elini yanaklarına koydu ve endişeyle, "Amabel'i hemen geri götürmem lazım. Bir doktora ihtiyaçları var." dedi.

Kai kabul etti. "Ben diğerleriyle burada kalacağım. Bize bir kadro gönder."

"Gözünü dört aç." Ziede, Amabel'i kendine doğru çekti. "Geri gelebilirler."

"Umarım." Kai ayağa kalktı. Son öldürdüğü yorumcuya bile bu kadar kızmamışlardı.

Ziede cevap vermedi, sadece Amabel'i kucağına alıp havaya yükseldi.

Kai diğer öncülerin yardımına koşmalıydı. Halatları kurutmaya çalışmak için çok dengesizdi. Ceketinin ceplerinde bıçak aradı, sonra ceket giymediğini, buraya yarı giyinik geldiğini hatırladı. Yeterince keskin bir taş bulana kadar dere yatağında el yordamıyla aradı ve çömelerek ilk öncünün bileklerindeki bağları kesmeye başladı. Bir diğeri kıpırdadı ve loş mum ışığında gözlerini kırptı. "Bu iblis," diye mırıldandı.

"O benim." Kai ilk kişinin bileklerini çözdü ve ayak bileklerine geçti. Cadılar onun botlarını çıkarmıştı. "Sizi yakında kampa geri götüreceğiz." Şu anda onları sakinleştirmek konusunda pek başarılı olacağını düşünmüyordu, bu yüzden sadece bağlarını çözmeye çalıştı.

"O bok böceği Karanis'i öldürdü," dedi başka bir bulanık ses.

"Hayır, Karanis'i öldüren yemek getiren garsondu," diye düzeltti Kai. İlk kadının ayaklarını kurtardı ve kadın, hala yarı baygın haldeyken rahatlamış bir şekilde inleyerek yuvarlandı. Kai bir sonrakine geçti. "Bashasa ilkinin öldürdükten sonra, ben de Yaz Salonlarında ikinci Hierarch'ı öldürdüm."

Merakla mırıldanan seslerinden, bunu anlayacak kadar akli başında olan herkes için bu yeni bir haberdı. Bulanık sesli kişi ekledi, "Başka birini yakaladılar, o Cadı öncüsü."

"Ziede onları çoktan kampa geri götürdü," diye açıkladı Kai. Kaya, sert iplerden dolayı körelmişti ve Kai kalkıp başka bir kaya bulmak zorunda kaldı.

başka bir tane bulmak için kalkmak zorunda kaldı.

Geri dönüp üçüncünün bağlarını çözmeye başladığında, kız daha uyanık görünüyordu ve "Şeytan Prensi, bizi neden kaçırdılar?" diye sordu.

"Bu iyi bir soru," dedi Kai. "Belki de ölümlüleri yiyorlardır."

"Ugh," bulanık gözlü olan zayıf bir sesle yorumladı. "Şaka yapma, İblis Prensi."

Kai bunun bir şaka olmasını umdu. Ölümlülerin işine karışan, diğer cadılara saldıran cadılar, her şeyi yapabilecek kapasitede olabilirdi.

Üç

Dahin'in teorisinin açıklanmasından sonra, Ziede uyuyacağını söyledi. Yarı baygın, huysuz Sanja'yı süitin arkasındaki yataklardan birine götürdü, sonra Tahren ile birlikte yatmaya gitti. Kai tekrar taş sandalyenin minderlerine geçmişti ve Dahin'in kitabını bitirmek üzereydi. Görevine çıkmadan önce kitabı bitirmek istiyordu, hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak için.

Bazı Manastır Cadıları geri dönmüştü, öğleden sonra Sanja'yı meşgul edenlerden daha yaşlı bir grup. Odanın diğer tarafındaki hasırların üzerine, çoğunlukla Tenes'in etrafında toplanmış olarak oturuyorlardı. Cadı dilinde hızlı ve sessizce konuşuyorlardı. Kai, konuşmanın Tenes'in olası kökeni ve ailesini tanıyan kişileri bulmanın yolları ile başladığını anlayacak kadar dikkatini vermişti. Sonra Tenes aniden ayağa kalktı.

Kai kitabın son sayfasında durakladı ve tüm dikkatini gruba verdi. Tenes, Ziede'nin rüzgâr şeytanları tarafından kaldırılmış gibi ayağa kalktı. Bir Cadıya dik dik bakarken yüzündeki ifade soğuk bir öfkeydi. Diğerleri hareketsiz kaldı.

Tenes, "*Sözlerini geri al, yoksa ağzından alırım*" işareti yaptı.

Diğer cadı yavaşça, kasıtlı olarak ayağa kalktı. Kai, "Tenes?" dedi.

Tenes hızlıca işaret diliyle, "*Bana yalan söylediğini, gücünü kullanarak beni tuzağa düşürdüğünü ve zihnimi bulandırdığını söyledi*" dedi.

Bu tahmin edilebilirdi. Kai, "Çünkü o, kendini Albre olarak tanıtan ve Manastır Cadısı gibi davranan bir toz cadısı. Beni tanımadığını sanıyor." dedi.

Diğer Cadılar, kumaşın fayanslara sürtünmesinden çıkan hafif bir sesle, fısıltı gibi hareketlerle ayakta durdular. Hepsi birden, yüzleşmeden geri çekildiler.

Albre peçesini çıkardı. Dikkatini Tenes'e vererek Kai'ye, "Bildiyini sanıyordum, kurnaz yılan," dedi.

Albre'nin soyunda yeterince iblis kanı vardı, bu yüzden pek yaşlanmamıştı. Koyu renkli saçları sıkı bir şapka şeklinde kesilmişti, griler karışmıştı ve gözlerinin çevresinde sadece birkaç çizgi vardı. Aşağılayıcı ifadesi aynıydı.

Gözleri hala Albre'ye kilitli olan Tenes, "*Toz cadısı nedir?*" diye işaret dilinde sordu.

Kai, Dahin'in kitabını sandalyenin taş koluna koydu ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi. "Doğu'nun kurak ovalarından geliyorlar. Sınır bölgesi cadıları veya Manastır Cadıları gibi değiller. Çünkü tek yapabildikleri şey öldürmek." Bu haksızlıktı, ama Kai Albre'nin duygularını incitmek istemiyordu.

"Seni ya da yeni evcil hayvanını tehdit etmek için burada değilim," dedi Albre, Tenes'e meydan okurcasına.

Bu senin için iyi. Tenes son kelimeyi söylerken yumruğunu sıktı ve Albre'nin sol ayağının altındaki taş karo çatladı.

Albre'nin şerefine, o hiç irkilmedi. Tenes'e selam vermek için başını eğdi ve yavaş ve ölçülü hareketlerle geri adım attı. Kai'ye yarı dönerek, "Sadece efendimizin bizim için ne planları olduğunu görmeye geldim," dedi.

"Cadılar efendileri yoktur." Kai taş sandalyeye yaslandı, bu şehri ve içindeki herkesi ele geçirdiklerinde ölüm ve ödöl dağıttıktan sonra Hierarchs'ın dinlendiği yerde uzandı. "Gerçekten o savaşı tekrar yapmak mı istiyorsun? Ben bedenimi değiştirdim, zihnimi değil."

Albre Kai'ye doğru sallandı ve konuşmaya başladı. Tenes ona doğru bir adım attı. Meydan okunmuştu ve bunu görmezden gelmeye niyeti yoktu. Aclines'in ona yaptıklarından sonra bu beklenmedik bir şey değildi. Sanja kadar temkinli ve zarar görmüşü, ancak bunu daha iyi gizliyordu. Tenes, *Git işareti* yaptı.

Albre, Kai'nin emri iptal edip etmeyeceğini görmek için ona baktı; Kai emri iptal etmedi. Albre tekrar başını eğdi ve kapıya doğru yürüdü. Tenes'ten uzak durmadı, ama onun alanına girmeye de çalışmadı.

Tenes, onu uzaktan takip ederek ön odalardan çıktı. Geri döndüğünde Kai, "Geri dönmeyecek, diğerleri onun kim olduğunu biliyor

O sadece bizi kışkırtmak ve bize bir şey söyleyecek miyiz diye bakmak istedi." Tenes hala endişeli görünüyordu ve Kai ekledi: "Doğu Cadıları savaş için önemliydi, ama bu bölgede hiç sevilmediler. Sınır bölgelerinde olduğu gibi değil." Manastır Cadıları tekrar yere oturdular. Peçeli olsalar da, tüm bunları ilgiyle izlediklerini anlayabilirdi. Manastır Cadıları muhtemelen uzun zamandır bu kadar heyecan yaşamamışlardı. "Toz cadıları Yükselen Dünya'yı gözetlerler, çünkü o onları korur." Ayağa kalktı. "Şehirden ayrılmadan önce bir şey almam lazım. Sabaha kadar dönerim."

Tenes başını sallayarak kabul etti. *Nöbet tutmalı mıyım?*

Kadının günün çoğunu salda uyuduğunu hatırladı. "Sadece istersen." Diğer Cadılara başını salladı. "Onlara güvenebilirsin."

Biri Tenes'e işaretle, "*Kardeşim, hâlâ dostların arasındasın*" dedi. Tenes pek emin görünmüyordu, ama bu onların kendi aralarında halletmeleri gereken bir konuydu.

Kai en yakın pencereye gitti ve yol üzerinde çim ipek şapkayı aldı. Daha önce, yıpranmış yolcu kıyafetlerini değiştirirken şapkaya koyu renkli bir tül peçe takmıştı. Sandıklardaki giysilerin çoğu, Rising World toplantıları veya etkinlikleri için tasarlanmıştı; daha kaliteli, daha ağır ipek ve nakışlarla süslenmişti, bu yüzden burada bırakılmışlardı. Ama mavi pamuklu bir gecelik ve önü ve arkası yırtmaçlı, kenarlarında sadece küçük çiçek süslemeleri olan bir palto bulmuştu. Onu, biraz su lekeli kemeri ve kuşağıyla birlikte giydi. Peçe biraz dikkat çekecekti, ama bu kaçınılmazdı. Benais-arik'te eskisi kadar yaygın değillerdi, ama insanlar onun ya bir Cadı ya da batıdan gelen bir gezgin olduğunu düşünecekti.

Pencerenin taş pervazına adım attı, temelin dibindeki çimlere indi ve toprak duvarın belirsiz silüetine doğru yürüdü.

Kai, her ne kadar işler değişmiş olsa da, karanlıkta Benais-arik'te çok sık dolaştığı için kaybolmazdı. Manastırdan geldiğini belli etmek istemediği için

, bu yüzden yıkık toprak surun diğer tarafından çıktı ve batıya doğru uzanan kanal rıhtımına ulaşana kadar büyük tahıl silolarının arasından geçerek yoluna devam etti. Uzun, üstü kapalı bir pazar teknesi yolcu alıyordu ve o da kış tarafında binmek için pota küçük bir bozuk para attı. Tekne hareket etti ve şehri geçerek karanlık sokakları, ardından lambalı sokakları, günün sıcağı geçtikten sonra gürültülü ve uyanık olan mahalleleri geçti. İnsanlar açık hava ortak mutfakları ve çamaşırhanelerinin etrafında toplanmış, rüzgârla birlikte yüksek sesli konuşmalar ve müzik geliyordu.

Kai, tekne bir grup atölyenin bulunduğu lambalı rıhtıma çarptığında teknedeki atladı. Hepsi akşam için kapanmıştı ve duvarların üzerine boyanmış lonca üyelik işaretlerini görmek için çok karanlıktı, ancak boya kazanlarının kokusuna ve kaldırımın kenarında yığınlar halinde süpürülmüş çömlek parçalarına bakılırsa, muhtemelen çömlekçilik ve dokumacılıkla ilgiliydiler. Kai, küçük labirent gibi sokak ve avlulardan geçerek, Şehir Arşivi'nin etrafındaki geniş terası çevreleyen caddeye çıktı. Bina gün batımında kapanmıştı ve şimdi sessizdi, tüm akademisyenler, kütüphaneciler ve öğrenciler evlerine veya pazarlara gitmişti. Kai, Gral Evi'nin etrafındaki alçak duvarı geçtikten sonra, iki caddenin kesiştiği pazarın kenarına ulaştı.

Kalabalık, görünüş, kıyafet ve konuşma açısından Benais-arik kadar eklektikti. Dağınık tezgahların ortasında gösteri yapan ateş yakalayıcı ile dumanlı kömür mangallarında yemek pişiren satıcılardan akşam yemeği veya atıştırmalık alan insanlar arasında Kai, peçe takmasına rağmen pek dikkat çekmedi. Ateş yakıcının etrafındaki kalabalığın kenarında, görevlerinin gereği tamamen beyaz giysiler giymiş iki şehir görevlisi duruyordu, bir kaza olursa ilaç ve yardım sağlamak için bekliyorlardı. Havada yanmış şeker ve baş döndürücü bir baharat karışımı kokusu vardı; Kai aç değildi ama yine de ağız sulandıran bir kokuydu.

Bardes House'un köşesinde döndü ve kağıt, mürekkep ve kitap satan kalıcı tezgahların bulunduğu daha parlak ışıklı caddeden uzak durdu. Forumun ortasındaki, sıkılmış şeref muhafızlarının bulunduğu küçük pavyonu geçip gitti; burası, Hierarchs'ın korunmuş kafalarının halka açık olarak sergilendiği yerd. Muhafızlar pavyonu dönük, sırtları meydana dönük duruyorlardı, sembolik olarak Hierarchs'ın dönüşü için tetikteydiler.

Kai onları geçtikten sonra Eski Saray'ın bahçesine girdi.

Burası artık başka bir kamu parkı olarak hizmet veriyordu; yayılan gölgelikleri ile uzun ağaçlar, günün sıcağında yoldan geçenler, sinirli şehir yetkilileri ve Yükselen Dünya Meclisi konuşmacıları için serinlemek için iyi bir yerdi. Taş banklar ve bel hizasında içmek için havuzları olan ve ayak yıkamak veya hayvanları sulamak için yere gömülü bir çeşme vardı. Öğleden sonra, tuzlu veya şekerli fındık ve kızarmış kek satan satıcılar vardı. Geceleri sessiz ve mağara kadar karanlıktı.

Uzak tarafta, eski sarayın duvarı, sürünen sarmaşıklarla kaplı gri taşları ile görünüyordu. Yaklaşık elli adım aşağıda, açık kapısının önündeki küçük meydan lamba ışığıyla aydınlanmıştı ve dağınık bir kalabalık, akşam yemeğinden veya başka bir toplantıdan yeni çıkmış gibi sohbet ediyordu. Yükselen Dünya Konseyi oturumdayken, bunun gibi birçok etkinlik olurdu.

Saray arşivleri açıkken, Kai'nin gündüzleri ön kapıdan içeri girmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. Ancak bugün Tahren ve Saadrin'i gördükten sonra, Bashat Kai ve Ziede'nin burada bir yerlerde olduğunu bilecekti. Yüzünü gizleyen herkesi gözetleyecek adamlar tutacak ve bir tür çatışmaya hazırlıklı olacaktı. Kai'nin bu çatışmayı istememesinin nedenlerinden biri de buydu; Tahren'in dediği gibi, mümkünse Bashat'ın hayatının geri kalanında belirsizlik içinde kıvranmasını istiyordu.

Ve söylemek istediklerini kendine saklamayı tercih ediyordu.

Dahin, umarım bunu takdir edersin, diye düşündü. Diğer yöne, duvar boyunca ilerledi, ta ki eski surların yıpranmış kahverengi taşları, Kai'nin boyunun neredeyse bir buçuk katı yüksekliğinde ve çok daha küçük bloklardan yapılmış, harç çizgileri hala keskin ve net olan bir bölüme dönüşene kadar. O çizgilerde parmak tutacak yerler buldu ve tepeye tırmandı. Diğer tarafta mutfak bahçesi vardı, yemyeşil bitkiler ve daha narin bitkileri gölgelemek için birkaç ağaç vardı. Yumuşak toprağa atladı ve karanlıkta dokunarak yolları buldu. Kokulu ot yataklarının bazılarını okşadı ve giysileri akşam yemeği gibi kokmaya başladı.

Ateşle aydınlatılmış mutfak avlusuna açılan kemerli geçit, duvarlarla çevrili bahçeden çıkmanın tek yoluydu, ama konuşma ve kahkahalardan anlaşıldığına göre aşçılar ve mutfak çalışanları içeride kendi akşam yemeklerini yiyorlardı

uzaktaki uzun binada kendi akşam yemeklerini yiyorlardı. Kai, yerdeki sis ve bahçenin kokusundan, etrafına en ufak bir kimera bulutu ördü. Bir gölge gibi avluya adım attı. Birisi aktif olarak davetsiz misafirlere karşı tetikte olsaydı bu işe yaramazdı, ama bu avludan işleri gereği geçen çok fazla insan vardı.

Büyük, aydınlık pencerelerin altında, bir grup küçük çocuk hasır toplar ve tahta bardaklarla oyun oynuyordu. Üç asker kapıda toplanmış, boş boş konuşarak kendi yemeklerini bekliyorlardı. Kai, yıkanmayı bekleyen yığılmış tencerelerin ve hala sıcak olan kil fırınların önünden sessizce ve fark edilmeden geçti. Kai kapıdan çıkıp açık servis galerisine girerken, sohbet ve tabakların çıkardığı sesler hiç azalmadan devam etti. Büyük sarnıçları, yıkama küvetlerini ve kurutma raflarını geçerek tuğla yolu takip etti ve başka bir kemerli geçitten merkezi avluya girdi.

Eski Saray büyük değildi; uzun zaman önce Bashasa, Kai'ye buranın başlangıçta müstahkem bir aile evi olduğunu, daha sonra kaleye dönüştürüldüğünü ve sonunda zanaatkar loncaları, tüccarlar, soylu aileler ve garnizon arasında karmaşık bir müzakere sonucunda seçilen hükümdar veliahtının idari merkezi haline geldiğini anlatmıştı. Şehir meclisi kendi amaca uygun olarak inşa edilmiş binasına taşındığında, burası tekrar aile evine dönüştürülmüştü, ancak Calis ailesinin arşivleri, diğer tüm eski veliaht prenslerin arşivleriyle birlikte hâlâ burada tutuluyordu.

Bu açık taş döşeli avlu, üç katlı odaların geniş pencerelerinden ve kapılarından hava akışını sağlıyordu ve uzun saksılarda çiçek açan yaseminlerle çevriliydi. Çeşitli balkonlardan veya yanlardaki kemerli geçitlerden ve kapılardan lambalar sarkıyordu, ancak gölgeler derindi; avluyu günün sıcağından koruyan tenteler hala çatılardan gerilmiş durumdaydı. Merkezdeki uzun dikdörtgen havuzların etrafındaki küçük lambalar çoktan sönmüş, minderli bankları ve nilüferleri gizlemişti. Konuklar ayrıldıkça, burası çoktan derin bir sessizliğe bürünmüştü. Kai, Calis ailesinin genişlemesi ve Rising World'ün farklı bölgelerinde görevlere dağılmasıyla buranın ne kadar özel bir yer olabileceğini biliyordu.

Birinci katta, toplantı ve toplantılar için alanlara dönüştürülmüş eski meclis odaları vardı. Büyük pencereler

ışıkla parlıyordu ve kafeslerden parlak kumaşlar giymiş figürler görünüyordu. Sabit ama düşük sesli konuşma uğultusu ve müzik olmaması, Kai'ye toplantının sona erdiğini gösterdi.

Yukarıda iki kat misafir süiti, doğuda ise evin odaları, veliaht prensin ofisleri ve arşivler vardı. Kai, kimerayı bir pelerin gibi etrafında tutarak aile tarafındaki kemeri geçtikten sonra, akşam görevlerinden serbest bırakılmış birkaç garsonu geçip merdivenlere çıktı.

Basha'tın kadrosundan iki asker, ilk sahanlıkta, kafesli bir paravanın arkasında görev yapıyordu. Sessizce konuşuyorlardı ve teknik olarak uyanık ve tetikteydiler, ancak Kai kimera ile sarılmış bir şekilde yanlarından geçip giderken onu fark etmediler. Artık kimse prens varislerini öldürmeye çalışmıyordu ve kadrolar için seçilen askerler artık diplomatik zekâları veya aile bağlantıları nedeniyle seşiliyordu. Kötü eski günlerdeki kadrolar gibi, aldatmacalara karşı uyanık olup merdiven sahanlıklarına ayak seslerinin çıtırtısını duymak için çakıl veya tuz serpiştirenler gibi değillerdi.

Kai bu merdiven boşluğunu seşmişti çünkü bu yönden, arşiv odalarının girişi, ailenin özel süitindeki ilk kabul odasına dönmeden yirmi adım önceydi.

Neyse ki kafesli kapı bir kemerli geçide yerleştirilmişti, böylece merdiven boşluğundaki iki asker kapının kendi kendine hareket ettiğini görmeden açabildi, aksi takdirde illüzyon bozulacaktı. O geçip giderken, kimera solmaya başladı. Sis ve mutfak bahçesinin yaşamından oluşmuştu ve yerden bu kadar uzakta, canlılığını kaybetti. Kai onun dağılmasına izin verdi ve duvarlarına banklar ve etrafa dağılmış yazı masaları olan gölgeli bir çalışma odasından geçti. Oda bir fuayeye ve arşivin ağır bronz kapılarına açılıyordu.

Kilit, Arike'nin "*Kalplerin Çatışması; Suya Karşı Kaya*" şiirine dayanan bir şifreli silindir kilitti. Bu şiir aslında bir aşk şiiri değil, halka ve toprağa karşı görevle ilgili bir şiirdi. Kai bu metaforların hiçbirini anlamamıştı, ama kilidi açacak kadar iyi biliyordu, ki kilit gerçekten ciddi bir caydırıcı olarak tasarlanmamıştı. Bu tür şifreli kilitler bir zamanlar "gerçek" bir bilgin olmayanların girişini engellemek için kullanılıyordu, ama şimdi öğretim için temel alıştırmalar haline gelmişti.

Kapının diğerk tarafındaki oda karanlıktı, dış havalandırma delikleri akşam için kapatıldığı için hava ılık ve durgundu. Kai yeraltından bir imp çağırdı, minik vücudu bir yusufçuktan daha büyük değildi, ve ona yolu aydınlatmasını söyledi.

Yüksek tavanlı oda, Kai'nin omuzlarına kadar uzanan, hepsi de süslemeli metal raflarla doluydu. Raflarda kitaplar ve süslü metal kutular vardı, her biri önceki prens varislerine ait belgeler içeriyordu. Bashasa'nın notlarının ve günlüklerinin saklandığı rafları buldu. Metal siyah boyalı ve altın yaldızlıydı, bu da Benais-arık'in çok daha eski, saygı duyulan kurucularından sadece birkaçına layık görülen bir şeydi. Etiketlere yazılmış Arike karakterlerini okudu ve doğru kutuyu çabucak buldu.

Kai hiç bir zaman çok bilgili biri olmamıştı; bilmesi gerekenleri ve o anda ilgisini çekenleri öğrenirdi, ama bu rafların bulunduğu bölümdeki her kağıt parçasını okumuştı. Kutuyu incelemek için çömeldi, imp omzuna konarak meraklı bir şekilde izlemeye başladı. Doğru belgeleri bulmak için sadece gerekli olanları okumaya çalıştı; bu kelimelere, tanıdık yazıya, sıcak sese tekrar dalmak istemiyordu. Hayatta kalan bir koku yoktu, sadece eski kağıt kokusu vardı.

Kai doğru dosyayı bulduğunda dudağını ısıırıyordu. Ellerinin titremesini görmezden g e l e r e k dosyayı ceketinin içine koydu ve kutuyu yerine geri koydu.

İç kapıyı tekrar kilitlemek için kilidi çevirmeden önce imp'i gönderdi, sonra boş koridora çıktı. Merdiven boşluğuna doğru dört adım attığında tanıdık bir ses duyuldu ve bir grup insan, on adım bile uzak olmayan, tam önündeki merdiven boşluğundan aniden döndü. Öndeki adam Bashat'tı.

Yanıındaki kadına şöyle diyordu: "Yine de tartışmaya değer. Eğer öğrenebilerseniz..." İki kadro askeri ve üç tane de şık giyimli Arike onu takip ediyordu. Kai, ürkek bir kertenkele gibi, bir aptal gibi donakaldı.

Bashat, beklenmedik bir şekilde peçeli bir figür gördüğünde, adımını ve cümlesini yarıda keserek durdu. Muhafızlar gerildi, diğerk Arike'ler şaşkın ama korkusuz bir şekilde bakakaldı.

Kai çenesini sıktı. Koridordan koşarak dışarıdaki pencereye ulaşip kaçabilirdi. Bu onu Eski Saray'a izinsiz giren bilinmeyen bir davetsiz misafir yapardı; herkes Bashat'ın ya Nient-arik ya da Kutsanmışlar tarafından hedef alındığını düşündüğü için, zaten kirli olan siyasi ortamı daha da bulanıklaştırırdı. Bunu önlemenin en kolay yolu Bashat'ın egosuna oynamaktı. Kai şapkasını ve peçesini çıkardı.

Kai, Bashat'ın tanımadığı bir misafir mi yoksa bir davetsiz misafir mi olduğunu merak ettiğini gördü. Bakışları buluştuğunda, an keskinleşti ve dondu; Bashat, Kai'nin kim olduğunu fark etti.

Bir anlık bir şaşkınlık yaşadı. Bir sonraki anda, ifadesini kontrol altına aldı. Konseyde Tahren'i görmüş ve raporunu dinlemişti; Kai'nin şehirde olduğunu ve artık eski bedenini işgal etmediğini biliyordu. Ama onunla karşılaşmayı beklemiyordu, en azından burada. Kadrosuna ince bir "geri çekil" işareti yaptı. Hâlâ Kai'ye bakarak, arkadaşlarına, "Affedin beni. Bu, onur konuğumuzdur," dedi.

Kai, "Öyle miyim?" dedi. Bashat'ın Bashasa'ya sadece ailevi bir benzerliği olması her zaman bir rahatlama olmuştu. Bashasa gibi klasik Arike görünümüne, koyu renk gözlere ve sıcak kahverengi ten rengine sahipti, ama kıvrıkcık saçları daha ince bir dokuya sahipti ve saçlarını daha kısa kesip ensesinde geriye doğru çekmişti. Gözlerinin şekli farklıydı, burnu dar ve düzdü, dudakları daha inceydi. Bashasa cömert bir adamdı ve yüzü de cömertlik yansıtıyordu; Bashat ise öyle değildi. Geleneksel Arike kıyafetlerinin daha resmi versiyonunu giyiyordu, tamamen siyah ipek ve kırmızı ve altın rengi yoğun işlemeli. "Ben davet edilmedim."

Bashat rahat bir şekilde, "O zaman beni yanlış tanıdın," dedi. Diğerlerine ise, "İzninizle? Eski bir aile dostuyla konuşmam gerekiyor," dedi.

Kai, Bashat'ın arkadaşlarının da onu tanıdığını anlayabilirdi. Hemen kabul ettiler ve kibarca selam vererek merdivenlerden aşağı inmeye başladılar. Onlar ayrılırken, Bashat koridorun ilerisini işaret etti. "Salonda konuşabiliriz."

Kai döndü ve aile odalarına doğru yürüdü. Bu, ona bu yüzleşmeye hazırlanması için bir fırsat verdi. Bashat biraz daha mücadele etseydi, herhangi bir kafa karışıklığı gösterseydi, bu daha katlanılabilir olurdu. Ama o şok anından sonra

kendini o kadar sıkı bir kontrol altına almıştı ki, gerginliği bile görünmezdi.

Kai açık kapıdan içeri girdi. Oda büyük değildi ama rahattı, birkaç uzun, alçak divan ve zengin renkli halılar üzerinde dağınık halı minderleri vardı. Duvarlar Arike tarzı antika duvar resimleriyle kaplıydı, Hierarchs'ın savaşıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu duvar resimleri, prens varisleri ve Arik şehirlerinin sözler ve ticaret anlaşmaları yerine silahlarla birbirleriyle savaştıkları, çok eski zamanlardaki çatışmaları tasvir ediyordu. Çok iyi duvar resimleri değillerdi, ama bu yer uzun zamandır yeniden dekore edilmemişti, Benais Evi artık şehrin merkezi olarak kabul edildiğinden beri. Kai, Bashat'ın bu eski evi yenilemek, onu Yükselen Dünya İmparatoru için bir saraya dönüştürmek istediğini merak etti.

Bashat onu içeri takip etti, kadro ise dışarıda nöbet pozisyonlarını aldı.

Bashat masadaki yer minderine oturdu ve Kai'ye karşı tarafta oturması için işaret etti, böylece birbirlerine karşı karşıya geldiler. Özel bir görüşme yapmayı planlamış olmalıydı, ya da belki de onunla birlikte olanlar arkadaşlarıydı. Alçak masanın üzerinde kek ve diğer tatlıların bulunduğu tahta servis tabakları ve birkaç bardaktan oluşan bir cam içki seti vardı. Bir politikacı olarak Bashat ilk hamleyi yaptı. Gülümsedi. "İyi görünüyorsun."

"Beni sınama," dedi Kai. O bir politikacı ya da savaşçı değildi, bir katildi ve zamanını boşa harcamazdı. "Tahren tüm hikayeyi biliyor, ama ona konseyde bundan bahsetmemesini söyledim."

Bashat nefes aldı. Bu, "*Ne biliyor?*" diyip Kai'yi savunmaya geçmeye çalışabileceği, bunu bir suçlama ve savuşturma konuşmasına dönüştürebileceği bir andı. Bunu önlemek için Kai, "Eğer endişeleniyorsan, seni öldürmeye gelmedim. Ve endişelenmelisin de," dedi. Kasıtlı bir sakinlikle ekledi, "Sonuçta sıra bende."

Bashat'ın bakışlarındaki titremeyi izledi, birkaç farklı cevap düşündü, sonra yumuşak bir sesle "Beni o kadar iyi tanıdığını bilmenin nezaketini göster" dedi. Berrak bir içkiyle dolu sürahiyi kaldırdı. "Bir içki ister misin?"

Kai başını eğdi, bir ölümlünün bu hareketi yılan gibi algılayacağını biliyordu, ama Bashat bunu hak etmişti. En azından şarap değildi. "Şaka yapıyorsun herhalde." Ekledi: "Albre manastırda gizleniyordu, sanırım inciyi senin için yaptı. Umarım kendi şarabına dikkat ediyorsundur."

"Madem bu kadar açık konuşuyoruz." Bashat kendine bir bardak doldurdu. Damıtılmış kayısı kokusu havada yükseldi. Bu içki, Benais-arik'te sadece geceleri, iş ve işler bittikten sonra servis edilirdi. "Koalisyonun yenilenmesi sırasında Enalin'in desteğini kaybetmem için sana teşekkür etmeliyim sanırım."

"Rica ederim," dedi Kai ve küçük, kötücül bir gülümsemeyle gülümsedi.

İçkiyi dudaklarına götüren Bashat, bir an durdu, sanki beklediği cevap bu değildi. Kendini toparlamak için bir yudum aldı ve "Ya başaramamış olsaydın? Benimle savaşa girer miydin?" dedi.

Ses tonu hafifti, ama Kai bastırılmış öfkeyi hissedebiliyordu. Kai sakın bir sesle, "Bence biz zaten savaştık, sadece bana söylemedin," dedi.

Bashat biraz alaycı bir şekilde güldü ve tereddüt etmeden taktiğini değiştirdi. "Sanırım farkında olmadan seni düşmanım yaptım. Tüm Enalin liderlerinin ve halkının işbirliğini kazanmak biraz zaman almış olmalı, aylar mı? Yıllar mı?

Bunun için gerçekten kızgın, diye düşündü Kai. *İyi.* "Biz Hierarch'ların kuklaları değiliz Bashat, cinayete başvurmada siyasi olarak birbirimize karşı çıkabiliriz. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum."

"O zamanları hatırlamıyorum." Bashat ona tam da gereken ciddiyetle baktı. "Siyasi olarak birbirimize karşı çıktığımızın farkında değildim."

Bu samimiyetsiz bir cevaptı. "O zaman dikkatini vermemişim." Cevabı gerçekten duymaya ihtiyacı olduğu için, "Ama senin her zaman dikkatini verdiğini biliyorum. İmparatorlukların olmadığı bir dünyada büyüdün, nasıl olur da şu anki durumumuzdan bir imparatorluk yaratmak istersin?" dedi.

Bashat biraz hayal kırıklığı gösterdi. "Anlamıyorum. Hiç anlamadım. Prens varisi olarak bana hiç karşı çıkmadın. Neden daha büyük bir rol almama karşı çıkıyorsun?"

"Daha büyük bir rol mü?" Kai tekrarladı. "Endişelendiğin şey bu mu?" Bashat, diğer veliaht prenslerin, tüccarların, zanaatkarlar loncası, çiftçiler loncası ve yeterli sayıda halkın desteğini kaybederse, Benais şehir devletinin liderliğini ve tüm Arik'in başkenti konumunu kaybedebilirdi. Nient-arik komplosunu kendi çıkarları için kullandığı haberi yayılırsa, şehir, Benais-arik'i yönetmekten çok Yükselen Dünya'yı yönetmek isteyen ve bu hedefe ulaşmak için bir komplonun ortaya çıkmasına izin veren bir veliaht prensinden memnun olmayabilirdi. Hierarch işgali öncesindeki ve sırasındaki günleri hatırlamayanlar için bile, güçlü Arike ailelerinin işgalcilere karşı birleşmeleri gerekirken suikast ve iç çatışmalara yönlendirildikleri, gerçeğin kamuoyuna açıklanması yeni bir prens-varisin tahta geçmesi anlamına gelebilir. Bu da Bashat'ı şu anda daha da tehlikeli hale getiriyordu. Neyse ki Kai, Bashat'ın yaşadığı süreden çok daha uzun süredir tehlikeliydi.

"Benais-arik için en iyisinin ne olacağı konusunda endişeliyim. Biz Yükselen Dünya'nın merkeziz. Her şey burada başladı, buradan yönetilmeli." Bashat'ın ifadesi samimiydi ve Kai bunun sahte olmadığını, Bashat'ın buna gerçekten inandığını bilmek canını yakıyordu.

Kai, "Benais-arik'in liderliği artık benim işim değil." dedi. Bu da samimiyetsiz bir sözdü; Kai bu şehir için savaşmıştı, onun zarar görmesini istemiyordu. Daha samimi bir şekilde ekledi: "Senin her zaman iyi bir prens varisi olduğunu düşündüm. Benais-arik'i sadece müreffeh değil, aynı zamanda mutlu da tuttun." Bashat, Bashasa'nın Arike yönetim tarzına getirdiği yenilikleri korumakla kalmamış, bazılarını geliştirmiş ve yenilerini eklemişti. O, daha bilge kişilerin ve halkın isteklerini dinlemeyi, ne zaman değişimi kucaklayacağını, ne zaman ihtiyatla yaklaşacağını bilen iyi bir veliaht prensdi. Bu yüzden muhtemelen Yükselen Dünya için iyi bir imparator olacağını düşünüyordu. İyi bir imparator diye bir şeyin asla olamayacağını anlamıyordu.

Bшат'ın kaşları inanamayan bir şekilde kalktı. "Benimle alay mı ediyorsun?" Bu samimi bir soruydu.

Kai, Bashat'ın kendisi hakkında ne düşündüğünü tekrar merak etti. onların anlayışlarının ve görüşlerinin farklı olduğunu biliyordu. O asla

düşman olduklarını düşünmemiştii, ama görünüşe göre tamamen aptal olmuştu. Yine gülümsedi. "Daha önce hiç ince düşünceli olduğum söylenmemiştii. Bashasa'nın şehrini yıkıma sürükleyeceğini düşünseydim, bunu şimdiye kadar bilirdin."

"O zaman neden beni desteklemedin?" Bashat, fincanını masaya tıkırdatarak koydu ve öne eğilerek gerçek tutkusunu biraz olsun gösterdi. "Beni iyi bir lider olarak görüyorsan, Rising World'ün nasıl bir yer olabileceğini sana göstermek için bana bir şans ver." Yüzünde sert bir ifade belirdi. "Eğer memnun kalmazsan, beni daha sonra yok edebilirsin."

Ramad, Bashat'ın güç delisi olmadığını, sadece Yükselen Dünya için en iyisini istediğini söylemişti. Bu doğru olsa bile, Bashat'ın hırsı daha az tehlikeli hale gelmiyordu. "Endişelenmen gereken ben değilim. İmparatorluklar boyun eğdirir, Bashat, eşitlerin koalisyonu değildir. Enalin'i boyun eğdirmeye çalışırsan, onlar ayaklanacak ve Arik'i bir dalga gibi süpürecekler. Diğer topraklar taraf tutacak, bizi parçalayacak ve savunmasız bırakacaksın."

"Neye karşı savunmasız?" diye bağırdı Bashat. "Artık Hierarchlar yok! Sadece leş kuşları gibi artıkları toplayan yorumcular, özgür şehirler, korsanların ve yağmacıların sığınakları var. Siz, tüm siz uzun ömürlüler, geçmişte yaşıyorsunuz!"

"Oh, Nient-arik ile Benais-arik'e karşı komplo kuran Ölümsüz Kutsanmışlar gibi mi?" Kai karşılık verdi. "O geçmiş, ne, üç gün önce mi?"

Bashat, alınmış gibi görünme cüretini gösterdi. "Onların başarılı olmasına asla izin vermezdim."

Kai ellerini masanın ahşap yüzeyine koydu, yeni cılanın altındaki eski çizikleri hissetti ve parmaklarını pençe gibi kıvırdı. "Sen beni öldürdün. Ziede'yi diri diri gömdün. Tahren Stargard'ı duvara örttün..." Kendini durdurmaya zorladı. İçinde acı bir öfke kaynağı vardı ve hepsi çok anlamsızdı. Bashat'ın ifadesi çelişkili hale gelmiş, kontrolü biraz kaybolmuştu. Kai sesini soğuklaştırdı ve devam etti, "Biz olmasaydık sen asla doğmazdın. Bu şehir çorak bir arazide bir toplu mezar olurdu ve sen bize böyle mi teşekkür ediyorsun? İstedğin kadar bize karşı çık, bizimle tartış, savunduğumuz her şeye karşı savaş, ama sen bizi haşarat gibi çöplüğe attın."

Bashat dudaklarını sıkıştırdı ve başka yere baktı. Yutkundu, sonra sonunda şöyle dedi: "Elimizdeki bilgilere göre

komplocuların seni öldürmek veya incitmek niyetinde olmadığını söylüyordu. Ne seni, ne Ziede'yi, ne de Tahren'i. Bir açıklayıcının işin içinde olduğuna dair en ufak bir ipucu olsaydı, bunun olmasına asla izin vermezdim..."

Onun bunu gerçekten itiraf ettiğini duymak, bir duvarı yıkmak, boğucu bir başlığı çıkarmak gibiydi. Kai keskin bir hareketle vücudunu işaret etti. "Bunu kendi eğlencem için yapmadım, Bashat. Ben ölmüştüm! Başka bir aptal yorumcu, beni familiar olarak istediği için mezarın mührünü kırmasaydı, hâlâ orada olurduk. Eğer başarılı olsaydı, Benais-arik ve tüm bilinen dünya için ne kadar kötü olurdu, bunu sana anlatmam mı gerekiyor? Benim gücümle donanmış bir yorumcu, kendini yeni bir Hiyerarş haline getirebilirdi."

"Niyetim o değildi." Hâlâ Kai'ye bakmayan Bashat, kendi sözlerine tepki gösterir gibi yüzünü buruşturdu. Bunun zayıf bir cevap olduğunu biliyor olmalıydı. "Seni koalisyonun yenilenmesinden uzak tutmak istediklerini sandım. Serbest bırakılmanı sağlamak için bir öncü göndermiştim..."

Kai alaycı bir ses çıkardı. "Öncü Ramad mı?"

Bashat'ın ağzı sertleşti. Kai'ye bir bakış attı. "Hâlâ hayatta mı? Tahren ondan bahsetmedi."

Kai çenesinin gerildiğini hissetti. "Ben müttefiklerimi öldürmem." Bunu söylemek zorunda kalması sinir bozucuydu. Ama içini kemiren o his öfke değildi; Bashat ile her şey ne zaman bu kadar ters gitmişti? "Onu Kagala'ya giderken geride bıraktık. Dahin, onu öldürmeden önce yükseliş salını bile indirdi."

Bashat hoşnutsuz bir kahkaha attı. "Dahin çok nazikti. Bu koşullar altında."

Bu konuşmanın bir anlamı yok, diye fark etti Kai. Bashat'ın kontrollü irkilmelerini görmezden gelerek aniden ayağa kalktı. "Niyetimi açıkça söyleyeceğim. Kimseye söylemeyeceğim ve bu şehri yakında terk edip bir daha dönmemeyi düşünüyorum. Ama bunun tek şartı, beni ve benimkileri rahat bırakman."

Bu gece söylenen onca şeyin içinde, Bashat'ı en çok şaşırtan şey bu oldu. "Ben..." diye başladı. Başını salladı. "Tabii ki, ben..."

Birisi kapıya adım attı ve boğazını temizledi. "Prens?" Kadro askerlerinden biriydi.

"Meital, lütfen, her neyse bekleyebilir," dedi Bashat sertçe.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Meital kapıdan. "Prens, bir haberci sizi özel bir toplantı için konsey odasına çağırıyor."

Kai, Bashat ile ihtiyatlı bir bakış alışverişinde bulundu. Bashat, "Toplantıyı kimin çağırdığını söylediler mi?" diye sordu. Tahren, Bashat'ın kendisi, Kai ve Ziede'nin ortadan kaybolmalarındaki rolünü ifşa etmeyeceğine dair verdiği sözü bozmazdı. Konsey bunu öğrenmiş olsaydı... Kai, Dahin'in pencerenin yanında kasıtlı olarak yüksek sesle konuşurken, bu sözlerin bir şekilde onu çılgın bir söylenti olarak görmeyecek birine ulaştığını hayal etti. Bashat, "Çok acil değilse, Kaiisteron ile konuşmamı bitirmek için burada kalmayı tercih ederim," diye ekledi.

Bu Kai için yeni bir haberdı. Bashat'ın ona başka ne söylemek istediğini gerçekten bilmiyordu.

"Mesaj, Arayıcı Orai'den geldi," dedi Meital ısrarla. O, Belith'in Yükselen Dünya sözcüsüydü.

Bashat, Kai'den gözlerini ayırmadı. "Anlıyorum. Hemen çıkacağım. Sen ve Vitael beni aşağıda bekleyin."

Bashat, Meital'ın ayak sesleri kaybolana kadar bekledi, sonra yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu ve "Siktir et Belith'i" diye mırıldandı.

Kai, Belith'i savunmak için kendini zorladı. Belith, boğazın güneyinde yer alıyordu ve Hierarchs tarafından acımasızca saldırıya uğramış ve Palm'a karşı bir hazırlık alanı olarak kullanılmıştı. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve altmış yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen hâlâ toparlanmaya çalışıyordu.

Bashat Kai'ye bakarak, "Bu çağrının senin yaptığın bir şey olmadığına emin olabilir miyim?" dedi.

"Yükselen Dünya'da olan her şey seninle ilgili değil, Bashat." Kai kapıya doğru yöneldi. Buraya gelmeden gidebileceğini düşünerek iyimser davranmıştı. Bashat, Kai'nin onu ifşa etmeyeceğine dair bir tür güvence almadan ve yüzleşmeden bu konuyu kapatmayacaktı.

Bashat ayağa kalktı ve aceleyle, "O zaman toplantıya benimle birlikte gelmek ister misin? Gerçekten ayrılıp tüm siyasi bağlantılarını bırakmak istemiyorsun herhalde." dedi.

Kai homurdanma dürtüsünü kontrol etti ve "*Sadece beni öldürenler*" diye düşündü. Durdu, sırtı Bashat'a dönüktü. "Sana söyledim, beni sına

Seni ifşa etmeyeceğim, ama hiçbir şey olmamış gibi senin yanında yürümeyeceğim." Bashat bunu sadece komploya karıştığına dair olası söylentilere karşı bir güvenlik önlemi olarak istiyordu. Cadı Kral açıkça hala onun müttefiki ise, Tahren Stargard'a yapılan saldırıdan haberi olduğu iddiaları temelsiz olacaktı.

"Hiçbir şey değişmedi. Sen gittin." Arkasında, Bashat'ın sesi düzdü. "O öldü ve sen gittin."

Kai'nin kasları gerildi, kapıdan çıkacak adımın eşiğinde titreyerek durdu.

Sessizlik havada asılı kaldı, sonra Bashat yorgun bir nefes verdi. "Kaiisteron, ben..."

Kai o adımı attı ve uzaklaştı.

Kai, Eski Saray'ın ön kapısından çıktı ve peçeyle uğraşmadı, ayrılan diğer konukların yanından geçerken duyduğu şaşkınlık dalgalarını görmezden geldi.

Dışarı çıkıp serin gece havasını solumak rahatlatıcıydı. Ağaçların arasından geçerek meydana geri dönen Kai, Dahin'i, Hierarchs'ın kafalarının bulunduğu pavyonun yakınındaki bir lambanın altında dururken buldu. Çubukta kırmızı şekerle kaplı bir şey yiyordu. Kai ona ulaştığında, ikinci bir tane uzattı. "Al. İçinde meyve var."

Kai ikramı aldı ve ısırıldı. Ortasında gerçekten bir dilim erik vardı. Bazı şeref muhafızlarının boyunlarını uzatarak onlara baktıklarını fark etti. Biri diğerlerine dönüp bakmaları için tıslıyordu.

Küçük pavyonun iç duvarlarında ve rotundasında Bashasa ve diğer savaş zamanı prens varislerinin resimleri, Tescai-lin, koalisyon gruplarının çeşitli liderleri ve Tahren, Ziede, Kai ve Dahin gibi diğer önemli şahsiyetlerin resimleri vardı. Tabii ki resimde Kai'nin şu anki haliyle hiçbir ilgisi yoktu, ama Dahin pek değişmemişti. En azından fiziksel olarak. Kai, muhafızları görmezden gelerek, "Savaş başlatacağımı düşündüğün için mi beni takip ettin?" diye sordu.

"Öyle olsaydı, ben de orada olmak isterdim." Dahin şeref muhafızlarına baktı ve sesini yükselterek, "Evet, o bir iblis ve ben de Küçük Kutsanmış'ım, ama biz sandığınız gibi değiliz. İşinize bakın, yoksa kafalar kaçabilir." dedi.

Kai kolunu Dahin'in koluna doladı ve onu pazarın gölgesine ve gürültüsüne doğru çekti. "Gidelim."

Dahin Eski Saray'a geriye doğru baktı. "Işıklar neden yanıyor? Bashat bizi kovalayacak mı? Bu ilginç olacak."

Kai arkasına bakmadı. Bashat peşlerine düşmeyecekti. "Belith ile ilgili bir şey için konseye çağrıldı." Eklemeden kendini alamadı, "Benim de onunla gitmemi istedi."

Dahin'in bunun politikasını açıklamasına gerek yoktu. Alaycı bir homurtuyla Eski Saray'a sırtını döndü. "Küçük pislik. Hemen gitmek istersen, hala salım var."

Kai öfkeyle nefes verdi. "İstediğin şeyin bende olduğuna çok eminsin."

Dahin aniden endişelenerek durdu. "Var, değil mi? Tezimi okudun, değil mi?"

Kai onunla dalga geçmeyi düşündü ama Dahin gerçekten endişeli görünüyordu. "Evet, okudum. Ve evet, Bashasa'nın Sun-Ar'a yapılan Enalin seferine ait notları bende."

"Bu rahatlatıcı. Sen ve diğerleri ne zaman ayrılacaksınız? Belgeleri okumak için zamana ihtiyacım var." Dahin, meyve çubuğuyla pazar meydanındaki ateş gösterisini işaret etti. "Bu şehri sevmediğimden değil."

Bu, Dahin'in onlarla birlikte gitmeyi düşündüğünü gösteriyordu. Kai bu konuda fazla ısrar etmek istemedi. "Tahren kalıp konseyle görüşmeye devam etmek isteyip istemediğine karar vermeli," dedi. Tahren buraya geldiğinde etrafındaki siyasi manevralar her zaman yoğundu, ama komplo ve kaçırılma olayının ortaya çıkması her şeyi daha da karıştıracaktı.

Şekerlenmiş meyveyi çiğneyen Dahin, isteksizce kabul ettiğini belirten bir ses çıkardı. Yutkundu ve ekledi, "Belith bir toplantı mı düzenledi? Bu gece mi?"

"Evet." Pazarın kenarına ve kanala geri dönen bir sokağın başına gelmişlerdi. Kai, Dahin'e dönerek, "Neden soruyorsun?" dedi.

Dahin açıkça yalan söylemeyi düşündü, sonra iç geçirdi ve sadece biraz kaçamak bir şekilde, "Belith araştırmamda önemli bir yer tutuyor. Gidip dinleyebilirim. Ne olur ne olmaz." dedi.

Dahin, kimse fark etmeden kapalı konsey toplantısına girebilecek kadar yetenekliydi. Kai ceketinin cebinden dosyayı çıkardı ve uzattı. "Müsait olduğunda Cloisters'a gel. Orada senin için bir yatak var ve istersen sabah bunu konuşabiliriz."

Dahin, elinde hala şurup dolu çubuğu tutarken dosyaya uzanmaya başladı. Kai, kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırarak dosyayı ulaşamayacağı bir yere tuttu. "Üzgünüm, üzgünüm," diye mırıldandı Dahin ve çubuğu yakındaki Sweepers Guild çöp kutusuna attı. Ellerini ceketine sürtünce Kai dosyayı teslim etti.

Dahin onu cebine koydu ve plaza ile Yükselen Dünya Meclisi'ne doğru dönerek yürüdü. Kalabalığın arasından geçerken Kai'ye el salladı.

Kai tereddüt etti, onun gidişini izledi. Dahin'in tezinde Belith hakkında hiçbir şey yazmıyordu. O da onu takip etmeli, toplantının ne hakkında olduğunu görmeliydi. Ama yorgundu, sırtı ve omuzları ağrıyordu ve en son istediği şey, Bashat'la tekrar tesadüfen karşılaşmaktı. Çünkü o, *"Haklısın, seni terk ettim"* diyebilirdi. *Yapmamalıydım, ama yaptım. O öldü ve ben de onunla birlikte gitmek, ölümlü dünyayı terk etmek istedim.* Göğsünde açılan bir delik gibi hissettiği o kaybı hissetmemek için her şeyi yapardı.

Kai, kanala giden sokağa geri döndü.

Geçmiş: Teklif

Hiyerarşiler, saraylarını inşa ettirirken Benais-arik'in kentsel işleyişine fazla önem vermemişlerdi ve şehrin kanalları, su kemerleri, su çarkları ve drenaj sistemi karmakarışık, bu da çok sıkıcı bir yeniden inşa sürecine ve barınak ihtiyacı olan yerinden edilmiş kişilere neden oluyordu... Cadılar çocukları kaçırdığına dair söylentiler, Eski Saray'da geçici olarak barındırılan yetimlerin sayısından kaynaklanıyordu. Bu yetimler çevredeki sokaklarda oynuyor ve sık sık yetim olmayan çocukları da kendilerine katılmaya ikna ediyorlardı. Akşamları diğerleriyle birlikte ortadan kayboluyorlardı. Akşam yemeği iyi olduğu için, sabah olana kadar onları almamaları gelenek haline gelmişti...

—***Sargetha'nın Mektupları***, Benais-arikis Zanaatkarlar Loncası
Arşivi
Benais-arik

Kai ve yaralı öncü askerler uzun süre beklemek zorunda kalmadılar. Kısa süre sonra Hartel ve Telare, gece karanlığından, ihtiyatlı bir öncü asker grubuyla birlikte geldiler ve sersemlemiş öncü askerleri toplayarak kampa geri götürdüler. Kai'nin en alışık olduğu atı da getirmişlerdi, böylece şeytanlara alışkın olmayan bir hayvanı onu sırtına bindirmek için ikna etmeye gerek kalmadı.

Dere yatağından çıkıp ovayı geçerken Kai, ateş sütununun kendi kendine söndüğünü gördü, muhtemelen geçici olarak büyü'nün etkisine kapıldığına. Eski padok duvarı boyunca lambalar ve meşaleler yakılmıştı ve Kai vardıklarında esir cadının taşındığını gördü. Hartel ona, "Ziede kardeş onu kampa, bir çadıra götürmemizi söyledi, böylece halkı bizi gözetlemek için geri dönerse nerede olduğunu bilemeyeceklerdi." dedi.

"İyi." Onu açıkta bırakmak kurtarıcılar için çok cazip olurdu ve Kai bile bu gece başka bir kavga

. Yıkık duvarın bir sonraki kapısına doğru sürdüler, burada daha fazla asker kampın çevresini güçlendirmişti. Tabii ki, kampın çevresinin daha önce de güçlendirildiğini düşünmüşlerdi, Kai somurtkan bir şekilde düşündü, hiçbir düşman ordusu öncü birlikler veya Ziede'nin rüzgar şeytanları tarafından fark edilmeden yaklaşamazdı.

Ancak bu bir ordu değildi. Kai sadece yirmi sekiz kadar hareket eden figür saymıştı. Kendisine saldıranlar ölmüşse, şimdi sayı daha az olacaktı.

Kırık padok kapısından geçip, çiğnenmiş tarlayı geçtiler. Daha fazla lamba yakıldı ve insanlar çadırlar arasında ve kervansarayda bir o yana bir bu yana koşturuyorlardı. Kamp, rahatsız edilmiş bir termit yuvası gibiydi, ama en azından sessiz ve düzenli bir termit yuvasıydı. Öncü birlik, yaralı öncü askerleri, doktorların beklediği erzak treninin yanındaki çadırlara taşımak için ayrılırken, Kai, Hartel ve Telare'yi takip ederek esir cadının götürüldüğü yere gitti.

Burası kampın daha derinlerinde, dış muhafızların bölgesinin kenarında, ihtiyatlı askerler tarafından çevrelenmiş bir çadırdı. Ziede ve Salatel, perdeli kapının yanında dışarıda bekliyorlardı. Kai atından indi ve "Amabel nasıl? İyileşecekler mi?" diye sordu.

Kai'nin kıyafetleri gibi Ziede'nin kıyafetleri de tozla kaplıydı, ama saçlarını yine bir fularla toplamıştı. Bu fular, Tahren'in bazen boynuna taktığı fularla şüpheli bir şekilde benziyordu. Ziede onu rahatlatmıştı: "Yaralılar ama hayattalar. Anne Hiraga doktorlara yardım etmek için geldi. Görünüşe göre kalplerini durduran bir büyüydü, ama biri onları öldürmeden önce büyüü bozdu."

"Biri mi?" Kai anlamadan sordu. "İsa mı, yoksa..."

"Hayır, biz onları bulmadan önce. Büyüyü yapan kişi, büyü etkisini göstermeden önce öldürülmüşse, bu büyüü bozmuş olabilir. Ya da biri bunu işkence olarak kullanmak istemiştir." Hartel atlarını uzaklaştırırken, Ziede ekledi: "Böyle bir büyü, diğer öncülerin başına geldiği gibi akciğerlere toz kaçırmaktan çok daha kasıtlı bir eylemdir. Büyüyü yapan kişi, Amabel'in bir cadı olduğunu biliyordu ve onların acı çekmesini istiyordu."

Kai yüzünü buruşturdu ve hiçbir şeyi ateşe vermedi. Salatel, "Dördüncü Prens, Veliht Prens Bashasa, sizin ve Rahibe Ziede'nin uygun olduğunuzda yakalanan kişiyle konuşmanızı istedi.

mümkün olduğunca çabuk gelecek, ama önemli olduğunu düşündüğünüz bilgileri ona göndermenizi istiyor."

"İyi." Kai beklemek istemiyordu. Bashasa, kalkan taşıyıcıları ve öncülerin liderleriyle, Hiranan, Lahshar ve Vrim ile görüşecek ve bu saldırıyla başa çıkmak için aynı anda yüzlerce şey yapacaktı. Kampı taşıyıp taşımayacağına karar vermek de dahil. Muhtemelen şu anda birçok rapor alıyordu, ama Bashasa her şeyi mümkün olduğunca çabuk bilmek isterdi ve Kai'nin tanıdığı, her şeyi hemen hesaba katabilen birkaç kişiden biriydi. Ziede'ye sordu, "Bu insanların kim olduğunu biliyor muyuz? Rüzgâr şeytanlarını nasıl kaçırdılar?" Ziede geçici olarak bile olsa savunmasız hale gelirse, bu Cadılarla savaşmak çok daha zor olacaktı.

Ziede'nin bakışları çadıra kaydı, kaşları çatıldı. "Bu adamı konuşturmadan emin olamam, ama sanırım onlar kuzeyden gelen toz cadıları. Muhtemelen Hierarchlar tarafından buraya kaçmak zorunda kaldılar. Bizim gibi ruhlarla iletişim kurmuyorlar, ama hava üzerinde bir miktar kontrolü var. Rüzgâr şeytanlarını karıştırarak beni duyamamalarını sağladılar." Yüzünde ekşi bir ifade vardı. "Neyle karşı karşıya olduğumu fark etmemiştim. Onların güç aldıkları şey, toprağın bir parçası, ama ruhlar gibi bilinçli ve duyarlı değil. Kaya düşmelerinden ve toprağı hareket ettiren, çatlaklar açan, volkanları oluşturan güçten enerji alıyorlar."

Dikkatle dinleyen Telare, "Ziede kardeş, neden kendi halklarına bunu yaparsın?" diye sordu.

Kai, Salatel'in Telare'ye uyarıcı bir bakış attığını gördü, ama Ziede bu soruyu umursamıyor gibiydi. Kuru bir sesle şöyle dedi: "Bizi kendi halkları olarak görmüyor olmalılar. Kai ve Amabel'in ailesi batıdan, sizin Cadı Toprakları ve Çim Kralları'nın ovaları dediğiniz yerlerden geldi. Ben Khalin Adaları'ndanım, bu adalar aslen sınır bölgesi sakinleri, yani cadıların yaşadığı yerler tarafından yerleşime açılmıştı. Tüm cadı soyları Saredi'ye kadar uzansa da, toz cadıları nesiller önce kuzeye göç etmişlerdi."

Telare bunun yeterli bir neden olduğunu düşünmüyor gibiydi, Kai de öyle. Kuzey ile batı arasındaki akrabalık mesafesinin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

batı arasındaki akrabalık mesafesinin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Ama şu anda, toz cadılarının gücünün kaynağı ve toz cadılarının bu gücü, rüzgârla savrulan tozla ölümlülerin ciğerlerini doldurmak için nasıl kullandıkları daha önemliydi. Kai, "Öncüleri öldürdükleri gibi beni de öldürmeye çalıştılar, ama başaramadılar. Yine de bana büyük zarar verebilecek bir büyü yaptılar." dedi. Amabel'e yapılanın aynısı mıydı acaba diye merak etti.

"Hmm." Ziede şaşkıındı. "Neden akciğerlerindeki toza karşı bağışık olduğunu anlamıyorum. Sen de herkes gibi nefes almalısın."

Telare, "Dördüncü Prens, bunu Anne Hiraga'ya sormalısın" dedi.

Hiraga Ana, Telare'yi tehlikeli bir örümcek ısırtığından kurtarmıştı, bu yüzden Telare, yaşlı cadının her şeyi bildiğini düşünüyordu, ancak Hiraga'nın bu konudaki görüşünü sormak, Telare'nin şimdiye kadar yaptığı en kötü fikir değildi. Sonra Kai, Amabel'in Hiraga'nın boğazında toz varmış gibi hissettiğini söylediğini aniden hatırladı. "Telare, Hiraga Ana'ya git ve sabah onlarla konuşabilir miyim diye sor."

Telare, "Evet, Dördüncü Prens" dedi. Telare aceleyle uzaklaşırken Kai, Ziede'ye, "Sanırım Hiraga Ana bir kehanet görmüş olabilir, ama kimse onu anlamadı" dedi.

"Eh, kehanetler genelde böyledir," dedi Ziede yorgun bir şekilde.

Kai başını çadırın yönüne doğru çevirdi. Sorgulamaya başlamak için artık yeterince bilgiye sahip olduğunu düşünüyordu. "Hiçbir şey söyledi mi?"

"Onu son gördüğümde Arike, İmparatorluk dili veya Cadı dili anlamıyormuş gibi davranıyordu."

"Bana İmparatorluk dilinde konuştu." Kai gülmek istedi, ama bu pek komik değildi. "Bizi aptal mı sanıyor?"

Ziede ona baktı. Saredi dilinde sordu, "Bunu yapacak kadar sakın misin?"

"Şu anda çok sakınım," dedi Kai aynı dilde.

Ziede'nin gözleri kısıldı ve açıkça ikna olmamıştı, ama "O zaman gidip ona birkaç soru soralım" dedi.

Kai, Ziede ve Salatel ile birlikte çadıra girdi. Toplantılar için kullanılan daha büyük bir çadırdı ve toz cadısı yer örtüsünün üzerine kıvrılmış oturuyordu. Muhtemelen Kai onu çimlerin üzerinden sürüklerken peçesini kaybetmişti. Kai'nin diğer

kadrosu, üç dış muhafız askeri ve Amabel'in akrabaları Baram ve Ibel tarafından çevrelenmişti.

Baram, Amabel'in yaşına yakındı ve aynı sıcak kahverengi ten rengine sahipti, ancak kıvrıcık saçları kafalarına yakın kesilmişti. Çocukken bir zayıflatıcı hastalığa yakalanmışlardı ve bu, dayanıklılıklarını ve kısa mesafelerden daha uzun mesafeleri yürüme yeteneklerini kötü bir şekilde etkilemişti. Ibel daha yaşlıydı, kahverengi teni daha yıpranmıştı ve uzun siyah örgülerinde beyazlar vardı. Muhtemelen Amabel'den sonra ailenin en güçlüsüydü, ancak birkaç yıl önce aile Sana-sarcofa'da saklanırken bir expositor'un yaratığının saldırısını savuşturmuştu ve bu saldırı sonucunda sağ kolu felç olmuş ve ruhları görme ve duyma yeteneği azalmıştı. Toz cadısı saldırmaya kalkışırsa ikisi de pek yardımcı olamazdı, ama o ince bir şey yapmaya kalkışırsa hemen anlarlardı. İki cadı da aceleyle giyinmiş ve peçelerini bırakmışlardı, bu yüzden sert yargılayıcı ifadeler açıkça görünüyordu.

Toz cadısı bakışlarını Kai'ye çevirip ona öfkeyle baktı. Kai, cadı dilinde *başarısızlık* anlamına gelen kelimeyi gösterdi. Cadı ona tükürdü.

"Demek anlıyorsun," dedi Kai.

Kadın dişlerini gösterdi, hatasından açıkça utanmış ve öfkeyle bunu örtbas etmeye çalışıyordu. Peçe olmadan, onun genç, açık tenli ve dar yüzlü olduğunu görebiliyordu. Saçları soluk kahverengiydi, mücadeleden dolayı örgüleri çözülmüştü. Onun hayatını kısaltacak kadar değil, sadece bir iki günlüğüne zayıflatacak kadar yaşamını almıştı, ama o bunun farkında olmayabilirdi. Anlaşılır bir Arike dilinde, "Bir yorumcunun evcil iblisine söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi.

Kai, "Buradaki tek yorumcu öldü," dedi. Kız anlamadan ona öfkeyle baktı. Bu garipti, çünkü şeytanların ne olduğunu biliyor gibi görünüyordu. Ya da en azından bildiğini sanıyordu. "Adın ne?"

O, saf bir hor görmeyeyle homurdandı. "Sanki sana benim üzerimde o kadar güç verecekmişim gibi."

Kai, Ziede ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. Ibel, dikkatlerini çekmek için parmaklarını şıklattı ve işaret diliyle, "*Kuzeyde bir batıl inanç olduğunu duydum,*" dedi. Toz cadısı başka yöne dönmüştü ve Ibel'in yorumunu görmedi.

Ziede'nin ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Sana isimlerimizi vereceğim, ve onlarla bir şey yapabileceğini düşünüyorsan, denemekten çekinme. Ben Ziede Daiyahah ve bu da Kaiisteron." Kai'nin karşısındaki çadırın diğer tarafına doğru yürüdü. Baram'ın yanından geçerken, ona saygı göstergesi olarak cadı dilinde bir jest yaptılar, bu jest *yaşlıların bilgeliğine hoş geldin* anlamına geliyordu ve Ziede elini kibarca sallayarak selamladı. Toz cadısı bunu şüpheli bir bakışla karşıladı. *Sanki ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi*, diye düşündü Kai. Bu çok garipti. *Gençti ama çocuk değildi.*

Ziede kollarını kavuşturdu ve tekrar esirlerine döndü. "Toz cadıları, kendilerine karşı hiçbir düşmanca hareket, söz veya eylemde bulunmayan bir Arike birliğine neden saldırırsınlar? Gizlice saldırıp, hırsızlar gibi canlar çaldılar."

Toz cadısının yüzü küçümseyici bir ifadeye büründü. "Sen de orta dağların ötesinden misin?" diye sordu. "Cadı Diyarları'ndan mı?"

"Ben Khalin Adaları'ndanım," dedi Ziede, toz cadısını dikkatle izleyerek. "Orayı duymamışsındır."

"Neden duymayayım ki? Ailem için hiçbir anlamı yok." Ziede'ye sırtarak, onu kışkırtmaya çalıştığı belliydi.

"Neden halkımızı çalmaya çalıştın?" diye sordu Kai. Konudan sapmamalı, bilmeleri gereken şeyleri sormalıydı. Çünkü Ziede kışkırtılması kolay biri değildi. "Onlarla ne yapacaktın?"

Yüzündeki ifade değişti ve çenesini kaldırdı. "Beni ne zaman öldüreceksin?"

"Hiçbir fikri yok," dedi Ziede, neredeyse sıkılmış gibi konuşmaya çalışarak. "Eğitimi ciddi şekilde eksik görünüyor. Büyükleri muhtemelen ona planlarını anlatmıyorlar." Baram ve Ibel ikisi de onaylayarak başlarını salladılar.

"Hiçbir şey bilmeme gerek yok," dedi toz cadısı alaycı bir şekilde. Ibel'in arkasındaki çadır duvarına yaslanmış duran Cerala, o ana kadar ifadesiz bir yüzle duruyordu, ama bu sözler onu şaşırtmış gibiydi. Kamp sakinleşince dışarıdaki sesler biraz azalmıştı ve onun istem dışı çıkardığı kahkaha sessizlikte yüksek sesle duyuldu. Bu, toz cadısını başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde kızdırmış gibiydi. "Ölümlüler bizim için sığır gibidir," diye tükürdü. "Onlarla istediğimizi yaparız. Bizim kanımız üstündür! Ve onlara köle olan Cadılar

onlara köle olan, kendilerini alçaltıp eğilen ve kendilerini familiar olarak kabul ettiren cadılar, bizim için hiçbir şey ifade etmez!"

O, boktan bir yorumcu gibi konuşuyordu ve o ana kadar Kai, Ziede'nin yanıldığını, o kadar öfkeli olmadığını ve kontrolünü kaybetme tehlikesi içinde olmadığını düşünmüştü. Ziede, her zamanki gibi haklıydı.

Toz cadıları sadece öncülerini öldürmemişti, Kai'nin Amabel ve buradaki diğerleri için duyduğu korku da vardı. Bu saldırı, Saredi'lerin varoluşunun, yeraltı dünyasını ölümlü dünyayla uyum içinde bir araya getiren savaşlarının her şeyine bir ihlaldir. Çenesi ağrımaya başlamıştı ve çadıra girdiğinden beri dişlerini sıkıldığını fark etti. "Yeraltı dünyasıyla bir antlaşma var. Kanınızdaki bu yeteneği birbirinizle savaşmak için kullanamazsınız. İlk saldırıya uğramadıkça ölümlülerle savaşamazsınız. Siz..."

"Antlaşma Saredi kadar ölü!" diye bağırdı toz cadısı. "Hiyerarşiler yeraltını mühürledi, Cadı Toprakları boşaldı. Onların anlaşması bizim için hiçbir şey ifade etmiyor, bizi ölmüş ve gitmiş olanların iradesine boyun eğmeye zorlayacak kimse yok..."

Kai'nin eli boğazını sıkıldığında, sözleri boğuk bir hırıltıyla kesildi. Elinin altında onun yaşam atışını hissedene kadar, hareket ettiğini, onu yerden kaldırdığını fark etmemişti. "Ben Kaiisteron, Kentdessa Saredi çadırının geç Enna'sı ve yeraltının Dördüncü Evi'nin Prensi'yim. Antlaşmayı kutsal bir bağ olarak kabul edeceksin ya da benim irademe boyun eğeceksin. Ve ben familiar almam, hayat alırım."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Talamines'in kanı Kai'nin şakaklarında zonkluyordu ve cildi yanıyormuş gibi hissediyordu.

Sonra biri koluna hafifçe dokundu ve Bashasa'nın sesi şöyle dedi: "Kaiisteron'un büyükannesi bu antlaşmayı müzakere etti. Gördüğün gibi, bu bizim ilişkilerimizde çok önemli bir faktör. Sana bunun öyle olmadığını söyleyen kişi çok yanılıyor. Hadi bunun hakkında konuşalım."

Kai parmaklarını açmayı başardı ve toz cadısı boğazını tutarak geriye doğru sendeledi. Titreyerek yere düştü. Bashasa, Kai'nin pazılarını hafifçe sıkarak onu sakinleştirdi ve devam etti, "Belki misafirimiz biraz su ister? Evet, Trenal, yanına koy

yanına koy. Trenal'a ya da halkımızdan herhangi birine zarar vermeyi düşünme. Dördüncü Prens bunu istemez, ben de istemem."

Trenal su matarasını yere koyup geri çekilirken, toz cadısı hareketsiz bir şekilde kıvrılmıştı. Hepsi uzun bir süre beklediler, ta ki kadın kolunu uzatıp matara alana kadar. İçerken eli titriyordu. Bakışlarını Bashasa'dan ayırmadı. Bashasa da diğerleri gibi dağınıktı, kıvırcık saçları dağınıktı ve sakalları belirgindi, ancak bir ceket giymeyi başarmıştı.

Bashasa, kadının matara'yı yere koymasını bekledi, sonra şöyle dedi: "Saldırgan davranmana ve kimseyi kızdırmana gerek yok. Ölmek istiyorsan, sadece istemen yeter. Ama ben, seni halkına geri gönderecek miyim, göndermeyecek miyim karar verebilmek için sorularımızı cevaplamayı tercih ederim."

Toz cadısı bunu sindirdi ve dudaklarını ıslattı.

Bashasa, "Sözleşmenin yürürlükte olmadığını sana kim söyledi?" diye sordu.

Soru onu şaşırtmış gibiydi ve Kai, Bashasa'nın ona konuşmaya alışması için önemsiz gibi görünen bilgilerle başladığını fark etti. Kai ve Ziede de bunu denemişlerdi, ama pek başarılı olamamışlardı. Kadın, "Doyen'imiz" diye cevapladı.

Kai tepki vermedi, ama Ziede'nin şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığını gördü. O da daha önce bir cadının böyle bir unvan kullandığını duymamıştı.

Ziede'nin ipucunu alan Bashasa, sanki cevap onu da şaşırtmış gibi biraz kaşlarını çattı. "Doyen'iniz neden böyle düşünüyor?"

"Çünkü batı ve Cadı Toprakları..." Kai'ye temkinli bir bakış attı. "Hepsinin öldüğünü söyledi."

Bashasa omuz silktili ve Kai ile Ziede'yi işaret etti. "Görünüşe göre ölmediler. Ölmüş olsalar bile, Hierarchs sizi yok etmeye geldi diye neden dünyanızı, kültürünüzü ve yaşam tarzınızı bir kenara atasınız ki? Bu onlara teslim olmak değil mi?"

Kafası karışmış bir şekilde tereddüt etti. "Evet, ama..." Bakışları sertleşti ve çenesini kaldırdı. "Kendi yolumuzu kendimiz çizeriz."

"Bu yolu kim belirledi?" Bashasa hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Diğer Cadılar gibi hep birlikte konuşup nasıl yaşayacağınıza karar mı verdiniz?"

"Doyen ve yaşlılar karar verdi." Kai'nin yalan olarak algılamadığı, daha çok isteksizlik olarak yorumladığı bir açıyla başını eğdi ve başka yere baktı.

Kai, Bashasa'ya bakmasına gerek kalmadan onun da bunu fark ettiğini anladı. Bashasa nazikçe sordu, "Eski yol ile bu kadar çelişki neden var? Daha önce varlığını bilmediğimiz halde bize saldırmanız neden?"

Kai'nin bakışlarına karşılık verdi, bu cevapta daha emindi. "Eski gelenek işe yaramadı, Hierarchs'ın eline düştü."

"İşe yaramadı mı?" diye karşılık verdi Bashasa. "Sayısız yıl boyunca işe yaradı, cadıların yeryüzüne yayılması ve Khalin Adaları gibi güzel yerler inşa etmesi için yeterince uzun bir süre. Onu yok eden, tüm güneyi ve doğuyu yok eden Hierarchlar değil mi? Hierarchlar olmasaydı, cadılar da dahil olmak üzere herkes her zamanki gibi yaşamaya devam eder ve kararlarını kendileri verirdi." "Halkınızın büyüyle öldürmeye çalıştığı genç cadı Amabel bunun için savaşıyor. Halkınızın öldürdüğü üç Arike öncüsü de bunun için savaşıyordu. İsimlerini bilmek ister misiniz?"

Toz cadısı başını inatla sallayarak başka yere baktı.

"Adın ne?" Bashasa doğru anı iyi değerlendirmişti. "Ben Benais-arik'ten Bashasa bar Calis."

Yıpranmış yer örtüsüne kaşlarını çattı. "Sana gerçek adımlı vermeyeceğim. Bana Hawkmoth diyebilirsin."

"Hawkmoth," dedi Bashasa. "Seni serbest bırakırsam, Doyen'inden benimle görüşmesini ister misin, böylece burada eşitler olarak etkileşimlerimizi tartışabiliriz?"

Kız şaşkınlıkla başını kaldırdı. Daha önce, sorularını cevaplarsa onu serbest bırakabileceğini söylediğinde ona inanmamış olduğu belliydi. Ama bu teklif çok cazipti, Bashasa'nın tavrı o kadar samimiydi ki, buna inanmak istiyordu. Bir tuzak olduğundan şüphelenir gibi tereddüt etti, ama bir tuzak göremedi. Şaşırtıcı bir şekilde dürüstçe cevap verdi: "Ben... bilmiyorum."

Kai, Bashasa'nın kolunu tuttu ve İmparatorluk dilinde, "Bir dakika konuşabilir miyiz?" dedi.

Çadırın dışına çıktılar, Baram ve Ibel'i askerlerle birlikte toz cadısını izlemeye bıraktılar. Gece artık daha sessizdi, hala uyanık olan kamptan sadece biraz ses geliyordu, çoğu da padokların yanından geçen rüzgârın çimlerden çıkardığı sesle örtülüyordu. Rüzgâr havadaki nemin çoğunu almış ve gece böceklerinin lambaların etrafında toplanmasını engellemişti. Kai, lambaların ışığının ötesindeki gökyüzünü görebilselerdi, bulutların dağılacağını tahmin ediyordu.

Kai, Bashasa'ya, "Onu serbest bırakmayı ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

"Ciddiyim," diye onu temin etti Bashasa. "Şu anda iki cephede birden savaşmayı göze alamayız. Onun halkıyla görüşmem gerekiyor. Bizi rahat bırakmayı kabul etmeleri ya da bize katılmaları gerekiyor, başka seçenek yok."

"Bize katılmak mı?" Kai, tepkisinin bu kadar içgüdüsel olmasına şaşırdı. "Bunun mümkün olduğunu mu düşünüyorsun? Onun söylediklerinden sonra mı?"

"Katılıyorum, bu konuda tuhaf bir şeyler var." Bashasa düşünceli bir şekilde çenesine dokundu.

"Bu hafif bir ifade." Ziede, toz cadısının hikayesinden gerçekten rahatsız olmuş gibiydi. "Kuzeydeki cadıların bu şekilde davrandığına dair hiçbir ipucu duymadım. Liderinin onu geri almak için bir görüşmeye razı olacağına bile inanmıyordu."

Kai de bunu fark etmişti. Bu, Amabel'in peşinden karanlığa koşan Kreat ile keskin bir tezat oluşturunuyordu. Panik içinde daha sonra onlardan şüphe duymuş olsa da, ilk tepkisi Kai ve Ziede'ye gelmek olmuştu çünkü cadılar olarak ona yardım edeceklerini biliyordu.

"İlginç." Bashasa kaşlarını çatı. "Hawkmoth bana, Belith boğazının ötesindeki uzak güneyden, Rehine Mahkemelerine gelen gençleri hatırlatıyor. Çocukken ailelerinden alınmış ve Hiyerarşiler için yüksek rütbeli hizmetkarlar olarak yetiştirilmişlerdi. Hiyerarşilerin söylediği ve yaptığı her şeyin ahlaki ve son derece doğru olduğuna dair inançları çok sağladı. Onlarla konuşmaya çalışmak, bir myna kuşuyla konuşmak gibiydi, ancak myna kuşu sizi dinler ve bilgileri daha iyi hatırlar." Kafasını sallayarak bu düşünceyi kafasından silip attı. "Bu Doyen, Hawkmoth'un halkına kendi düşünce tarzını dayatmış gibi görünüyor, ancak onlarla konuşmadan bunu kesin olarak bilemeyiz."

"Bana oldukça kesin geliyor," diye itiraz etti Kai. Hawkmoth tüm bunları kendi başına düşünmüş olsaydı, en azından kötü niyetli argümanlarını daha etkili bir şekilde savunabilirdi. "Doyen, Hierarchs'ın hizmetkârı, bir yorumcu olabilir, cadı gibi davranıyor olabilir."

Bashasa, Kai'ye anlayışla baktı. "Ya da sadece başkaları üzerinde güç sahibi olmak isteyen bir Cadı."

Kai, ilk tepkisini bastırmak için çenesini sıkarak başka yere baktı. Bunun mümkün olduğuna inanmak istememesi, bu cevabın olası olmadığını göstermezdi.

"Rüzgârlı ovalarda oturup, geri kalanlarımızdan geriye kalanlar hakkında birbirlerine şikâyet etmek istiyorlarsa, bu başka bir şey." Ziede, kollarını kavuşturup parmaklarını büktü. Mum ışığı, sert ifadesini ortaya çıkardı. "Ama çocukları bu şekilde yönlendirip ölümlüleri ve diğer Cadıları saldırıp öldürmelerini sağlamak... bizim kim olduğumuzu kötü bir şekilde çarpıtmaktır."

Ziede bunu Kai'den çok daha iyi ifade etti. Bashasa'ya, "Ve sen bu Doyen'in, bunu yapacak kişinin, görüşmeye değer olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi.

Bashasa sabırla şöyle dedi: "Belki de değil, ama diğerleri farklı olabilir. Hawkmoth genç, naif ve açıkça daha güçlü iradelerin etkisi altında. Bu toz cadıları... yaşam tarzları bölücü görünüyor ve Hawkmoth bile Saredi'yi, antlaşmayı ve Hiyerarşiler'den önceki durumu biliyorsa, bu yaşam tarzının onlar için nispeten yeni olduğunu düşünmeliyim." Omuz silkti. "İnsanlar, tüm insanlar—ölümlüler, ölümsüzler, çoğunlukla—hayatlarının güvenli ve sakin olmasını isterler, her an gelebilecek korku, belirsizlik ve ölümün yarattığı sürekli gerginliği sevmezler. Daha iyi bir hayatın mümkün olduğunu anlamaları sağlanırsa, mantıklı davranabilirler, bunu elde etmek için işbirliği yaparlar."

Ziede, Bashasa'ya donuk bir bakışla baktı. Kai, ani dürtülerini kontrol etmeye çalışarak ellerini yüzüne bastırdı. Bağırarak bir işe yaramazdı, ayaklarını yere vurmaya bir işe yaramazdı. Hawkmoth'u öldürmek bir işe yaramazdı ve şimdi onun kafası karışık bir keçi kadar mantıklı olduğunu gördüğüne göre, bu hiç de iyi hissettirmezdi. Ziede keskin bir şekilde, "Bu insanlarla mantıklı bir şekilde konuşulabileceğini düşünüyorsun." dedi.

"Çoğu insan, mantık ve işbirliğinden korkacak bir şey olmadığını anladığında mantıklı davranabilir." Bashasa

tamamen ciddi ve hiç yılmamıştı. "Özellikle de, gerekirse, kendi çıkarları için bölünmeye neden olan herkesi konuşmadan çıkarırsan."

Kai başını kaldırdı. "Hierarchların kafalarını kesmek gibi mi?" Hâlâ şüpheliydi, ama bu daha pratik gelmeye başlamıştı.

"Aynen öyle, Dördüncü Prens." Bashasa memnun görünüyordu. Kai'nin omzunu onaylayarak sıktı.

Bu biraz daha iyiydi. Kai başını salladı. "Doyen'i öldürmemizi istiyorsun."

"Hayır, Kai, hayır," dedi Bashasa aceleyle. "Onları ölçüp, ne yapmak istediklerini duyana kadar bunu düşünmeyeceğiz. Eğer bizimle adil bir şekilde anlaşmaya hazırlarsa, bu daha kolay bir yol olacaktır."

Bu hayal kırıcıydı. "Olmayacak," diye mırıldandı Kai. Diğerlerine ders olsun diye Doyen'i bulup öldürmeyi tercih ederdi, ama görünüşe göre bu bir seçenek değildi. Henüz.

"Yani, bizimle görüşmeyi kabul etmeseler bile Hawkmoth'u canlı olarak geri göndermek niyetindesin, öyle mi?" diye sordu Ziede, pek memnun görünmüyordu.

"Elbette," dedi Bashasa. "O sadece kullanılmış genç bir insan. Kendimizi savunmak için şiddet kullanmak gerekirse, emirleri veren, onu ve diğerlerini kontrol eden kişiyi istiyoruz."

O zaman yaptıkları şey bu gibi görünüyordu. Kai kollarını kavuşturdu. "Umarım pişman olmazız."

"Oh, muhtemelen pişman olacağız," dedi Bashasa hemen. Onun bu konuda gerçekçi olması, durumu daha da kötüleştiriyordu. "Ama denemeseydik daha çok pişman olurduk."

"Biz mi?" Kai, Ziede ile anlamlı bir bakışlaştı.

"Peki." Bashasa omuz silkti. "Ben daha çok pişman olurdum."

Sınır bölgelerinde, örgülü düğümler ve dallar kullanarak mesaj gönderme gibi eski bir gelenek vardı. Ziede, Bashasa'nın toplantı teklifini iletme için bir tane yaptı ve güvenli olması için hem İmparatorluk hem de Arike dillerinde yazılmış mesajın bulunduğu bir kağıt ekledi. Bashasa, sınır bölgeleri için geleneksel olan ilk versiyon

ikincisi ise Arike'de yaygın olan versiyonun, ortak amaçlarını aktaracağını umuyordu. Kai o kadar emin değildi. Ama şafak vakti, o, Ziede ve kadrosu Hawkmoth'u kampın kenarına, saldırının gerçekleştiği padok duvarının doğusuna götürdüler. Kai ona mesaj demetini uzattı. "Bu liderin için. Şimdi git buradan."

Ona ihtiyatlı bir bakış attı. Mesaj paketine şüpheyle bakarak tereddüt etti. Ziede, "Seni serbest bırakacağımızı söylemiştik, işte buradayız. Git artık, bütün gün bekleyemeyiz." dedi.

Hawkmoth'un bakışı belirsiz bir kaş çatışına dönüştü, sonra sonunda paketi aldı. Meydan okurcasına çenesini kaldırarak tarlaya doğru yürüdü.

İlk başta, omuzlarındaki gerginlikten, sırtına bir tatar yayı oku beklediği belliydi. Ve kasıtlı olarak yavaş yürümesi, muhtemelen korkak olarak görülmemek için bir çabaydı. Kai iç geçirdi ve kollarını kavuşturdu.

"Neden bu kadar yavaş?" Nirana arkasında mırıldandı. "Ona yemek verdik." Dün gece, Ibel'in az miktarda uyku ilacı kattığı akşam yemeğinden kalan mercimek çorbasından ona biraz vermişlerdi, böylece gece boyunca uyuyacak ve askerler onun onları öldürmeye çalışmasından endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Salatel Nirana'yı susturdu, ama bu daha çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Uzun bir gecenin ardından herkes yorgundu.

Sonunda Hawkmoth koşmaya başladı ve Ziede, menzil dışına çıkana kadar onu izlemesi için bir rüzgâr şeytanı gönderdi.

Kai ve diğerleri kamplarına döndüklerinde sabah ışığı hala loş ve griydi. Bashasa'nın kadrosu sabah yemeğini yemeye hazırlanıyordu. Kai kadrosunu görevden aldı ve hepsi çadırlarına gidip uykuya daldılar. Tahren'in çadırı boştu ve Trenal onun devriyeye çıktığını, Dahin'in ise daha önce bir yere gittiğini söyledi. Ziede, Tahren'in ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için bekliyor ya da hemen yatmaya çok sabırsızlanıyor gibi görünüyordu, ama Kai onu da dinlenmeye ikna etti.

Bu biraz ironikti, çünkü Kai uyumaya çalışamayacak kadar endişeliydi. Hala ateş çukurunun başında otururken, Anne Hiraga, torunlarından biri olan Isa'nın koluna yaslanarak Bashasa'nın kampına geldi.

Kısa boylu ama dik duruşlu, kendilerine büyük gelen kahverengi bir palto ve örtücü peçeleri altında tıknaz bir figürdü. Isa peçe takmamıştı. Kreat'tan daha gençti ve Anne Hiraga gibi tıknazdı, ancak daha uzundu. Kai ayağa kalktı ve eteğindeki otları silkeledi. Onları bu kadar erken rahatsız etmek istememişti, kendini suçlu hissediyordu. "Hiraga Ana, haber verseydin, ben size gelirdim." Bir asker, küçük ateş çukurundaki kömürlerin yanına aceleyle bir battaniye serdi ve Kai

kolunu uzattı.

Hiraga, Kai ve Isa onlara oturmalarına yardım ederken onun kolunu sıkıca tuttu. Arava sıcak fesleğen çayı getirdiğinde Kai onların yanına oturdu. İkmal treni kervansarayın bahçelerinin vahşi kalıntıları bulmuştu, bu yüzden kömürlerin üzerinde duran darı lapası bile iştah açıcı kokuyordu. Hiraga, "Dördüncü Prens, ben yükümlülüklerimi yerine getiremeyecek kadar yaşlı değilim," dedi. Saredi dilinde konuşuyorlardı. Hiraga'nın ailesinin çoğu bu dili biraz biliyordu, ama Hiraga neredeyse ana dili gibi konuşuyordu. Peçelerini, ağızlarının etrafındaki derin kırıklıkları gösterecek kadar geriye çektiler. İçeceği tattılar ve Arava'ya teşekkür etmek için başlarını salladılar.

Arava, Kai'ye bir fincan uzattı ve İmparatorluk dilinde, "Gidelim mi, Dördüncü Prens?" diye sordu.

Kai, ellerini metalin sıcaklığına doladı. "Hayır, hepiniz yemeğinize devam edin." Saredi diline geri dönerek Anne Hiraga'ya sordu: "Amabel iyi mi?" Diğer hayatta kalan öncülerin iyi bir şekilde iyileştiği haberi daha önce gelmişti.

"Bu sabah uyandılar ve yemek yiyip konuşabildiler. İyileşecekler," diye cevapladı Hiraga. "Bize olanları anlattılar. Devriye görevindeyken, öncü askerlerden birini öldüren bir toz cadısı buldular ve onu durdurmaya çalıştılar. Öncü askerini lejyonerle karıştırdığını düşündüler ve açıklamaya çalıştılar. Diğerleri ise uyarı yapmadan onlara saldırdı."

Kai bunu diğer öncü askerlerden duymuştu. "Baram ve Ibel, yakaladığımız toz cadısının söylediklerini size anlattılar mı?"

"Evet, garip ve rahatsız edici bir hikaye." Hiraga düşünceli bir şekilde içkisini yudumlarken, askerlerin yulaf lapası kaselerini dağıttığını izledi. "Başkaptanımız onlarla anlaşmak mı istiyor?"

Başkomutan, Saredi'nin *veliaht prense* en yakın olduğu kişiydi. "Evet, onların mantığa kulak verip bizi rahat bırakmalarını umuyor. Ya da bize katılmalarını."

"Hmm." Hiraga, Isa ile şüpheli bir bakışlaştı. "Peki ya yapmazlarsa?"

Dürüst olmamak için bir neden yoktu. "Liderlerini öldüreceğim.

Umarım diğerleri de beni onları öldürmeye zorlamaz."

Hiraga pişmanlık duyuyor gibiydi. "Yazık. Ama bunu kendileri istedi." El titremesi fincanı salladı ve Isa onu sabitlemek için uzandı. "Dikkatli olun, Dördüncü Prens. Toz beyinlerine girmiş."

"Öyle yapacağım," diye güvence verdi Kai. Aslında sormak istediği şeyi hatırladı ve ekledi, "Amabel boğazında toz hissettiğini söylemişti. Hâlâ orada mı?"

"Hala var." Hiraga uzanıp Kai'nin kolunu eliyle kavradı. Tutuşu güçlü ve acil bir şekildeydi. "Burada tehlike var, bir dönüm noktası."

Tehlike bariz ve her yerdeydi, ama Kai en çok dönüm noktalarından nefret ediyordu. "Nehirde gördüğün gibi mi?"

"O gibi değil. Onda takip edilecek tek bir iz vardı. Bunda ise birçok iz var ve hiçbirisi güvenli bir yere çıkmıyor. Hayır, hepsi karanlığa düşüyor." Kai'nin kolunu okşadılar. "Şimdi gidiyorum."

Kai ve Isa, Hiraga'nın ayağa kalkmasına yardım ettiler ve ikili çadırların çevresinden uzaklaştılar. Kai tekrar oturdu. Bu sabah temizlik görevinde olan Trenal, boş bardakları toplamaya geldi ve "Yardımcı oldu mu, Dördüncü Prens? Telare, o yaşlı adamın her şeyi bildiğine yemin ediyor." diye sordu.

"Yararlı oldu," diye itiraf etti Kai. Umduğu şekilde değil. Ama zaten düşük olan beklentilerinin haklı olduğunu bilmek güzeldi.

Trenal onun ifadesini ölçtü. "Ah," dedi üzgün bir şekilde ve iç geçirdi. "Öyleyse öyle olsun."

Kai bir süre oturdu. Kamp, artan ışıkla sessizdi, gökyüzü yine her zamanki gibi bulutlarla kaplı maviye dönmüştü. Herkes ya devriye geziyor, nöbet tutuyor ya da dinleniyordu. Bashasa bile, önemli bir şey olmazsa sabah boyunca uyumaya ikna edilmişti. Kai hala çok uyanıktı, endişelenecek çok şey vardı. Ziede'yi uyandırmamak için sessizce çadırına girdi ve

yıkadıkları çamaşırları topladı ve kervansarayın hamamına götürdü.

Hamam, en alt katın uzak tarafına inşa edilmişti ve çoğunlukla bir harabe gibiydi, ahşap çatısı kısmen çökmüştü. Ancak kaynaktan gelen pompalar ve borular hala çalışıyordu ve hamamı ilk kullananlar, lavabolardaki tüm kiri ve ölü böcekleri temizlemişlerdi. Geniş pencerelerin üzerinde herhangi bir örtü yoktu, ancak biri banyo için kullanılan büyük küvetlerin bulunduğu bölüme birkaç kanvas branda asmıştı. Şu anda burada başka kimse yoktu ve Kai paltosunu çıkardı, onu taş banklardan birinin üzerine katlayarak bıraktı, kollarını sıvadı, bir havuzu doldurdu ve kendisinin ve Ziede'nin giysilerindeki tozu ve kanı ovmaya başladı. Kendisinin de banyo yapması gerekiyordu, ama önce giysileri yıkayıp asacaktı.

Buradan, bu tarafta nöbetçilerin bulunduğu atların bağlı olduğu yamaçtan aşağıya, açık çayırlara bakan bir manzara vardı. Duvarların etrafında çiçekler açmış ve havayı tatlı kokularıyla doldurmuştu. Bu manzara batıdaki çayirlardan tamamen farklıydı, ama yine de tanıdık ve ev gibi hissettiren bir yanı vardı. Buna ek olarak, askerler ve siviller aceleyle ya da uykulu bir şekilde geçip gidiyor, kervansarayın içinden düşük sesli konuşmalar geliyordu.

Dahin, bir avuç tohum yiyerek dolaşıyordu. O da artık Arike erkek kıyafetleri giyiyordu, yumuşak, göze çarpmayan gri ve kahverengi renklerde, ama çok solgundu, kuzeyi, Kutsanmışları simgeleyen türden bir solgunluktu bu. Kai, kahverengi tenli Ölümsüz Mareşalleri görmüştü - kısa bir süreliğine, çünkü onu öldürmeye çalışıyorlardı - ama doğulular Kutsanmışları düşündüklerinde, Tahren ve Dahin gibi insanları düşünürlerdi. Çok solgun tenli insanlar güneyde ve bazı takımadalarda yaygındı ve doğunun her yerinde, özellikle de Hiyerarşilerin istilasından sonra ortaya çıkmıştı. Ama en azından güneşte eski fildişi gibi bronzlaşıyorlardı ya da lekeler halinde pembeye dönüyorlardı; Dahin ise öyle değildi. Çilleri bile çok solgundu ve kısa, saman rengi saçları da çok göze çarpıyordu. Kai'yi bir an izledi ve "Çamaşır yıkadığına göre henüz bir şey olmamış sanırım" dedi.

Kai bir eteği sıkıp, birinin gerdiği ipe astı. "Henüz değil. Mesajı aldıklarında ne olacağını bekliyoruz."

mesajını aldıklarında ne olacağını bekliyoruz. Ya da bize tekrar saldırmalarını." Şimdiye kadar kampta Dahin'i görmediğini hatırladı. "Dün gece Tahren'le dışarıda mıydın? Onun devriye gezdiğini biliyorum."

Dahin taş pencere pervazına oturdu. "Oh, ha ha. Kız kardeşim onunla devriyeye çıkmama izin vermedi. Ben, tedarik treninden gelen çocuklarla birlikte kervansarayda, uslu bir bagaj parçası gibi saklandım." Sesi kayıtsızdı, ama kelime seçimindeki acı, başka bir hikaye anlatıyordu.

Kai, dirseği suya batırmış halde durakladı. "Kız kardeşine kızgın mısın?"

Dahin, hiç de kırılmış ya da şaşırılmış görünmüyordu. Çayırdaki dalgalanan çimlerin üzerinde parıldayan sabah güneşine gözlerini kısarak baktı ve gülümsedi. "Tabii ki hayır."

Kai, Dahin'i çok iyi tanımadığını, bir Küçük Kutsanmış'ı tanımak isteyeceği bir durum hayal etmediğini hatırladı. Hiçbir şey söylemeden konuyu değiştirmek daha kolay olurdu. Ama Dahin gençti ve dış görünüşünün aksine üzgündü. Kai, bir suçlama değil, bir gözlem olarak, "Bana yalan söylüyorsun," dedi.

Dahin, Kai tuhaf bir şaka yapmış gibi kaşlarını kaldırdı, ama itiraz etmedi. Gömleğindeki tohum kabuklarının kalıntılarını silkeledi. "Yalan söylediyimi, şeytan olduğun için mi anlıyorsun?"

"Yalan söylediğini anlayabiliyorum çünkü yüzünü gözlerimle görebiliyorum ve sesini kulaklarımla duyabiliyorum." Kai tereddüt etti, düşündü. Tahren, Dahin'in diğerleriyle birlikte burada tehlikede olduğunu açıkça hissediyordu ve bu tamamen doğrudu. Orduda şu anda çocukların bulunmasının tek nedeni, son köy tahliyesi sırasında oraya sürüklenmiş olmaları ve onları mültecilerin saklandığı yerlerden birine güvenli bir şekilde göndermek için henüz bir fırsat olmamasıydı. Ama Dahin çocuk değildi; burada ondan çok da büyük olmayan çirak öncü askerler ve askerler vardı. Tahren'in Dahin'i kuzeydeki Kutsal Topraklar'da veya yakınlarında bir yerde saklamak yerine yanında tutmasının bir nedeni olmalıydı. Başka bir seçeneği olsaydı, onu Yaz Salonları'na yanında getirmezd. Kai tahmin etti: "Ailenle birlikte güvende değilsin."

Dahin'in omuzları düştü, kaslarındaki gerginlik azaldı. Dizlerini kendine doğru çekti ve kollarını etrafına doladı, bakışları Kai'den ziyade lavaboya odaklanmıştı. "Sen güvende miydin?"

Birkaç ay önce Kai bu sorunun cevabından emin olurdu. "Öyle olduğunu sanıyordum," dedi. "Ama hepsi öldü ve Cageling Mahkemelerinden kurtardığım bir Saredi iblisi, bu bedeni aldığım için beni öldürmeye çalıştı." Sıradan bir iblis değildi; Arn-Nefa, savaş başladığında ve ilk kez keşif görevini aldığında saygı duyduğu bir dost, bir akıl hocasıydı. Daha kötü yaralar da olmuştu, ama bu reddedilme, kalbinin derinliklerine yerleşmişti. Ziede, ne olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini bilen tek kişiydi, ama Kai ona bile bu konuyu gerçekten anlatmamıştı. Bu konuyu düşünmemeye çalışmıştı ve şokun etkisi hâlâ göğsünde bir acı düğümü olarak duruyordu. "Yani asla bilemeyeceğim, belki onlar da beni öldürmeye çalışırlardı."

Dahin başını çevirip Kai'ye baktı. Aniden onun bakışlarına karşılık vermek biraz zordu. Belki de gözlerinde çok fazla anlayış vardı. "Çünkü istedikleri genç kadın Enna'ydı, belki de öyleydi. Sen değildin."

Kai bir çift tayı sıkıp astı. "Aynen öyle." Artık asla bilemeyecekti ve bu kesinliği ve aidiyet duygusunu ondan alan Arn-Nefa olmuştu.

Dahin bir süre sessiz kaldı. "Beni Hierarchs'a teslim edeceklerdi. Ailem. Tahren'in Summer Halls'da, bu yüzden Bashasa'ya katıldığını açıkladığını biliyorum. Ama... Gerçekten bunu yapacaklardı."

Kai, esir olarak doğuya sürüklenmeden önce, Kutsanmışlar hakkında çok az şey biliyordu. Hiyerarşiler gelmeden önce, onlar Sarediler arasında sadece bir söylenti, doğu malları için dağları geçen sınır tüccarlarının hikâyeleriydi. Savaş başlayana kadar Sarediler onları düşman olarak tanımıyorlardı. Kai, Tahren ve Dahin ile tanışana kadar onları insan olarak tanımıyordu. Kaşlarını çatarak, dalgın dalgın eteğindeki kanı sildi. Parmaklarındaki deri sudan dolayı buruşuyordu ve bunun bir şekilde normal olması, ölümlü bir bedende olmanın en tuhaf yanlarından biriydi. "O kadar mı korkuyorlardı?"

Dahin başını kaldırmadan başını salladı. "Hierarchlar için savaşıyoruz çünkü istiyoruz. Şey," diye daha gerçekçi bir şekilde ekledi, "belki bazılarımız istiyor. Ama geri kalanımızın başka seçeneği yok. Biz her zaman dünyanın en güçlü insanlarıydık. Hiçbir şey

bize dokunamazdı." Bunu gururla değil, sanki bu durum değişmezmiş gibi, gökyüzünün mavi olması veya yağmurun ıslak olması gibi söyledi. "Sonra Hiyerarşiler geldi ve tüm ölümlü şehirleri süpürdüler ve kimse onları durduramadı. Sonra Kutsal Topraklara doğru geldiler. Thosaren Kuyusu işgalcileri dışarıda tutar, sınırimızı geçmemeleri gerekirdi, Patrikler geçemeyeceklerini söylediler. Ama geçtiler, onların Kuyusu daha güçlüydü. Onları durduramadık..." Yutkundu ve derin bir nefes aldı. "Kimse ne yapacağını bilmiyordu."

Kai, Raneldi Saredi Kaptanı'nın, iki yüz adım uzaklıktan uzun yayla, yükseliş salının güvertesinden bir Ölümsüz Mareşal'i vurduğunu görmüştü. Kutsanmış metal zırh güçlüydü, ancak göğüs zırhının kol altındaki bölgeyle birleştiği boşluk aynı derecede savunmasızdı. Bunu Dahin'e söylemeyecekti; en azından şimdilik. Bu, Dahin'in Kutsanmışların kendilerini savunmasız görmedikleri ve savunmasız olmaları durumunda ne yapacaklarına dair hiçbir plan yapmadıkları yönündeki görüşünü değiştirmiyordu. "Sizden çok sayıda kişi istediler mi?"

Dahin'in gözleri parlıyordu, gözlerini sildi ve parmaklarındaki gözyaşlarına sanki kendisine hakaret etmişler gibi baktı. "Her yüz kişiden biri. Ölümsüz Mareşallerin aileleri gönüllü oldu, çünkü ilk başta onların rehin alınacağını düşündük. Sonra Hiyerarşilerin Eli, rahiplik mesleğine girecekleri için genç olmaları gerektiğini söyledi. Sonra onları Hiyerarşilere götüren Patrikler öğrendi... Bu Thosaren Kuyusu gibi değil, öyle değil... Hiyerarşilerin Kuyusu seni aldıktan sonra, artık sen sen değilsin." Ellerini eteğine sürdü. "Sonra Hiyerarşilerin Eli geri geldi ve bu sefer elliden biri olacağını söyledi."

"Patrikler ilk seferinde boyun eğmişlerdi, bu yüzden yine boyun eğdiler." Kai, Saredi'lere hiç pazarlık teklif edilip edilmediğini merak etti. Hiçbir ipucu duymamıştı. Belki de yeterince yararlı görülmemişlerdi. Ya da çok tehlikeliydiler. Doğu bölgeleri, Saredi'leri çimlerde koşuşturup şeytanları çocuklarını yemeye teşvik eden garip vahşi insanlar olarak görüyor gibiydi. Hiyerarşiler ise onları konuşan hayvanlardan biraz daha iyi görüyor gibiydi.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" dedi Dahin.

Kai başka bir çift tozluğu sıktı. "Sadece sen söylemek istiyorsan."

Dahin'in gülümsemesi acı vericiydi. "Şaşırmadım. Ailemizin patriğı beni terk etmeye hazırđı. Ben farklıyım. Çok fazla soru soruyorum."

Kai bunun gibi bir şey olduğunu tahmin etmişti. Nasıl teselli edebileceğini düşündü, ama ne söyleyeceğini bilemedi. Dahin muhtemelen haklıydı ve buna karşı çıkacak bir argüman yoktu. "Saredi'de çok fazla soru sorarsan, seni yaşlıların yanına gönderip bir şeyler öğrenmeni sağlarlar," dedi.

Dahin'in kaşları kalktı. Bu, beklediğı cevap değildi. Bir süre sonra, "Ne öğrenirim?" diye sordu.

"Tarih, tıp, yıldızları okumak, hikaye anlatmak, dünyanın nasıl işlediğı." Kai omuz silkti. "Tüm önemli şeyler. Çamaşır yıkamama yardım etmek ister misin?"

Dahin düşünerek dudaklarını ısırdı. Ayağı kalktı. "Tabii."

Çamaşırları yıkadılar, Kai hızlıca banyo yapıp saçını yıkadı ve Dahin'i de banyo yapmaya ikna etti, Tahren'in muhtemelen minnettar olacağını düşündüğü bir şeydi bu. Tam o sırada kervansarayda tartışma başladı.

Dört

Kai, Dahin'in üzerine eğilmiş, "Söylediklerinde ciddi miydin?" diye sorarken uyandı.

"Muhtemelen." Kai, oturmak için Dahin'i geri itti. Cloisters süitinin arka odasındaki kanepede uyumuştı. Açık panjurların arasından sızan loş ışık, günün henüz şafak vakti olduğunu gösteriyordu ve Kai, pamukla doldurulmuş yatağa geri gömülüp günün geri kalanında hiç kıpırdamadan yatmak istediğini hissetti. Bu nispeten yeni vücudun kendine özgü tuhaflıkları vardı ve belli ki hayalet bir kanal teknesinin çürümüş tahtalarında yatmaktan çok yatakta uyumayı seviyordu. Esneyerek, "Ne?" dedi.

Yatağın yanında diz çökmüş olan Dahin'in gözleri kan çanağı gibiydi, giysileri dağınıktı ve saçları dağınıktı, havadaki nem saçlarını depresif bir sığut ağacı gibi başının etrafında sarkık durmasına neden oluyordu. "Bir dahaki sefere aptalca tehlikeli bir şey yapmak istediğimde seni almaya gelmemi ve senin yardım edeceğini ve soru sormayacağını söylediğinde. Benim yorumum."

Olamaz, diye düşündü Kai. Yüzünü ovuşturarak, görünüşe göre çok yoğun geçecek bir gün için kendini toparlamaya çalıştı. "Evet, ciddiydim."

Dahin keskin bir nefes aldı. "Belith'e gitmem gerek. Sen de benimle gelmelisin. Tahren ve Ziede'yi de gitmeye ikna etmelisin." Yüzünü buruşturdu, başını hafifçe salladı. "Avagantrum'dan daha fazla yardım alabiliriz, ama zaman yok."

Kai, bekleyişle ona bakan Dahin'e baktı. Kai'nin soruları vardı, çok fazla sorusu vardı, ama söz vermişti ve Dahin gerçekten... Korkmuş değildi, tam olarak. Dahin'i korkutmak çok zordu. Acil kelimesi daha uygun olurdu. Acil ve çaresiz görünüyordu.

"Tamam." Kai kanepeden bacaklarını salladı. Bashat ile yüzleşmesinden sonra, dünyadan çekilmek istemişti. Paltosunu çıkarmış ve Dahin gelirse diye dış odada bir lamba açık bırakarak iç çamaşırlarıyla uyumuştı. Kan çanağına dönmüş gözlerinden,

Dahin'in bütün gece Bashasa'nın notlarını okuyarak uyanık kaldığını, bu yüzden Belith'e bu kadar acil gitmeleri gerektiğini merak etti. *Ya da Meclis'teki o konsey toplantısı*, Kai aniden hatırladı. *Aptal, onunla gitmeliydin.*

Kalp incisi, Ziede'nin Tahren'e sarılarak yatakta olduğunu, hala uyduğunu ama derin bir uykuya dalmadığını, şafağın yaklaşmasının onu rüyalarından uyandırdığını söyledi. Ziede'nin bilincine kaba bir şekilde girdi ve *"Ziede, şimdi Belith'e gitmeliyiz. Acil bir durum var"* dedi.

Ziede birden uyandı. *Kai. Ne? Neden?* Onun oturup Tahren'i salladığını hissetti. *Ne oldu?*

Dahin'e, sorarsa onunla gideceğime ve soru sormayacağıma söz verdim. Hepimizin hemen Belith'e gitmemiz gerektiğini söylüyor.

Bunu pişman olacağını biliyordum. Ziede'nin sesi pes etmiş gibiydi. *Bekle, Tahren'e söyleyeyim.* Bir süre sonra, *Tahren bunun aptalca bir şey olduğunu söyledi, Kai, diye bildirdi.*

Aptalca olduğunu söylemedi.

Hayır, akıllıca olmadığını söyledi, ama kastettiği buydu. Kai, Ziede'nin iç çekişini iliklerinde hissetti. *Önce giyinip yemek yemeye vaktimiz var mı, yoksa çıplak ayakla iç çamaşırlarıyla kapıdan koşarak çıkmak zorunda kalacak mıyız?*

"Ziede bizimle geleceklerini söylüyor," dedi Kai, Dahin'e. "Önce giyinip yemek yiyip yiyemeyeceklerini bilmek istiyorlar."

Dahin, sanki üstünden bir yük kalkmış gibi kanepeden zıpladı. "Acele ederlerse!"

Dahin, yükseliş salını Cloisters'ın çatısına, bir zamanlar hiyerarşi ibadeti için kullanılan büyük Tapınak Salonlarının zemini olan açık taş platformun üzerine indirmişti, böylece yüklemek kolay olacaktı. Kai, herkese yemek yemesi için zaman tanımakla kalmayıp, giysi ve yiyecekleri de paketlemek için onu yeterince yavaşlatabilmişti. Dahin, pazarların açılmasını bekleyecek zaman olmadığını ısrarla söyledi, bu yüzden sandıklarda kalanlarla yetinmek zorunda kaldılar ve daha sıradan seyahat kıyafetleri bulma şansları olmadı. Yükselme salıyla uçacak olsalar da, gerçekçi olarak bu, gizlice seyahat etme umutlarını tamamen yok etti.

Ne kadar güneye gideceklerini bilmiyorlardı, bu yüzden Ziede, dolgulu ve sıcak astarlı brokar paltolar

ve Tahren'in uzak akrabalarının Kutsal Toprakları terk etmeye karar verdiklerinde geride bıraktıkları bazı Küçük Kutsal giysiler buldu. Küçük Kutsallar, Ölümsüz Kutsallar kadar soğuğa dayanıklı değildi, bu yüzden paltolar kalın, iyi dokunmuş keten gibi görünse de, ağır Enalin yünü kadar sıcaktı.

Tenes, Kai'ye yaklaşıp onlara eşlik etmek istediğini söyledi. *Emin misin?* diye cevapladı Kai. *Palm'dan geçeceğiz. Bu, seni ailenin olabileceği yere çok daha yaklaştırır.*

Size yardım etmek, sonra da onları aramak istiyorum. Dahin'in görevi acil görünüyor, dedi. *"O iş bittikten sonra ailemi aramaya çıkacağım."*

Kai buna karşı çıkamadı. Ve onlar şu anda onun dünyasında tanıdık tek şeydi; belki de tek başına yola çıkmadan önce daha fazla zamana ihtiyacı vardı. *"Yardımın paha biçilemez,"* dedi.

Sanja'yı da yanlarında götürüyorlardı, çünkü Kai onu Tanis ve diğerleriyle birlikte Avagantrum'da bırakmak dışında hiçbir yere bırakmaktan hoşlanmıyordu. Ramad acele ederse bir iki gün içinde buraya gelebilir ve Ramad, Sanja'nın Kai'ye karşı bir koz olarak kullanılabileceğini biliyordu. Nereye giderlerse gitsinler, neden giderlerse gitsinler, Sanja onlarla birlikte daha güvendeydi.

Sal havalandığında, bazı Cloister Cadıları el sallamak için dışarı çıktı. Kai, soran olursa diye onlara nereye gittiklerini söylememişti.

Şimdi, gökyüzünün gri şafaktan bulutlarla kaplı maviye dönüşmesi için yeterince uzun bir süre havada kalmışlardı ve Benais-arik'in tarlalarını geride bırakarak dalgalı ovalara ulaşmışlardı. Dahin'in çılgın havası, kontrollü bir sükunete dönüşmüştü ve sal bugün rüzgârla mücadele etmiyordu, bu yüzden yönlendirmek çok daha kolay görünüyordu. Hatta birkaç kez gülmüş ve Sanja ile Tenes'e bazı eski savaş alanlarını göstermişti.

Salın bankında uzanmış olan Kai, Ziede'ye başını salladı. Soru sormayacağına söz vermişti, ama o sormadı. *"Dahin, Belith'te neye hazırlıklı olmalıyız?"* dedi.

Dahin, görünüşe rağmen bu konuşmanın kolay olacağı bir duruma kapılmamış olduğu belli olan bir şekilde ona yan gözle baktı. Saldaki herkes gerginliği fark etti, özellikle de arkada barınağın yakınında bir yer kapmış ve doğudaki bulutlarla çok ilgileniyormuş gibi davranan Tahren. Sanja ve Tenes

yanlara bakmak için bankta diz çökmüşlerdi ve şimdi ikisi de dönüp bakmaya başladılar. Dahin sonunda, hafif bir suçlama tonuyla, "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Ziede yılmadan açıkladı: "Bir şey mi çalacağız, birini mi öldüreceğiz, bir tutsağı mı kurtaracağız, ne?"

"Hiçbiri." Dahin tereddüt etti. "Bu... araştırma."

Kai, "Ziede ve Tahren'e senin tezinden bahsettim," diye ekledi. Dahin kaşlarını çatı. Dalgın bir şekilde direksiyon kolonunu ayarladı.

"Beğendin mi, beğenmedin mi hiç söylemedin?"

"Haklı olduğunu düşündüm." Kai, biraz alaycı bir tonla ekledi, "Yazı biraz kuru ama bu ilk taslak, değil mi?"

Dahin ona yarı yürekli bir bakış attı.

"Biziz, Dahin," dedi Ziede nazıkçe. "Bize söyleyebilirsin, panik yapmayız."

Sanja, Tenes'e "panik" kelimesini dudaklarıyla söyledi, Tenes de "*Bekle ve dinle*" diye işaret etti.

Dahin'in omuzları biraz gevşedi, yenilgiden mi yoksa rahatlamadan mı, anlamak zordu. "Dün gece Yükselen Dünya Meclisi'nde bir toplantı vardı," dedi. Belith'ten Seeker Orai, Sun-Ar'a giden keşif gezisi hakkında konseyden acil bir duruşma talep etti. Bulgularını içeren mesajlar gönderdiler."

Kai, bunun ne anlama geldiğini hiç bilmediği için şimdi soru sormasının uygun olup olmadığını merak etti. Sun-Ar'a giden tek keşif gezisi, onun bildiği kadarıyla, onlarca yıl önce geri dönen Enalin keşif gezisiydi. "Ne keşif gezisi?"

Dahin açıkladı: "İki yıl önce ayrılan kişi. Ve Ilhanrun Highsun'un onlara yardım ettiği konusunda bir şeyler vardı." Ağzı sinirle büküldü. "Duyabildiğim tek şey buydu. Yazı galerisindeydim ve bir gözetmen geldi ve neredeyse beni yakalıyordu, pencereden tırmanmak zorunda kaldım. Ama Belith'in elçisinin ve konseydeki diğerlerinin bunun acil olduğunu düşündüklerini anlayacak kadarını duydum." Kai'ye baktı. "Dün gece Bashasa'nın notlarını okudum ve folyo dosyayı Şehir Arşivindeki Baş Arşivcinin posta kutusuna koydum, yani güvende. Gördüğüm eserleri ayrıntılı olarak anlatmış. Bu, benim teorilerimi daha da destekliyor, ama yolculuğu yapmak için yeterli olmaz..." Tereddüt etti, açıkça çelişkiliydi. "Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum."

Folyonun güvende olması güven vericiydi, ama Kai hâlâ kafası karışmıştı. "Yeni keşif gezisini kim gönderdi? Enalin mi? Ilhanrun Highsun'un hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordum."

"Hayır, hayır, bu Belith'teki Ancartre Bilginleri'ydi, hatırlamıyor musun?" Dahin sabırsızca homurdandı. "Ve tabii ki hayatta, Kai, ölseydi onlara nasıl yardım edebilirdi ki?"

Ziede, incisi aracılığıyla şöyle dedi: *İki yıl önce mi? Sen Nibet'teydin, ben de Avagantrum'da Tanis'e yardım ediyordum.*

"Doğru," diye cevapladı Kai, olaylar artık yerine oturuyordu. Ancartre'nin bilginlerini biliyordu. Üniversiteler, kütüphaneler ve Belith ve Palm'daki arşivlerin içeriği, Hiyerarşiler tarafından yok edilmişti. Ancartre, hayatta kalan kalıntıları topladıkları ve büyük üniversitenin geri kalanını güneyin yeni öğrenim merkezi olarak yeniden inşa etmeye çalıştıkları yerd. *Ilhanrun Highsun'un bunu yaptığını biliyor muydun?*

Onun herhangi bir şey yaptığından haberim yoktu, Belith'teki ölümlü akademisyenlerle çalıştığından ise hiç.

Ziede, *Tahren'in de hiçbir fikri* olmadığını ekledi. Tahren hala sessizce korkuluğa yaslanmış, sanki konuşmaya ilgisizmiş gibi uzaktaki tepelere bakıyordu. Dahin'in konuşmayı kesmesinden ya da tartışmaya girmesinden korktuğu belliydi.

Kai, *Dahin'in ona gelmesini istediğini* düşündü. Bu iyiye işaretti. Ya da belki de Dahin, karşılaştıkları her ne olursa olsun, Tahren'in yanlarında olması gerektiğini biliyordu. Dahin'e, "Ilhanrun Highsun'un bununla ne ilgisi var?" diye sordu.

Kai, on yıllardır Highsun'u düşünmek için bir nedeni olmamıştı. O da Tahren gibi Ölümsüz Kutsanmış bir mürteddi. Ölümsüz Kutsanmış Patriarklar ile Hiyerarşiler arasındaki anlaşmayı kabul etmeyi reddetmiş ve buz kayasına hapsedilmişti. Bu, Dahin'i Hiyerarşilerin Kuyusu'na adanmaktan kurtarmak için Patriarklara karşı çıkan Tahren'e de verilmiş olan cezaydı. Highsun, Hiyerarşileri destekleyen Patriarklar görevden alınarak rezil edildikten sonra serbest bırakılmış ve Kutsanmış Topraklar'ı terk ettiği sanılıyordu.

Dahin, akademisyenlerin kaprislerini anlatır gibi elini sallamak için direksiyon kolunu bıraktı. "Görünüşe göre

Ancartre'ye 'Hiyerarşilerin gizemlerini' çözmek için geldi, en azından Arayıcı Orai öyle söyledi." Alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Bana sorabilirlerdi. Ben hazırdım."

Tahren'in kaşları çatıldı ve Ziede'nin yüzü gerildi. "Teramythis'ten çaldıkları deniz fenerinin parçalarıyla ne yaptıkları gibi gizemler mi, yoksa geride bıraktıkları eserleri nasıl kullanacakları gibi gizemler mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Highsun'un neden böyle bir şey yaptığını tabii ki bilmiyorum," diye itiraf etti Dahin. "Ama bu Belith bilginleri Sun-Ar'da, orijinal Enalin keşif gezisinin izinden giderek, Sun-Ar halkının hayatta kalanlarını bulmaya ve onlarla konuşmaya çalışıyorlar ve..." Dahin durdu, çenesini sıkı.

Sallar uçarken hepsi bir an sessiz kaldı. Sanja, kaşlarını çatarak bankta yer değiştirdi. "Anlamıyorum," dedi. Yani, Sun-Ar, Hierarchs'ın geldiği yere yakın, o kısmı anladım. Ama eğer biri oraya gitti ve hiçbir şey bulamadıysa, neden başka biri gitmek zorunda olsun?" Yüzündeki ifade açıldı. "Bir dakika, orada birinin çalabileceği şeyler mi kaldı? Özel sihirli şeyler mi?"

Kai, Dahin'in ona cevap verip vermeyeceğini merak etti. Bu, Dahin'in anlaşmalarını ihlal ettiğine karar vermesi ihtimaline karşı sormaya çekindiği anahtar soruydu. Dahin'i bu kadar endişelendiren şey, acil toplantıda duyduğu şey olmalıydı.

Dahin yarı dönerek Sanja'ya baktı. Sessizce, ciddiyetle şöyle dedi: "Hierarchs'ın geldiği insanlar, dünyayı fethetmeye başlamadan önceki halleri, hala orada olabileceğine dair işaretler buldular."

Sanja'nın yüzü inanmaz bir ifadeye büründü. Kai'ye, sonra Ziede'ye, sonra Tenes'e baktı ve bunun bir şaka olmadığından emin olmak için ifadelerini inceledi. Dahin, hakkını vermek gerekirse, öğretme moduna geçmişti. O her zaman iyi bir öğretmen olmuştu, özellikle de genç öğrencilerle. Sanja'nın "Ama Hiyerarşiler öldü. Yani bu insanlar sadece insan mı? Cadı bile değiller, değil mi?" diye sormasını sabırla bekledi.

Dahin açıkladı: "Sun-Ar'a giden Enalin, bu insanları ya da Hiyerarşilerin orijinal Güç Kuyusunu asla bulamadı. Hiyerarşiler, burada, senin gördüğün ölü şehirdeki gibi, kendi yarattıkları Kuyular vardı.

Arkai'de gördüğün ölü şehir gibi, çalınan Ölümsüz Kutsal gemide açıklayıcı tarafından hapsedilen ölümlüler gibi. Bunların acı ve ölümün yoğunlaşmasıyla yaratılmış Kuyular olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Sanja alt dudağını ısırarak başını salladı. "Evet. Ziede bana söyledi."

"Dünyanın Tepe Taşı'ndaki orijinal Hiyerarşi Kuyusu hakkında, nerede olduğunu bilmesek de, birkaç şey biliyoruz. Savaş sırasında ve sonrasında, Belith'te görmem gereken insanlar gibi akademisyenler, Hiyerarşiler ve hizmetkarları tarafından geride bırakılan bazı mektuplarda ve belgelerde buna dair ifadeler buldular. Hierarchların halkının Sun-Ar halkının çoğunun acısını ve hayatını bu kuyuya besleyerek onu yarattığını biliyoruz. Ve onun ürettiği gücü, liderlerinden birini ilk Hierarch yapmak için kullandıklarını biliyoruz."

Sanja, anlayışla ve biraz da korkuyla tekrar başını salladı. "Yani o Kuyu hâlâ orada."

Dahin, aşağıdaki ovaları kesen kanalın konumunu kontrol etmek için öne eğildi ve salın rotasını biraz düzeltti. "Öyle olduğuna inanmak zorundayız. Böylesine güçlü bir Kuyu, sadece altmış ya da yetmiş yıl sonra yok olmaz. Özellikle de orada hala ara sıra onu besleyen insanlar varsa."

Tahren'in çenesi gerildi ama hiçbir şey söylemedi. Kai, niyetinin acı veren dalları gibi sırtında bir ürperti hissetti. Dahin'in sözleri, bir zamanlar dünyayı ve içindeki herkesi ve her şeyi sahiplenmeyi hak ettiklerini düşünen, yıllarca Kuyularını besleyen, belki de ritüel kurbanlarla, kendi acılarıyla besleyen bir halkın kalıntılarının görüntüsünü zihninde canlandırdı.

Hiyerarşilerin ordularını oluşturan ölümlülerin çoğu, kendi toprakları fethedildiği, tüm seçenekleri ellerinden alındığı veya doğuştan Hiyerarşilerin misyonunun üstünlüğüne ve kutsallığına inanmak üzere yetiştirildikleri için isteksizce bu ordulara katılmıştı. Ama gerçek inananların, komşu Sun-Ar'ı yok etmenin güç yaratmak için doğru ve uygun olduğuna karar verenlerin bir çekirdeği olmalıydı. Bu gücü, tüm ihtişamları ve açgözlülükleri için kullanacak olan kendi içlerinden birine yatırmak için. Bu insanların bazıları vatanlarını hiç terk etmemiş olabilir. Bazıları güney düştüğünde ve tüm büyük planları boşa çıktığında oraya geri kaçmış olabilir.

Sanja, endişeli bir ifadeyle korkuluğa yaslandı ve Tenes kolunu onun omzuna attı. Sanja, "Eğer hala oradalarsa ve Kuyu hala oradaysa, başka bir Hiyerarşi yaratabilirler," dedi.

"Aynen öyle," dedi Dahin. Nefesini verdi ve yorgun bir ifadeyle baktı. "Bunu yaptıklarına dair kesin bir işaret yok. Bilginlerin Kuyu'nun izlerini bulup bulamadıklarını bile bilmiyorum. Ama hazırlıklı olmalıyız, bilmeliyiz."

Ziede ciddi bir şekilde, "Bize yardım etme fırsatı verdiğin için teşekkürler, Dahin," dedi.

Kai ekledi, "Bize güvendiğin için teşekkürler." En azından artık hepsi aciliyetin farkındaydı.

Salın hızına rağmen, Belith şehri Ancartre'ye ulaşmak günler sürdü. Kai, Benais-arik'ten güney kıyısına karayoluyla uzun zamandır seyahat etmemişti ve yılların kırsal bölgeyi değiştirdiğini biliyordu, ama bir parçası hala çoğunlukla boş bir manzaradan geçmeyi bekliyordu.

Bu nedenle, son birkaç on yılda eski yollar boyunca yeniden canlanan ticaret ve seyahatin, çoğu kasaba olarak adlandırılabilir büyüklükte köy ve çiftliklerin ortaya çıkmasına neden olduğunu görmek hoş bir sürpriz oldu. Benais-arik ile Stios arasındaki nehrin yaklaşık ortasında bulunan Rising World Cohort Post, sadece bir kervansaray değil, küçük bir şehre yayılacak kadar çok sayıda çiftlik, konut ve pazar yeri de barındırıyordu. Kai'nin göğsünün derinliklerinde bir sıcaklık hissetti, geceye doğru uçarken, daha önce sadece karanlığın olduğu yerde küçük lamba ışıkları kümelerinin belirdiğini gördü.

Dahin'in Kai ve Ziede ile, belki de özellikle Sanja ile yaptığı konuşma, onu o kadar sakinleştirmişti ki, gece kamp kurmak, ticaret merkezinden taze yiyecek satın almak ya da salın barınağında bulunan kapaklı kovadan ziyade çalılıkların arasında ihtiyaçlarını gidermek için karaya çıkmak istediklerinde itiraz etmedi. Güney kıyısından esen rüzgâr daha serindi ve havada ilerlemeleri vücut ısılarını çalıyordu; hem Sanja hem de Tenes buna ara vermek zorundaydı. Geri kalanlar daha hızlı bir yolculuğa dayanabilirdi, ama Kai buna gerek kalmadığı için rahatlamıştı. Böyle uçmak hâlâ başını ağrıtıyordu.

Stios Körfezi'ni geçselerdi daha kısa sürede varabilirlerdi, ama bu mevsimde fırtınalara maruz kalma riski vardı ve kimse boğulmak istemiyordu. Dahin bile bunun çok riskli olduğunu kabul etmeye hazırды. Kıyıya vardıklarında, iki kıtanın arasındaki mesafenin en dar olduğu Belith Boğazı'nı geçene kadar kıyıyı takip etmek daha güvenliydi. Bir zamanlar Hierarchs için önemli bir liman olan ve bazı izole Immortal Blessed ailelerinin hala yaşadığı Stios'u geniş bir çember çizerek geçmeye karar verdiler.

"Gerçek bir konuk evinde kalmak ne kadar güzel olsa da," dedi Ziede, "birçok soru soracak bir Kutsanmış'la karşılaşma hatasına düşmek istemiyoruz."

"Yükseliş salını nereden buldunuz?" diye örnek verdi Kai. "Oh, öldürdüğümüz Ölümsüz Kutsal'dan çaldık, ama o Yükselen Dünya'ya ihanet etmişti, bu yüzden konsey sorun olmadığını söyledi."

"Bir süre Stios'u görmesem de yaşayabilirim," dedi Tahren kuru bir şekilde.

Dahin tartışmaya katılmadı, ama batıda biriken gri bulutlara öfkeyle baktı ve itiraz etmeden rotayı değiştirdi.

Aşağıdaki kıyı manzarası çoğunlukla bataklıktı ve geçtikleri köyler balıkçıların sazlık evleriydi. Küçük tekneler için sığ sulara uzanan yüzen ahşap iskeleler ve avlarını satın almaya gelen tüccar arabaları için karaya uzanan yürüyüş yolları vardı.

Öğle yemeği almak için yüzen bir köyde durdular. Kai, Sanja ve Tenes ile iskelede durup balıkçıların yengeçleri pişirmesini izlerken, Ziede ve Tahren yürüyüş yollarında dolaşıyordu. Balıkçılar saldan çok da rahatsız görünmüyordu; Stios'a gidip gelen Ölümsüz Kutsanmışlara alışkindılar. Cadılarla birlikte olan Ölümsüz Kutsanmışlara değil ama.

Kai, daha fazla endişe yaratmamak için peçeli şapkasını takmıştı. İblislerin Palm'da Hierarchs için savaşmaya zorlanmasının üzerinden uzun zaman geçmişti, ama durumu test etmeye değmezdi. Birkaç kişi gelip Kai ve Ziede'den deniz camı ve ipten yapılmış koruyucu tılsımlara dokunmalarını istedi, çünkü bir Cadı ile temas tılsımı daha etkili hale getirecekti.

Hedeflerine çok yakın olan Dahin, duraklama sırasında sabırsızlanıyordu ve salda kaldı, ancak Kai ona baharatlı yengeç turtası getirdi ve bu onu yatıştırdı.

Diğerlerinin dönmesini beklerken Kai bir şansını dener ve "Manastır cadılarından biri, Tenes'in Palm'da, taşlık tepe bölgesinin yakınında ailesi olabileceğini düşünüyor. Şu anda oraya çok yakınız..." dedi. Dahin turta yemekten başını kaldırdı, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı ve Kai cevabın ne olacağını biliyordu.

"Geri dönerken yapmak daha iyi," dedi Dahin, oldukça mantıklı bir ses tonuyla. "Durmak istemedi, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Kai. Tenes, Cadı Kral'dan ailesini bulmak için bir önseziyle kıtayı geçmesini istemek konusunda isteksiz olabilir, ama bu kadar yaklaştıklarına göre şimdi daha istekli olabilir. Ancak aramanın onları ne kadar uzağa götüreceği belli değildi. Kai, bunu tek başına yapmasını önermek istemiyordu; Tenes hâlâ onun sorumluluğundaydı. "Tamam," diye kabul etti. "Dönüş yolunda onunla bu konuyu konuşuruz."

Kıyı boğaza doğru kıvrıldığında, bataklık ve kumsallardan çok kayalıklar ve uçurumlar ortaya çıktı. Geçiş için en uygun noktaya geldiklerinde bu çok açıktı.

Palm-Miahfra, kıyıya kazılmış geniş bir kanalın her iki yanına yayılmış, ahşap çatıları olan binaların bulunduğu yoğun bir ticaret limanıydı. Büyük gemiler için yeterince derin bir liman oluşturunca ve birçok gemi, limanın kenarlarında ve uzun taş rıhtımlarda demirlemişti. Limanın ağzı, kıyidan dışarı doğru kıvrılan yığılmış kayalardan oluşan bir dalgakıranla daha da korunuyordu. Savaşın izlerinin her yerde görüldüğü bu topraklarda, kanalın her iki yanındaki dar kumsalların hemen önündeki kumullar üzerinde, yavaş yavaş çürüyen büyük Hierarch gemilerinin enkazları hâlâ duruyordu.

Dahin'in yorgunluğu açıkça belli olduğu için, Tahren'in sırayla salı yönlendirmesine izin vermesi için onu ikna etmeyi başardılar. Tahren dümen kolundaydı ve salı yavaşlatarak havada asılı kalmasını sağlarken, Kai, "Ziede, geçmek güvenli mi?" diye sordu. Gökyüzü mavi ve parlaktı, bulutlar beyaz ve kabarık, ve rüzgârın güneş şapkalarını uçurmaması için hepsi eşarplarla sarılmışlardı. Rüzgâr dün olduğu kadar güçlü değildi

, ama Kai hiçbir zaman kıyı havasına güvenmezdi, hangi kıyı olursa olsun.

Ziede, en yakın rüzgâr şeytanlarına danışırken kaşlarını çatı, sonra limanın yapay kanalının ucundaki uzun ve dar kulede dalgalanan hava durumu ve gelgit bayraklarını kontrol etmek için dışarı eğildi. Parapetinin etrafına oyulmuş semboller, buranın savaşın sonunda kurulan Palm Kıyı Gözetleme Teşkilatı'nın bir parçası olduğunu gösteriyordu. Artık, dolaşan lejyoner gruplarına karşı koruma sağlamak yerine, Gözetleme, ani fırtınalarda başı belaya giren kaybolan tüccarları ve balıkçıları kurtarıyordu.

Dahin sabırsızca, "Ee?" dedi. Mavi gökyüzüne karşı belirsiz beyaz kulelerin görüldüğü uzak kıyuyu işaret etti: Ancartre şehri. "O kadar da uzak değil."

"Bu boğazlarda fırtınalar çok hızlı çıkar..." diye başladı Tahren. Dahin'in çenesi gerildi. "Elbette, bunu biliyorum..."

"Ya da..." Ziede ikisini de susturdu. "Kai'nin sorusunu cevaplayana kadar tartışmamızı erteleyebiliriz. Evet, şu anda geçmek güvenli."

Tahren, Ziede'ye özür dilercesine baktı ve Dahin isteksizce sustu.

Belith sahili yaklaşırken, Ziede sordu: "Dahin, nereye inmeliyiz? Şehrin dışına mı? Yoksa üniversitenin yakınına mı?" Şapkasını geri iterek şehir merkezindeki kubbeli binalara doğru baktı. "Buraya gelmeyeli on yıllar oldu ve üniversitenin nerede olduğunu hiç bilmiyorum. Birisi üniversitenin taşındığını söylememiş miydi?"

Kai, Dahin'in yüzündeki, bu konuyu henüz düşünmediğini gösteren ifadeyi yakaladı. "Nerede olduğunu biliyorum," dedi Dahin. Tahren ile göz teması kurmadan, salın direksiyon koluna doğru adım attı.

Tahren, isterse dümeni alabilmesi için kenara çekildi, ama "Yükselen Dünya'nın bize verdiği yetki dışında burada hiçbir yetkimiz yok. Önce Meclis Binası'na mı inelim?" dedi.

Kai, Dahin'in ona sertçe cevap verme dürtüsüyle mücadele ettiğini görebiliyordu. Ama o sadece, "Benim yetkim var, ben ünlü bir akademisyenim," dedi.

Kai, "Yükselen Dünya konseyi, keşif gezisiyle ilgili haberler için acil bir toplantı çağırısı yaptı. Bu, yerel

Kohort Lideri bilgilendirilmiş olacak ve muhtemelen Ancartre'deki tüm Yükselen Dünya elçileri bu konuyu görüşmek için toplanmış olacak."

Tahren'in dönüşü ve Kai ile Ziede'nin yeniden ortaya çıkışı hakkında haberlerin henüz ulaşmamış olması muhtemeldi, ama çok da gecikmiş olamazdı. Yükselen Dünya kuryeleri hızlı seyahat ediyordu. Ancartre'deki yerel Yükselen Dünya konseyine önceden haber vermeden, özellikle de yardım talebinde bulunmuş olan üniversitede resmi olarak ortaya çıkmak, çok sayıda yorum, çekişme ve gecikmeye neden olacaktı. Ancak konseye haber vermek, daha da fazla yorum, çekişme ve gecikmeye neden olacaktı.

Tahren, Kai'ye alaycı bir bakış attı. "Bir planın var."

Tahren onu çok iyi tanıyordu. Kai, "Nibet Evi'nin müdürü, Tescai-lin'in Ancartre'da olduğunu söyledi." dedi.

"Oh!" Dahin'in yüzü aydınlandı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Muhtemelen Enalin elçisiyle birlikte kalıyor." Yükselen Dünya üyeleri her şehirde resmi elçilik evleri bulundurmazlardı, sadece en büyük şehirlerde. Diğerleri gibi, Enalin elçisi de muhtemelen bu amaçla özel bir ev tutmuştu. Meclis'e yakın ve muhtemelen yerel satıcılar tarafından iyi bilinen bir yerdi. "Birine sormamız gerekecek."

İstila öncesinde Ancartre, beyaz taştan yapılmış, öğrenim ve sanata adanmış kuleler ve kubbeli tapınakların bulunduğu, obelisklerle çevrili geniş tören yollarının olduğu bir şehirdi. Bashasa, Kai'ye babasının gençliğinde burayı birkaç kez ziyaret ettiğini ve Benais-arik'te kurduğu okul için buradan ilham aldığını, okulun bilinen dünyanın her yerinden insanları çekecek bir öğrenim merkezi olmasını istediğini söylemişti.

Hiyerarşilerin işgalinin başlarında, Ancartre kara saldırısıyla ele geçirilmiş ve Palm'a ilerlemek için bir toplanma noktası olarak kullanılmıştı. Hiyerarşilerin Sesi, şehrin nüfusunun çoğunu katletmiş, ancak binaları sağlam bırakmıştı. Yapısal hasarı, Hierarchs'ı kovmak için savaşan Belith, Palm, Enalin ve Arike'den hayatta kalanların ve yeni Rising World koalisyonunun geri kalanının birleşik güçleri yapmıştı.

Yoğun limana alçaktan uçarken, limanın büyük bir kısmının yeniden inşa edildiğini ve enkazın temizlendiğini gördüler. Üstünde iki katlı sütunlu bir yürüyüş yolu bulunan ikiz taş dalgakıranlar, gelen gemileri kucaklamak ve barındırmak için uzanan kollar gibi zarif bir yarım daire oluşturuyordu. Tahren, liman girişini çevreleyen kavisli oyma kemerin altından uçabilmek için salı daha da alçaltarak, gizlice girmeye çalışmadıklarını açıkça gösterdi.

Renkli yelkenli batı takımadalarından gelen küçük bir tekne filosunun üzerinden geçtiler, ardından Belith'in büyük ve sağlam kare şeklindeki kıyı ticaret gemilerinin demirlediği uzun taş iskelelerin üzerinden geçtiler. Ancartre'nin mermerden yapıldığı söyleniyordu ve parlak güneş ışığı altında beyazlığıyla göz kamaştırıyordu. Kai içinden, bir kısmının badana veya kireçtaşı olduğunu düşünmüştü, ama bununla ilgili hiçbir kanıtı yoktu. Kıyı boyunca, depolar, ticaret merkezleri ve tekne yapımcıları olması gereken silindirik çatılı beyaz binalar vardı. Bunların arasında, gelen giden insanlarla dolu açık çarşılar vardı. Serin rüzgâr, kömür dumanı ve balık kokusunu getiriyordu. Limanın üzerinde, iki ve üç katlı taş yapılarla kaplı alçak tepeler, düzgün döşeli sokaklar ve ardından şehir merkezini çevreleyen kubbeli tapınaklar vardı.

Yeniden inşa edilen evler ve şehir yapıları daha küçüktü, renkleri daha parlaktı ve daha az yıpranmıştı; havadan bakıldığında, bu fark Kai'nin Yükselen Dünya'nın güçlerinin limandan yumuşak tepelere doğru ilerleyerek Merhametli Felsefe Tapınağı'nın Hierarchs'ın ikametgahına dönüştürüldüğü yıkımın izini sürmesini sağladı. Ateş tozu ve Tenes gibi ruhları toprağı hareket ettirip taşları kırmaya ikna edebilen cadılar, Aydınlanma Şehri'nde bu yolu açmışlardı. Hiyerarşileri, bir doktorun iltihaplı bir çıbanı kesip çıkardığı gibi kesip çıkarmışlardı.

Merhametli Felsefe Tapınağı hiçbir zaman tamamen yeniden inşa edilmedi; muhtemelen Belith, Hiyerarşilerin onu bozduğunu ya da Yükselen Dünya'nın içindeki Hiyerarşileri katletmesinin onu bozduğunu ya da her ikisini de düşündü. Dairesel yapının kubbesi bir yumurta gibi çatlamış, yarısı çökmüş, havaya açık kalmış, diğer yarısı ise ağır ahşap iskelelerle desteklenmişti.

Kalabalık liman önünden geçtiler; insanlar rıhtımda yükleri yükleyip boşaltıyor, balıkçılar için tekne gövdelerini kazıyor ya da ağıları onarıyor, geniş teraslarda yürüyor ya da gemilerinin güvertesinde güneşlenerek işten dinleniyorlardı. Bazıları salı fark edip işaret ettiler, ama kimse paniklemiş veya üzölmüş görünmüyordu, Kai bunu iyi bir alamet olarak değeriendirdi. Tenes işaret diliyle, "*Nereye gitmeliyiz? Rıhtıma mı inmeliyiz?*" diye sordu.

Ziede başını salladı. "Şehirde yükseliş sallarının demirleyeceği bir yer varsa, orada Ölümsüz Kutsanmışlar olabilir ve biz o tür konuşmalar yapmak istemiyoruz."

Kai işaret etti. "Boş bir yer var." Rıhtımda taş kazıklar vardı ve yeterince sağlam olmalıydı. Sallar göröndükleri kadar ağır değildi.

"Sadece onlara kim olduğumuzu söyleme," diye mırıldandı Dahin, Tahren salın inişini olabildiğince yumuşak hale getirmek için dümeni çevirirken. Kai bunun zor olduğunu anlayabilirdi; yükseliş salları hassas olacak şekilde tasarlanmamıştı. İskelenin üzerindeki geniş taş yürüyüş yolunda meraklı bir kalabalık toplanmıştı. "Burada olmamızın bir açıklaması, bir hikaye uydurmamız gerekiyor."

Tahren, "Açıkçası bence gerek yok," dedi.

Aşağıdan biri, "Tekneye selam! İniş mi yapıyorsunuz?" diye seslendi. Eski İmparatorluk dilini konuşuyorlardı, ama güney Palm'ın daha kalın aksanıyla.

"İzin verirsiniz." Ziede korkuluğa yaslandı. "Rıhtım bizi taşıyabilir mi?"

"Ah, tutacaktır! İniş yapın!"

Tahren, kalın sert ahşap plakalardan sadece hafif bir gıcırta çıkarak salı nazikçe indirmeyi başardı. Kai, güneş şapkasına örtüsünü sıkıştırmıştı ve şimdi rıhtımdan onlara doğru yürüyen bir kişi görünce onu indirdi. Kişi, Belith ve Palm'da yaygın olan uzun kollu gömlek ve geniş pantolon giyiyordu, ancak burada yetkililerin giydiği uzun şallardan birini göğsüne ve omuzlarına sarmıştı. Şal maviydi ve biraz yıpranmıştı, bu yüzden Kai onun bir liman yetkilisi olduğunu tahmin etti. Güneşte solmuş saçlarını Belith'te en yaygın olan tarzda, önden kısa kesilmiş ve arkadan örgülü olarak takıyordu. Geleneksel yüz dövmeleleri vardı

ve Kai, elmacık kemikleri boyunca kıvrımlı desenlerin erkeksi kabul edildiğini düşündü, ancak çok uzun zaman geçmişti ve emin olamıyordu.

Dikkatli bir nezaketle salın yanına yaklaştılar ve kendilerini liman müdürü olarak tanıttılar. Belith dilinde erkek cinsiyetini belirten e son eki kelimenin sonuna eklenmişti, bu da soruyu cevaplamıştı. Liman müdürü Tahren'e, "Selam sana. Ölümsüz Kutsanmış mı?" dedi.

Boyu ve yapısı olmasa da, bir yükseliş salını kullandığı gerçeğinden bu açıktı. "Evet." Tahren rüzgârın savurduğu saçlarını geriye itti ve diğerlerine belirsiz bir işaret yaptı. "Ailemle birlikte." Tahren'den çok daha iyi bir yalancı olan Sanja, bankın üzerine atladı ve liman müdürünün onun bir çocuk olduğunu görebilmesi için şapkasını geriye doğru eğdi. "Limanı kullanmak için bir ücret ödenmesi gerektiğinden eminim. Burada ne kadar süre kalacağımızı bilmiyoruz."

"Ah, evet." Liman müdürü, Immortal Blessed ailelerinin genellikle ölümlüleri veya peçeli cadıları içermediğini, hepsi zengin Arike gibi giyinmiş olsalar bile, açıkça görmüştü. Bu da muhtemelen neden yükseliş salları normalde indiği yere, muhtemelen en yakın Immortal Blessed yerleşim yerine devam etmediklerini açıklıyordu. "O zaman şimdilik sadece bir günlük ücret diyelim."

Para kesesinin nereye gittiğini hatırlamak ve birkaç çantayı karıştırmak zorunda kaldıkları için bir duraklama oldu, sonra Kai onun ceketinin cebinde olduğunu fark etti. Sonra Benais-arik'ten gelen Yükselen Dünya para birimi ve uğradıkları çeşitli ticaret merkezlerinden aldıkları yerel paralarla miktarı saymak zorunda kaldı. En azından Dahin, Benais-arik'te yaptığı gibi direksiyon kolunun altına saklanmak yerine, sadece etrafta durup sinirli sesler çıkarıyordu. Kai ödemeyi bitirdiğinde, liman müdürü çok daha az temkinliydi. Muhtemelen, çalınan bir yükseliş salıyla kaçan Ölümsüzlerin daha iyi organize olacağını düşünmüştü.

Kai, kaçak olup olmadıklarını veya bu yükseliş salını talep etmek isteyen hayatta kalan biri olup olmadığını bilmiyordu.

Liman müdürü gittikten sonra Kai diğerlerine döndü. "Şehir merkezine gidip elçilik evlerini arayacağım. Bir şey öğrenince haber veririm. Siz nerede olacaksınız?"

Ziede şapkasının kenarını geriye katlayarak liman yürüyüş yolunun üzerindeki kemeri inceledi. Kavisli kiremit çatılar altında, ithal mallar ve gemiler için malzeme satan birçok dükkan vardı. Tabelalar çeşitli çamaşırhaneleri gösteriyordu; biri şehir tarafından işletilen ücretsiz, diğeri ise giriş ücreti olan daha lüks bir çamaşırhane. Bir başka tabela ise birkaç farklı dilde ücretsiz denizci pansiyonunu gösteriyordu. Küçük aşçılık dükkanlarını gösteren tencere ve ızgaralar da asılıydı. Teraslı oturma alanını gölgeleyen tenteleri olan, girişinin alınlığında oyulmuş ve boyanmış balıklar bulunan büyük bir yeri işaret etti. "Orası." İyi bir seçimdi; oradan salı izleyebilecek ve resmi birinin onu fark edip etmediğini görebileceklerdi.

"Yani sadece durup öğle yemeği mi yiyeceğiz?" diye sordu Dahin.

"Evet. Zaten bugün hiçbir akademisyenle görüşemeyeceğiz," dedi Kai mantıklı bir şekilde. Öğleden sonra geç saatlere doğru yaklaşıyordu ve Belith saatlere sıkı sıkıya bağlıydı, yiyecek satıcıları dışında her şey günün sonu olarak kabul ettikleri saatte kapanıyordu.

"Ben de tuvalete gitmem lazım," diye ekledi Sanja.

"Çocuk tuvalete gitmek istiyor," diye ekledi Tahren. "Onu duydum," diye tersledi Dahin.

Ziede yüzünü buruşturup şakağını ovuşturdu ve Kai, rüzgâr ve güneşten başının ağrıdığını anlamak için kalp incisine dokunmasına gerek kalmadı. Ve birdenbire mantıklı davranmayı bıraktı. Keskin bir sesle, "Dahin, bana güveniyor musun, güvenmiyor musun?" dedi.

Dahin başka yere baktı. Kai'nin tartışmak istemediğini doğru bir şekilde anlamıştı. Nefesini verdi ve "Evet, tabii ki. Ve üzgünüm, ben..." dedi. Elini gevşek bir hareketle salladı. "Ben... bunu uzun zamandır düşünüyordum. Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm."

Kai, en azından şu anda bu kadar büyük bir özür beklemiyordu. Özürün Dahin'in kız kardeşine değil, kendisine yönelik olması, durumu zaten hoş olmayan statükoya geri döndürmekten başka bir işe yaramadı. Sadece "İyi. Bir şey öğrenir öğrenmez sana haber veririm" dedi.

Kai saldan ayrıldı ve rıhtıma doğru yürümeye başladı. Yürüyüş yoluna neredeyse ulaşmışken, arkasında tanıdık adımlar duyuldu ve Dahin ona yetişti. "Seninle geliyorum," dedi Dahin, sesinde hiç huysuzluk yoktu, bu da Kai'nin omuzlarındaki gerginliğin bir kısmını giderdi.

"Ziede gelmeni mi söyledi?" diye sordu.

"Hayır, Tenes söyledi." Dahin'in sesi hafifçe şaşkın geliyordu. "Boğa anüsü gibi davrandığımı ve buraya gelmenin tamamen benim fikrim olduğu için seni yalnız bırakmamam gerektiğini söyledi. Haklı da, ikimiz birlikte yürürsek, tek başına yürüyen peçeli bir cadıdan daha az dikkat çekeriz."

Cadı dilinde boğa anüsü demek için çok kaba bir jest yapmak gerekiyordu. "Yani, peçeli bir cadı ve bir Küçük Kutsanmış birlikte yürürse çok daha az dikkat çekerler." Salla'nın karaya çıkmasını izlemek için toplanan ve şimdi bir sonraki rıhtımda yükleme yapılacak kare kargo gemisine yüklenmek üzere sepetler, sandıklar ve çuvalların üzerine oturmuş olan seyircilere başını salladı. Hâlâ izliyorlardı.

"Ben kılık değiştirmiş durumdayım," diye itiraz etti Dahin.

Kai ona yan gözle baktı ve tunik ve pantolonunun üzerine işlemeli bir Arike ceket giydiğini gördü. "Arike gibi davranıyorsan, bir Arike kadını olduğunu unutma."

"Ah, doğru, unutmuşum." Dahin, rüzgâr şapkasını çekince, şapkasını başına daha sıkı bastırdı. "O zaman senin karınmışım gibi davranacağım." Kai kızmayı bıraktı. Kolunu Dahin'in omuzlarına doladı ve sıktı. "Seninle evlenmektense seni denize atmayı tercih ederim." "seninle evlenmektense seni denize atmayı tercih ederim."

"Bu muhtemelen akıllıca bir karar," dedi Dahin hemen.

Geçmiş: Seçim

Hiyerarşiler, şehir ve kasabaların sakinlerini katlederek güneyde bir dizi acı kuyusu kurdular... Sun-Ar'a yapılan Enalin seferi, bu izleri takip ederek zirveye ulaşmaya çalıştı, ancak bu yol güvenilir olmadığı ortaya çıktı. Küçük kuyular zamanla kayboldu, diğerleri ise hiyerarşilerin istilasından önce ve sonra hırslı yorumcular tarafından yaratılmıştı... Güneyi taciz eden yorumcuların etkisine karşı mücadele etmek için bu kuyuları azaltmanın veya yok etmenin yollarını bulan bilginler ve ölümsüzler hakkında söylentiler var...

**—Savaş Sonrası Günlükleri'nden, Akademisyen
Yanellet Eanochin, Restore Edilmiş Adalet ve Antik Çağ
Tapınağı,
Ancartre**

Kai, Bashasa'nın diğer prens varislerine ve komutanlara toz cadıları hakkındaki kararını kısaca açıklayıp, ardından güneye yapılacak saldırı hazırlıklarına devam etmeyi beklediğini biliyordu. Ordunun liderlerinin çoğunun kervansarayın ana salonunda tartışmaya başlamasına şaşırmadı. Toplantıya sabahın erken saatlerinde başlamış olmaları iyi olmuştu, çünkü bu sayede günün büyük bir bölümünü planın en çok nefret ettikleri kısmını belirlemek için kullanabilmişlerdi.

Bashasa, kendi yetkisiyle Hawkmoth'u serbest bırakmıştı ve herkes, Bashasa'nın kişisel kadrosunda görevli bir subay olan Kai'nin onu yakaladığı için, ona ne yapılacağına dair nihai kararı Bashasa'nın vermesi gerektiğini kabul etti. Ancak kimse bunu beğenmek zorunda değildi ve herkes bunu hiç beğenmediklerini açıkça dile getirdi. Arike'lerin kendi hiyerarşileri vardı, ancak itiraz ettikleri kararlar hakkında şikayet etme hakları da vardı.

Prens varisleri, Kai kadar toz caddeleriyle ittifak kurma fikrine şüpheyle yaklaşıyorlardı, bu yüzden Kai hangi tarafta yer alacağı konusunda kararsız kalmıştı. Herkes en azından saldırmazlık paktı konusunda hemfikirdi, bu pakt Arike şehir devletleri arasında yaygın bir uygulamaydı, ancak toz cadıları bunu kabul etmezse ne yapacaklarına karar vermek istiyorlardı. Bashasa ise bunu henüz tartışmak istemiyordu.

Sonunda, sinirlenen Hiranan koltuk değneğini kullanarak koltuğundan kalktı. "Ziede kardeş" dedi. Savaş alanındaki sesi tartışmayı kesintiye uğrattı ve herkes konuşmayı bırakıp dinlemeye başladı. "Bu cadıların ittifak teklifine nasıl tepki vereceklerini bize söyleyebilir misin? Liderleriyle bir anlaşma yapabilirsek, buna uyacaklar mı?"

Kampta bulunan tüm prensler oradaydı, çoğu kalkan taşıyıcılarıyla birlikte, ayrıca öncü birliklerin komutanları, tedarik trenini yöneten ve gizli mülteci kamplarıyla çalışan lonca zanaatkârları ve hatta doktorların çadırında muayene edildikten sonra geri dönen ve diğerleriyle birlikte buraya gelen Amabel de oradaydı.

Ziede uzak duvarda volta atıyor, Kai'nin şüphelerini paylaşan ama liderliğin bu kadar bölünmüş halini görmekten hoşlanmayan bir ifadeyle dinliyordu. Kai de öyle hissediyordu ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Durdu ve dürüstçe şöyle dedi: "Veliaht Prens Hiranan, hiçbir fikrim yok. Khalin Adaları'ndaki halkımın, Doyen gibi bir lideri yoktu. Birbirimizin fikirlerine ve büyüklerimize saygı duyuyorduk ve kararları birlikte danışarak alıyorduk, bize ne düşüneceğimizi söyleyen bir tür kült liderimiz yoktu."

Yakındaki duvara yaslanmış olan Tahren, bu şimdiye kadar duyduğu en tuhaf şey gibi kaşlarını çattı. Kai'nin Kutsanmışlar hakkında bildiği az şeyden yola çıkarak, buna şaşırmadı. Diğer veliaht prensler, Ziede'nin sözlerini şüphe ve inanmazlık karışımıyla karşıladılar.

Prens varisi Vrim, uzak pencerenin altındaki taş bankta oturan Amabel ve Kreat'a döndü. "Öncü Amabel, aileniz bir süredir doğuda yaşıyor, değil mi? Bu Cadıların nasıl tepki verebileceğini bilen var mı?"

Kreat kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı; İmparatorluk dilini anlamıyormuş gibi davranıyordu. Kai, bu numarayı yapamadığı için sinirlenmeli mi yoksa kıskanmalı mı bilemiyordu. Amabel hafifçe kaşlarını çatarak soruyu dinledi, sonra Kai'ye döndü. Saredi dilinde, "Dördüncü Prens, tercüme eder misiniz? Ben onların dilinde konuşamıyorum" dedi.

"Ben çeviririm," dedi Kai. Amabel diğer öncülerin Cadı Dili'ni öğretmişti ve Kai de kadrosuna biraz öğretmişti. Bashasa birkaç temel kelime öğrenmişti, ama hayatta kalmalarını doğrudan etkilemeyen hiçbir şeye zaman ayıracak çok az zamanı vardı.

Amabel, Cadı Dili'ni kullanarak şöyle dedi: *"Bu cadılar benim soyum veya ailem gibi değiller. Biz birbirimize emir vermiyoruz. Yaşın getirdiği deneyim ve bilgiğe saygı duyuyoruz, bilgiye saygı duyuyoruz, konuşuyoruz ve dinliyoruz. Liderlerimiz yok. Toz cadılarının ne yapacağını bilmiyorum."*

Kai tercüme ederken, odadaki diğerlerinin bunu biraz dehşetle karşıladığını fark etti. Hiranın endişeli bir ifadeyle bunu düşündü. "Peki o zaman Prens Bashasa'nın ittifak teklifini kime götüreceğiz? Bu Doyen böyle bir karar verebilir mi?" dedi.

"Hawkmoth en azından Doyen'in yapabileceğine inanıyor gibiydi," dedi Bashasa. Tarafsız bir ifadeyle dinleyerek odadaki durumu gözlemliyordu. Onu iyi tanımayan diğerleri, muhtemelen itirazlarının onu ikna ettiğini düşündüler. Kai, onun zayıf noktaları aradığını ve saldırısını planladığını biliyordu. "Elimizde sadece onun sözü var. Tüm endişeleri anlıyorum, ama ben niyetim doğrultusunda hareket edeceğim ve önce ittifak teklifinde bulunacağım. Enalin gelmeden önce bu toz cadıları meselesi çözümlenmelidir. Hedeflerimizden uzaklaşmamıza izin veremeyiz."

Öncü birlikler ve askerler arasında tedirgin bir hareketlenme oldu, prens varisleri ise gözlerini kısarak belirsiz bakışlar attılar. Kimse *"eğer gelirlirse"* demedi, bu iyi bir şeydi çünkü Kai dışında kimse bunu düşünmüyordu, ya da kötü bir şeydi çünkü herkes bunu düşünüyordu ve söylenmesi gerektiğini düşünmüyordu.

Sonra, o ana kadar sessiz kalan ya da en azından açıkça küçümsemeyen Lahshar, "Söylentilere göre bu toz cadıları bu bölgedeki tüm yolcuları avlıyorlar. Bize yapılan saldırı

bir hata ya da korkudan kaynaklanmadı. Onlara teklifte bulunmak zaman kaybı olacaktır."

Bashasa'nın yüzü gerildi. Evet, Kai, Lahshar'ın da bunu en uygun zamanda kullanmak için sakladığını düşündü.

Tahren duvardan itti ve Lahshar'a sabit bir şekilde baktı. Yüzündeki ifade hala sakindi, ama ağzının kenarında bir hoşnutsuzluk izi vardı. "Bu gerçek mi, yoksa hikaye mi?" dedi.

Tahren, doğrudan bir soru sorulmadıkça veya biri onun görüşünü istemediği sürece konseylerine pek katılmıyordu. Cevapları her zaman mantıklıydı ve herkese saygılı, sakın ve tereddüt etmeyen biriydi, tıpkı savaşta olduğu gibi. Şimdi herkesin dikkatini çekmişti.

Lahshar ona baktı. Tahren'e saygı duysalar da, ordudaki birçok kişi onu Kai ve Ziede'ye karşı olduğu gibi, Ölümsüz Mareşal olarak da temkinli yaklaşıyordu. Ancak Lahshar'ı korkutmak neredeyse imkansızdı. "Bu gerçek. Dün gece kadrolarımı gönderip, yeni askerlerimizden bu bölgede benzer saldırılar duyup duymadıklarını sordum. Kuzey Seidel'den bize katılan çobanlar bundan bahsediyor. Bana inanmıyorsan git kendin sor."

Bashasa'nın bakışları ağırlaşmış ve hafifçe gülümsüyordu, ancak hala öfkesini kaybetmeyecek kadar fazla özdenetimliydi.

O da bunu biliyor muydu? Kai merak etti. Bashasa bunu onunla ve Ziede ile tartışmış olacağını düşündü, ancak bunu bu sabah duymuş olabilirdi. Arike hakkında bildiklerini ve özellikle Calis ailesinin hayatta kalan birkaç üyesini düşününce, Bashasa'nın Lahshar'ın kampında bu tür bilgileri aktaracak birisi olduğunu düşündü.

Hiranan kaşlarını çatarak Lahshar'a döndü. "Bu daha önce paylaşılmalıydı."

"Şimdi paylaşıyorum," dedi Lahshar pişmanlık duymadan. "Son birkaç yıldır kervanlara saldırılar oldu, bu sürücüler de bunlardan birini kendi gözleriyle gördü." Bashasa'ya bakmamıştı, muhtemelen ne göreceğini bildiği için. "Ağızları toprakla dolu, tozla boğulmuş cesetler vardı, tıpkı öncü birliklerimize yapılan gibi."

Ziede, Kai'nin bakışlarına yüzünü buruşturarak karşılık verdi. Kai de Lahshar'ın bu konuda doğruyu söylediğinden emindi. Onun haklı çıkmasından nefret ediyordu.

Bashasa rahatladı ve sanki çözüm çok açıksa da gibi ellerini açtı. Lahshar ile tartışma hatasına düşmedi. "Yine de," dedi. "Bir savaşın içindeyiz ve müttefiklere ihtiyacımız var. Teklifte bulunmamak kesinlikle can kaybı anlamına gelir."

Tartışma devam etti, veliaht prensler Vrim ve Asara ile bazı kalkan taşıyıcılar ilgili noktalara değindiler ve Hiranana tüm endişelerine cevap verilene kadar pes etmeyi reddetti. Bashasa bu endişelere cevap veremediği için, hiçbir ilerleme kaydedilemedi. Gerçekten ikna etmesi gereken kişi Hiranana'dı. Diğerleri onun liderliğine güveniyordu, ancak Hiranana buradaki en yaşlı ve en deneyimli kişiydi ve kararlarında düşünceli ve keskin biriydi. Hiranana planı destekleseydi, Lahshar bile susardı.

Bir süre sonra Amabel ve Kreat dışarı çıktı. Kai pes etti ve dış kapıların yanındaki pencerenin altındaki bir bankta oturmaya gitti. Öğleden sonra hava ısınmış ve rüzgâr kesilince böceklerin vızıltısı artmıştı. Kampta, bu gece tekrar saldırıya uğramaları ihtimaline karşı herkese erken yemek vermek için hazırlanan tencerelerin kokusunu alabiliyordu. Tartışmaya katkıda bulunacak hiçbir şeyi yoktu ve Lahshar'ın görüşlerine kısmen katılması ağzında kötü bir tat bırakmıştı.

Kai düşüncelerine daldı. Bir süre sonra toplantı sona erdi ve Bashasa yanına oturarak, "Ara veriyoruz," dedi. Sanki bu, kavga çıkmasını önlemek için alınan acil bir önlem değil de, önceden planlanmış bir şey gibi konuşuyordu.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir." Diğerleri karşı köşelere çekilmişlerdi. Ziede ve Tahren başka bir bankta oturmuş konuşuyorlardı.

"Halkımız çok inatçıdır," diye ekledi Bashasa, alçak sesle, bakışları odanın içinde dolaşırken.

"Öyleler," diye onayladı Kai. Bashasa kendisi de bir taş duvar kadar inatçı olabilirdi, ama aynı zamanda yeni gerçekleri dikkate almak için düşüncesini ışık hızında değiştirebilirdi. Diğerlerinin bunu yapmak istememesi veya yapamaması onu biraz şaşırtıyordu.

Bashasa aşağıya baktı. "Ah! Bunu sana biri mi verdi?"

Kai bir ara bir şans tılsımı çıkarmış ve dalgın dalgın avuçları arasında yuvarlıyordu. "Birçok kişi." Ceketinin cebine elini soktu ve bir avuç dolusu tılsım çıkardı. O ve Dahin bu sabah çamaşır yıkarken, katlanmış ceketinin üzerine birkaç tılsım daha konmuştu. Bunları, su almak veya bir şeyler yıkamak için hamama girip çıkan diğerleri bırakmıştı. Bazıları, Bashasa'nın kadrosundaki askerler veya dış muhafızlar tarafından, o kampta dolaşırken kendisine verilmişti. "Onları Ziede ve Tahren'e ve Cadılara da veriyorlar. Bunlar şans için mi?"

Bashasa öne eğildi ve Kai'nin eline hafifçe dokundu. "Şans için değil, ama İmparatorluk dilinde bunu söylemenin en basit yolu bu. Daha çok çekim merkezi gibiler." Kai'nin, ikmal treninin yanında Amabel'i ziyaret ederken aldığı ilk jetonla aynı tasarımda olan bir tanesini gösterdi. Kai'nin koleksiyonundaki jetonların çoğu bu şekle sahipti, ancak aralarında birkaç farklı jeton da vardı. "Bu Benais-arik için. Her şehrin farklı bir sembolü vardır. Bunlar, diğer şehir devletlerinden, diğer yerlerden gelen ziyaretçilere hoş geldiniz ve hatıra olarak verilen, aidiyet ve bağlılık belirtisidir." Figürlere gülümsüyordu, yüzünde gerçek bir mutluluk ifadesi vardı.

Bu açıklama daha da kafa karıştırıcıydı. "Neden bana veriyorlar? Birdenbire bu kadar çok mu?"

Bashasa, sanki bu çok açıkmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Çünkü kampımızı savunmak için bir ateş sütunu yarattığını gördüler. Çünkü seni ve Ziede'yi, saldırganları kovalamak ve esir alınan insanlarımızı geri getirmek için karanlığa daldığınızı gördüler." Kai'ye uzun bir süre baktı. "Benim adıma konuşur musun, Dördüncü Prens?"

Kai burnunu çektirdi. "Kime? Bu odada seni dinlemeyen kimse beni dinlemez."

"Toz cadılarına," diye açıkladı Bashasa.

"Bu da daha iyi değil," dedi Kai. "Onlar benim bir açıklayıcının yardımcısı olduğumu düşünüyorlar." Ve o da Ziede ve Amabel'den daha fazla bir şey bilmiyordu. Hatta daha az bile.

Bashasa, prens varislerine ve diğerlerine başını salladı, onlar farklı gruplar halinde görüşüyorlardı. "Burada üzerinde anlaşılabildiğimiz tek şey, toz cadıları bir toplantıya razı olursa, oraya gidenin ben olmamam gerektiği."

Kai'nin fark ettiğinden daha fazla ilerlemişlerdi. Bashasa'nın konuşmayı ustaca bu yöne çevirmiş olabileceğini ve şimdi toplantının gerçekleşip gerçekleşmeyeceği konusunda tartışmak yerine, toplantı gerçekleştiğinde ne yapacaklarını konuştuklarını fark eden var mıydı acaba? "Bunu iyice düşünmedin."

"Acele ettim," dedi Bashasa üzüntüyle, o yıkıcı samimiyetiyle. "Benim gitmeme karşı itirazlarının bu kadar iyi düşünülmüş olacağını fark etmemiştim. Ama Rahibe Ziede ve Tahren Stargard benim yerime gitmeyi teklif ettiler. Bu beni duraksattı, çünkü ordunun geri kalanının bu konuda onların liderliğini nasıl kabul edeceğini bilmiyordum. Saygı duyulduklarını biliyorum, ama yine de dışarıdan gelenler olarak görüldüklerini düşünüyordum."

"Benim gibi," diye işaret etti Kai. O, ordudaki en büyük yabancıydı. Muhtemelen tüm Arik'teki en büyük yabancı.

"Doğru. Ama bu..." Bashasa, Kai'nin elindeki jetonları karıştırdı. "Bu, durumun değiştiğinin bir işareti. Onları ve seni, sadece benim kadromdaki subaylar olarak değil, liderler olarak kabul edebileceklerinin bir işareti." Bashasa, ciddi bir ifadeyle onun gözlerine baktı. "Sen bir lider olabilirsin. Cadıların lideri."

Kai, şaşkınlıkla kaşlarını çatıldığını hissetti. "Doyen'i öldürmemi ve onların yerini almamı mı istiyorsun?"

"Hayır, Kai, daha önce konuştuğumuz gibi, hatırlatmama izin ver, ben bunu istemiyorum." Bashasa derin bir nefes aldı. "Doyen halkı üzerinde büyük bir kontrole sahip görünüyor. Onları bizimle ittifak kurmanın yararlarına ikna edebilirsen, ne istediklerini öğrenebilir ve güvenebileceğimiz bir anlaşma yapabilirsen, onlar senin kadrının bir parçası olabilir, sana bağlılık yemini edebilirler." Kai izlerken, kendi kendine başını sallayarak yeni planlar yapmaya başladı. "Sen ve Ziede ne soracağınızı, cevaplarının doğruluğunu nasıl değerlendireceğinizi en iyi bilirsiniz."

"Bana bağlılık yemini mi edecekler?" Kai, olabildiğince şüpheli bir şekilde tekrarladı.

"Evet, sana." Bashasa açık bir el hareketi yaptı. "Başka kim olabilir ki? Bir ölümlüye bağlılık yemini etmeyi düşünmezler, değil mi? Hawkmoth'un bahsettiği tavırla olmaz."

Kai, Doyen'i öldürmeyi tercih ederdi. Onlarla tanıştığında onları sevmeyeceğinden oldukça emindi. Hâlâ itirazlar aramaya devam ederek, "Neden ben, Ziede değil?" dedi.

Bu yanlış bir soruydu. Bashasa daha da kendinden emin oldu. "Ziede bir cadı. Kendisinin de söylediği gibi, diğer cadıları yönetmek onun tarzı değil."

Kai itiraz etti: "Benim de tarzım değil."

"Öyle değil mi?" Bashasa başını yana eğdi ve Kai tartışmayı kaybettiğini anladı. "Bana anlattıklarına göre, Sarediler adil ve rıza ile kendilerini yönetiyorlardı, ama kendileri için seçtikleri kaptanlar herkes adına karar verme yetkisine sahipti. Ve yeraltındaki annen evinizi yönetiyordu. Saredi büyükannen ise bundan çok daha fazlasını yönetiyordu, ama kendisi için hiçbir unvan almamış gibi görünüyor."

Kai bir kez daha denedi. "Ben sadece bir izciydim."

Bashasa sabırla başını salladı. "Diğer keşif erlerini yönetmek ve eğitmekle görevli olan."

Kai sinirlenerek duvara yaslandı. "Söylediğim her kelimeyi hatırlıyor musun?"

Bashasa gerçekten incinmiş görünüyordu. "Elbette hatırlıyorum, Kai."

Kai iç geçirdi, yüzünü ovuşturdu ve pes etti. "Senin korumanda olmam gerekiyordu."

Bashasa ona gülümsedi. "Öyle miydin? O kadar çok şey yapabilecekken bu çok yazık olurdu."

Mesajın cevabı, alacakaranlık gökyüzünü mor renkle boyamaya başladığında geldi. Nöbetçiler, saldırının gerçekleştiği tarlaya doğru ovadan yürüyen yalnız bir figür gördüler. Düzgün ve telaşsız bir adımla ilerleyen figür, Ziede'nin rüzgâr şeytanlarının tahrip ettiği çimlerin henüz iyileşmeye başladığı dalgalı çizginin hemen önünde durdu.

Kai ve Ziede'nin yaralı öncüleri buldukları dere yatağı yönünden gelmişlerdi. Rüzgâr şeytanları o bölgede veya kampın diğer yaklaşım yollarında başka kimseyi görmemişti. Ziede, hareketleri gizlemek için kimeraları kullanmanın yolları olduğunu ve uzun alacakaranlığın bunu denemek için ideal bir zaman olduğunu belirtmişti, ancak tüm kamp bunun için zaten yüksek alarmdaydı.

Prens varislerinin bazılarının isteksizliğine rağmen, Kai, Ziede ve Tahren, toz cadısıyla buluşmak için dışarı çıktılar.

"Bashasa muhtemelen bunu başından beri planlamıştı," dedi Ziede, padok kapısından geçerken.

"Hangi başlangıç?" diye sordu Tahren, sesinde hafif bir ironi vardı. "Dün gece yarısı mı?"

Ziede ona sert bir bakış attığında, Kai, "Hayır, onun bu fikri bulduğunu gördüm. Gerçekten buraya kendisi gelmek istiyordu," dedi.

"Biliyorum," dedi Ziede. "Bu daha da kötü."

Esinti hafifti ve akşam kuşlarının ve böceklerin sesleri ve kanat çırpışlarıyla doluydu. Artık padokun sıkıştırılmış toprağını geçtiler ve uzun otlar, hava patlamasıyla geriye savrulmuş olsalar da, Ziede ve Tahren'in pantolonlarına ve Kai'nin eteğine takılıyordu ve çekirgeler onların yaklaşmasıyla kaçışıyordu. Kai, Bashasa'nın ona verdiği mavi işlemeli Arike tarzı ceketini giymişti, umarım bu onu biraz daha az bir açıklayıcı gibi gösterirdi. Ayrıca niyetlerini saklamak için de daha iyiydi.

Ziede onları buraya uçurabilirdi, bu çok dramatik olurdu, ama bir saldırı olarak algılanabilirdi. Kai bu noktada her şeyi mahvetmek istemiyordu, çünkü Bashasa muhtemelen başka bir mesajla baştan başlamalarını isteyecekti.

Ziede devam etti: "Bashasa, insanları muhtemelen yapmamaları gereken şeylere ikna etmede ustadır. Öyle olmasaydı, hepimiz Yaz Salonlarında sıkışıp kalmış, ölmüş ya da ölmüş olmayı diliyor olurduk."

"Şu anda yaptığımız şeye karşı mı yoksa lehine mi konuşuyorsun?" diye sordu Tahren, gerçekten merak etmiş gibi.

Ziede'nin ağzı pişmanlık dolu bir gülümsemeye kıvrıldı. "Artık bilmiyorum." Toz cadıları ile ittifak kurma fikri konusunda çelişkili olduğunu söylemişti. Kai, Hawkmoth'un Khalin Adaları'nın temsil ettiği her şeye, Saredi'nin yeraltı ile yaptığı antlaşmaya olan küçümsemesinin, onu herkese gösterdiği ya da belki de kendine itiraf ettiğinden daha fazla sarsıp incittiğini düşünüyordu.

Bu yüzden, Kai'nin toz cadılarını kadrosuna katma fikrini alay konusu yapma girişimine katılmayı reddetmesi tuhaf gelmişti. Ziede, "Sence sınır bölgesi cadıları

Saredi'nin Hierarchs'a karşı birleşin çağrısına neden cevap verdiler? Onlar iblis kanını takip ettiler."

Kai bu şekilde hiç düşünmemiştir ve tartışmak istedi. Ama Kentdessa'nın seçtiği savaş kaptanını ve gözlerinde şeytani soyunun izlerini hatırladı.

Toz cadısından yaklaşık kırk adım uzaktayken, İmparatorluk dilinde bir ses duyuldu: "Sadece şeytanla konuşacağım."

Kai o sesi tanıdı. Hawkmoth'u tuzağa düşürdükten sonra onunla konuşan toz cadısıydı. Belki de toplantıya onun gelmesi şaşırtıcı değildi. O zaman bile onunla pazarlık yapmaya çalışmıştı.

Kai pes ederek nefesini bıraktı. "Burada bekle."

"Kai..." Ziede tereddüt etti, ya söyleyecek çok şeyi vardı ya da yeterince yoktu. "Bu aptallardan biri sana zarar verirse, çıplak elimle karaciğerini çıkarıp boğazına tıklarım."

"Bunu kafalarını kestikten sonra mı yapacağız?" diye sordu Tahren, sesi kurumuştı.

"Bu nasıl mantıklı olabilir ki?" dedi Ziede alaycı bir şekilde.

Tahren karşılık verdi, "Bunu yapmanı istemediğimi söylemedim."

Kai boğazında bir yumru hissetti ve ani duygu patlamasını kontrol etmek için dudağını ısırды. Bir şekilde kimsenin onu bu kadar önemsemeyeceğini düşündüğünü, bunu Saredi cadılarından yükselen dumanı gördüğü gün kaybettiğini kabul ettiğini fark etti.

Güçlü ve aldatıcı bir düşmanla müzakereye girerken gözlerinde yaşlar olması ona yardımcı olmazdı. Toz cadılarını şaşırtabilirse de. Sesi hâlâ sert çıkarken, "Dikkatli olacağım," dedi ve ilerlemeye başladı.

Toz cadısı, o ona doğru tarlayı geçerken kırıdamadı. Kai, ondan yaklaşık beş adım uzaklıkta durdu ve "Sen Doyen misin?" dedi.

"Ben onun... subayıyım, adım Nightjar." Subay için Arike dilindeki kelimeyi kullandı, belki de İmparatorluk dilindeki kelimeyi bilmediği içindi. En azından toz cadılarının bir hiyerarşiye sahip olduğu konusunda haklı oldukları doğrulanmıştı. Arike kadınlarının giydiği elbiseyi, pantolon ve soluk mavi-gri renkli uzun bir gömleği giymişti, dizlerine kadar uzanan gri bir peçe takmıştı. Peçe o kadar şeffaftı ki

Kai onun yüz hatlarını, açık tenini ve uzun düz burnunu görebiliyordu. Doyen'in peçesi daha mı uzundu? Bu o kadar komik bir görüntüydü ki, neredeyse gülecekti. Yüzündeki ifade bunu ele vermiş olmalıydı, çünkü kadının sesi sertleşerek sordu: "Adın ne, iblis?"

"Kaiisteron, yeraltının Dördüncü Evi'nin Prensi." Kai sesini sabit tuttu, ancak batı çayırılarında - ve bu konuda Arik'te - bu, birinin adını sormak için pek de kibar bir yol değildi. Zaten bunun Bashasa'nın umduğu gibi gitmeyeceğini hissediyordu. "Neden bize saldırdın?"

Nightjar'ın gülümsemesi, peçenin arkasından zar zor görülebilen dudaklarının hafif bir hareketi idi. "Peki senin efendin kim?"

Kai ilk ve ikinci dürtüsünü bastırdı ve sadece, "Sen benim sorularımı cevaplamazsan, ben neden senin sorularını cevaplayayım?" dedi. Sonra ayaklarının altında bir güç yükseldiğini hissetti.

Kai, kampı terk etmeden önce kendini bıçaklamak gibi bir önlem almıştı. Yürüme yeteneğini engellemeyecek şekilde sağ tarafının alt kısmına bıçaklamıştı. Yara çoktan kapanmıştı ama ona verdiği gücü, yediği yorumcuların hayatları gibi, yedekte tutmakta giderek daha iyi hale geliyordu. Ceketindeki niyetlerden birine uzanmaya başladı ama hiçbir şey olmadı. Kolları sertleşmiş, kasları donmuştu.

Yerden ona doğru gelen şey ne olursa olsun, tutunacak hiçbir şey yoktu, acıyı kullanacak hiçbir şey yoktu. Bu bir büyü ya da niyet değildi, parçalara ayırmak için bir tasarım yoktu, vücudundan tamamen çıkarmak için bir şekil yoktu, tabii bunu yapmak için elini hareket ettirebilseydi. Bir an için acı bir umutsuzluk hissetti; Tahren, Ziede'nin birinin karaciğerini söküp çıkardığını görecekti.

Bir filiz bileğini sardı. Onu sarmaya, kemiklerini parçalamaya çalıştığını düşündü. Ona baktı, ama aktif bir tasarımın varlığını gösteren bir iz gibi bir şey göremedi. Bileğinin çıplak derisi üzerinde su gibi hissediyordu, yerden geçerken biraz nemli, serin ve kumluydu. Gözlerini kısarak baktı ve alacakaranlıkta zorlukla seçilebilen bir gölge gördüğünü sandı. Somut bir karanlık, bacaklarının etrafında kıvrılıyor, diğer kolunun etrafında dolanıyordu

diğer koluna dolanıyordu. Kokusu, zengin toprak, çürüme, ölüm ve baharda filizlenmek üzere olan yaşamın potansiyeliydi.

Ziede, toz cadılarının gücünün farklı olduğunu, diğer cadıların etkileşime girebildiği canlı ruhlar gibi değil, topraktan, kaya düşmelerinden geldiğini söylemişti... Çürümeden mi? Toz, toprak ve içinde ölen her canlıdan oluşan, ince bir toz haline getirilmiş şeyden başka neydi ki? Toz, dönüşümdü. Ve iblisler dönüşümden doğardı.

Kai, biriktirdiği acının bir kısmını aldı ve karanlık bulutu bir kefen gibi çekip çıkardığını hayal etti.

Bir dirençle çekince, yerden kurtuldu, yayıldı ve ince bir toz sisi haline geldi. Hawkmoth'un dün gece onu çevrelediği bulut gibi.

Bu, toz cadılarının neden ölümlüler gibi onun boğazını ve ciğerlerini tıkayamadıklarını açıklıyordu. Hayatı çalmak, sadece bir yerden enerjiyi çekip, kullanılabilecek ve yeniden dönüşene kadar başka bir yere koymaktı. Toz, bu sürecin son haliydi.

Kai nefes aldı, dönen tozu soludu ve tekrar dışarı üfledi. Elleri karıncalandı, kasları ısındı ve hareket edebildi. Ellerini kaldırdı ve toz bulutu yükseldi. Onu yayılan, daha ince ve daha dağınık bir gölgelik haline getirdi. Hafif akşam esintisi onu yakaladı ve dağıttı.

Nightjar'a baktı. Işık yavaşça azalıyordu ama hala onun ifadesini görebiliyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Dudakları hayal kırıklığıyla kıvrıldı ve "Bunu nasıl yaptın?" dedi.

Kai bu sefer yüksek sesle güldü. "Senin bir iblisin ne olduğunu bilmediğini düşünmeye başlıyorum." Şimdi önemli olan, kendinden emin görünmeye devam etmektir. Nightjar birkaç arkadaşını da getirip büyü yapmalıydı; dün gece karanlıkta ona attığı büyü, Kai onu durdurmasaydı bu bedeni öldürür ve Kai'yi gidecek hiçbir yeri olmayan bir boşlukta sürüklenmeye bırakırdı. Bir düzine büyü birden, Kai'nin yakalayamayacağı kadar hızlı çalışırdı.

Ama belki de bunun farkında değillerdi. O büyüü yapan toz cadısı hayatta kalmış olsaydı, tek bildiği şey büyüünün işe yaramadığı, Kai'nin onu ona geri çevirdiği olurdu. Hayatta kalmamış olsaydı, diğerlerinin

diğerleri, aralarından birinin ona büyü yaptığını ve öldüğünü bilirdi.

O ve Ziede, daha fazla büyü dersleri için zaman ayırmak zorundaydılar; niyetler üzerinde çalışmak için bunu ertelemek, onu sadece bu tür durumlara daha fazla maruz bırakıyordu.

Nightjar'ın ifadesi sertleşerek opak bir maskeye dönüştü. "Belki de yapmayız." Geri adım attı ve dönüp gitmeye başladı.

Gidiyor muydu? Kai inanamıyordu. Ve öfkeliydi. "Bir adım daha atarsan, hayatını yutar ve cesedini kız kardeşlerine bir avuç toz olarak gönderirim."

Durdu, sırtı gergin bir çizgi halindeydi. Bu tehdit etkisini gösterdi.

Kai, "Bu toplantıya beni esir almayı düşünerek mi geldin? Ne, yorumcuları ve onların köle haline getirdikleri iblisleri gördün ve bunun ne kadar iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?" dedi. Geç de olsa, Hawkmoth'un adını vermek istememesinin anısı aklına geldi ve gülmesi mi yoksa bir şeyi ateşe vermesi mi gerektiğini bilemedi. "Adımı söylediğim için bunun işe yarayacağını düşündün."

Kız ona döndü, tavrı şimdi kırgınlıktan sertleşmişti. "Senin Hierarchs'ın sığınağında bir iblis olduğunu ve kaçmak için bir açıklayıcının gücünü aldığını söylüyorlar."

"Kaçmadık," dedi Kai, sesi neredeyse istemeden keskinleşti. Onun, bu sözün onu incittiğini bilmesini istemiyordu. Kagala'da Bashasa, *Yaz Salonlarını, lejyonerlerin ve Hiyerarşilerin soylularının cesetlerinin sel sularında çürüdüğü bir harabe olarak bıraktık* demişti. Bu doğrudu ve Bashasa'nın gücünün kaynağı, o zamandan beri yaptıkları her şeyin temelini oluşturuyordu. "Onları yok ettik. Ve bu hikayenin bu versiyonunu duyduysan, lejyonerler ve hizmetçi soylularla konuşmuşsun demektir."

Sesi soğuktu. "Biz Hierarch türleriyle ilişki kurmayız."

"Biz de öyle. Onları öldürüyoruz. Hepsini öldürüp güney okyanusuna sürgün edeceğiz." Bu anlamsızdı ve o bu işi bir an önce bitirmek için sabırsızlanıyordu. Açıkça görülüyordu ki kadın buraya müzakereye gelmemiştir. "İttifak kurmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Kesin bir hayır cevabı bekliyordu, ama bu soru Nightjar'ı her şeyden çok kızdırmış gibiydi, sanki bu soru sormak saçma bir şeymiş gibi.

"Neden bizimle ittifak kurmak istiyorsunuz?"

"Böylece Hierarchs ve expositors'ı daha hızlı öldürebiliriz." Bu soruyu nasıl sorabilirdi? Şu anda başka ne vardı ki? Toz cadıları, lejyonerler onları bulup hepsini katledene kadar sonsuza kadar çimlerin ve toprağın arasında saklanmayı mı planlıyorlardı? "Neden bize saldırdınız? Neden ölümlülere saldırıyorsunuz?" Cadıların insanlardan hırsızlık yapması, cadıların sebepsiz yere öldürmesi kadar inanılmazdı, ama Lahshar'ın çobanları o kervan konusunda haklıydılar. "Bizi soyacağınızı mı sandınız?"

Sanki bir çocuğun sorusuymuş gibi, "Bu bizim hayatta kalma yöntemimiz" dedi.

Kai öfkesini zorlukla bastırdı. Bashasa'yı hayal kırıklığına uğratmak, geri dönüp ona çok kızgın olduğu için onunla konuşamadığını söylemek istemiyordu. Çünkü Bashasa haklıydı, burada çok tuhaf bir şeyler vardı. En azından Nightjar'ı konuşturmuştu ve görünüşe göre onun sorularının saçma olduğunu ikna etmişti, bu yüzden soruları sormayı bırakmak için bir neden yoktu. "Amabel'den ne istiyordunuz? Yakalamaya çalıştığınız cadıdan? Ve üç ölümlü öncüden?"

Kadının ifadesinde bir değişiklik oldu; Kai bir sinirine dokunmuştu. Başından beri Amabel'in peşinde miydiler? Toz cadıları onları tanıyamazdı; Amabel'in ailesi hiç bu kadar kuzeydoğuya gelmemişti. Arike dilini bile konuşmuyorlardı.

Nightjar, çalmakla hayatta kaldıklarını söylemişti, ama tam olarak ne çaldıklarını söylememişti.

Toz cadıları, Amabel'in kurtarmaya çalıştığı diğer öncüleri öldürmüş, ama üçünü canlı yakalamıştı. Ve biri, Amabel'i savaştırmayacak kadar zayıflatmış olan ölümcül büyüü ondan kaldırmıştı. Toz cadıları, Amabel'in öncülerin hayatlarına değer verdiğini görmüşlerdi, bu yüzden rehiner almışlardı. Kai, *Amabel direnirse en az bir veya ikisini öldürebilmek için üç rehine aldıklarını* düşündü.

Toz cadıları, başlangıçta kampın yakınına yiyecek veya malzeme çalmak için gizlice yaklaşmış, bu sırada kaç kişiyi inciteceklerini umursamamış olabilirlerdi. Ama Amabel ile karşılaştılar ve onun yerine onları kaçırmaya karar verdiler.

"Bir daha saldırmayacağız," diyordu Nightjar. "Bizi korkmamanız gerek."

Onu öfkelendirmeye çalışıyordu, ama Kai şu anda bu bulmacayı çözmekle çok ilgileniyordu. "İttifakla ilgili soruma hiç cevap vermedin."

"İttifaka ihtiyacımız yok. Biz güçlüyüz, biz..."

Kai, gerekçeyi dinlemek istemiyordu. "Güçlü, leş yiyen kuşlar ve kertenkeleler gibi. Çaresiz insanlardan beslenen."

Bu sefer sesinde gerçek bir öfke vardı. "Peki bize ne olacağı neden umurunda?"

"Çünkü çok daha fazlası olabilirsiniz." Bu sözler neredeyse istem dışı olarak ağzından çıktı. Kai buna inandığından ya da inanmak istediğinden bile emin değildi, ama Bashasa'nın cevabı buydu.

Nightjar, küçümseme ya da umutsuzluk gibi gelen bir nefes verdi. Keskin bir hareketle döndü ve uzaklaştı.

Kai bu sefer onun gitmesine izin verdi. Bir süre orada durdu, bunun bir tuzak olmadığından, arkasına bir büyü gelmeyeceğinden emin olmak için. Sonra Ziede ve Tahren'in yanına döndü.

Hayatını ortaya koyarak, tozla yapılan o numaranın onu öldürmek için yapılmadığını iddia edebilirdi. Amabel'i yakaladıkları gibi onu da yakalamak için yapılmıştı. Kai'nin iyi davranmasını nasıl sağlayacaklarını bilmiyordu. Ama onlar, Kai'nin adının ölümlülerin dünyasında nasıl telaffuz edildiğini bilmelerinin, yeraltından doğan bir varlığın özü üzerinde bir güç vereceğini düşünmüşlerdi. İsimlerin cadılar veya ölümlüler üzerinde bir etkisi olsa bile, ki Kai bundan şüpheliydi, bunun kendisi üzerinde bir etkisi olmasını beklemek saçmalıktı.

Kai, Lahshar'ın çobanlarının gördüğü tahrip edilmiş kervanı ve daha fazlasına dair söylentileri düşündü. Amabel'in ailesi, Hiyerarşilerden kaçarak sınır bölgelerinden batıya gelmişti. Kaçan tek aile onlar değildi.

Toz cadılarının yakalamaya çalıştığı ilk cadının Amabel olduğunu düşünmek aptalcaydı.

"İyi misin?" Ziede onlara ulaşır ulaşmaz sordu. Endişe ve biraz da hayal kırıklığıyla kaşlarını çatmıştı. Tahren'in bakışları Nightjar'ın uzaklaşan sırtına sabitlenmişti.

"İyiyim," dedi Kai dalgın bir şekilde, hala planlar yapıyordu. Rüzgâr şeytanlarını kullanamazlardı; toz cadıları onları bir kez kontrol altına almıştı. Ziede artık bu olasılığa karşı uyanıktı, ama bu yine de

toz cadılarının rüzgâr şeytanlarının ne zaman yakınlarda olduğunu anlayabildikleri anlamına geliyordu. "Bizi ve belki de öncülerin bir kısmını saklayacak bir kimera yapabilir misin? Toz cadılarının göremeyeceği bir şey? Kamp yerlerini bulmamız gerekiyor."

"Belki, muhtemelen." Ziede'nin kaşları daha da çatıldı. "Neden onların kampını önemsiyoruz?"

"Çünkü bence daha fazla esirleri var."

Beş

Kai ve Dahin, limandan dışarıya çıkan çeşitli rampaları buldular. Orada sokaklar hafif tepelere doğru kıvrılıyordu. Kai'nin peçesi birkaç yan bakış aldı, ama beklediği kadar çok değildi. Ancartre artık Benais-arik kadar kozmopolit bir yerdi; adalardan, uzak güneyden, uzak kuzeyden, her ten renginden ve her tür giysiden insanlar gördü.

Beyaz taş duvarlar sokakları çevreliyordu ve kemerli geçitler ötesindeki evlere açılıyordu. Burası çorak değildi, duvarların çoğu boyunca yeşillik ve çiçeklerle dolu küvetler ve oluklar vardı. Limandaki geniş açık alanların aksine, geçtikleri dükkanların önleri dardı ve duvarların derinliklerine yerleştirilmişti, sadece dükkan sahibinin oturabileceği bir tezgah vardı. Benais-arik'ten çok farklıydı, orada satıcıların pazar tezgahı yerine bir binada yeterli malı varsa, müşterilerin içeri girip malların arasında oturabilecekleri kadar büyük bir yer vardı.

Kısa süre sonra cadde, uzun çam ağaçlarının bulunduğu geniş bir meydana açıldı ve uzak ucunda kubbeli Merhametli Felsefe Tapınağı görüldü. Tapınak, çevresini gölgede bırakacak kadar yüksekti ve her biri cilalı beyaz taşlarla kaplı bir dizi terasın üzerinde durduğu için daha da yüksek görünüyordu. Kubbenin çatlak kısmı yerden bakıldığında daha da kötü görünüyordu. Eski bir yara izi gibi yıpranmıştı, aksi takdirde zarif oranlara sahip bir yapıda şok edici bir yara izi. Kavisli dış duvarı destekleyen ağır ahşaplar kalıcı görünüyordu.

İki ve üç katlı evler, avlu duvarlarının üzerinde yükselen, büyük pencereleri ve beyaz taşlarına tırmanan sarmaşıklarla meydana çevreliyordu. Yükselen Dünya meclisinin yakınlarda olduğuna dair hiçbir işaret yoktu, bu da iyiydi. Kai mümkünse bundan kaçınmak istiyordu ve umarım şehirde başka bir yerde, Ancartre'nin yeniden inşa sürecine daha uygun bir yerde olurdu

Ancartre'nin yeniden inşa sürecine daha uygun bir yerde olmasını umuyordu; belki de batıya yayılmış eski kütüphane ve tapınak kompleksinde.

Dahin yerinde dönerek kaşlarını çattı. "Burada sokak satıcılarına inanmıyorlar, değil mi?" dedi. "Yol tarifi isteyebileceğimiz kimse yok."

Bir Arike şehrinde, bu gölgeli meydan yiyecek ve içecek satan küçük arabalarla dolu olurdu. İçme suyu içmek, ellerini ve ayaklarını yıkamak ya da büyük bir şehrin ortasında insanların yapması gereken diğer şeyleri yapmak için bir çeşme bile yoktu. "Bu çok rahatsız edici," dedi Kai. Merhametli Felsefe Tapınağı'na doğru yürümeye başladı. Teraslarında insanlar toplanmış, oturup konuşuyor ya da merdivenlerdeki oymaları inceleyerek yavaşça yürüyorlardı. Çoğu, kuşak veya şal ile kat kat sarılmış uzun elbiseler giymiş, daha resmi Belith tarzında giyinmişti. Giysilerinin ve yüz dövmelelerinin parlak renkleri, beyaz cilalı taşlarla çılginca kontrast oluşturuyordu.

Yaklaştıkça Kai, terasların yıllar boyunca binlerce kişinin ayakları altında düzleşmiş ve sertleşmiş topraktan ibaret olduğunu gördü. Ama ilk terasa vardıklarında, taşla kaplı merdivenlerdeki oyulmuş küçük bölmelerin süsleme olmadığını fark etti; bunlar küçük ölüm tapınaklarıydı. Her biri küçük bir kapta toplanan kemikler veya küller içeriyordu.

Bazı ziyaretçiler çiçek veya biblo gibi adaklar bırakıyordu. Kai terastan geri çekildi ve terasın yanında yürümeye başladı. Anıtlar, Hierarch istilas ve ardından çıkan savaşlarda ölenler ya da Hierarchların ardından Rising World orduları buraya geldiğinde ölenler için yapılmış olabilirdi. Kai bilmek istemiyordu.

Dahin biraz uzaklaşmış ve kibarca birine yol tarifi soruyordu. Kai olduğu yerde bekledi.

Sonra üst terasta adaklar bırakan bir kişi grubundan ayrılıp ona yaklaştı. Yaşlıydı, beyaz saçları topuz yapılmıştı ve kırıksıklıkları o kadar derindi ki Kai dövmelelerini okuyamazdı. Terasın kenarına geldi, bastonuna yaslandı ve Belith aksanlı Eski İmparatorluk dilinde, "Anıt için mi buradasın, kardeşim?" dedi.

"Hayır, büyükbaba, şehre yeni geldik ve buranın burada olduğunu bilmiyorduk," diye cevapladı Kai, sanki yine Kai-Enna olmuş ve neden işlerini bitirmek yerine dolaştığını açıklamak zorunda kalmış gibi hissederek.

"Bu, Savaş'ta onurlu bir şekilde ölenler, Hierarchs tapınağı ele geçirmeye geldiğinde onu savunmaya çalışanlar için," diye açıkladı yaşlı adam.

"Tapınaktan duydum, büyükbaba," diye güvence verdi Kai. "Anlaşmazlıkları çözmek ve tahkim için kullanılıyordu."

"Evet!" kişi memnun görünüyordu. "Nerelisin?" "Benais-arik, büyükbaba."

"Ah." Bakışları endişeli hale geldi. "Yükselen Dünya'nın imparatorunun tahttan indirildiğini söylediler."

"Öyle. Sorun yok, o da kabul etti." Peçesinin altında Kai gülümsemeden edemedi.

Sesindeki duygu belli olmalıydı, çünkü yaşlı adam da gülümsedi. "Ah, o zaman en iyisi buydu."

Dahin geri döndü, tekrar nazik davranmak zorunda kalmamak için birkaç adım geride durdu ve Kai'ye sabırsızca işaret etti. "Gitmem gerek, büyükbaba. Öğretilerinizi için teşekkür ederim."

Adam veda etmek için elini kaldırdı ve Kai, "Sıradan ölümlülerle sohbet edecek vaktimiz yok, elçilerin evleri bu tarafta," diye tıslayan Dahin'in yanına gitti.

Enalin büyükelçisinin evi daha açık bir alanda, sokaklar daha az resmi ve daha dolambaçlıydı. Buradaki tüm binalar yeni görünüyordu, muhtemelen savaş sırasında yıkılan bir alanın üzerine inşa edilmişti. Büyükelçinin evi, caddeden koruyan beyaz bir duvarla çevriliydi ve üzerinde uzun çam ağaçları yükseliyordu. Burası, barınağa ihtiyaç duyan tüm Enalinliler ve diğer gezginler için ücretsiz bir konaklama yeri olduğunu belirten plaket dışında, ürkütücü görünüyordu.

Dahin, kapının yanındaki zili çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Koyu mavi kaftan ve Belith tarzı bir şal giymiş bir Enalin orada duruyordu. Çoğu Enalin gibi çok koyu tenliydi ve koyu renk saçları örgülüydü ve orkide şeklinde gümüş halkalarla arkaya toplanmıştı. Gülümsemeleri, meraklarını gizleyen nazik bir soru içeriyordu; muhtemelen Arike kadını ve Cadı kılığına girmiş bir Küçük Kutsanmış'a kapıyı açmayı beklemiyorlardı. Eski İmparatorluk dilini kullanarak, "Hoş geldiniz,

yolcular. Ben Etem, Ancartre'deki Nibet ve Enalin Evi'nin Kapı Bekçisiyim. Gece için barınak mı arıyorsunuz, yoksa...?"

Kai resmi Nibet dilinde şöyle dedi: "Yüz Koronel'in Efendisi ve Enalin'in Işığı'nın bu evde kaldığı söylendi. Eğer bu doğruysa, lütfen onlara yeraltının Dördüncü Prensi Kaiisteron'un Dahin Stargard ile birlikte burada olduğunu ve onlarla konuşmak istediğini söyleyin."

Etem gözlerini kırptı, baktı ve sonra, "Tescai-lin'e hemen haber verilecek. Ben kıdemli kapıcıya haber verirken lütfen misafirperverliğimizi kabul edin." dedi. Kenara çekildiler ve Kai ile Dahin'e içeri girmeleri için işaret ettiler.

Bu bir rahatlamaydı. Tescai-lin burada olmasaydı, Enalin büyükelçisinden yardım alabilirlerdi, ama bu daha garip olurdu ve muhtemelen daha fazla açıklama gerektirirdi. Ayrıca büyükelçi Belith'in Yükselen Dünya konseyine haber vermek zorunda kalırdı.

Kai, kapının kemerinin altından geçtikten sonra karşılaştığı manzara, hiç de beklediği gibi değildi. Belith şehir evlerinde, ister tek ister birkaç aile yaşıyor olsun, geleneksel olarak bir bahçesi olan bir avlu olacağını düşünmüştü. Bunun yerine, bir zamanlar anıtsal bir binanın alt katı olan büyük bir taş kuyunun üzerinde bir köprü vardı. Yayılan çam ağaçları, kuyuyu ve açık alanın geri kalanını gölgeleyecek kadar yüksek, uzun kırmızı gövdeleri yaşlılıktan pul pul dökülmüş bir şekilde, kuyunun dibinden bir yerlerden çıkıyordu. Savaştan kısa bir süre sonra dikilmiş olmalı. Etem, "Burası, Hierarchs'ın işgal sırasında inşa ettiği hapishaneydi. Savaştan sonra yıkıldı ve Enalin halkının kullanımına verildi" diye açıkladı.

Kai durup parmaklıktan aşağıya bakmak zorunda kaldı ve sabırsız Dahin bile bir bakış atmak için oyalanıyordu. Hapishane hücrelerinden oluşan bir labirent olan bu yapı, iki katlı, kiremit çatılı, küçük balkonları ve ortasında ortak bir mutfığı olan çoklu konutlara dönüştürülmüştü. Rampalarda dolaşan insanlar ve kurumaya asılmış çamaşırların sayısından anlaşıldığı kadarıyla, burası oldukça kalabalıktı. Akan su sesi duyuluyordu ve en güçlü koku safranla pişirilen bir şeydi. "Kanalizasyon sorunu olmalı," dedi.

"Öyleydi," dedi Etem, biraz şaşkınlıkla. "Hapishane hijyen konusunda pek titiz değildi. Ama Belith mühendisleri bunun için akıllıca bir sistem tasarladılar."

Dahin, Kai'nin kolunu çekiştirdi. "Notlarını daha sonra karşılaştırabilirsin." Etem'e, "O bir kuyuda yaşıyor," diye açıkladı.

"Büyük bir kuyu," dedi Kai savunmacı bir tavırla, köprüden aşağı doğru ilerlerken.

Sonunda bulunan elçi evi, kuzey Enalin tarzında, pürüzsüz ağaç gövdelerinden yapılmış, dik eğimli kiremit çatılar ve cam pencerelerden oluşuyordu. Köprü, güvenlikten çok dekoratif olan sivri kemerli bir dizi açık kapıdan geçiyordu. Etem onları, misafirler için bekleme alanı olarak düzenlenmiş, korunaklı bir platformun bulunduğu tarafa götürdü. Platformun ortasında alçak, kare şeklinde bir taş soba vardı ve içindeki kömürlerden hoş bir sıcaklık yayılıyordu. Platform, minderli ahşap banklarla çevriliydi. "Lütfen burada bekleyin," dedi Etem, "ben mesajınızı içeriye iletirim."

Oturdular ve Dahin, "Bu evin misafirperverliği değil. Dikkatli davranıyorlar," dedi. Sol dizi sabırsızlıkla titremeye başladı. "Sence bizi uzun süre bekletecekler mi?"

"Bu gece yapacak başka bir işin var mı?" diye sordu Kai. Evin ana girişine açılan sivri kemerin yakınında, muhtemelen daha fazla Gardiyan veya Kapı Bekçisi olan başka Enalinler gizleniyordu ve nazik davranmaya çalışırken meraklı bakışlar atmaya çalışıyorlardı.

Biri evden çıkıp iki seramik fincan ve çemen otu tohumlarından yapılmış bir bitki çayı içeren bir tepsi ile yanlarına geldi. İçecek ikram etmek, uzun zaman önce tarihe karışmış çalkantılı bir geçmişe dayanan eski bir gelenektir. Arike'nin şehir devletleri arasındaki savaşları yücelten savaş resimleri gibi, artık tüm anlaşmazlıklarını konseylerde ve meclislerde çözüyor olsalar da.

İçeceklerini bitirmeye zar zor vakit buldular ki, Etem başka biriyle birlikte geri döndü. Bu kişi, diğer kapı bekçileri ve hizmetçilerden daha yaşlıydı, saçları gümüş ve gri renkteydi ve gözlerinin ve ağzının çevresindeki deride hava koşulları ve kahkahaların izleri kazınmıştı. "Ben Reanis, bu evin kıdemli kapı bekçisiyim. Tescai-lin, Kaiisteron'a Bashasa bar Calis'in asla kaybetmediği şeyi soruyor." dedi.

Bu, Kai'nin beklediği bir sınavdı; Kai'nin kayıp ilan edilip farklı bir bedende buraya gelmesinden sonra bu çok mantıklıydı. Ayrıca, bu soruyu sorabilecek az sayıdaki hayatta kalan kişiden biri olduğu için Tescai-lin'in gerçekten burada olduğunu da anlamasını sağladı. Ancak bu özel sınav, muhtemelen amaçlanandan daha fazla kalbine dokundu. Yine de peçesini çıkardı ve "Umut" dedi.

Reanis gülümsedi. "Lütfen evin misafirperverliğini kabul edin."

Reanis onları son kapıdan geçerek fuayeye götürdü. Yüksek tavanlı, koyu renkli ahşap duvarlı fuaye, delikli bakır lambalarla aydınlatılıyordu. Taş masanın üzerine ellerini yıkayabilecekleri leğenler konulmuştu. Ev dışarıdan sessiz görünse de, Kai fuayeden daha samimi Enalin lehçesiyle konuşan sesler, kahkahalar ve daha uzaktan gelen birkaç telli enstrüman sesi duyabiliyordu. Odanın üst kısmındaki balkonlardan yüzler görünüyordu; ziyaretçilerin karşılanma seslerine çekilen çocuklar.

Ardından, çeşmeli bir havuzun bulunduğu kapalı bir avluya götürüldüler. Burada minderlerle döşenmiş daha fazla bank ve alçak masalar vardı. Turna kuşları, sığ suda zarif bir şekilde durarak ziyaretçileri soğukkanlılıkla izliyorlardı. İki genç Kapı Bekçisi tepsileri masaya koyuyordu. Bir sürahi ve hibiscus suyu gibi görünen bardaklar ile kurutulmuş meyve, fındık ve bal ile doldurulmuş üçgen şekilli hamurdan yapılmış geleneksel ikram tatlıları vardı. Reanis, "Şimdi Işık ile konuşmak mı istersiniz, yoksa önce ikramları kabul etmek mi?" dedi. Tatlıların bulunduğu masanın üzerine eğilen Dahin'e baktılar. "Yolculuğunuzun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum."

Kai onlara, "Hazırlarsa, şimdi Işıkla konuşacağım. Ailemizin geri kalanı limanda bekliyor. Bize burada katılabilirler mi?" dedi.

"Elbette. Ev, Kaiisteron'un tüm arkadaşlarına açıktır," diye güvence verdi Reanis.

Dahin el salladı ve aceleyle bir parça pasta yuttu. "Salıyı ayarlayacağım. Sen git, onları yumuşat. Yani, onlara şu ana kadarki durumu anlat."

Reanis, Dahin'e şüpheyle kaşlarını çattığında, Kai, Ziede'nin kalp incisine kısa bir süre dokundu ve ona evin yönünü gösterdi. Hapishane

havadan görülebilen bir pansiyona dönüştüğü için, onu tanımakta zorluk çekeceklerini düşünmüyordu. Ziede sessizce onayladı, ama bu, onların iyi olduklarını ve limandaki aşçının dükkanında ateşin önünde taze balık köftesi yediklerini anlaması için yeterliydi.

Reanis, Kai'yi evin içine, birkaç geniş koridordan geçerek daha derine götürdü. Duvarların hepsi aynı koyu renkli zengin ahşaptan yapılmıştı, bazen ormanlar veya tarlalar ya da fırtınalı denizlerin uçurum tepelerinden manzaralar resmedilmiş panellerle süslenmişti. Başka bir evin bahçesine bakan bir balkona açılan açık bir kapıdan geçtiler ve Kai güvenlik önlemlerinin eksikliğinden rahatsız oldu. Kimseyle savaşa olmadıklarını ve Tescai-lin ile Belith'teki Enalin büyükelçisinin kendi korumaları olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Şelale çeşmesi olan bir fuayeye vardılar ve Reanis durup ona ilerlemesini işaret etti. Kai, suyun sesinin, kimsenin konuşmaları istemeden bile olsa duymasını engelleyecek kadar yüksek olduğunu fark etti.

Odanın ötesinde, bir şehir ya da belki birkaç şehrin resimleriyle süslenmiş bir oda vardı ve Kai, Nibet'in mimarisini tanıdı: narin kuleler ve soğan şeklindeki kubbeler, köprüler ve süslü su yolları. Burası, bir zamanlar olduğu gibi, bahçelerle dolu, gölgelik ağaçlarla gölgelenmiş, akademisyenler, öğrenciler ve hacılarla dolu Nibet'ti.

Odanın ortasında, ışık, yerden birkaç el genişliğinde, yastıklarla kaplı yastıklı bir platformda oturuyordu. Kai'ye karşıdaki başka bir kanepeye oturması için işaret ettiler. Kai kanepeye çıktı, yastıklara oturdu ve ayaklarını tahta dayama yerine koydu. Bu garip bir duyguydu; bu beden, resmi Enalin mobilyalarının farklı düzeniyle başa çıkma konusunda duyuşal hafızaya sahip değildi.

Yüz Koronel'in Efendisi ve Enalin'in Işığı olan Tescai-lin'in farklı konfigürasyonu ile başa çıkmak da biraz garipti. Hiyerarşiler Savaşı'nın Tescai-lin'i birkaç yıl önce ölmüş ve yeni bir bedene yeniden doğmuştu. Şu anda aynı koyu ten ve gözlere sahip, ancak daha narin özelliklere ve karmaşık örgülerle sıkı bir şapka şeklinde örülmüş daha kısa saçlara sahip küçük bir gençti. Kai, bu olaydan bu yana onu sadece bir kez görmüştü ve hala buna alışamamıştı. Kai'nin

görünüşünü incelerken, keskin kaşları eğlenerek kıvrıldı. "Kaiisteron. Artık ikimiz de eskiden olduğumuzdan biraz farklıyız," dediler.

Alçak bir masanın üzerinde, mavi renkli ince spirallerle süslenmiş bir Arike cam içki seti duruyordu. "Biraz," diye onayladı Kai, Işık içkiyi doldurup ona bir bardak uzattığında gülümseyerek. Bu, en sevdiği içkilerden biriydi, süt ve susam karışımı. "Yükselen Dünya konseyi hâlâ oturumdayken neden Belith'e gittiğini merak ediyordum, sonra Ancartre'nin Sun-Ar'a yaptığı keşif gezisini duydum."

Işık başını sallayarak bunu onayladı ve sürahiyi kenara koydu. "Dahin Stargard ile birlikte buraya gelme sebebinin bu olduğunu düşündüm. Diğerleri iyi mi, seninle birlikte mi?"

"Tahren ve Ziede burada, henüz tanışmadığın iki kişi daha var, limandan geliyorlar." Tereddüt etti, ama Işık hala bekliyordu. "Belith elçisinin neden konseyin acil toplantısını çağırdığını biliyor musun? Keşif gezisine bir şey mi oldu?"

"Biraz bilgim var. Bildiğim kadarıyla bilim adamlarına bir zarar gelmedi. Ayrılmadan önce bana danıştılar, çünkü Sun-Ar'a yapılan ilk yolculuğu bizzat bilen birkaç kişiden biri benim." Işık ona baktı. "Ama önce, Bashat'ın İmparatorluk yenilenmesinin başarısızlığını senin ve Ziede Daiyahah'ın kaçırmasına neden olan olayı dinlemek istiyorum. Bunu ne kadar dört gözle beklediğini biliyorum."

"Ah." Kai gülümsemek zorunda kaldı. Genç Tescai-lin, eski enkarnasyonlarına çok benziyordu. "Sana ne anlatıldı?"

Işık arkasına yaslandı. "Bir zamanlar imparator olan, şimdi yeniden veliaht prens olan Bashat'ın, olağanüstü heyecanlı bir konsey toplantısı sırasında anlattığı bir hikaye bana aktarıldı. Daha fazlası olduğunu hissettim, ama geri kalanını senden dinlemek istiyorum."

Kai de Işığın bunu kendisinden duymasını tercih ediyordu. "Benim versiyonum Bashat'inkinden biraz farklı," dedi ve başlangıçtan, kendisi ve Ziede'nin mezar hapishanesinde uyanışlarından itibaren anlatmaya başladı. Işık, Kai sona gelene kadar giderek artan bir şaşkınlıkla dinledi. Elini kaldırdı ve "Bashat, konseye Tahren Stargard'ın kaçırıldığını bildirdi, ama senin ve Ziede'nin nerede olabileceğiniz konusunda pek açık sözlü değildi. Bu komplocuların seni almasına izin mi verdi?"

Sizi öldürmelerine izin mi verdi? İmparatorumuz olmak isteyen bu kişi mi?"

Kai, Bashat onu ihanet etmeden önce bile buna karşı çıkmıştı. "Enalin konsensüsü bunun olmasına izin vermedi."

Işığın çenesi sıkılaştı. Genç bedenlerinde, eski bedenlerinde olduğundan tamamen farklı bir etki yarattı. "Konsensüs bunu bilseydi, kararını çok daha hızlı alırdı. Kural olarak, müttefiklerini soğukkanlılıkla öldürenlere iyi gözle bakmayız. Ve sen, tüm yaşamlara hizmet eden bir ölümsüzsün; bununla ilgili kutsal kemiklerimizde yazılı yasalar var. Bunun ihlal ettiği tüm ahlaki ilkeleri sıralayacak olursam..."

Kai sözünü kesti: "Bu yüzden bu kısmı kimseye anlatamazsın."

Işık ona baktı ve genç yüzüne, değişmiş özelliklerine rağmen Kai o bakışı tanıdı. "Kaiisteron" dediler.

Bu, Kai'nin Yükselen Dünya'ya sırtını dönüp Avagantrum'a geri dönmek istemesinin nedenlerinden biriydi. "Onun olup olmadığını bilmiyorum, sadece o olaydan önce Benais House'da benimle birlikte olduğunu biliyorum. Ve Ziede bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. İkimizin de hiçbir şey hatırlamayacağımızı düşünmüş olmalı." Kai düşündü, *ya da belki de hatırlamayacağımızı umdu. Ya da belki de umursamadı.* "Ve bize zarar verilmeyeceğini, sadece Tahren gibi hapsedileceğimizi düşündüğünü söyledi." Ramad, komplo ortaya çıktığında onları serbest bırakacak ve Bashat'ın bunu izleyip olmasına izin verdiğini kimse bilmeyecekti. Ramad böyle demişti. Ama Kai ona inansa bile, Bashat'ın tüm niyetini öncülerine açıklayıp açıklamadığını bilmenin bir yolu yoktu. "Nient-arik ve onların yorumcusunun yaptıklarının bedenimi öldüreceğini anlamamış olabilir." Işık, bu belirsizliklerin hiçbirine ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kai ısrar etti: "Bunu düşündüm. Bu konuyu kapatmam gerekiyor. Tahren'den konseye bu kısmı anlatmamasını istedim ve Ölümsüz Mareşal Saadrin, onu çalınan Ölümsüz Kutsal gemiye çağırmadan önce bize ne olduğunu gerçekten bilmiyor ve umursamıyor."

Işık onu ciddiyetle değerlendirdi. Ne düşündüklerini anlamak zordu, her zaman kasıtlı olarak belirsiz bir ifade takınmışlardı. Zorlu ahlaki sorunları yargılamak, varlık nedenlerinin bir parçasıydı

varlık nedenlerinin bir parçasıydı ve Kai şu anda şok fazla yargılama yapıldığını hissediyordu. Işık sonunda şöyle dedi: "O zaman neden bana anlattın?"

"Sana yalan söyleyemem." Kai nefesini bıraktı. Düzeltme yaptı, "Söyleyebilirim, ama istemiyorum."

Işık, onaylayarak başını eğdi. "O zaman bu bilgiyle ne yapmamı istiyorsun?"

Bu soruyu cevaplamak daha kolaydı. "Eğer beni tekrar öldürürse, ne olduğunu bileceksin. Ve uygun gördüğün şekilde hareket edeceksin."

"Anlıyorum." Işık bunu sindirdi. Sessizlik daha az gerginleşti, ama şok da değil. "Peki ya o beni öldürürse?"

Bu tamamen farklı bir durumdu. "O zaman Enalin konsensüsüne kafasını bir çanta içinde götürürüm."

"Öyle yaparsın." Işık'ın bakışları ironikti, ama Kai artık anladıklarını düşündü. "Ve ben senin için aynısını yapmamalı mıyım?"

Bu kolaydı. "Adalet inanıyorsun ama bir can karşılığında bir can almayacaksın."

Işık biraz iç geçirdi ve arkasına yaslandı. "Peki ya bu yorumcu Arnsterath? O gerçekten bir iblis miydi, senin soyundan biri mi?"

"Bir bakıma." Kai bakışlarını masaya indirdi. Bu kısım hâlâ konuşması zordu. "O, Kanavesi Saredi'den Arn-Nefa'ydı."

Işık uzun bir süre düşündü. "Kendi halkından biri mi? Böyle birinin hala ölümlü dünyada yaşadığını bilmiyor muydun?"

"Hayır, hiç bilmiyordum." Kai, fincanındaki tortuyu karıştırdı. "Cageling Mahkemesi'nden serbest bırakılan diğer iblislerin bazılarının, yeraltına dönmek için yeterince uzun süre hayatta kaldığını biliyorum. O onlardan biri değildi. Vazgeçtiğini ve insan bedeninden ayrıldığını sanıyordum. O..." Durup, suçluluk ve öfke dolu bir yumruğunu yutmak zorunda kaldı. "Bana, bir daha asla başka bir insan bedeni aramayacağını ima etti."

Işık'ın bakışları, o günün olaylarını hatırlamaya çalışır gibi uzaklara daldı. "O zamandan beri görüşleri radikal bir şekilde değişmiş görünüyor. Komploya katılarak, bir kişiyi, hatta bir yorumcuyu bile, familiar olarak boyun eğdirerek suç işledi. Kai-Enna olduğunda

Kai-Enna olduğunda, kendinden farklı olanlara karşı empati eksikliği var gibi görünüyor muydu?"

Kai, kanepenin platformundaki oyulmuş ahşabı, yalıçapkını kanadının çizgisini izleyerek baktı. "Sanmıyorum." Yıllar önce ikisi de Saredi iken, Arnsterath'ın karakterini hiç anlamamış mıydı?

Işık her iki bardağı da yeniden doldurdu. "Onu bulup konseyin adaletine teslim etmek mi istersin, yoksa yardımını kabul edip etmeyeceğini görmek için mi bulmak istersin?"

"Yardımımı kabul etmek mi?" Kai, Ziede'nin bu konuda ne diyeceğini biliyordu ve o haklıydı. "Arnsterath, Arn-Nefa iken beni terk etti." Bunu yüksek sesle söylemek, beklenmedik bir şekilde taze bir yarayı deşti. Saredi'nin, dūřmandan zorla bir konak aldığından dolayı onu reddedeceğini hiç bilmiyordu. Arn-Nefa ve diğer iblisler geriye kalan tek şeydi ve onu reddetmişlerdi, bu yüzden Enna'nın ailesiyle daha iyi bir sonuca varacağına inanmamak zordu.

"Öyle yaptı," dedi Işık, onu çok iyi tanıyan bakışlarla izleyerek. "Sen daha çocuk sayılırdın."

Kai neredeyse burnunu çekecekti. "Biz öyle hatırlamıyoruz."

"O zaman gençtin," diye kabul etti Işık. "Bashasa'nın seni sömürecek mi, öldürecek mi yoksa öldürölmene izin verecek mi bilmiyordu."

"Bana onunla gelmemi istemedi." Kai bu kısmı daha önce hiç yüksek sesle söylememişti. Ona hiç řans vermemişti. "Sanki ben..." *Bir lejyoner, bir yorumcu, bir hiyerarşı gibi hayatımı emmeye çalıştı. Bir dūřman.* Işık, "O da senin kadar yaralı ve morali bozuktu. Tüm kalbi ve zihniyle hareket etmiyordu. Hepimiz bu tür şeylere farklı şekillerde tepki verimiz.

farklı şekilde tepki verimiz. Bazılarımız sınanır, bazılarımız ise başarısız olur."

Başka birinden gelseydi, bu konuşma dikenler ve acı bir kızgınlıkla dolu olurdu, ama Kai, Işık'ın kendi sınavlarında başarısız olmamak için mücadele ettiğini görmüştü. Enalin'in seçilmiş liderlerinin çoğu Hiyerarşiler tarafından idam edildiğinden, Enalin, Nibet ve kuzeydoğudaki kalanları savaşa götüren Işık olmuştu. Ancak Işık'ın varlığının asıl amacı her zaman adalet ve uzlaşma olmuştu. Kai, savaştan sonra Hiyerarşilerin geride bıraktığı yıkımın

Kai, "Sence ona şüpheye yer bırakmamalı mıyım?" dedi.

"O zaman değil," dedi Işık. "O seni reddetti, ona hiçbir şey borçlu değildin."

"Peki ya şimdi?"

Işık, açık el hareketi yaptı. "Bu, sana düşman olarak gelip gelmeyeceğine bağlı. Gelmezse, birbirimize canlı varlıklar olarak ne borçlu olduğumuzu kendine sormalısın."

Kai gözlerini ovuşturdu ve "*Bunu yapmak istemiyorum, her şeyin basit olmasını istiyorum*" demedi. Hiçbir şey basit değildi. "Senin sorularını cevapladım, şimdi sen de benim keşif gezisiyle ilgili sorularımı cevaplayacak mısın?"

Işık'ın ifadesi düşünceli hale geldi. "Gerisini diğerleri gelene kadar söylemeyeceğim, ama elçinin toplantı çağrısı yapmasının nedeni, keşif ekibinin Sun-Ar'da araştırdığı terk edilmiş konutlardan birinde bulunan özel bir eserdi. Bu, bir Hiyerarşinin temsilcisinin rozetiydi."

Kai'nin sırtında tüyler ürperdi. Işık onun ifadesini okudu ve "Bu rahatsız edici, ama savaştan çok önce, Hiyerarşilerin istilası için yeniden kullanılmış eski bir sembol olabilir. Nibet'ten, birleşmeden önceki eski Enalin kabilelerinden, zamanla anlamı değişen birçok sembol var. Ama emin olmalıyız." dedi.

Kai gerginliğini bastırdı. "Şimdi Dahin ile konuşur musun? O bir süredir bu konu üzerinde çalışıyor."

Dahin odaya girdi ve aniden durdu. "Vay, değişmişsin," dedi, ellerini beline koyarak. "Bu biraz tek taraflı görünüyor, bir çocukla bilimsel bir savaşa girmek."

"Ne yazık ki sen değişmemişsin." Tescai-lin'in ifadesi soğuktu. "Ve sadece bir Kutsanmış, akademik bir tartışmayı savaş olarak görebilir."

"Ah, buradasın." Dahin memnun oldu. "Hala orada olduğunu biliyordum."

Dahin, Tescai-lin'in önüne haritalarını ve kağıtlarını sererken, Kai, Reanis'in kendisini misafir odasına götürmesine izin verdi, böylece

sıcak su, mahremiyet, sabun ve kokulu yağ gibi lükslere sahip bir banyodan yararlanabilsin. Ziede'nin kalp incisinden, diğerlerinin yeni geldiğini, Tahren'in yükseliş salını dikkatlice, şu anda nadasta olan bir mutfak bahçesindeki küçük bir alana indirdiğini biliyordu. Kai, Ziede'ye, *Dahin'in araştırma için buraya geldiği konusunda yalan söylediğini düşündüğünü* söyledi.

Ben de öyle düşündüm, diye cevapladı kadın, o bizim "Ama buraya gelmeden önce bu kavgayı başlatmanın bir anlamı yoktu."

Kai aynı fikirdeydi, ama Dahin'in neyin peşinde olduğunu bilmek istiyordu. Ve neden onlara söyleyemediğini. Ama Dahin yıllardır böyleydi. Kai bunun yüzünden sinirlenmemeliydi. Sinirlenmişti, ama sinirlenmemeliydi.

Kai banyodan çıktığında diğerleri misafir odalarına götürülmüştü ve dış odada aceleyle hazırlanmış çantalarından birini buldu. Çantayı karıştırırken, sade kahverengi bir çift tayt buldu, ama tek temiz gömlek ve etek koyu maviydi ve bunların altına sıkıştırılmış ceketin kenarları ve manşetleri boyunca soluk gümüş rengi nakışlarla süslenmiş siyah brokar kumaştan yapılmıştı. Cebinde, Kai'nin gözlerini gizleyecek kadar ince ve yarı saydam bir siyah peçe vardı. Bashasa'nın ona verdiğini biliyordu, ama ne zaman verdiğini hatırlayamıyordu. Bashasa, Kai'nin ihtiyacı olduğunda bir şeyleri ortaya çıkarma alışkanlığı vardı, sanki o şeyleri tesadüfen yanında taşıyormuş gibi. Kai, Bashasa'nın moda olduğu yerlerde bile hiç peçe takmamış olmasına rağmen, bu peçenin sonunda ona tüm bu sıradan hediyelerin bir noktada özenle seçildiğini fark ettirdiğini düşündü.

Bu kıyafet daha çok Benais-arik'in sarayındaki resmi etkinlikler için uygundu, ama ağır kumaşlar sağlam ve dayanıklıydı ve Belith'in serin akşam havasında rahat hissettirecekti. Ve bu şehirde yapacakları her şey artık Tescai-lin'in onayıyla olacaktı, bu yüzden artık gizlenmenin bir anlamı yoktu. Peçeyi ceketinin cebine koydu.

Diğerleri içeri girdiğinde Kai, resepsiyon odasında dolma zeytin yiyordu. Burası, daha samimi misafirler için tasarlanmış, daha az zorlu mobilyaların bulunduğu bir alandı ve bu misafirler, gayri resmi davranışları bir hakaret olarak görmezlerdi. Öğleden sonra akşam yaklaşırken hava serinlemeye başlamıştı ve

sıcaklık için yuvarlak metal ızgaralar yakılmıştı. İki Kapı Bekçisi, küçük masalara daha fazla tabak, sürahi ve bardak koydu. "Gördün mü," dedi Tahren, Sanja'ya. "Boğulmadı."

Tescal-lin içeri girdi ve Dahin, "Ama sen de kabul edersin ki..." dedi.

Tescal-lin, "Ailenle selamlaşırken konuşmayı kes" dedi.

Tescal-lin ile tanıştırdıktan sonra Sanja, Kai'nin yanına çekildi ve onun yanındaki kanepeye oturdu. Diğerleri selamlaşırken, fısıldayarak, "Onlarla ilk tanıştığında çocuk muydular? Çünkü hikayelerden anladığım kadarıyla çok daha büyük olduklarını sanıyordum," dedi.

"Hayır, yetişkinlerdi." Ona doldurulmuş zeytin uzattı ve duvara asılı keskin uçlu mızraklara başını salladı. "Onlar bu tür silahlarla savaşırlardı."

Sanja mızraklara baktı. "Şimdi neyle savaşacaklar?" "Beyinleriyle.

O konuda da iyiler."

Dahin, Tescal-lin'in Ziede ve Tahren'in hayatta kalmasına duyduğu rahatlamaı ifade etmesini bekledikten sonra, "Evet, Nient-arik'in, kendileri kadar yeteneksiz ve kötü niyetli Ölümsüz Kutsanmışlara güvenmiş olması hepimiz için büyük şans, ama Rising World konseyinin yanıtından önce buraya ulaşmak için acele ettik ve şu anda bizden birkaç gün geride olamazlar. Yani..."

"Hierarch sembolleri olan eserler buldular," dedi Kai, çünkü gecikmek anlamsızdı. "Hierarch yorumcusu rozeti de dahil."

Ziede bir an için şaşırdı. "O kadar mı kötü?" Yastıklara yaslanarak Kai'ye sessizce, "*Nedense hepsinin abartılı, bir hata olduğunu düşünmüştüm*," dedi. Tahren, kendi ifadesi de sert bir şekilde, onun dizini sıktı.

Kai de aynı şekilde cevap verdi, *Ben de öyle düşünmüştüm*. Tahren sordu, "Sun-Ar'ın neresinde buldular?"

"Bilim adamlarının mevsimsel toplanma noktası olduğunu düşündükleri yerin kuzeybatısında olduğu söylendi," dedi Tescal-lin. "Haritada yeri gösterilmedi."

"Kuzeybatı." Tahren bunu düşündü, bakışları Dahin'in haritasını yaymak için bazı tabakları yere koyduğu yere kaydı. "

Sanırım onun kaç yıllık olduğunu anlayamadılar, yoksa burada bu konuşmayı yapmıyor olurduk."

"Öyle," diye itiraf etti Tescai-lin.

Tenes öne doğru eğildi ve işaret diliyle, *Bilge Lider, özür dilerim ama bana öğretilenlerin çoğunu unuttum. Hierarchs yorumcuları mı yarattı?*

Kai'nin hafızasında bir anı canlandı, Sana-sarcofa'da bir nehir yolunun kenarında kamp kurmuş, Amabel'in küçük kardeşini izliyordu — o kadar uzun zaman önceydi ki adı aklından çıkmıştı — Tescai-lin'e Cadı Dili öğretiyordu. Onların çok daha büyük ellerinin parmaklarını hareket ettirerek sembollerini nasıl şekillendireceklerini gösteriyordu.

Tescai-lin cevapladı: "Onlar yarattı. En azından, bunu söyleyen yorumcular öyle olduğuna inanıyordu."

Dahin haritadan başını kaldırdı ve ekledi, "Onları Kuyu'nun ham gücünü kontrol etmek için yarattılar." Sanja konuşmak için nefes aldı ve devam etti, "Sormadan önce söyleyeyim, yorumcular Hiyerarşileri öldürmediler çünkü Hiyerarşi olmak için Kuyu'nun derinliklerinde yıkanıp şekillendirilmeleri gerekiyordu. Onlar Kuyu'nun gücüne karşı dayanıklıydılar."

Kai, "Ama keskin bıçaklara karşı değil. Ya da aceleniz yoksa, kör bıçaklara karşı da değil." dedi.

"Bu yüzden hepimiz hala hayattayız," diye bitirdi Ziede.

Tahren'in kaşları çatıldı. Konuyu tekrar ana noktaya getirerek, "Bu rozet, savaştan sonra uzak güneye kaçan kurtulanlar tarafından bırakılmış olabilir" dedi.

"Evet, Hierarchs'ın Kuyusu'nun bulunduğu yere kaçtılar," dedi Dahin keskin bir şekilde.

Tahren'in biraz sinirlenmesi belli oldu. "Buna itiraz etmiyorum. Ama bir mücevherin başka bir yere gitmesinin, başka bir istilanın yaklaştığını kanıtlamayan birçok yolu var."

Tescai-lin tartışma başlamadan araya girdi ve konuşma hızla ayrıntılara saplandı. Tenes, kaşlarını çatarak dikkatle takip etti, ama Kai zihninde çoğunu çoktan düşünmüştü.

Ziede, incisi aracılığıyla, *Expositors, bunca zamandır Kuyu ile mi uğraşıyordunuz? Elbette bunu şimdiye kadar bilirdik, elbette Rising World'ün bir yerinde güçlerini kullanarak saldırırlardı.*" dedi.

Biliyorum, diye düşündü Kai. Ve ekledi: *"Ve onlar birbirleriyle işbirliği yapma konusunda hiç iyi olmadılar, özellikle de üzerlerinde kırbaç tutan bir Hiyerarşi yoksa."*

Kai, yeni bir Hierarch'ın onları hizada tutmasına rağmen, Expositor'ların orada sakin bir şekilde oturup zamanın geçmesini beklediklerini hayal edemiyordu. Tabii ki, ilk seferinde yaptıkları da buydu, değil mi? Güçlerini yavaş yavaş artırdılar, önce hilelerle, sonra da güç kullanarak uzak güneydeki toprakları boyun eğdirdiler...

Sanja, bitişik avludan gelen bir bağırıyla dikkatinin dağılmasıyla yerinden kıpırdadı. Seslere bakılırsa, evin çocukları orada oynuyorlardı. "İstersen onlara katılabilirsin," dedi Kai sessizce. Sadece bir tane küçük siyah frenk üzümü keki almıştı, bu da limandaki aşçının dükkanında ne kadar çok yediğini gösteriyordu.

Ona şüpheyile baktı. "Beni terk etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," dedi Kai. Terk edilmenin gerçekten korkunç olacağı hiçbir yerde bu konuda endişeli görünmemişti. Bu, Kai'nin karakteri hakkındaki düşüncesini gösteriyordu, sadece burası ve Benais-arik'teki Nibet Evi gibi güvenli yerlerde terk edilme endişesi duyuyordu. "Tescai-lin'e terk ettiğim çocukları bırakmam, bu Enalin'de çok kaba bir davranış olarak kabul edilir."

Sanja ona sert bir bakış attı. Sonra kanepeden kalkıp, baharatlı lahana ve nohutla doldurulmuş kızarmış el böreklerini bir peçeteye toplayıp avluya çıktı.

"Ama nesne bulunduğundan beri bir şey olup olmadığını biliyor muyuz?" diye sordu Tahren. "Capstone'dan buraya kadar haber göndermek zorunda kaldılarsa, aylardır önce olmuş olmalı."

"Ondan çok daha yakın bir zamanda." Tescai-lin'in ifadesi biraz alaycıydı. "Highsun, Sun-Ar'a tekrar yolculuk yapma çabasına katıldığında, Ölümsüz Kutsanmış çapa taşlarını da getirdi."

Kai, "Ne yaptı?" dedi, ama Tahren ve Ziede'nin şaşkın haykırıışları onun sesini bastırdı. Dahin, sinirli bir şekilde elini sallayarak hepsini susturdu.

Kai, *onun şaşırmadığını* düşündü. Bundan bir şeyler sezmiş olmalıydı. Ama neden bundan bahsetmemişti?

Tescal-in devam etti, "Görünüşe göre, en azından bazı ölümlü bilginlere bunları kullanmayı öğretmiş. Ancartre'ye bu kadar çabuk mesaj gönderebilmelerinin sebebi bu."

Tenes öne doğru eğildi ve Cadı Diliyle, "*Çapa taşları nedir?*" diye işaret etti.

Ziede, dalgın bir şekilde ona şöyle cevap verdi: "Ölümsüz Kutsanmışların hızlı seyahat etmesini sağlarlar, tıpkı Saadrin'in gemiyle bize geldiği gibi. Ama daha taşınabilirler."

Çapa taşları, yükseliş sallarını ve Ölümsüz Kutsanmışların gemilerini çalıştırmak için kullanılan kuyu kaynakları gibi, Thosaren Kuyusu'na bağlıydı. Kendileri de taşınabilir kuyu kaynakları gibiydi ve Ölümsüz Kutsanmışlar bunları uzun ama sınırlı mesafelerde ulaşım için kullanabilirdi. Kullanılmadan önce önceden hazırlanmış yerlere yerleştirilmeleri gerekiyordu; Ilhanrun Highsun, keşif gezisinin güney kıtasını geçirdiği rota boyunca bunları yerleştirmiş olmalıydı. Kai, onun ölümlülere bunları nasıl kullandığını öğretmiş olduğunu bilmiyordu.

Tahren, "Thosaren'in Annesi" diye fısıldadı.

"Değil mi?" Dahin, ona bakarak, düşmanlığını bir an için unutmuş gibi, ona katıldı. "Ve sana mürted dediler."

"Bunu biliyor muydun?" Tahren, parmaklarını birbirine kenetleyerek Dahin'e döndü. Dahin ile normal sohbetler, onun hafife alacağı bir şey değildi. Kai, Ziede'nin nefesini tuttuğunun farkındaydı.

"Şüpheleniyordum." Dahin omuz silkti. "Konsey toplantısında kulak misafiri olduğum kadarıyla, çok uzak bir gruptan şaşırtıcı derecede hızlı bilgi alıyorlarmış gibi geliyordu."

"Evet, elbette," diye mırıldandı Tahren. "Highsun her zaman sürprizlerle doluydu," diye ekledi.

Neredeyse komikti. Patriarklar, Thosaren Kuyusu'nun sırlarını saklamak için o kadar çaba sarf etmişlerdi ki, Highsun ise bir grup ölümlü bilgeye, var olan en nadir ve en güçlü Kutsanmış cihazlardan birini vermişti. Kai, "Saadrin'in burada olmaması çok kötü," dedi.

Tescal-in şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?" Tahren dışında, Ölümsüz Kutsanmışlar, bunca yıl geçmesine rağmen Enalin tarafından pek hoş karşılanmıyordu.

Dahin güldü. "Biliyorum, ama... Bunu duyduğunda yüzünün alacağı hali bir görsen!"

Kai, hepsine bunu hayal etmeleri için bir dakika verdi. Atriyuma doğru baktı. Çocuklar kemerin yanındaki yere yerleşmişlerdi. Sanja, diğerleriyle birlikte küçük seramik figürlerle oynadıkları karmaşık bir oyuna dalmış görünüyordu. *Bu aynı şey değil*, diye hatırlattı kendine. *Biz aynı değiliz. Güneyden bir şey gelirse, bu sefer onunla yüzleşeceğiz.* "Keşif ekibi Kuyu hakkında ne biliyor?" dedi. Highsun onlara her şeyi olmasa da bir şeyler anlatmış olmalı.

Tahren'in sesi sert çıkmıştı. "Neden her şeyi anlatmasın ki? Bilgi paylaşmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Çok iyi olabilir." Tescai-lin başını sallayarak bunu kabul etti. "Tarih bilginleri olarak, çoğu ölümlüden daha fazla şey biliyorlar. Kuyunun varlığını ve başlangıçta Hiyerarşilerin gücünü nasıl beslediğini biliyorlar. Ama bildiğim kadarıyla, onun yok edildiğine inanıyorlar. İlk keşif ekibi Sun-Ar halkının katledildiğini keşfettiğinde, Hiyerarşilerin oradan mı yoksa daha güneyden mi geldiğini anlamak imkansızdı. Onları yönlendirecek Kuyu'nun izini bulamadılar. Kuyu, son Hiyerarşi öldürülmeden çok önce hareketsiz hale gelmişti ve onun yerini tespit etmenin bir yolu yoktu."

Tenes işaret dilinde, *"Yani bu bilginler dikkatli olmaları gerektiğini bilmiyorlar. Ölümsüz Kutsanmışlar onları uyarmadıysa tabii."* dedi.

"Elbette onları uyarmıştır," dedi Kai. Highsun, Hiyerarşilerin geride bıraktıkları her şeyin tehlikesini çoğu kişiden daha iyi anlamalıdır. *Öyle düşünürsün*, diye hatırlattı kendine. Kutsanmışlar, eylemlerinin sonuçlarını öngörme konusunda pek de iyi bilinmezlerdi.

"En kötüsü bu bile değil." Ziede'nin kaşları endişeyle çatıldı. "Eğer biri Kuyuyu bulmak isterse, keşif gezisine katılmak ya da onu oraya kadar takip etmek, bunu yapmak için mükemmel bir yol olurdu."

Dahin omuz silkti ve lahana turtası kalıntılarını karıştırdı. "Buna karşı tetikte olurlar. Ve açıklayıcılar, kim olduklarını uzun süre gizlemekte pek iyi değildirler."

Kai, *bunun mutlaka bir açıklayıcı olması gerekmediğini* düşündü. Her ülkede, her kültürde, doğru fırsat verildiğinde canavara dönüşebilecek insanlar vardı. Tek gereken, birinin Hiyerarşilerin Kuyusu hakkında doğru bilgiye rastlamasıydı. Dahin'in bu son derece geçerli endişeyi neden göz ardı etmek istediğini merak etti. Ziede'nin incisine bir mesaj gönderdi: *Dahin birdenbire çekingen mi görünüyor? Her zamankinden daha mı?*

Evet, öyle, diye yanıtladı Ziede, acı bir kabullenmeyle. Tahren kaşlarının arasında hafif bir endişe çizgisiyle kardeşini izledi.

Dahin haritasını geri aldı ve çantasına koydu. "Her neyse, iki keşif ekibinin de Kuyu'ya işaret eden bir şey bulamamasına şaşırmadım. Hiyerarşiler, dünyayı fethetmek için yola çıkmadan önce bile, Kuyu'yu ve vatanlarını gizli tutmaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı." Tescai-lin'in bakışlarıyla buluştu. "Yüz Koronel'in ışığı, buradaki, keşif ekibinin bulguları üzerinde çalışan bilim adamlarıyla konuşmam gerekiyor. Benais-arik resmi heyetini göndermeden önce. Senin izninle, belki yazılı olarak, bu gece oraya gidebilirim ve kimse rahatsız olmaz."

Kai inanamıyordu. Dahin, hepsini buraya kadar sürükledikten sonra, şimdi birdenbire tek başına devam etmek istiyordu.

Tescai-lin ona şüpheyile baktı. "Peki, ünlü tarih bilgini Dahin Stargard neden resmi heyette hoş karşılanmasın ki?"

Dahin iç geçirdi. "Bashat, koalisyon bir kez hayır demiş olsa da, hala imparator olmak istiyor, değil mi? Bunu çok fazla kişi biliyor ve bu, Yükselen Dünya'nın yıllardır karşılaştığı sorunlardan daha fazlasını yarattı. Ölümsüz Kutsanmışlar ile ittifak kuran Nient-arik fraksiyonu, yakalanan tek komplo olamaz. Kuyuyu bulup yok etmek için güvenilir biri olmalı. Ben kendime güveniyorum. Ve tabii ki sana. Ve onlara." Kafasını Kai ve diğerlerine doğru çevirdi.

"Bizi de dahil ettiğin için teşekkürler," diye mırıldandı Tahren ve Ziede ona dirsek attığında hafifçe inledi.

Tescai-lin, "Beni o şanlı listenin ikinci sırasına koyduğunuz için teşekkür ederim. Ve sabah..." dedi.

Onları ilk karşılayan Kapı Bekçisi Etem, aceleyle odaya girdi. Tescai-lin'in yanındaki kanepeye oturdular ve onlara fısıldayarak konuşmak için eğildiler.

Kai, Tescai-lin'in endişeyle keskinleşen ifadesini izledi ve kötü bir hisse kapıldı. Son dilim pastasını bitirdi ve ellerindeki kırıntıları silkeledi.

Tescal-lin bir soru sordu, fısıldanan cevaba başını salladı. Sonra şöyle dedi: "Keşif bulguları üzerinde çalışan bilim adamlarını denetleyen Şansölye Domtellan'dan bir elçi geldi. Rising World'den geldiğini iddia eden bir heyetin geldiğini, ancak durumlarının şüpheli olduğunu söylüyor. Onlara iki Ölümsüz Kutsanmış eşlik ediyor."

Dahin, sanki havası boşalmış gibi bir ses çıkardı. "Onlar." Alarm halinde ayağa fırladı. "Komplocular!"

Kai buna inanıp inanmadığından emin değildi, ama bunu öğrenmeleri gerekiyordu. Diğerleriyle birlikte ayağa kalktı. "Biri bize yolu gösterirse, salı alıp oraya çabucak varabiliriz," dedi.

"Etem size rehberlik edebilir," dedi Tescai-lin. "Ben de büyükelçinin muhafızlarıyla peşinden geleceğim." Kararlı bir şekilde eklediler, "Kim olursa olsun, kendilerini açıklayacaklardır."

Geçmiş: Prelüd

Cadı Kral'ın kökenleri hakkında çok az şey bilindiği söylenir, ama ben bunun daha çok *şu anda* çok az şey bilindiği anlamına geldiğini düşünüyorum. Savaş sırasında, koalisyon ve Enalin-Arike güçlerinin liderleri, dış muhafızlar ve öncü birlikler arasında, Cadı Kral'ın batıdaki kökenleri bir dereceye kadar herkesin malumu idi... İlk savaşı katılan cadıların çoğunun Cadı Diyarları'ndan kaçtığı ve Saredi dilini konuştuğu söyleniyordu... Doğuda, Saredi'ler Çim Kralları olarak adlandırılıyordu ve kimse bunun nedenini hatırlamıyor. Kesinlikle kendilerine verdikleri isim bu değildi...

—Şehirden İlk Tarihler Üzerine Yorumlar Seidel-arik

Kai'nin kesinlikle takdir ettiği bir ironi ile, toz cadılarının kampının nerede olduğunu bulanlar ölümlü öncülerin kendileriydi.

Kai, o gece geç saatlerde, karavanserayın ikinci katında, kendilerine ayırdıkları bir alanda onlarla buluştu. Haritaları açmak için birkaç masa bulmuşlardı ve bölgenin yeni haritasını odanın ortasındaki tahtaların üzerine sermişlerdi. Genç bir Arike kadını olan Manah, Kai'ye şöyle dedi "Bir kaynağın yakınında olmalılar ve tepelerde en az üç tane var, burada, burada ve burada." Haritada yerleri işaret etti. Yüzünde, gözünün köşesinden çenesine kadar uzanan bir yara izi vardı ve Benais-arik'teki Hierarch hapisanesinden serbest bırakıldıktan sonra orduya katılmıştı. "Sonra olası barınakları ve her birinin kampımızdan ne kadar uzakta olduğunu belirleyerek seçenekleri daraltırız."

Öncü birlikler, kervansarayın kulesini bir fener haline getirmeden haritaları okuyabilecek kadar lamba yakabilmek için pencereleri kapatmışlardı. Hepsi geçici masanın etrafında toplandılar,

Kai ile omuz omuza çarpmamaya dikkat ettiler, ama ona karşı aşırı bir korku da göstermediler.

"Bizden önce burada değillerdi, çünkü öncü birlik onların izini görmedi... ne kadar, yirmi yedi gün önce miydi?" diye sordu Nadoch. O daha yaşlıydı, Enalin'in koyu tenine sahipti ve saçları yüzünün etrafında sıkı örgüler halindeydi. Seidel-arik'in çiftçiler loncasına üyeydi ve bu yüzden şehir dışındaki bir esir kampına düşmüştü. "Bu bölgenin tamamını iyice aradılar, burada saklanan başka kimse olmadığından emin olmak için."

Diğerleri zamanlamayla ilgili olarak onaylayan mırıldanmalar duyuldu. "Ondan sonra buraya taşınmış olmalılar," arkadan biri dedi. "Bizden önce gelmiş olsalardı, kervansarayın kontrolünü ele geçirirlerdi ve biz de prens veliahtlarına buranın kamp kurmak için iyi bir yer olduğunu söylemezdik."

"Bence bizim büyük gruplarımızdan birini takip ettiler, belki de Prens varisi Asara'nın kadrosuyla Eski Desrona'dan mültecileri almaya gittiği zamanki grubu. Orası kuzey ticaret yollarına yakın," dedi Nadoch ve Manah sertçe başını salladı. Kai de aynı fikirdeydi, bu Lahshar'ın çobanlarının o bölgede gördükleri ve duyduklarıyla uyuşuyordu. "O zaman Asara'nın grubunun ordunun geri kalanıyla buluştuğunu görmüş olmalılar."

"Cadılar, yakınlarda başka cadılar olduğunu bilir mi?" diye sordu başka bir öncü. "Amabel ve tüm ailesinin bizimle olduğunu bilirler miydi? O zaman Asara'nın yanında hiç cadı yoktu."

"Bazıları bilir." Kai, sınır bölgelerindeki bazı cadıların arkadaşlarının ne kadar yakın ve hangi yönde olduklarını bilebildiğini görmüştü, ama bu evrensel bir yetenek gibi görünmüyordu. "Ama toz cadılarının Ziede'nin rüzgâr şeytanlarını hissedebildiğini biliyoruz, bu yüzden Bashasa'nın ordusunda en az bir güçlü cadı olduğunu bilirlerdi."

Daha fazla onaylayan mırıldanmalar duyuldu ve arkadan biri, Tapınak Salonlarının Felaketi'ne karşı koymaya çalışan herkesin kalbinde ölüm işareti olduğunu fısıldadı. Kai gülümsemesini sakladı. Yanılmıyorlardı.

Manah, haritada bir rota çizdi, sanki onu hafızasına kazımak istercesine. "Ondan önce, erzak çalmak umuduyla Asara'yı takip ediyor olabilirler."

"Orduyu gördükten sonra, muhtemelen bizim nereye gittiğimizi görünce bu yoldan kesip buraya yerleşmişlerdir." Nadoch nasırlı parmağıyla yolu çizdi. "Ben olsam buradaki baharda, barınak ve hayvanları için yeterli ot bulunan burayı seçerdim."

Manah somurtkan bir şekilde ekledi, "Zamanını bekliyorlar."

"Bu onların hatasıydı," dedi Kai, zihninde bu bölgeye en iyi nasıl yaklaşabileceklerini düşünürken. "Onların en çok gece aktif olduklarına katılıyor musun?" En azından onun bildiği kadarıyla, saldırı şekilleri bunu gösteriyordu.

Öncülerin hepsi başlarını salladı ve Nadoch, "Eğer normalde karavanları avlıyorlarsa, bu mantıklı," dedi.

"Sence Amabel gibi cadılarımızı mı istiyorlardı?" diye sordu Manah, keskin kaşlarını çatarak. "Bu yüzden mi bize saldırdılar?"

"Öyle düşünüyorum," dedi Kai. "Kampı bulduğumuzda öğreneceğiz."

"Ser' bizim Cadılarımız," arkadan başka bir ses yorumladı. "Atta dur eller."

"Onların bizim Cadılarımız olduğunu, ellerini çekmelerini söylüyor," diye tercüme etti Manah.

Kai ve Ziede o sabah iki öncü ile yola çıktılar, Kai'nin kadrosundan Tahren, Nirana ve Telare yedek olarak ekstra atlarla onları takip ettiler. Ziede, kendini ve öncüleri bir kimera ile gizleyebilirdi, bu bir illüzyondu ve onları çevrelerine uyum sağlamaları için değiştiriyordu. Kai, onlar yeterince uzaklaşana kadar bekleyecek, sonra Ziede'nin grubunun biraz gerisinde takip edecek ve fark edilmediklerinden emin olmak için onları izleyecekti. Kai, bundan çok daha kötü bölgelerde keşif görevlisi olarak çalışmış olduğu için kimereye ihtiyaç duymuyordu. Yürüyerek yavaşça ilerlemeleri gerekecekti ve kampın bulunduğu tepelere ulaşmaları muhtemelen öğlene kadar sürecekti. Tahren ve askerler Kai'nin biraz gerisinde kalacak ve esirleri görürlerse hemen yetişeceklerdi.

Bashasa, cadıları kaçıran kişileri aramak için bir cadı gönderme fikrinden hoşlanmamıştı, ancak başka bir seçenek olmadığına ve Ziede'nin kesinlikle gönderebilecekleri en

en güçlü Cadı olduğunu kabul etmişti. "Toz cadıları birilerini zorla tutuyorsa, onları kurtarmalıyız. Bu, bize katılmak isteyebilecek diğer Cadılarla iletişime geçmemizi sağlarsa daha da iyi olur," demişti.

Kai, yolculuğun ilk bölümünde Tahren ve askerlerle birlikte, kampı gözetleyen toz cadılarının dikkatini dağıtmak için eski ticaret yolunu bir süre takip etti. Ziede'nin grubu çoktan çalılıklara girmiş ve yoluna devam ediyordu.

Gökyüzü yüksek, açık gri bulutlarla kaplıydı ve rüzgârda hafif bir nem vardı, sanki güneyde bir yerde yağmur yağmış gibi. Hepsi hasır güneş şapkaları takıyordu ve Kai paltosunu çıkarmış, eyerin üzerine asmıştı. Uzaktan onu tanıyacak casus toz cadıları olup olmadığını bilmiyordu, ama şimdilik olabildiğince sıradan görünmeye çalışıyordu.

Sanki önlerinde uzun bir yolculuk varmış ve atlarını zorlamaya gerek yokmuş gibi, yavaşça ilerliyorlardı. Yol, kervansarayın otlaklarından uzaklaşarak, çalılarla kaplı tepelerin arasından kıvrılıyordu. "Dahin seninle konuştuğunu söyledi," dedi Tahren aniden.

"Konuştum." Kai, Dahin'in kendisine güvenerek söylediği şeyleri paylaşmak istemediği için tereddüt etti. "Aileler hakkında konuştuk."

"Aileler, ihanet ve güvenin yok olması," diye ekledi Tahren alaycı bir şekilde.

Kai burnunu çektirdi. Demek Tahren, Dahin'in ne söylediğini öğrenmeye çalışmıyordu, zaten biliyordu. "Üzgün değilmiş gibi davranmakta çok başarılı."

"Öyle. Bu bir aile özelliği." Nefesini bıraktı. "Bence eskisinden daha iyi. Rehine Mahkemelerinde, Bashasa'nın halkı bize karşı temkinliydi. Burada ise o sadece başka bir..." Bir kelime seçmekte tereddüt ediyor gibiydi.

"Çok konuşan pis bir çocuk," diye tamamladı Kai.

Tahren'in dudakları gülümsemeyle seğirdi. "Evet. Tedarik treninde yardım ediyor, tamirat yapıyor. Zekası ve elleriyle her zaman becerikli olmuştur." Tereddüt etti. "Cihazlar yapmak için çalışan Küçük Kutsanmışlar var, siz onlara öyle dersiniz. Thosaren Kuyusu'nun gücünü kullanarak görevleri yerine getiren nesneler veya aletler."

"Yükseliş sallar gibi," dedi Kai, sesinin çok kuru çıkmasına izin vermeden. Karanlık gökyüzünden neredeyse sessizce gelip, Hierarchs için yukarıdan

yukarıdan ölüm yağdıran şeyler.

"Evet, öyle. Dahin her zaman onlarla uğraşmak, yeni şeyler yapmak, işlevlerini daha yararlı ve kullanışlı hale getirmek istemişti. Ölümlülerin topraklarına, orada olanlara ilgi duyuyordu. Daha geniş dünyanın hikayelerini ve tarihini yazmaya ilgi duyuyordu." Tahren bir anıyı hatırlayarak dudaklarını inceltmişti. "Ama ailemiz buna izin vermedi. Bunun bize yakışmadığını düşünüyorlardı."

Kai, Ölümsüz Kutsanmışların hayatının nasıl olduğunu hiç bilmiyordu ve hala bilmek istediğinden emin değildi. "Kutsanmış Toprakları terk etmenin tek nedeni o mu?" diye sordu. Sonra bunun aptalca bir soru olduğunu düşündü. Sanki kardeşini Hiyerarşilerin Kuyusu'na korkunç bir kölelikten kurtarmak, ayrılmak için yeterince iyi bir neden değilmiş gibi.

Tahren, sorunun kabalığını umursamıyor gibiydi. "Evet. O olmasaydı, hepinizle savaşıyor olabilirdim," diye itiraf etti. "Aksi takdirde, yaşam tarzımızın ikiyüzlülüğüyle yüzleşmeye kendimi zorlayabileceğimi sanmıyorum."

Bu, Kai'nin beklediğinden daha dürüst bir cevaptı. "Eğer bu seni kişisel olarak incitmeseydi."

"Doğru. Kalbinde, düşünce tarzının, kendi üstünlüğüne olan inancının temellerinin taş değil saman olduğunu her zaman biliyor olsan bile, bunun bu kadar çabuk çökmesi yine de şok edici." Tahren'in sesi pişmanlık doluydu.

Kai, askerlerin dinlediğini hissetti ve onların cevaplanmasını isteyebileceğini düşündüğü soruyu sordu. "Kutsanmışların Hiyerarşilerle savaşıması gerektiğini düşündün."

"Öyle olması gerektiğini biliyorum." Tahren'in kabullenmesi eski ve yıpranmış gibiydi, sanki uzun zamandır onun arkadaşymış gibi. "Ama Patrikler korkaklıklarında ikna ediciydiler."

Bir süre at sürdüler ve Kai, yüksekte rüzgarda tembelce dönen siyah leş kuşlarını izledi. "Daha önce ölümlülerle yaşamış mıydın? Onların nasıl olduklarını biliyor muydun?" Kai neredeyse *"bizim nasıl olduğumuzu"* diyecekti. Bu dünyaya geldiğinden, yeraltından çıktığından beri ölümlülerle yaşamıştı. Öyle olmamış olsaydı nasıl olurdu, hayal edebileceğinden emin değildi. Ayrıca, Kutsal Toprakların nasıl olduğuna dair vizyonunun en iyi ihtimalle belirsiz olduğunu fark etti.

"Hayır, hiç yaşamadım. Hiyerarşiden önce sadece Küçük Kutsanmışlar ölümlülerle ticaret yapardı ve onların sayısı da fazla değildi. Bizim yolumuz her zaman onları uzak tutmaya çalışmaktı." Tahren'in gülümsemesi küçüktü ve hiç de ironik değildi. "Bu ilginç bir öğrenme deneyimi oldu."

"Uh-huh. İlginç." Sonra Kai, Tahren'in hangi deneyimi kastettiğini anladı. "Ziede ile tanışmak gibi."

Tahren ona kaşlarını kaldırdı, sonra pişmanlık dolu bir ifadeyle başka yere baktı. "Keşke beni ilginç bulsaydı."

Kai gülmek zorunda kaldı. "Senden hoşlanmasaydı, bunu bilirdin."

Tahren ona dikkatle baktı. "Benim hakkımda konuştu mu?" Kai şaşkın bir şekilde ona baktı. Tahren utangaç bir şekilde başını salladı ve "Yanlış yaptım. Sormamalıydım." dedi.

"Sen...?" Kai başladı, sonra tekrar düşündü. "Gerçekten bilmiyor musun..."

Önde, Telare aniden, "Dördüncü Prens, zamanı geldi," dedi.

Ziede ile birlikte önden giden öncü birliklerden biri olan Kitar, çalılıklardan çıktı. Kai dizginleri çekti ve atından indi, paltosunu da yanına aldı. Kitar dizginleri aldı ve Kai çalılıkların arasına girerken ata bindi.

Kai, Ziede'nin toz cadılarının kampının üzerindeki bir kaya çıkıntısının gölgesinde beklediği yere sürünerek ulaştığında güneş tepedeydi. Öncü askerlerinden biri Tahren ve askerleri almaya gitmişti, diğeri ise onun hemen altındaki kayanın içine saklanmıştı. Ziede rüzgâr şeytanlarını kullanamadığı ve kimera büyüğü etkisini yitirdiği için, arkadan yaklaşan bir şey olup olmadığını kontrol etmek için Manah nöbet tutuyordu. Tozlu kayaya o kadar hareketsizce yapışmıştı ki Kai onu neredeyse görmemişti. Diğer öncü Kitar, sırtın altındaki çalılıklara geri dönmüş, Tahren ve diğeri geldiğinde atları saklayacak uygun bir yer arıyordu.

Doğrudan güneş ışığı sıcaktı ama gölgede taş, Kai'nin giysilerinin içinden bile soğuk ve nemliydi. Ziede'ye kurutulmuş meyve, yassı ekmek ve bir matara su içeren bir çanta uzattı, bir tane de Manah'a verdi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Ziede. "Bir süre önce bitmişti. Bu kadar yavaş hareket etmek çok rahatsız edici."

"Öyle." Kai kampı gözlerini kısarak baktı. Kamp, kavisli kayalık sırtın koruduğu ve birkaç çalılık ağacın gölgesinde kalan, çanak şeklindeki bir çukurda dağınık halde duran yıpranmış çadırlardan oluşuyordu. Binicilik hayvanları, konumlarını ele veren küçük kaynağın yanında daha fazla ot ve ağaç bulunan tepenin biraz daha aşağısında ahırda tutuluyordu. Bazı toz cadıları gölgeli çadırların önünde oturuyordu, ama çoğu içeride olmalıydı. Etrafta dolaşan, nöbet tutanların davranışları düzensizdi, bu da öncülerin inandığı, grubun gündüzleri uyuduğu ve geceleri en aktif olduğu düşüncesiyle uyuşuyordu. Muhtemelen mükemmel bir gece görüşüne sahiptiler, Kai'nin Enna'nın bedeniyle kaybettiği bir şey.

Uyanık görünen diğer tek kişiler, budaklı bir ağacın gölgesinde ve açık bir barakada oturan beş kişilik küçük bir gruptu. Toz cadıları gibi tozlu Arike tarzı seyahat kıyafetleri giyiyorlardı, ancak peçeleri yoktu. İkisi çocuk olacak kadar küçüktü. Biri yan yatmış, uyuyor ya da hastaydı, diğerleri birbirine sokulmuştu. Kai, Ziede'ye "Bunlar esirler mi?" diye sordu.

Ziede su matarasını kapattı ve "Evet, sanırım onlar ölümlü rehineler. Muhtemelen esir aldıkları cadılar o çadırda." dedi. Kampın ortasında, gölge veren bir ağaç olmayan, daha dezavantajlı bir konumdaki çadırı işaret etti. "Toz cadıları onu gözetliyor ve ölümlüler de sık sık ona bakıyor. Ayrıca Nightjar'ın bir kez içeri girip çıktığını gördüm. Bence - ve bu daha da riskli bir tahmin - Doyen o çadırda." Kampın kenarında, ağaçların altında bulunan bir çadırı işaret etti. Diğerlerinden daha büyüktü ve birkaç toz cadısı çadırın dışında oturuyordu. "Tabii ki yanılıyor olabilirim ve durum tam tersi de olabilir."

"Öyleyse, en azından hemen anlarım." Kai bu işi bitirmeye hazırdı. "Sen, Tahren ve askerler ölümlüleri dışarı çıkarın, ben de hapisane çadırındaki kişiyi yakalayayım."

Ziede eleştirel bir nefes aldı. "Onların ortasına doğru yürüyeceksin, değil mi?"

"Koşmak için hava çok sıcak." Kai geriye doğru kıvrılarak, Tahren ve diğerlerinin beklediği yerin hemen altındaki çıkıntıya indi.

"Yalnız gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Manah, kaşlarını çatarak yara izini gerdi.

"Öyle istiyor." Tahren gerçekçi bir tavırla konuştu. Telare ve Nirana birbirlerine alaycı bir bakış attılar.

"Biz de seninle geleceğiz, arkanı kollayacağız," diye ekledi Leshan, Ziede'nin diğer öncüsü. O, bir kaya kadar kompakt ve güçlü, tıknaz bir Arike'ydi. "Sen Prens'in..." diye başladı, ama sözünü bitirmedi.

Kai kaşlarını kaldırdı. "Ben veliaht prensin neyim?"

Manah, Leshan'ın omzuna hafifçe tekme atabilmek için pozisyonunu değiştirdi ve Leshan cevap vermekten kaçındı.

Kai durumu netleştirmek için, "Eğer sizden birini öldürürlerse, hepsini öldürürüm ve Bashasa benden hayal kırıklığına uğrar," dedi. Kimse Bashasa'yı hayal kırıklığına uğratmak istemezdi, çünkü o bu konuda çok nazikti.

Ziede kayalık yarıktaki kayboldu ve "Herkes benim dediklerimi yapacak. Manah ve Leshan'ın beklemesi gerekiyor, böylece tutsakları dışarı çıkardığımızda onlara yardım edebilecekler. Kai, pozisyonumuza geçtiğimizde sana işaret vereceğim" dedi.

Öncü birlikler tekrar tartışmadı ve Kai, çim kümelerini ve toprağı tutunmak için kullanarak, çakıl taşlarıyla kaplı yamaçtan sessizce aşağı indi. Görünmez hale geldiğinde, kemerinden küçük bir bıçak çıkardı. Kayaya yaslandı, gömleğini yukarı çekti ve kendini bıçakladı. Acı onu ikiye katladı. Başını dönüyordu ve vücudunu titreme sarmıştı; özellikle kötü bir noktaya batırılmış olmalıydı. Tozlu, güneşin ısıttığı taşın altına yaslandı ve ısının onu canlandırmasına izin verdi.

Bıçaklamak, kayaların ve çimlerin arasında yetişen dikenli bitkilerin arasında yuvarlanmaktan daha iyiydi; kadrosuyla dışarıdayken acil bir durumda bunu bir kez yapmak zorunda kalmıştı. Ama bu asla kolay olmayacaktı. Kolay olmaması, niyetini güçlendiriyordu.

Ziede ve Tahren, ve muhtemelen Dahin de - Kai onunla bu konuyu hiç konuşmamış olsa da - onun gücünü nereden aldığını biliyorlardı; ölümlüler bilmiyordu ve Amabel'in ailesi sormak için fazla nazikti. İnsanlar biliyor olsa bile, o bunu onların önünde yapmak istemiyordu. Bu tuhaf bir şekilde kişisel bir şey gibi geliyordu ve ayrıca bu görüntünün ne kadar rahatsız edici olduğunu da biliyordu. Acı, emdiği hayatları depoladığı yere toplandığında, Kai derin bir nefes aldı ve yokuş aşağı inmeye devam etti.

Toz cadılarının nöbetçilerinin nerede olduğunu biliyordu, Kitar daha önce onlara işaret etmişti ve konumlarından biri kampa girmek için mükemmel bir yeri.

Kaynak yakınındaki daha düz zeminde, uykulu binek hayvanları bağlıydı. Bunlar bir çeşit öküzdü: büyük, tıknaz gövdeli, omuzları tüylü, binmekten çok araba çekmek için daha uygun yaratıklar. Neyse ki Kai'nin varlığına yavaş tepki veriyor gibiydiler, vızıldayan sinekleri kuyruklarıyla kovuyorlardı. Peçeli nöbetçi, çimenli tepelerden sırtı doğru yaklaşanları gözetliyordu, arkasındaki kayalık yamaçtan bir saldırı beklemiyordu. Tüm vücudu çökmüş duruşu, somurtkan bir sıkıntıyı gösteriyordu.

Kai arkadan ona atladı ve onu bayılttıracak kadar canını aldı, sonra sessizce yere indirdi. En yakınındaki hayvan mööledi ve birkaç tanesi gergin bir şekilde hareket etti. Kai bir ağacın arkasına çömeldi ve bir süre sonra hayvanlar tekrar uykulu bir sessizliğe büründü.

Kai sinyali beklerken, Ziede ile sessiz bir iletişim kurma yoluna sahip olsalardı bunun daha kolay olacağını düşündü. Sonra yamacın ötesinde, rüzgârın yönü değişince kuru otlar ve yapraklar hışırdadı. Buz gibi sivri pençeleri olan hafif bir ağırlık sırtına kondu, sonra kayıp gitti.

Rüzgâr şeytanlarını hissedebilen toz cadıları, birinin yakınlarda olduğunu fark edeceklerdi; Kai'nin onların dikkatini çekme zamanı gelmişti.

Ayağa kalktı, hasır şapkasını bir kenara attı, saçındaki tokaları çıkarıp Talamines'in buklelerini serbest bıraktı. Buraya, kan lekeli ceketini giyerek gelmişti. Buraya neden geldiği konusunda herhangi bir karışıklık istemiyordu. Yolu takip ederek doğrudan kampa doğru yürüdü.

Çadırların dışında tembellik eden toz cadıları, rüzgârın ani değişimi ile uyanarak ayağa kalktılar. Bir ses alarm verdi ve hepsi Kai'ye döndüler.

Durmadı, konuşmadı. Bunun bir anlamı yoktu; buraya pazarlık ya da tartışma için gelmemişti. Ayaklarının altında bir toz bulutu yükseldi, toz boğazının arkasına batıyordu, o da ondan gücü çekip bir hareketle süpürdü. Nightjar, arkadaşlarına bu numarayı ona karşı denemenin faydasız olduğunu söylemiş miydi? Başka bir şey için kullanabilecekleri zamanı boşa harcamışlardı.

Ayağının altında bir çekiş hissetti, ardından dikenli bir asma bacağına dolanmış gibi keskin bir acı hissetti. Bu bir büyüydü; en yakın çadırın dışında, iki toz cadısı çömelmiş, çıplak toprağa bir desen çiziyorlardı. Kai, ceketinden uykuda olan bir niyeti çıkardı, hala iyileşmekte olan yarasının acısını ona aktardı ve onlara doğru fırlattı. Sonucu izlemeye tenezzül etmedi, çığlıklar ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Büyü etkisini yitirdi ve Kai yürümeye devam etti.

Diğer toz cadıları, büyü'nün başarısız olduğunu fark etmeden Kai'ye doğru koştular. Kai, günün geri kalanında yirmi adım mesafeye yaklaşan herkesin zihnini karıştıracak başka bir niyet fırlattı. Cadılar şaşkınlık içinde dağıldılar, bazıları yere düştü. Toz duvarlar halinde yükseldi; Kai'den çok, hala saldırmaya çalışan toz cadılarını engelledi. Biri omzuna bir büyü vurdu, o da onu koparıp, cildini yakmadan önce ona geri yöneltti.

Öfkeli bağırışlar ve acı dolu çığlıklar, kampın bir yerinde Ziede ve Tahren'in geldiğini haber verdi. Yukarı baktı ve Ziede'yi havada, iki çocuk büyüklüğündeki ölümlüleri kollarının altına sıkıştırmış olarak gördü. Daha fazla toz cadısı çığlık attı; muhtemelen Tahren ve kılıcıyla karşılaşmışlardı, çünkü Tahren diğer ölümlülerin kaçışını koruyordu.

Kargaşaya kapılan toz cadıları birbirlerine saldırmaya başladı. Kai hapisane çadırına ulaştığında, onu korumaya çalışan iki kişi akıllıca kaçtı. Kai çadırın kapısını açtı ve içeri girdi.

Ziede'nin tahmininin doğru olduğunu hemen anladı. Bir kova ve bir su sürahisi dışında neredeyse boştu. İki kişi ince bir palet üzerinde ellerleri bağlı olarak birbirine sokulmuştu. Arike kadınları gibi giyinmişlerdi, pantolonların üzerine uzun tunikler giymişlerdi, giysileri yırtık ve kirliydi. Birinin sıkı kıvrımlı koyu renk saçları bir eşarp ile sarılmıştı, diğerinin ise daha açık kahverengi saçları dalgalı bir şekilde sarkıyordu. Kahverengi tenleri ve hafif yuvarlak yüz hatları, batıdan, sınır bölgelerinden kıyıya kadar herhangi bir yerden olabileceklerini gösteriyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış ve şok olmuş bir şekilde ona baktılar. Biri Kai'nin anlamadığı bir kelime fısıldadı.

Diz çöktü, ellerini bağlayan iplere birer elini koydu, liflerde kalan az miktardaki yaşamı emip iplerin çürümesini ve düşmesini sağladı

. Zincirlerle bağlanmamış olmaları iyi olmuştu; demir, bitki maddeleri gibi çürüme ve bozulma döngüsünün bir parçası olmalıydı, ama nedense tüm metaller, ne kadar mantıklı olursa olsun, bu yoruma direniyordu. Kai, İmparatorluk dilinde, "Ben Kaiisteron, yeraltının dördüncü prensi, bir zamanlar Kentdessa Saredi'nin Kai-Enna'sıydım" dedi. *Saredi* kelimesini duyunca tanındığını anladı. "Benais-arik'in veliaht prensi Bashasa sizi kampına davet ediyor. Daveti kabul etmek istemiyorsanız sizi yine de buradan çıkaracağım, ama şimdilik bizimle gelmeniz daha iyi olur."

Bir toz cadısı arkasındaki çadıra daldı ve Kai çoktan ayağa kalkmış ve dönmüştü. Cadı büyüsunü tamamlayamadan kolunu yakaladı, ona bir ders vermek için yeterince canını emdi ve onu fırlattı.

Arkasını döndüğünde, bir tutsak, açıkça zayıflamış ve hasta bir halde ayağa kalktı. Konuşmaya çalıştı ama bunun yerine şiddetli bir öksürüğün etkisiyle öne eğildi. Diğerleri onu desteklemek için ayağa kalktı, sonra sertçe başını salladı ve aksak bir İmparatorluk dilinde, "Yapamazlar... yakalarlarsa öldürürler..." dedi.

Kai, Cadı Diliyle işaret etti: *Arkadaşlarım, sizin arkadaşlarınızı kurtarıyorlar. Khalin Adaları'ndan Ziede Daiyahah, iki küçük çocuğu çoktan dışarı çıkardı.*

İkisi çılgın bir umutla birbirlerine baktılar. Öksüren kadın boğuk bir sesle, "Gidelim. Ben Raihar, o da Cimeri." dedi.

"Bana Kai de." Hızlı karar bir rahatlamaydı, çünkü artık bunu tartışacak zamanları yoktu. "Yakınımda kalın, arkamda kalın." Çadırın girişine adım attı ve dışarı baktı.

Toz cadıları Ziede ve Tahren'i alt etmeye çalışırken, öfkeli bir toz fırtınası kasıp kavuruyordu, hava boğucu ve sertleşmişti. Ziede ise rüzgâr şeytanlarıyla onları geri püskürttü. Ölümlülerin tutulduğu ağaçların üzerinde, Kai Tahren'in kılıcının parıltısını gördü. Ziede'nin başka bir ölümlüyü, umarım sonuncusunu, taşıdığını fark etti. Aşağıdaki toz cadılarının yeniden toplanıp plan yapma şansı olduğunu, içeri dalan kişinin cesur ama aptal olanı olduğunu ve diğerlerinin burada beklediğini biliyordu.

Ama şimdi gitmeleri gerekiyordu. Kai dışarı çıktı. Bir toz bulutu yükseldi ve üç toz cadısı ona saldırdı. Cadıların büyülerinin iğne batması gibi acısı yüzünü kapladı ve Kai son çareye başvurdu.

Kalbinin derinliklerinde bu yanlış yönlendirilmiş aptallara kullanmak istemediği, en fazla hasarı verecek olan niyet.

Sonra Cimeri onun yanından uzandı, elini uzattı ve yer çatladı. Toz cadılarının ayaklarının altındaki kaya yarıldı ve bel hizasından daha derin bir çatlak oluştu. İkisi içine düştü, üçüncüsü ayağı takıldı ve Kai'nin ayaklarının önüne yüzüstü düştü. "Kapatmalı mı?" diye bağırdı Raihar. "Onları böcek gibi ezmeli mi?"

"Dur!" diye birisi Arike dilinde bağırdı.

Kai durmaya niyetli değildi. Çatlağın etrafında daire çizdi, Cimeri onun hızına ayak uydurdu ve Raihar onun arkasında, paltosunun kıvrımına tutunarak yürüdü.

Onlar yürürken toz fırtınası dalgalar halinde azaldı, toz cadıları yollarından kaçıştılar. Kai, kafa karışıklığı niyetinin yayılmasını önlemek için yön değiştirmek zorunda kaldı; bu, rotalarını uzattı ama en azından o yönden kimsenin onlara saldırmasını engelledi.

Nightjar sol taraftaki toz bulutunun içinden ortaya çıktı. Cimeri elini esnetti ve zemine örümcek ağı gibi çatlaklar gönderdi. Nightjar geri atladı ve tükürdü, "Buna inanıyor musun, Raihar? Onun bir iblisin kılığına girmiş bir açıklayıcı olduğunu görebiliyorsun."

"Ben bir açıklayıcı yedim." Kai yürümeye devam etti. "Yani tam tersi."

"Git bokun içine boğul, Nightjar," diye cevapladı Raihar.

Kafa karışıklığını geçip kaynağa giden yolun tepesine ulaştılar. Orada uzun boylu, dik duran bir toz cadısı bekliyordu, peçesi geri çekilmiş, göz ve ağız köşelerinde hafif çizgiler olan açık kahverengi tenli yüzü görünüyordu.

Cimeri içinden inledi. Raihar fısıldadı, "O Doyen, liderleri. Dikkatli ol."

Kai, Doyen'e, "Beni sana saldırmaya zorlama," dedi.

"Kenara çekileceğim, İblis. Ama önce şunu durdur." Elini, kafa karışıklığı bölgesinde mahsur kalan toz cadılarının üzerine uzattı. Çoğu yerde yatıyordu ve ayağa kalkmaya çalışırken çırpınıyorlardı. "Ve sen ve ben konuşacağız."

Sesi yatıştırıcı ve ikna ediciydi, gri gözleri nazikti ve Kai'nin göğsünün derinliklerinde bir şey onu kendine çekti. Bir büyü değildi, bir ruh da değildi, ama bunu nasıl yaptıysa, Kai'nin öfkesini yatıştırmak için bir emir gibi geliyordu.

Kai, "Sana konuşma ve ittifak kurma şansı sunduk. Sen ise beni tuzağa düşürmek için Nightjar'ı gönderdin. Şimdi yolumdan çekil." dedi.

Yanında tetikte bekleyen Cimeri, sol taraftaki çadırları ve toz bulutlarını izliyor, yanlarından yaklaştırmaya çalışan kimse olup olmadığını dikkatle gözetliyordu. Raihar, bir eliyle hala Kai'nin paltosunu tutarken, tamamen dönerek sırt sırta durmuş, arkadan yaklaşan birini gözetliyordu. Sınır bölgesi sakinleri ve Cadılar, birbirlerine güvenen sıkı birlikler halinde, genellikle bir Saredi iblisiyle birlikte lejyonerlerle böyle savaşıyorlardı. Bu ikisi, daha önce yaptıkları gibi bu duruma kapılmışlardı ve bu, Doyen'in manipülasyon girişimlerinden daha kolay Kai'nin kalbini etkilemişti.

"Onu seni ölümlülerden kurtarması için gönderdim." Doyen yavaşça, zarifçe yana doğru adım attı. Sesindeki bir şey hâlâ onu cezbediyordu, vücudunun hareketleri korkuyu yatıştırıyordu. Bu, Kai'yi onu öldürme isteği uyandırdı, ama toz cadıları farklı etkiliyor olmalıydı. Nazik bir azarlama ile, "Nightjar'ın sana bize katılmanı istemesi gerekiyordu," dedi.

Kai, Nightjar'ın tüm sorunların kaynağı olarak gösterilmesinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti, ama Doyen'e karşı çok temkinliydi, ona bir bakış bile atmadı. Doyen uzaklaşırken o da ilerledi, iki cadı da onunla birlikte hareket etti. "Ben Hierarchs'ın kölesi olmayacağım, senin kölen olacağımı mı sanıyorsun? Benim iyi davranışlarım karşılığında kimi rehin tutacaksın?"

"Bir yanlış anlaşılma." Doyen başını salladı. "Köle değil, ölümlüler için yük hayvanı değil. Bizim için savaşabilirsin."

"Kiminle savaşacağım? Onları öldürmen gerekirken lejyonerlerden saklanıyorsun." Cimeri uyarı olarak kolunu sıktı ve Kai istemeden durduğunu, kendini bir tartışmanın içine çekildiğini fark etti. Kampın diğer tarafındaki kavga bitmişti, daha fazla toz cadısı bu tarafa geliyordu. Doyen'in sahip olduğu güç her neyse, gerçektir. Bir adım daha attı ve sanki ayakları çamura saplanmış gibiydi. Dişlerini sıktı ve kendini zorlayarak bir adım daha attı, sonra bir adım daha.

"Nightjar'a senin bir açıklayıcı olmadığını kanıtla, sonra konuşabiliriz," diye ısrar etti Doyen.

Kai, bunun iyi bir fikir olmadığını bildiği halde, kulağa iyi bir fikir gibi gelmesinden hafifçe dehşete kapıldı. Yola doğru ilerledi

ve homurdandı, "Ben bir iblis olduğumu kanıtlayabilirim. En az sevdiğin adamını seç."

Hava soğuk ve keskin bir şekilde çırpındı. Ziede birkaç adım öteye indi. Uçan bir tüy kadar hafif, gök gürültüsü kadar tehditkardı. Tozlar ondan uzaklaşarak giysilerini ve saçlarını çırpıp kamp alanını çıplak bıraktı. Kai keskin bir nefes aldı; tozlar yok olana kadar üzerine ne kadar toz biriktiğini fark etmemişti. Bu, düşünmesini kolaylaştırdı. Hava aniden duruldu. Ziede, "Bana bir yorumcu olduğumu söyle," dedi.

Keskin sözler, Doyen'in iyi niyetli her şeyi bilme sisini yarıp geçti. Diğer toz cadıları sessizliğe büründü. Kai, o ana kadar onların rüzgârın yaprakları kıpırdatması gibi fısıldadıklarını fark etmemişti. Bu, tüylerini diken diken etti. Son birkaç adımı attı ve iki Cadıyı Ziede'nin arkasına çekti.

Doyen, "Dikkatli davrandığım için özür dilemeyeceğim" dedi. Bakışları yine Kai'ye yöneldi. "O, bir açıklayıcı gibi güç kullanıyor."

Bu, karnına saplanan küçük bir bıçak gibiydi. Ama Ziede, tartışmaya girmenin yanlış olduğunu biliyor gibiydi. "Benim yalancı olduğumu ima etmek için konuşmadan önce iki kez düşün" dedi.

Doyen, herhangi bir rahatsızlık veya sabırsızlık belirtisi göstermedi. "Buraya düşman edinmeye gelmedik."

"Bunun için biraz geç kaldınız," dedi Kai.

Raihar fısıldadı, "Kaiisteron, ailemizi kurtardığını mı söyledi?" Ziede cevapladı, "Evet, arkadaşlarımızla birlikte güvendeler."

"Yalan söylüyor," dedi Nightjar gülerek. "Onlarla birlikte bir Ölümsüz Mareşal var. Onlar Hiyerarşi'nin köleleri."

"Sana bir ittifak teklif ettik," dedi Ziede, Nightjar'ı sanki yokmuş gibi görmezden gelerek. "Kendi halkını tutsak gibi tutup ailelerini rehin aldığını bilmeden önce. Ölümlü müttefiklerimiz, Hierarch'lardan pek de farklı olmayan hırsızlarla anlaşma yapmazlar." Saredi dilinde ekledi, "Sadece ikinizi alabilirim ve hareket eder etmez peşimize düşecekler. Ölüm niyetini kullanacak mısınız?"

Kai, her şeye rağmen hala istemiyordu. Burada Hawkmoth gibi, aldatılmış çocuklardan farksız cadılar vardı. Aynı dilde cevap verdi. "Kullanmayacağım. Onları al, ben kendim yolumu açarım."

Raihar, Kai'nin duyduğu en kötü aksanla Saredi dilinde şöyle dedi:
"Cimeri, bizi buradan çıkar. Kai, önden uç."

Cimeri, Kai'nin koluna hafifçe dokundu ve başını salladı.

Kai, "Ziede, Raihar'ı al. Cimeri, gidelim." dedi.

Ziede, Raihar'ın beline kolunu doladı ve havaya fırladı. Toz cadıları ileri atıldılar ama yer, endişe verici bir gürültüyle sallandı ve kaya parçaları toz yağmuru altında yukarı doğru fırladı. Cimeri, Kai'nin bileğini yakaladı ve koşmaya başladılar.

Kampın hemen altındaki ağaçlara ulaştıklarında iki toz cadısı üzerlerine geldi ve ikisi de bir iblisi yakalamaya çalışmamanın nedenini anladı. Kai, binme hayvanlarını tutan ipleri çürütebilmek için durdu, Cimeri ise kollarını sallayarak onlara doğru koştu. Yaratıklar panik içinde böğürerek kaçarken, onlar da çalılık alana doğru takip ettiler.

Altı

Kai, yükselen sal Ancartre üzerinde alçaktan uçarken korkuluğa yaslandı. Soğuk bir alacakaranlıktı ve sal, odun dumanı ve ara sıra biberli balık yahnisi kokusuyla karışık bir esinti içinde ilerliyordu. Herkesin istediğinden çok daha yavaş uçuyorlardı, ama Belith yetkilileri Zaten Ölümsüz Kutsanmışlara pek sıcak bakmıyorlardı ve bu durumdan haberdar edilmeleri gerekiyorsa, Tescai-lin bunun Enalin büyükelçisi tarafından, Belith'in Yükselen Dünya konseyine gönderilen elçi aracılığıyla yapılmasını istiyordu. "Ölümsüzler havada çılgınca uçuyorlar diye değil," diye şart koşmuştu Tescai-lin. Dahin, Kai'nin beklediğinden çok daha kolay kabul etmişti.

Tenes, Kai'nin yanındaki korkuluğa yaslandı, ancak Sanja'yı elçilik evinde kalmaya ikna etmeyi başarmışlardı. Bunun nedeni, Dahin'in el yazmasını Tescai-lin'e bıraktığını görmüş olması ve onun geri dönüp alacağını bilmesi idi. Etem, onlara yolu göstermek ve akademisyenlerle tanıştırmak için onlarla birlikte gelmişti. Tenes'in yanındaki korkuluğa tutunarak, daha önce hiç uçmamış birinin hayranlığıyla aşağıdaki zemini izlediler.

Yeni üniversite, Enalin elçilik evinden çok uzak değildi, Ahlak Felsefesi Tapınağı'nı geçip doğuya doğru ilerleyince ulaşılıyordu. Bu, onların bu Ölümsüz Kutsanmışların kim olabileceği konusunda tartışmak için fazla zamanları olmadığı için bir nimetti. "Komplocular olmalı," dedi Dahin küçümseyerek. "Kutsanmışlar ne zaman tarihle ya da kendileri dışındaki herhangi bir şeyle ilgilenmişler ki..."

"Kendi tarihimizle," diye düzeltti Tahren yorgun bir sabırla. Kendisi, Dahin ya da Kutsanmış Patriarkların yönetimini reddeden ailelerinden herhangi biri için olsun, bu bağlantıyı asla inkar etmemenin önemli olduğunu düşünüyordu. Uzun zaman önce Kai ve Ziede'ye, Kutsanmışları ve onların temsil ettiklerini reddetmenin geçmişlerini silmeyeceğini söylemişti. "Ve onlar Ilhanrun Highsun'un peşinden buraya gönderilmiş Mareşaller olabilirler."

"Onu ne için gönderdiler?" diye sordu Dahin.

Tahren kaşlarını kaldırdı. "Ölümlülere çapa taşları vermek için mi?"

Dahin, daha önce bu konuda ne kadar sevinçli olmasına rağmen, sanki bu suçlama bahsetmeye bile değmezmiş gibi, direksiyon kolunun üzerinde abartılı bir hareket yaptı. Sal, endişe verici bir şekilde sarsıldı ve tekrar yükseldi. Etem nefesini tuttu ve Tenes, Kai'nin kolunu tuttu. Kai, dalgın bir şekilde Tenes'in elini okşadı.

"Dahin, bunun çok daha olası olduğunu kabul etmelisin." Ziede sinirli bir sesle konuştu. "Komplonun neden buraya geldiğini hiç anlamıyorum."

Kai de bilmiyordu. Ama Kutsanmışlar, Highsun'un neyin peşinde olduğunu fark etmek için uzun zamandır fırsatları vardı. Hâlâ bunun başka bir şey olduğu hissine kapılıyordu.

Çenesini sıkarak Tahren, "Eğer o kontrolleri bir kez daha bırakırsan..." dedi.

Dahin ona baktı. "Ne yapacaksın?" Ziede içinden inledi.

Kai, öfkesini kontrol etmek için dinlemeyi bıraktı. Aşağıdaki cadde açılana kadar yeni üniversite kampüsünün eskisine bu kadar yakın olduğunu fark etmemişti. Uzakta, duvarlarla çevrili evler yerini uzun sedir ağaçları ve daha küçük çalı ağaçlarından oluşan bir ormana bırakmıştı. Işık azaldıkça ağaçların altındaki gölgeler koyulaşıyordu. Karşı tarafta, zamanın izlerini taşıyan, yaralı ve çukurlu bir duvar vardı. Bir zamanlar duvarın üstünü süsleyen oymalar çatlamış ve parçalanmıştı. O sınırın ötesinde, karanlık çökse bile, temellerin şekilleri, büyümüş otlar ve çalılar arasında kolayca izlenebiliyordu.

Burası büyük bir kompleks, binalar, yollar ve yürüyüş yollarından oluşan bir labirentti. Yeşil çimlerin üzerinde beyaz renkte duran birkaç küçük stel dışında, taşların çoğu taşınmıştı. Kai, bunların sadece enkaz kalıntıları olduğunu düşünmüştü, ta ki yüzlerce tane olduğunu ve bazılarının anlamadığı desenler halinde gruplandığını görene kadar.

Kai, Dahin ve Tahren'in sessiz kaldığını fark etti. "Bunlar mezar işaretleri mi? Yoksa anıtlar mı?" diye Etem'e sordu. Şehrin bu kısmı daha sessizdi, ormandan gelen sedir ve çam ağaçlarının keskin kokusu esintiyle geliyordu.

"Çoğunlukla anıtlar, Hierarchs'ın kompleksi yıktığı gün orada olduğu bilinen insanlar için," dedi Etem. Onların

konuşmalarından, bunu görmeyecek kadar genç oldukları belliydi. Enalinler genellikle uzun ömürlüydü ve bazen görünüşlerinden yaşlarını anlamak zordu. "Hiyerarşiler onları köle olarak almak istedi, ama onlar teslim olmayı reddettiler ve Hiyerarşilerin cevabı bu oldu. Savaştan sonra Belithler kalıntıları aradı ve buldukları her şeyi buraya gömdü, bu yüzden bazıları mezar."

"Sanırım çoğunun kimliğini tespit edemediler," dedi Ziede.

Tahren onun yanında durdu, yüzünde kapalı ve düşünceli bir ifade vardı.

Tenes, sonsuz gibi görünen mezarlığın karanlıkta kayboluşunu düşünceli bir ifadeyle izledi. *Toprak ruhları yok, sanki zemin kayaya kadar çoraklaştırılmış gibi. Hâlâ çok fazla acı olmalı,* diye Kai'ye işaret etti. *Hissedebiliyor musun?*

Evet, diye işaret diliyle cevap verdi Kai. Şehrin bu kısmı, bu acıdan fazlasıyla etkilenmiş olmalı. *Ölüm kuyusu yavaş yavaş kayboluyor.*

Etem, Ziede'ye biraz utangaç bir bakış attı. "Yıkımdan önce onu hiç gördün mü, kardeşim? Ya sen, Dördüncü Prens? Çizimlerini gördüm, ama buraya geldiğimden beri nasıl bir yer olduğunu merak ediyorum."

"Hayır, Hierarchlar gelmeden önce hiçbirimiz çok seyahat etmemiştik," diye itiraf etti Ziede. Tahren'in yanına yaslandı. "Keşke görseydim."

Cadde hafifçe yukarı doğru eğimliydi, yanındaki orman ise büyük bir vadiye doğru alçalıp gidiyordu. Şimdi eski duvar yıkılmış ve büyük gölge ağaçlarıyla noktalı, bir veya iki katlı beyaz taş binaların dağınık bir şekilde yer aldığı, bazıları kubbeli, bazıları silindirik veya düz çatılı, pencerelerinin çoğu ışıkla parıldayan başka bir açık alan ortaya çıkmıştı. Bu binalar geniş taş yollar ve küçük ağaçlık bahçelerle birbirine bağlanmıştı. Yol, bu binaların arasından kıvrılarak, geniş bir akarsuyun üzerindeki taş köprüden geçip, arkasındaki tepeye kısmen inşa edilmiş üç basamaklı piramit şeklindeki daha büyük yapıya uzanıyordu. Her kattan geniş teraslar uzanıyordu ve tepesini bir kubbe kaplıyordu. Yollarda hâlâ birkaç kişi hareket ediyordu, ama sal o kadar sessizdi ki kimse başını kaldırmadı.

Bunun etrafında duvar yok, diye düşündü Kai ve bunun nedeninin eski üniversitenin etrafındaki duvarın onu korumamış olması olup olmadığını merak etti.

Etem yolu gösterdi ve Dahin salı köprüden geçirdi, derin kanalında kayaların arasından akan derenin sesi duyuluyordu. Köprüyü geçtikten sonra yol birden fazla yola ayrıldı, biri

daha büyük piramidin sağ tarafından geçerek, kendi döşeli avlusunda bulunan çok daha küçük, basamaklı bir yapıya uzanıyordu. "İşte bu," dedi Etem sessizce.

Girişin her iki yanındaki stnlarda ve yolu ayıran alçak duvarda lambalar yanıyordu, ama artık avlu dışında iyi bir iniş yeri görebilmek için hava çok karanlıktı. Yükselme sallar sağlamdı, ama bir heykelin veya sınır taşının üzerine oturmak, ufak bir hasardan daha fazlasına yol açardı. Tahren, Dahin'in tereddüt ettiğini hissetmiş olmalıydı, çünkü "Sadece avluya in. Bizi duyabilirler ama önemi yok" dedi.

Dahin sıkıca başını salladı ve sal yere doğru alaldı.

Kai, iniş sırasında korkuluktan atladı, diğerleri de onu takip etti ve avluyu geçmeye başladılar. Uzun bankların bulunduğu taş bir sundurma, geniş kapıdan sızan ışığı ereveliyordu. Kai, biraz heyecanlı sesler duydu, ama çok alçak ve bozuk olduğu için kelimeleri ayırt edemedi. "Kavgadan çok gürültülü bir tartışma gibi geliyor," diye mırıldandı Dahin, daha çok kendine. "Belki de Tahren haklıdır." Dahin'i tekrar kızdırma ihtimali olmasaydı, Kai kalbini tutuyormuş gibi yapıp sendelemiş olacaktı. Farkında olmadan Dahin devam etti, "Eğer komplocularsa, neden buraya bu kadar açık bir şekilde geldiler..."

Kai, Ziede'nin iç sesi keskin bir tondaydı.

Kai kolunu sıktı ve Dahin durdu. Ziede ve Tahren birkaç adım geride durmuş, sağa doğru bakıyorlardı. Tenes, bahçedeki çalıların arasında, alçak duvarın ötesindeki bir şeyi işaret etti. Lamba ışığı, metalden yansıyan, neredeyse görünmez şekli aydınlatmıştı. Kai, bunun başka bir yükseliş salının korkuluğu olduğunu fark etti.

Burada Kutsanmışların olduğunu biliyorlardı, bu yüzden şaşırtıcı değildi. Ama bu konuda Kai'yi sarsan bir şey vardı, nedenini bilmiyordu. Fısıldadı, "Etem, bu Ilhanrun Highsun'a ait olabilir mi?"

Etem başını salladı. "Burada daha önce bir sal görmedim ve Tescai-lin'i sadece yedi gün önce ziyaret ettim. lmsz Kutsanmış Highsun hala Sun-Ar'daydı, bize öyle söylendi."

Yükselen Dünya heyeti, konseye gönderilen Kutsanmış elçiler utanç verici komplo olayından sonra yardımcı olmaya ve biraz itibar kazanmaya çalışıyorlarsa, yükseliş salıyla gelmiş olabilirlerdi. Ama Kai

, fırsatı varken daha kararlı bir şekilde şiddet uygulamadığı için bu durumu kendisinin istediğine dair kötü bir hisse kapıldı.

Ziede fısıldadı, "Tenes, Etem'in yanında kal. Eğer kavga çıkarsa, onları Tescai-lin'e güvenli bir şekilde geri götür." Tenes, Tahren kılıcını çekerken hızlıca onayladı.

Kai verandaya doğru büyük adımlarla yürüdü. İki basamak yukarı çıkıp, boyalı ve oyulmuş taş duvarlar boyunca yüksekte asılı lambalar ve tavanda asılı daha fazla lamba ile iyi aydınlatılmış büyük bir odaya girdi. Bir düzineden fazla kişi tartışmanın ortasında duruyordu, çoğu rulo halindeki el yazmaları ve dağınık kağıtlarla dolu taş üstlü bir çalışma masasının etrafında toplanmıştı. Bazıları Belith yerlisi gibi görünüyordu, birkaçı ise açık tenli ve açık saçlı, açıkça Güney'den veya daha uzak adalardan gelmişti, diğerleri ise Arik dahil herhangi bir yerden gelmiş olabilirdi. Çoğu, aceleyle ignelenmiş gibi görünen resmi şallar ile iş kıyafetleri giyiyordu. Yaşlı, gri saçlı ve kısa sakallı bir kişi, tam resmi kaftan ve uzun şal giyiyordu. Kai, akademisyenlerle karşılaşmayı bekliyordu, bu yüzden bunların hiçbirisi sürpriz olmadı.

Ramad onların ortasında duruyordu. Kai bunu yarı yarıya bekliyordu.

Ramad şu anda yaşlı kişiye Eski İmparatorluk dilinde konuşuyordu. "Şansölye, Rising World konseyinden yazılı bir yetki belgesi gösteremem, çünkü çok iyi bildiğiniz gibi, Thosaren Kuyusu'nun mesaj cihazları kağıt belgeler sağlamaz."

Ramad'ın yanında iki Ölümsüz Kutsanmış duruyordu. Sürpriz, soğuk bir şok dalgası, Arnsterath'ın onlarla birlikte durmasıydı.

Ziede'nin incisinden, ses çıkarmadan hırlayan bir dalga gibi bir duygu dalgası geldi.

Arnsterath aynı vücuda sahipti, açık kahverengi tenli, düz burunlu ve ince dudaklıydı, koyu renkli saçları gevşek bir örgüyle toplanmıştı. Giysileri, iki Ölümsüz Kutsanmış'inkiyle aynı tarzda, seyahat için tasarlanmış açık renkli keten kumaştan, diz boyu yırtmaçlı tunik ve dar pantolondur. Üzerine giydiği Arike paltosu ona çok büyüktü ve kenarlarında nakışlar dışında sadeydi, muhtemelen kohort karakolundan ödünç alınmıştı.

Bir pozisyon almış ve ondan vazgeçmeye niyeti olmayan birinin havasıyla, Şansölye şöyle dedi: "Hiçbir yerden gelip

, ittifakın yetkisine sahip olduğunu iddia ediyorsun, komplo söylentileri ve Benais-arik'in imparatorluk hırsları hakkında söylentiler dolaşırken..." Kai'ye bakmak için sözünü kesti. "Bu kim?"

Ramad başını kaldırıp donakaldı. Arnsterath'ın karanlık bakışları Kai'ye yöneldi ve dudakları küçük, memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kai, "Size bir açıklama şansı vermekle nezaket gösteriyorum," dedi. Uzun zamandır öfkeden titrememişti, ama şimdi titriyordu.

Oda birdenbire sessizleşti. İçgüdüler, ölümlülere bile tehlikeli bir şeyin varlığını hissettiriyordu.

Ramad, bir tartışmayı veya felaketi önlemeye çalışan biri gibi ellerini kaldırdı. "Arnsterath, Yükselen Dünya'ya teslim oldu."

Kai yüzünün ne ifade ettiğini bilmiyordu ama çenesi ağrıyordu. Ölümsüz Kutsanmışlardan biri elini kılıcının kabzasına koydu.

Ramad yılmadan devam etti: "O zaman baştan başlayalım. Beni bıraktığınız yerin aşağısındaki kohort karakoluna gittim ve Benais-arik'e bir haberci gönderdim. Sonra bir müfrezeyi Yaz Salonları'na geri götürdüm, komplocuların hayatta kalanı var mı diye bakmak için. Yolda, bu iki Ölümsüz Kutsanmış'ın bulunduğu bir yükseliş salı bize katıldı. Onlar, Tahren Stargard'ı aramaya ve onun ortadan kaybolmasında parmağı olan Kutsanmışları yakalamaya yardım etmek için Yükselen Dünya elçisi tarafından gönderilmişlerdi. Yolda Arnsterath'ı bulduk ve o da bizim gözetimimize teslim olmayı kabul etti."

Kai'nin kafasında, Ziede'nin öfkeli sesi şöyle dedi: *Tabii ki kabul etti, tıpkı tüm o ölü komplocuların teslim olmasını kabul ettiği gibi.*

Kai, "Peki, işbirliği karşılığında ona ne teklif ettiniz? Yakaladığınız bir sonraki açıklayıcıyı mı?" diye sordu.

"Artık niyetlerini kullanamayacak olsa bile, hiçbir familiar almayacağına yemin etti." Ramad ona baktı, yüzü sertleşti. "Başka seçeneği olmadığını biliyordu."

Kai gülmedi. "Her zaman bir seçeneği vardı."

Arnsterath'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bazı ölümlüler, şeytanların bakışlarının "ruhsuz" olduğunu söylerdi, sanki ruhlar göz bebeğinde yaşıyormuş gibi. Arnsterath'ın karşısına geçen Kai, bu batıl inanca karşı daha az hoşgörüsüz hissetti.

"Benim de bir seçimim vardı," diye karşılık verdi Ramad. "Hizmetimden istifa etmek niyetindeydim, ama Ölümsüz Kutsanmış yoldaşlarım Benais-arik ile Thosaren Kuyusu üzerinden salda iletişime geçtiklerinde, bu durumdan haberdar olduk..." O, odada toplanan ve farklı derecelerde şaşkınlık ve endişeyle konuşmayı izleyen bilginlere doğru eliyle işaret etti. "Ve buraya araştırma yapmak ve yardım sağlamak için gönderildik." Daha utangaç bir şekilde ekledi, "İstifa etmeden önce, mümkünse yardım etmek için beklemeyi karar verdim."

Her iki Ölümsüz Mareşal de gençti, bu durum çizgisiz yüzlerinden çok zayıf vücutlarında daha belirgindi. Kutsanmışların dilini kullanarak biri şöyle dedi: "Apost—Eski Mareşal Tahren. Ben Rafiem, bu da Eleni, Mareşal Sodor Targildsun'un baş yardımcılarıyız, sözcüsü..."

"Umurumda değil," diye cevapladı Tahren, Eski İmparatorluk dilinde, sakin bir sesle.

"Bu Tahren Stargard," dedi Şansölye, sanki kesin olan tek gerçeği kavramış gibi. Rafiem ve Eleni, sanki ölümlü bir bilgin Tahren'in adını anlayacağını, hatta tahmin edeceğini beklemiyorlarmış gibi, şaşkınlıklarını gizleyemediler. Şansölye suçlayıcı bir tavırla Ramad'a döndü. "Bana onun kaybolduğunu söylemiştin."

"Belli ki bulunmuş," dedi Ramad, sesinde hafif bir sinirlilik vardı. "Bu Kaiisteron, yeraltının Dördüncü Prensi, Cadı Kral olarak bilinir, ve Rahibe Ziede Daiyahah, Tapınak Salonlarının Azabı. Bu Domtellan, Ancartre Bilginler Arşivi'nin Şansölyesi."

Ziede soğuk ve sakin bir sesle, "Şansölye, yardım talebinize yanıt olarak Tescai-lin'in evinden buraya geldik. Keşif gezinizin bulgularını duyduktan sonra sizinle görüşmek için Belith'e gelmiştik. Sanırım endişelerimizi anlıyorsunuz." dedi.

"Elbette anlıyorum. Tescai-lin..." Rektör Domtellan söze başladı.

Sonra Dahin içeri girdi ve çantasını en yakın çalışma masasına bıraktı. "Hierarch'ın açıklayıcısının rozeti olarak tanımladığınız bir eser de dahil olmak üzere, bazı eserler bulduğunuzu duyduk. Nerede bulunduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bu, o kadar sakin ve kendinden emin bir şekilde söylendi ki, Belith'lerden biri rulo halindeki harita çantasını aldı ve masaya doğru yöneldi.

Şansölye elini kaldırdı. "Lütfen bekleyin." Kaşları çatıldı ama Kai'ye göre bu duruma çok daha sakin tepki verdi. Ramad, zorbalıkla kontrolü ele geçirmeyi planlıyorsa, yanlış bürokrati seçmişti. "Siz bir akademisyen misiniz?"

Etem kapıdan öne çıktı ve "Şansölye, bu, başarılı bir tarihçi olan Küçük Kutsanmış Dahin Stargard." dedi.

Dahin döndü ve kibar, resmi Belithan dilinde, "Evet, Kapı Bekçisi Etem'in dediği gibi, ben bir tarihçiyim ve sizin keşif gezinizle ilgili bir teori üzerinde çalışıyorum. Artık güçlerimizi birleştirmemizin zamanı geldiğini düşündüm." dedi.

Şansölye hemen yatıştı. "O zaman lütfen devam edin." Ramad'a yan gözle attığı bakış alaycıydı. "Bilgiyi arayan herkes burada hoş karşılanır."

Öfkenin sisinden, Kai, Dahin'in istediğini elde edebileceğini düşündüğü zaman mükemmel bir nezaketle davranma yeteneğini fark etti. "Dahin," dedi.

Ses tonu mesajı iletmiş olmalıydı. Dahin masadan kalkıp Kai'nin yanına geldi. Kai'nin kolunu tuttu ve alçak sesle, "Biliyorum, biliyorum, ama bizi takip etmiş olamaz, bu yüzden dediği gibi buraya gönderilmiş olmalı ve onu başıboş bırakamazdı. Buraya bu insanlara yardım etmek ve Sun-Ar'ın üzerinde neyin gizlendiğini öğrenmek için geldik. İkisinin burada olması hiçbir şeyi değiştirmez."

Kai, o haklı, dedi Ziede incisi aracılığıyla.

Kai çenesini gevşetmeyi başardı. "Ona yaklaşmasına izin verme," dedi.

Bu gereksiz bir uyarıydı, ama Dahin Kai'nin kolunu sıktıktan sonra masaya geri döndü ve haritayı tutan bilgeliği ileri çağırdı.

Şansölye, hafif düşünceli bir kaş çatışıyla bu etkileşimi izledi, ama Ramad'a şöyle dedi: "Bir tarafın sadece silahlar ve bir tutsakla gelmesi, diğer tarafın ise tanınmış isimler, ünlü bir akademisyen ve Tescai-lin'in desteğiyle gelmesi ne garip."

Ramad hayal kırıklığını belli etmedi. Gözlerinin altındaki deri, muhtemelen uykusuzluktan dolayı morarmıştı. Yükseliş salında uyumak zaten yeterince zordu

yükselme salında uyumak yeterince zordu; Arnsterath'ın sadece birkaç adım ötede olduğunu bilerek yükselme salında uyumak neredeyse imkansızdı. Ramad, "Şansölye, bu soruşturmayı açıkça daha nitelikli olan Dördüncü Prens ve ailesiyle paylaşmaya tamamen hazırım..." dedi.

"Onlar kim?" Arnsterath'ın sesi, sessiz ama bir şekilde dikkat çeken bir sesiydi.

Kai arkasına bakmasına gerek yoktu. Tenes, Etem ile birlikte içeri girmişti. Kai cevapladı, "O, Tenes Kardeş, Yaz Salonlarını tekrar yıkan ve efendinizin tüm planlarını bozan seli neden olan Cadı."

Şaşırtıcı bir şekilde, Arnsterath'ın sol göz kapağı seğirdi. "O benim efendim değildi."

Ölümsüz Kutsanmış Rafiem asasını hareket ettirdi, ona doğrultmadı, sadece orada olduğunu hatırlatmak için. Ölümsüz Kutsanmış bir silahtı, ancak Kai onu tanımadı. Rafiem, "Kanıtlarını Yükselen Dünya konseyine sunabilirsin, burada değil," dedi.

Şansölye Domtellan tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Bu çok rahatsız edici. Öncü Ramad, sorumluluğunuzu ve Ölümsüz Kutsanmış'ınızı alıp lütfen buradan gider misiniz?"

"Hayır, Şansölye Domtellan, daha önce de söylediğim gibi, gitmeyeceğim." Ramad görünüşte hala sakindi, ama ağzının kenarlarında gerginlik belirgindi. "Ve Arnsterath bir tutsak değil, Yükselen Dünya Konseyi'nin soruşturmasına gönüllü olarak işbirliği yapıyor."

"Gönüllü olarak işbirliği yapıyor," dedi Kai, sesini soğuk ve alaycı bir tona büründürerek. "Bu yüzden Ölümsüz Kutsanmışlarınızın, bir iblis bırakın, bir duvar yürüyenini bile öldürebilecek bir silahı var."

Rafiem dudaklarını sıkmak dışında tepki vermedi, ama Eleni elini yanındaki kapalı çantaya uzattı. Kai, hafif malzemeyi şekillendiren dipçik kıvrımını tanıdığını sandı. Lanet kırıcıdan daha güçlü bir şey olmadan Arnsterath'ın peşine düşmek aptallık olurdu ve Yükselen Dünya Kohortu'nun elinde böyle bir şey bulunmazdı. Bu, Ölümsüz Mareşallerin yola çıkarken neyle karşı karşıya kalacaklarını tam olarak bildiklerinin bir göstergesiydi. Bunun birkaç nedeni vardı, en zararsız olanı, komplonun Ölümsüz Kutsanmışlar fraksiyonunun Kutsanmış Topraklar'da da ortaya çıkmış olması ve Mareşallerin Arnsterath konusunda uyarılmış olmasıydı.

Sonra Dahin, "Kai, Ziede," dedi.

Kai, Tahren'in hala aldatıcı bir şekilde rahat bir duruşla ayakta durduğunu, odadaki her hareketi farkında olduğunu ve şiddet girişiminde bulunan herkese bir saniyede ulaşabileceğini kontrol etmek için arkasına baktı. Tenes, Etem'in yanında kapıda duruyordu, temkinli ve uyanık. Kai, Dahin'in hazırladığı çalışma masasına gitti ve Ziede'yi sadece bir adımla geçti.

Dahin, içine büyük bir kare kağıt sıkıştırılmış hafif ahşap bir parşömene bakıyordu. Kağıt üzerinde bir çizim vardı. Çizim kömürle eskizlenmiş, ardından daha keskin mürekkep çizgileriyle çizilmişti. Belith ve Palm'da kullanılan yazılarla yazılmış notlar kenarlara düzgünce kazınmıştı. Bazıları muhtemelen ölçüleri gösteren sayı dizileriydi.

Çizim, yanları düzensiz çimlerle kaplı, alçak bir toprak seti tasvir ediyordu. Yanında, duvarların bulunduğu yerleri gösteren devrilmiş kaya çizgilerinin olduğu iç kısmın bir taslağı vardı. Kai, eğimli toprak duvarın dış görünüşünün dibindeki şeklin, ölçeği göstermek için çizilmiş bir insan olduğunu fark etti. Muhtemelen Yaz Salonlarının dörtte biri büyüklüğündeydi.

Bu, bir Hiyerarşi toprak yapısı olduğu için uygun bir karşılaştırmaydı.

"Tanıdın. Yaz Salonları ile aynı tasarım," dedi biri aksanlı Eski İmparatorluk dilinde. "Sun-Ar'ı aramaya giden Enalin ile birlikte değildin, değil mi?"

"Hayır, değildi," dedi Dahin Kai adına. "Bunun Yaz Salonları'ndan çok, Hiyerarşilerin lejyonerlerine kaleleri için inşa ettirdikleri toprak setlere benzediğini biliyorsunuz."

Onaylayan mırıldanmalar duyuldu ve biri ekledi, "Eski kalelerin ve Yaz Salonlarının birçok çizimi var, karşılaştırmak için, ama hiçbirimiz bunları kendi gözlerimizle görmedik..."

"Oraya gitmeyin, çok tehlikeli, bana güvenin," dedi Dahin. "Bu çizim ne kadar eski?"

"Sura bunu yedi gün önce keşif bölgesinden getirdi. Orada, ayrılmadan kısa bir süre önce yapılmış. Sura size daha fazla bilgi verebilir."

Başka bir akademisyen aceleyle geldi, bu seferki Arike kıyafeti giymiş, bir harita çantası taşıyan bir kadındı. "Elimizdeki en güncel harita bu, Akademisyen Dahin. Şu tarihte notlar eklenmiş..."

"Evet, evet, gösterin!" Dahin haritanın üzerine atladı ve onu ve akademisyeni boş bir masaya çekti. Diğerlerinden birkaçı da onların peşinden gitti.

"Ne kadar eski?" dedi Kai. Boğazı safra doluydu. Keşif heyeti, eski bir harabe için Thosaren'in Çukuru'nun çapa taşlarından bir haberci göndermezdi. Bu ilginç bir merak konusu olurdu, acil bir durum değil, Belith'in İmparatorluk Yenilenmesi'nin başarısızlığının hemen ardından, komplo söylentilerinin dolaştığı bir zamanda Benais-arik'teki Yükselen Dünya konseyini uyarmak için bir neden olmazdı... Çizime dokunmadan işaret etti. "Bu yapı. Kaç yıllık?"

Bir bilim adamı, "On yıldan fazla bir süre önce terk edildiğini düşünüyoruz. İnşaatçılar duvarlar için toprağı kazdıkları yerde izler hala duruyordu. Kiriş yapmak için kesilen ağaçlardaki halkalar bize zamanlamayı tahmin etmemizi sağladı. Kalan kereste yangının izlerini taşıyordu, terk edilmesinin nedeni bu olabilir." Konuşan kişi tereddüt etti. "Sen gerçekten o musun? Cadı Kral. Ve Ziede Daiyahah, Felaketin..."

"Ona Dördüncü Prens de," diye Ziede otomatik olarak sözünü kesti. "Bana Kardeş Ziede de. 'Biz' dedin. Bulunduğunda oradaydın mı?"

Kai başını kaldırdı. Şansölye Domtellan şimdi masanın yanında duruyordu, diğer akademisyenler de etrafında toplanmıştı. Şöyle dedi: "Evet, bu Akademisyen Sura, keşif gezisinin elçisi."

Sura tereddütle hareket etti, ama geri çekilmedi. Uzun boyluydu, koyu saçlı ve açık kahverengi tenliydi, Belith'in güneyinden gelmişti, Erathi'lere çok benziyordu. Şalı biraz kirliydi, sanki havlu olarak kullanmış gibi görünüyordu. Kai, "Emin misin?" dedi.

"Elimizden geldiğince. Bazı eserler vardı..." Sura dönüp elini salladı. Başka bir akademisyen hafif bir tahta kutu ile aceleyle öne çıktı.

Sura kutuyu aldı ve hızlı, tecrübeli hareketlerle içindekileri ortaya çıkardı. Kırık çömlek parçaları vardı, kırmızı sırlı ve altın parçacıkları gömülüydü. Cilalı tahtadan yapılmış şeyler, içinde mücevher olmayan gümüş bir mücevher çerçevesi, kırık gümüş zincirler, minik emaye gümüş plakalar, en küçüğü parmak ucu büyüklüğünde, en büyüğü ise... Kai, Sura'nın bileğini tuttu. Sura irkildi, sonra elini açarak Kai'nin siyah emayenin üzerindeki sembolleri görmesini sağladı.

"Bu bir Hiyerarşinin Hizmetkarı rozeti." Ziede Sura'ya baktı. Dışarıdan sakin görünüyordu, ama Kai onun ne kadar sinirli olduğunu biliyordu. "

Orai adlı Arayıcı, konseye haber vermek için Benais-arik'e gittiği şey mi?"

"Hayır, ben buraya haber vermek için ayrıldığımda altı tane vardı," dedi Sura. Kai, hala bileğini tuttuğunu fark etti ve bıraktı. Sura şimdi soruya odaklanmıştı ve fark etmemiş gibi görünüyordu, rozeti yere koydu ve açıkladı: "Bazı metaller ve mücevherler kuzey ve doğu topraklarından getirilmiş olmalı, uzak güneyde pek görülmezler. Ve yapının çöken kısmının altında, yanmış kısmın altında kalıntılar vardı. Kemikler, anlarsın ya. Bu eserler onlarla birlikte bulundu."

Diğer masada Dahin, Arike bilgininin yardımıyla harita üzerine çeşitli aletler yerleştiriyordu ve diğer ikisi de tebeşir tahtalarına hızla bir şeyler yazıyordu. Mesafe ölçümleri mi? Hesaplamalar mı? Bu, Kai'nin midesindeki soğuk boşluğu hiç de iyi hissettirmiyordu. "Onlar küçük insanlar mıydı?" diye sordu, elini omuz hizasının çok altında tutarak. Şu anda çaresizce bir umut aradığını biliyordu.

"Hiyerarşiler onları öldürmeden önce Sun-Ar'da yaşayan insanlar gibi mi?" Sura onun ne demek istediğini hemen anladı. "Hayır, bizim boyumuzdaydılar, bu odadaki insanlardan çok da farklı değillerdi." "Bu insanlar Sun-Ar'dan veya yakınlarından gelmiş olsalardı, aynı sembollerini kullanıyor olsalardı ya da Hierarchs bu sembollerini ve yapı stilini onlardan benimsemiş olsaydı, durum bu kadar endişe verici olmazdı. Ama bu, Sun-Ar'ın geride bıraktığı yapılarla hiç alakası yok. Görünüşe göre, toprak seti işgal edenlerin en azından bir kısmı, savaştan sonra güneye kaçanların torunları."

Ziede mücevherlerin birine dokunmaya başladı, sonra elini geri çekti. "Ve o kadar güneye kaçmak zorunda kalanlar sadece yorumcular ve Hiyerarşilerin hizmetkarları olurdu."

Sura'nın ifadesi, bunu başka birinin söylemiş olmasına sevindiğini gösteriyordu. "Açıkçası, orada yaşayanlar o kurtulanların torunları olmalı, bu yüzden karakterleri hakkında bir şey tahmin edemeyiz..." Dört Kutsanmış, iki iblis ve iki Cadı'nın bulunduğu odada konuştuğunu hatırlayarak sözünü kesti. "En azından bazıları," diye aceleyle düzeltti. "Elimizdeki bilgilerle bunu kesin olarak söyleyemeyiz. Diğerleri aramaya devam ediyorlardı, bu yüzden şimdiye kadar daha fazlasını bulmuş olmalılar."

Daha fazlasını bulmuşlardır. Kai, Ziede ile sert bir bakış alışverişinde bulundu. Bu, birçok kişinin işaret ettiği gibi, ticaret veya mülteciler yoluyla gelmiş olabilecek tek bir açıklayıcı rozetinden çok daha kötüydü.

Dahin aciliyet konusunda haklıydı, diye yanıtladı Ziede. *Keşke buraya daha çabuk gelebilseydik.*

Kai, Ramad'ı burada yenebilselerdi diye düşündü. Şanslıydılar ki Şansölye Domtellan çok inatçıydı. Sura'ya, "Ama yaşayan kimseyi bulamadınız mı?" diye sordu.

"Henüz değil," diye yanıtladı Sura. "Sun-Ar'ın yıkımı... Bu konuda çok şey duydunuz mu bilmiyorum, ama sakinler nüfusu desteklemek için toprağa birçok değişiklik yapmışlardı. Yeraltında yetiştirilen mahsuller, mağaralara inşa edilen evler, yerel otlarla beslenerek hayatta kalmak için yetiştirilen kışlık öküz sürüler. Bunlar, orada hayatta kalmak için sürdürülmesi gereken şeyler. Hiyerarşi Savaşı'ndan önce Sun-Ar öldürüldüğünde, tüm bunlar ortadan kalkacaktı, bazıları oldukça hızlı bir şekilde. Şu anda orada yaşayan insanlar pek refah içinde değiller. Toprak set yerleşiminin yakınında tarımla ilgili çok az iz bulduk; sürüleri ve avcılıkla geçiniyor olmalılar ya da geçinmiş olmalılar. Yerleşimlerinin yıkılmasıyla, hayatta kalmak için gruplarını dağıtmak zorunda kalmış ya da belki de daha misafirperver olan kuzeye doğru daha da geri çekilmiş olabilirler.

"Kimse Tescai-lin'e bu çizimi göstermedi ya da bu mantığı açıklamadı," dedi Etem, Ziede'nin omzunun üzerinden bakarak. Sesleri öfkeli geliyordu. "Bu bilgi neden saklandı?"

"Öyle yapmayı planlamıştık, ama..." Sura, açıkça yardım isteyen bir bakışla Şansölye'ye baktı.

Domtellan, "Üniversitenin Baş Bilim Adamı, Rising World elçisi olan Seeker Orai'ye herkesten önce haber vermenin en iyisi olacağını düşündü, böylece o da bunu doğrudan Rising World konseyine veya İmparator'a ya da her ikisine birden iletebilirdi. Sanırım o zamanlar İmparator vardı, ama durumun hızla değiştiğini düşünüyorum. Konseyin bir sonraki adımıyla ilgili tavsiyesini Seeker Orai'den hala bekliyoruz." Bekleme süresinin uzunluğundan memnun görünmüyordu. "Başakademisyen, bu bilgiyi çok geniş bir alana yaymanın gereksiz paniğe yol açacağını düşündü ve bence bu konuda haklı."

"Gereksiz paniğe mi?" Ziede boş boş tekrarladı. "Peki ya tamamen haklı bir paniğe ve hazırlık için zamana ne demeli?"

Ramad keskin bir şekilde araya girdi: "Hepinize, beni buraya Yükselen Dünya konseyinin gönderdiğini hatırlatmak isterim..."

Domtellan keskin bir şekilde ona döndü. "Ama sen de bizim kadar ne yapacağımızı bilmiyorsun ve hapsettiğin bu kişiyi ve Ölümsüz Mareşalleri de yanında sürükleyip duruyorsun..."

Dahin geri döndü ve iki bilgin hemen ona yer açmak için kenara çekildi. Yeniden aciliyetle, "Kai, Ziede, daha önce sizinle konuştuğum o küçük sorun..." dedi.

Dahin inci almayı kabul etseydi bu daha kolay olurdu. Kai Cadı Dili ile işaret etti, *Kuyu'nun olduğu yer buraya yakın mı?*

Çok yakın, diye işaret diliyle cevap verdi Dahin. *Orada yaşayanlar, eğer bir yorumlayıcıları varsa, kuyunun yerini biliyorlardır.*

Oraya gitmeliyiz, dedi Kai Ziede'ye.

Ziede sessizce, *Evet, tek yol bu*, dedi.

Kai Şansölye'ye döndü. "Sizin keşif gezinize katılacağız. Bizi çapa taşlarından geçirebilir misiniz?"

"Ne?" Ramad şaşkınlıkla baktı. "Neden?" Açık cevap aklına gelmiş olmalıydı, çünkü ifadesi değişti. Dahin'e döndü. "O haritada ne gördün?"

Sura konunun özüne girdi. "Orada bir açıklayıcı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Kai'nin ilk düşüncesi, Sura'nın yeterince korkmuş görünmediği idi. Sura'nın ifadesi ciddi ve ağırdı, burada toplanan hiçbir bilgin bu konuyu hafife almıyordu. Ama içten içe korkmuyorlardı, bunu gerçekten anlayabilmek için çok geç doğmuşlardı.

Domtellan ekledi, "Tabii ki, keşif ekibi toprak seti ve eserleri keşfetmeden önce hayatta kalanların olasılığını tartışmıştık. Ilhanrun onlara her türlü sorunu halledebileceğini garanti etmişti."

Kai dişlerini sıkmadı. Tek endişelenmeleri gerekenin bir açıklayıcı olması durumunda şanslı sayılırlardı. Dahin'e baktı, ama onun ifadesini okuyamadı. Kai, "Eğer gerçekten Hiyerarşilerin vatanının yerini bulduysanız, orada tehlikeli şeyler olacaktır." dedi.

Domtellan itiraz etmek için ağzını açtı, ama Ramad sözünü kesti: "Ben de gitmeliyim. Yükselen Dünya temsilcisi olarak..."

"Hayır," dedi Kai, sakın bir ses tonuyla ve sertçe söylemeden.

"Neden?" diye sordu Ramad. "Bu çok mantıklı!"

Ziede, sesinde biraz sertlikle, "Peki tutsağını ne yapacaksın Ramad? Onu Ölümsüz Mareşallerinle mi bırakacaksın?" diye sordu.

Ramad, Arnsterath'a sanki orada olduğunu unutmuş gibi bir bakış attı. Başka bir durumda bu komik olabilirdi.

Arnsterath onu eleştirel bir bakışla izledi. "Yükselen Dünya'ya değerimi kanıtlama şansı vereceğine söz verdin. İşte bu fırsat tam da bu." İki Ölümsüz Mareşal'e attığı bakış, küçümseyici olacak kadar kısaydı. "Şartlı tahliyam senin ve Benais-arik'in veliaht prensinin elinde. Kutsal Topraklar'a güvenmek için hiçbir nedenim yok."

Şu anda çoğu kişiden daha az nedenin var, dedi Ziede sessizce.

Kai cevapladı, *O aptal değil.* Arnsterath'ın Yükselen Dünya konseyine tanıklık etmek için ortalıkta olmamasına çok sevinecek Kutsanmışlar olabilir.

Ramad'ın çenesi gerildi. "Konsey buraya bir sözcü ve diğer yetkilileri gönderecek. Bizden birkaç gün geç kalamazlar

— Kai bunun böyle olması gerektiğini biliyordu, ama bunu bu kadar açık bir şekilde duymak hoş değildi. Tehlikenin farkında olmayan daha fazla ölümlü, durumu çok daha karmaşık hale getirecekti.

Arnsterath, Ramad'a soğuk bir güvensizlikle baktı. "Bir günde çok şey olabilir."

Eleni kırılmıştı. "Biz yeminimizi bozmadık."

Rafiem ona kaşlarını çattı ve Eleni utanarak Tahren'e hızlıca bir bakış attı.

Tahren onları görmezden geldi, ama Ziede alaycı bir ifadeyle, "Anlıyorum, ben de ilk fırsatta o ikisinden kurtulmak isterdim," dedi.

Ramad'ın ağzı sinirle büküldü, ama Arnsterath'a, "O zaman seni de yanımda götüreceğim. Ve iki Ölümsüz Mareşali de." dedi.

Sura'nın kaşları endişeyle çatıldı. Domtellan keskin bir şekilde, "Böyle bir yolculuk için çok büyük bir grup. Ve risksiz de değil. Ayrıca, sefer için gönderilmesi gereken malzemelerimiz de var. Bu konuda taviz veremeyiz. Ilhanrun Highsun, üniversite adına demir taşlarının anahtarını Sura'ya verdi ve bunları kimin kullanacağına karar vermek bizim hakkımız." Ekledi: "Tabii, zorla almayı düşünmüyorsan."

Neyse ki ya da ne yazık ki, tam o sırada Tescai-lin, iki kıdemli Kapı Bekçisi ve Enalin büyükelçisinin şeref muhafızları eşliğinde içeri girdi.

Tüm konuşmalar aniden kesildi. Kai bile bir an durakladı, çünkü Sanja da onlarla birlikteydi, ki bu onun planladığı bir şey değildi, ve Sanja Tescai-lin'den sadece biraz daha kısaydı, bu da ona yanlış geliyordu. Kai, bedenini değiştirmek zorunda kaldığında arkadaşlarına biraz sempati duymaya başlamıştı; bu bazen gerçekten rahatsız ediciydi.

Tescai-lin artık konseyde yer almıyordu ama Yükselen Dünya'daki otoriteleri hiç azalmamıştı. Bashat bile, kendini imparator ilan etmek istediğinde, Tescai-lin'i ancak belli bir noktaya kadar zorlayabileceğini biliyordu. Yükselen Dünya'nın en saygın şahsiyetlerinden birinin tavsiyesini dinleyen üniversiteyi kimse suçlayamazdı.

Tescai-linler bir an sessizce durumu değerlendirdiler. Sonra Domtellan'a başlarını eğdiler. "Şansölye."

Domtellan çabucak toparlandı. "Yüz Koronelin Işığı'nın ziyaretinden onur duyuyoruz." Ramad, Arnsterath ve iki tedirgin Ölümsüz Mareşal'i anlamlı bir jestle işaret etti. "Bilgeliğinizin, nasıl ilerleyeceğimizi anlamamıza yardımcı olmasını umuyoruz."

Tescai-lin, "Önce Kaiisteron ile konuşacağım," dedi.

Kai, Tescai-lin'i dışarıya, açık fuayede bulunan taş banklara kadar takip etti. Böcekler, alçak taş duvar boyunca uzanan lambaların ötesindeki bahçelerde, karanlıkta şarkı söylüyorlardı. Tescai-lin, "O Arnsterath mı?" dedi.

Resmi Enalin dilinde konuştular, ancak bu, öğrenmeye adanmış bir yerin ortasında anlaşılmayacakları garantisi değildi. Kai, lamba ışığının kenarındaki her harekete karşı uyanık kaldı

"Evet, Ramad onu teslim olmaya ikna etti, öyle diyorlar." Diğer söylenenleri de hızlıca açıkladı. "Ramad'a gidemeyeceğini söylemek istemezsin herhalde?"

Işık, pişmanlık duymadan başını salladı. "Öncüleri reddedemem. Şansölyenin inanmaması rağmen, Bashat tarafından konseyin yetkisiyle buraya soruşturma için gönderildiği açıktı." Tescai-lin, bu çok daha genç enkarnasyonda bile, etkilerinin boyutları konusunda hiçbir yanılsamaya kapılmamıştı, ancak bu gücü kötüye kullanmayacakları gerçeği, anlaşmazlıkları çözmek için bu kadar geniş bir güven görmelerinin nedenlerinden biriydi. "Dahin, Benais-arik'te Seeker Orai'yi kulak misafiri olarak dinlediğinde, kararın verildiği toplantıya tanık olduğunu itiraf ediyor."

Kai homurdandı ve yüzünü ovuşturdu. "Bu, bu konudaki en talihsiz ikinci şey."

"Ama seni de gitmene izin vermelerini sağlayabilirim. Yanında başka kime ihtiyacın var?"

Bu iyi bir soruydu. Ziede, elbette. Kai seçim yapmak zorunda kalırsa, Dahin'den ziyade Tahren'i tercih ederdi, sadece zekası ve dövüş yeteneği nedeniyle değil, varlığıyla her zaman yarattığı korkutucu etki nedeniyle de. Ama Dahin muhtemelen aklını kaçırdı ve oraya vardıklarında Kuyu'yu bulmak için ona ihtiyaçları olabilirdi. "Dahin olmalı, mümkünse Tahren ve Ziede de."

"Bu yolculuk için çok fazla olup olmadığını göreceğiz. Arnsterath ve Ölümsüz Kutsanmış'ın bulundukları yerde kalmalarını ve burada sorun çıkarmamalarını sağlayacağım." Tescai-lin kapıya doğru baktı. "Onun gerçekten teslim olduğuna ve sözünü tutacağına inanıyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Kai, onu tekrar göreceği zaman, onu bulup öldürmeye çalışacağı zaman olacağını düşünmüştü. Tabii onu önce kendisi bulmazsa. "Onun bu kadar... politik farkındalığa sahip olmasını beklemiyordum."

Tescal-lin de aynı fikirdeydi. "Nient, konseyin gözüne girmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Onu Rising World'e kendileri teslim etmeleri de muhtemeldi." Komplonun Nient-arik fraksiyonundan kaçmayanlar varsa, onu tekrar görmek için pek istekli olmayacaklardı. Komplocuların birbirlerine güvenleri varsa, bu güven çoktan sarsılmış olmalıydı. "Ve o

Ölümsüz Kutsal'dan korkmakta haklı. Bazıları hain Faharin'in ölümünden onu sorumlu tutacak, bazıları ise onların olaydaki rolünü bildiği için onu ortadan kaldırmak isteyecek." Tescai-lin kaşlarını çatı. "Neden yeraltına hiç dönmedi? Oraya girmesi yasak mı?"

Kai, Arnsterath'ın ortadan kaybolmasını çok istiyordu, ama yeraltına dönmek onun için de, kendisi için olduğu kadar imkansızdı. "Hierarchlar yeraltına geçişi kapatırken o başka bir konakçı aldı, bu yüzden yeraltıyla bağlantısını kaybetti. Oradaki orijinal bedeni benimki gibi ölmüş olacaktı. Cageling Court'tan hayatta kalan diğer iblisler geri dönmeyi başardılar, çünkü saklandılar ve savaşın bitmesini beklediler, ta ki geçişin yeniden açılıp geçebilecekleri kadar genişlemesine kadar. Arnsterath beklemedi. En azından yeterince uzun süre beklemedi." Hierarch lejyonerleri tarafından saldırıya uğradığını ve Nefa'nın bedenini terk etmek zorunda kaldığını söylemişti. Belki Arn-Nefa—Arnsterath paniklemişti. Kai, onunla birlikte Summer Halls'tan ayrılan diğer iblisler hakkında hiçbir şey söylemediğini fark etti; o, hep birlikte kaçtıklarını düşünmüştü. Onları neden terk ettiğini ya da onların onu neden terk ettiğini hiç belirtmemişti. Hikayesi boşluklarla doluydu.

Ama sonra yaklaşık elli yıl Cadı Hücresi'nde hapsedilmişti; belki hafızası etkilenmişti. Kai, Cageling Sarayı'ndan kurtulan diğerleriyle hiç konuşmamıştı çünkü hiçbirini bir daha görmek istememişti. Şimdi, sorularına cevap bulmak için bunu yapmak zorunda kalabilirdi.

Arnsterath'ın ne istediğini bilmiyordu, ondan nefret mi ediyordu yoksa onu kurtaran ölümlüler gibi, hayatta başka bir amacı olmadığı için mi böyle davranıyordu? Daha önce nefret etmemiş olsa bile, şimdi onu kurtardığı için ve ölümlü patronlarını kargaşaya sürüklediği için ondan nefret ediyor olabilirdi. Ama ne hissederse hissetsin, onun Avagantrum'daki Cadılar, ölümlüler ve Küçük Kutsanmışlar'ın yanına yaklaşmasını istemiyordu. Aslında hiçbir yere yaklaşmasını istemiyordu, ama özellikle Avagantrum'a. "Belki de onun nerede olduğunu bildiğim için artık daha güvendeyimdir."

Tescal-lin mutsuzdu, bu genç yüzünde, Hierarchlar ve onların hizmetçilerinden yıllarca duygularını gizlememiş bir yüzünde bu daha kolay fark ediliyordu. "Sen ve diğerleri bu yolculukta dikkatli olmalısınız.

dikkatli olmalısınız. Kuyu zaten yeterince tehlikeli olacak." Kai'yi karanlık gözleriyle endişeyle izlediler. "Gelin, Domtellan ile konuşup, bu yolculuğa çıkmanıza izin verilmesi gerektiğini ona ikna edeceğim."

"Siz gidin," dedi Kai. "Önce halletmem gereken bir şey var."

Geçmiş: Vasiyet

Kutsanmışların Ölümsüz Mareşalleri, Hiyerarşilere teslim olurken alışılmadık bir konumdaydılar. Thosaren'in inancını korumaya ve Kuyu adına adaleti ilerletmeye yemin etmişlerdi. Pratikte, Patriarkların kaprislerine tabiydi, ancak Mareşal olmak için savaş becerisi, güç ve Kuyuya erişim gücü gerektiğinden, belki de Küçük Kutsanmışlar kadar değil. Birkaç kişi teslim olmaya açıkça karşı çıktı ve ibret olsun diye cezalandırıldı...

—***Hiyerarşi Savaşı Tarihi: İkinci Cilt: Kuzey ve Doğu Medeniyetlerine Giriş, yazar İlgilenen Ancak Tarafsız Bir Taraf***

Öğleden sonra geç saatlerde kamp yerine sessizce vardılar ve yıkık padok kapısından geçerek yıkık duvarların korumasının altına sığındılar. Kai yorgun öncülerini çadırlarına geri gönderdi ve sadece Nirana ve Telare'yi yanında tutarak bitkin misafirlerinin atlarında kalmalarına yardım etti. Ziede, "Onları doktorlara götüreceğiz, sen rapor vermeye git" dedi.

Kai, Cadı Dili ile onaylayan bir işaret yaptı ve ayrılmaya başladı. Atı bir adım bile uzaklaşmadan, Raihar uzanarak Kai'nin ceketinin kolunu tuttu. Çocuklardan birini kucağına almış, yüzünde panik ifadesiyle duruyordu. Kai, Cadı Dili ile "*Her şey yolunda. Sizi yemek ve ilaç için götürüyorlar. Kaptanıma rapor vermem gerekiyor, sonra sizi tekrar bulacağım*" diye işaret etti.

Kai, sanki kendine gelmiş gibi gözlerini kırptı, sonra utanmış bir şekilde başını sallayarak Kai'yi bıraktı. Diğerlerinin peşinden gitti ve Kai atların bulunduğu yere doğru yöneldi.

Bashasa, beklediği gibi oradaydı, erzak treninden yaşlı bir sürücüyle birlikte kamp taburelerinin oluşturduğu bir çemberin içinde, bir

duvar yürüyeninin tahtirevanının yanında oturuyordu. Normalde hayvanlara bağlanan koşum takımları, temizlenip onarılmak üzere yanında yuvarlanmış yığınlar halinde duruyordu.

Kai atını başka bir sürücüye teslim etti ve yanlarına yürüdü. Görünüşe göre ikisi akraba olup olmadıklarını anlamaya çalışıyorlardı, çünkü Bashasa, "İkinci büyük amcam bir lleshar ile evlendi ve bu yaygın bir isim değil." diyordu.

"Bu Benais-arik'te mi oldu?" diye sordu çoban. "Çünkü büyük teyzem lleshar..." Kai'nin yaklaştığını görünce başını kaldırdı. "Çim Kralı geldi."

Bashasa ayağa fırladı. "Buna sonra devam ederiz!" Kai'ye döndü. "Dördüncü Prens! Her şey yolunda mı?"

"Onları kurtardık," dedi Kai, yürümeye başlarken. Bashasa, dış muhafız kampından geçen kestirme yolu gösterdi. "İki cadı esir alınmış, beş rehine var, muhtemelen ölümlüler."

"Güzel, güzel." Bashasa başını salladı. "Tahminlerin doğrudu. Doyen'le karşılaştın mı?"

"Evet, ve bu senin düşündüğün kadar tuhaftı." Kai karşılaşmayı, Doyen'in görünüşe göre sadece sesiyle uyguladığı garip kontrol etkisini anlattı.

"Endişe verici," dedi Bashasa, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak.

Bu hafif bir ifadeydi. Kai'nin cildi tozdan kaşınıyordu ve iğneler olmadan saçları karışmış, alnına terle yapışmıştı. Saçlarını geriye itip salladı.

"Ne olduğunu görmemiz gerekecek..." Bashasa ona bir bakış attı, sonra aniden durdu ve ona döndü. "Kanaman var."

Kai de durdu ve Bashasa'nın gömleğindeki kan lekesini gördüğünü fark etti. Yara, kampa dönmeden önce kapanmıştı, ama kan, kalçasının hemen üstünden belinin ortasına kadar açık kahverengi pamuğu ıslatmıştı. Kumaşı gerginleştirerek boyutunu görmek istedi ve kabul etmek zorunda kaldı, durum kötü görünüyordu. "Artık kanamıyor."

Bashasa ikna olmamıştı. "Yaralanmışsın. Sen de doktorlara gitmeliydin." Kan lekesinin büyüklüğünü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kai'ye destek olmak istercesine ona uzandı. "Kai, bu bir bıçak yarası!"

"Hayır, hayır, sorun yok." Kai, Bashasa'yı incitmeden dirseğiyle itmeye çalıştı.

"İyi değil. Çok kan kaybettin..." Endişeli ve kafası karışmıştı. "Acımıyor mu? Uyuşmuş mu?" Elinin tersini Kai'nin alına dokundurdu. "Ateşin yok..."

"Bashasa." Kai sesini alçalttı. Hâlâ dış muhafız kampındaydılar, hatlar ve ikmal treninin arasında huysuz atları yürütecek kadar geniş bir yolda. Askerlerin çoğu nöbet tutuyor, devriye geziyor ya da uyuyordu, ama birkaç dağınık grup dışarıda oturmuş silahlarını ve teçhizatlarını temizliyordu. "Niyetleri böyle kullanıyorum."

"Ne?" Bashasa'nın hızlı zihni, Kai cevap veremeden kendi sorusuna cevap verdi. Neyse ki o da sesini alçaltmıştı. "Yorumcular, onlardan aldığın niyetler. Senin yarattıkların." Alarm yerini dehşete bıraktı. "Kan mı gerekiyor?"

"Hayır." Kai tereddüt etti. Ama bu açıklamaya başladığına göre, artık durması mümkün değildi. "Acıya ihtiyaçları var."

Bashasa, Kai'yi tedirgin edecek kadar uzun süren gergin bir an boyunca ona baktı. Sonra Bashasa, en yakın çadırın dışında oturan ve rahatsız bir şekilde tartışmayı izlemiyormuş gibi davranan askerlere döndü. "Çadırında kimse var mı? Bir dakika ödünc alabilir miyim?"

Askerler hemen kabul ettiler, çantalarını kaldırmak için ayağa fırladılar, kuruyan çamaşırları kenara attılar ve meşgul görünmek ve olan bitene hiç karışmamış gibi görünmek için yapacak bir şeyler bulmak için koşturmaya başladılar. Bashasa, Kai'nin omuzlarına kolunu attı ve onu çadırın içine götürdü.

Çadır, Kai ve Ziede'nin çadırıyla aynı büyüklükteydi, yatak takımları ve eşyalar düzgünce istiflenmişti ve Arike'nin deriyi temizlemek ve bakımını yapmak için kullandığı sabun ve yağ kokuyordu. Bashasa, toprağı ve ezilmiş çimleri kaplayan yıpranmış hasırın üzerine oturdu ve Kai'yi de yanına çekti. "Hâlâ kanıyor mu?" diye sordu.

"Hayır." Bashasa ona kanıtlamasını istememişti, ama Kai gömleğini kaldırıp yarayı gösterdi. Yara kurumuş kanla kaplıydı, ama açıkça kabuk bağlamıştı ve ölümlülerin yaralarından çok daha hızlı iyileşiyordu. Kai tüm bu telaştan rahatsız olduğunu belli etmemeye çalıştı. "Bunun bana ölümlüler gibi etki etmediğini biliyorsun. Sen de gördün."

"Gördüm, ama aldığın diğer yaralar hiç böyle kanamadı," diye işaret etti Bashasa. Kai, genellikle bu kadar kötü olmadığını, ama acele ettiği ve endişelendiği için böyle olduğunu söylemeyecekti. Toz cadılarının ölümlüleri bu şekilde rehin alıp diğer cadılara karşı kullandığını görmek onu sarsmıştı ve bunu ancak daha sonra fark etmişti. Yalan söylemek doğru gelmiyordu ve Bashasa'nın zekâsı ve ısrarına karşı tek savunma, konuşmamaktı, diğer prens varislerinin henüz fark etmediği bir şey. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Bashasa daha nazikçe sordu, "Bütün cadılar böyle mi yapar?"

Bu çok sinir bozucuydu. "Sadece ben. Onlar güçlerini başka yerlerden alıyorlar. Bunu bildiğini sanıyordum."

"Bildiğimi sandığım birkaç şeyi aslında bilmiyormuşum," diye karşılık verdi Bashasa. Kafasını salladı, bazı varsayımlarını yeniden değerlendiriyordu. "Köprüyü yıkmak için mi yaptın bunu? Yaz Salonlarını su basması için mi yaptın?"

"Evet, köprüyü," diye itiraf etti Kai. "Bir lejyoner Yaz Salonları için beni bıçakladı. Ben istemedim, arkamdan bıçakladı." Yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu ve bu konuşmaya nasıl girdiğini, daha önce mi yapmaları gerektiğini yoksa daha fazla kaçınmaya mı çalışması gerektiğini bilemiyordu. "Bunları nasıl yaptığımı düşündün?"

Bashasa geriye yaslandı, sanki bu apaçık bir şeymiş gibi eliyle işaret etti. "Çünkü sen bir iblistin!"

"Gücün bir kaynağı olmalı." Kai ellerini indirdi. "Cadılar toprakta, rüzgarda, suda yaşayan ruhları kullanır. Toz cadıları çürümeyi kullanır. Ölümsüz Kutsanmışlar Thosaren Kuyusu'nu kullanır."

"Yorumcular ve Hiyerarşiler, kim bilir kaç yıllık ölüm ve acıyla yaratılmış Kuyularını kullanırlar." Bashasa'nın sesi öfkeyle sertleşti. "Senin kaynağın. Kendini bıçaklamak."

"Bu acı." Kai sertleşti, savunmacı görünmemeye çalıştı ama başaramadı. "Hiyerarşiler güç için ölümlüleri öldürür. Ben kendi acımı kullanıyorum."

"Ben bunun ahlakını sorgulamıyorum, Kai. Ben sorguladığım şey..." Bashasa yorgun bir sesle, "İyilik yapmak isteyen birinin neden bu şekilde kendine zarar vermesi gerektiği. Bu..."

Kai, gerginliğinin azaldığını hissetti. Bashasa'nın bunu kınanacak bir şey olarak görmemesi onu rahatlattı. Başka bir

Başka seçenek yoktu. Hiyerarşilerin Kuyusunu kullanmak, ona köle olmak ya da daha kötüsü, kendisi de bir Hiyerarş gibi olmak anlamına gelirdi. Lejyonerleri ve Hiyerarşlerin hizmetkar soylularını işkence etmek ve öldürmek elbette bir seçenektir, ama Kai bunun da sonunda aynı sonuca varacağını düşünüyordu. Ayrıca, ihtiyaç duyduğunda her zaman lejyonerler hazır olmayacaktı. Kendi acısını kullanmak tek gerçek seçimdi. Ve bu, istediği gibi kullanabileceği bir seçimdi. Ölümlülerden çok daha hızlı iyileşiyordu, bu ideal bir çözümdü. Biraz alaycı bir şekilde, "Bunun haksızlık olduğunu mu söyleyeceksin?" dedi.

"Bunu hafife alma, bu çok korkunç bir şey." Bashasa ayağa kalktı ve kapı kanadına gitti. Dışarıya eğildi ve Kai, askerlerden sessizce su ve temiz bir bez istediğini duydu.

"Hayır," dedi Kai, bu konuyu bırakmak istemedi. "Çünkü bu benim seçimim.

Korkunç olan, başkalarının seni bıçaklamasıdır."

Bashasa bir şişe su ve katlanmış havlu parçalarıyla dolu bir kaseyle geri döndü. "Seninle kendini bıçaklamanın felsefesini tartışmayacağım. Ne kadar istesem de."

"İyi," diye mırıldandı Kai.

Bashasa oturdu, malzemelerini düzenledi ve Kai'ye gömleğini tekrar kaldırması için işaret etti. Kai isteksizce bunu yaptı ve Bashasa, açık bir yarayı temizlermişçesine dikkatli hareketlerle kurumuş kanı nazıkçe sildi. Kabuğun arkasındaki deride hafif bir ağrı dışında artık acı hissetmiyordu. Kai, Bashasa'dan bezi alıp kendisi hızlıca temizleyebilirdi. Ama yapmadı.

Birçok yönden kötü bir gün olmuştu ve bu... hoştu.

"Bu kişi, bu beden bir açıklayıcı olduğu için mi?" diye sordu Bashasa, dikkatinin çoğunu yaptığı işe vermiş olarak. "Niyetleri kullanmaya yardımcı oluyor mu?"

"Talamines. Çünkü benim yaptığım şey... Onun bedenini aldığımda o ölmemişti. Anıları hâlâ oradaydı. Enna'da durum böyle değildi." Tüm Sarediler ölmüş olsa da, bunu açıkça belirtmek, unutulmamasını sağlamak, Hierarchların Sarediler hakkında yaydığı iftira dolu anlatının hayatta kalmamasını sağlamak istiyordu.

"Elbette," dedi Bashasa sakın bir şekilde. "Sarediler için bu bir yas ritüeliydi, değil mi?"

"Kişiden geriye kalanları kurtarmanın bir yolu." Bashasa daha önce anladığını söylemişti, ama bunu tekrar duymak yine de rahatlatıcıydı. "Talamines'in anıları oradaydı, ama siliniyorlardı. Çok geç olmadan onları kendi anılarım haline getirmeliydim." Başını salladı. "Tekrar yapma şansım olsaydı, ne aramam gerektiğini daha iyi bilirdim."

Bashasa geriye yaslandı ve leğendeki bezi sıktı. "Bu yüzden sen ve Ziede, yorumculardan edindiğiniz niyetleri incelemelisiniz. Bu konulardaki tüm bilgilerini aklında tutamazsın." Yanakları biraz kızarmıştı. Kai, onun da bunu hoş bulup bulmadığını merak etti.

"Doğru." Kai gömleğini aşağı çekti ve bu soruyu sormak istediğinden emin olamadan yine tereddüt etti. "Diğer prens varislerine de söyleyecek misin?"

Bashasa, kullanılmamış bezleri dalgın dalgın katlayarak ona baktı. "Evet, çünkü Lahshar ile bu tür hassas konuları tartışmak, tüm hatalarım için kendimi cezalandırmanın en sevdiğim yoludur." Daha ciddi bir şekilde ekledi: "Senin yaptıkların onları ilgilendirmez." Kaşlarını çatarak leğeni kenara koydu. "Bu beni ilgilendirir, çünkü sen benim subayım ve senden yapmanı istediğim her şeyin senin için tüm sonuçlarını anlamam gerekir."

Böyle söylediğinde, çok mantıklı geldi.

"Ve bunun sana karşı nasıl kullanılabileceğinden emin olmasam da, bu haberin düşmanlarımıza yayılma riskini almamamız daha iyi olur."

Kai başını salladı ve omuz silkti. O da bir yol bulamıyordu ama bu, bilgili bir yorumcunun bulamayacağı anlamına gelmiyordu.

Bashasa iç geçirdi. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" "Sanırım hepsi bu kadar," dedi Kai dürüstçe.

"Şimdilik."

Bashasa onu inceledi, yüzünde çelişkili bir ifade vardı. "Kai, kaç yaşındasın?"

Kai'nin cevaplayamayacağı ilginç bir soruydu. "Yeraltında sizin burada yaptığınız gibi günleri ve saatleri saymıyoruz." Hâlâ çelişkili görünüyordu, bu yüzden Kai devam etti, "Enna evlenecek yaşıydı. Ama benim beklememi istediler. Çünkü yeterince uzun süredir ölümlü değildim." Kai, ne Saredi ne de

Dördüncü Ev tarafından utangaç olmayı öğretilmemiştir, ama şimdi aniden utangaç olmuştur. Garip bir şekilde sözlerini bitirdi, "Hierarchs gelmemiş olsaydı, şimdiye kadar kuzenim Adeni ile evlenmiş olurum. O, Iludi ve Varra ile."

"Oh." Bashasa'nın yüzünde Kai'nin anlayamadığı bir değişim yaşandı, ama sonunda sempatiyle sonuçlandı. "Üzgünüm. Çok şey kaybettin."

"Sen de öyle. Hepimiz öyle." Herkes çok şey kaybetmişti, herkes üzgündü. Kai konuyu değiştirmeliydi; Enna'nın ailesini düşünmek, onun kaldıramayacağı bir acıydı. "Bana kızgın olmayı bıraktın mı?"

Bashasa hiç de dikkati dağılmamıştı. "Kızgın değilim, endişeliyim. Bilmem gereken bir şey varsa bana söyler misin?"

"Evet." Kai, tüm eğilimine rağmen, bunu isteksiz ve aşırı ciddi olmayan bir şekilde söylemeyi başardı.

"Peki." Bashasa leğeni topladı. "Gitmeliyiz, bu iyi askerlerin çadırlarını geri almalarına izin verelim."

Bashasa, travma geçirmiş Cadılarla nasıl başa çıkılacağı konusunda hiçbir tavsiyeye ihtiyaç duymamıştı. Kai ve diğerleri kervansaraya dönmeden önce, Hiraga Ana'dan yeni gelenleri kampın yanına yerleştirmek için izin almış ve onlar için bir çadır kurmuştu. Çadırda battaniyeler ve yastıklar, erzak treninden gelen yedek giysiler, kervansarayın hamamına gitmek istemezlerse yıkanmak için su, sabun, fırçalar, tıraş aletleri ve Arike'nin gerekli gördüğü diğer şeyler hazırды.

Kai ve Bashasa geldiğinde Ziede çadırdan çıktı ve "Sizinle konuşmaya hazırlar. Sadece Cadılar ve çocuklar, ölümlüleri doktorların yanında bırakmak zorunda kaldık" dedi.

"Durumları çok mu kötü?" Bashasa endişeliydi. "Umarım bu gece onları ailelerine kavuşturabiliriz."

"Sanırım ikisi bir gün içinde iyileşecek. Hepsi açlık çekmiş ve kötü muamele görmüş, ama biri neredeyse hiç tepki vermiyor, farklı bir yerde olduğunu anladığından bile emin değilim." Ziede kaşlarını çatarak

karavanseraie daha yakın olan doktorların çadırına doğru baktı. "Diğer iki yetişkin, Adin ve Katha, Raihar ve Cimeri'nin de rehineleriydi, çocukluklarından beri onlarla birlikteydiler, aileleri sınır bölgelerinden kaçmak zorunda kaldığından beri. Son yetişkinin, onlar yakalandıklarında zaten orada olduğunu söylediler."

Bu rahatsız ediciydi. Kai, Bashasa ile bakışlarını değiştirdi ve "Başka bir cadı tutsak var mıydı?" diye sordu.

Ziede çaresizce omuz silkti ve başını salladı. "Bilmiyorlar. Adin hiç konuşmadığını, onlara yemek veren toz cadılarının bazen ona Arkat dediğini söyledi. Raihar başka bir cadı tutsaç görmediklerini söyledi."

"Umarım daha sonra çözebileceğimiz bir gizem," dedi Bashasa. Ziede'ye, "Git dinlen, kardeşim, uzun bir gün geçirdin ve çok şey başardın," dedi.

"Gideceğim." Kaşlarını kaldırdı ve ekledi, "Kai'yi çok geç saatlere kadar dışarıda tutma."

Bashasa, Kai'nin Ziede'ye öfkeyle bakarken neredeyse fark etmediği bir an için telaşlandı. Bashasa, "Aklımda tutacağım," dedi ve Kai'yi çadıra aldı.

Kai, Raihar onlara kendisinin ve diğerlerinin nasıl kaçırıldığını anlatırken Bashasa'nın yanına oturdu. "Bizimle seyahat ettiğimiz kervana saldırdılar, eski Kuzey Sarcofa yolundan geliyorduk, lejyonerlerden kaçmaya çalışıyorduk." Sesi yine kısıldı ve Bashasa, mangalın üzerinde ısıtılan demlikten fincanını yeniden doldurdu. Arike hekimleri, sıcak suya hurma şurubu karıştırarak, kurtarılan tüm tutsakların yaşadığı titreme ve terleme sorununa iyi geleceğini söylediler.

Raihar teşekkür etti, bardaktan içti ve devam etti, "Toz cadıları biz, çocuklarımız, Adin ve Katha dışında herkesi öldürdü. Bize de onlara katılmamızı istediler, ama... herkesi öldürdüler. Lanet olası hiyerarşiler gibi, herkesi öldürdüler." Sesi yükseldi, sanki o anı gözlerinin önünde yeniden canlanıyormuş gibi. "Baş çoban, bizi rahat bırakırlarsa tüm erzakları alabileceklerini söylediği halde! Hepsini tozla boğarak öldürdüler."

Bashasa sakinleştirici bir hareketle elini kaldırdı. "İstemiyorsan bundan bahsetmene gerek yok. Ne yaptıklarını biliyoruz." Derin bir nefes alıp bardağından tekrar bir yudum içtikten sonra, "Neden kaçırdıklarını ve hırsızlık yaptıklarını öğrendin mi?" diye sordu. Ibel'in, battaniyelere sarılmış iki çocuğun bulunduğı yığının yanında oturduğu yere doğru başını salladı. Sıcak hurma şurubu ve mercimek çorbası, iki çocuğı da uykulu ve biraz daha sakinleştirmişti. Kreat, battaniye yığınının yanında yatarak ona dikkatle bakıyordu. "Bize eşlik eden Cadılar, ıssız bir ülkede bile kaynak bulmakta hiç zorlanmıyorlar."

Toz cadılarının kampından kaçtıktan sonra, Kai ve Cimeri Ziede ve diğerlerine ulaştıklarında, Kai çocukların yabancı insanlardan korkarak ve onları kurtarmak için verilen mücadelenin şokuyla ağlayacaklarını düşünmüştü. Ama ikisi Raihar ve diğerlerine bile fısıldayarak konuşuyorlardı ve ses çıkarmaya korkuyor gibiydiler. Kai bunun anlamını çok iyi anladı ve içindeki öfkeyi, zaten kaynayan fırını daha da körüklemek için içine attı.

Raihar, iki eliyle bardağı kavrayarak açıklamak için kelimeler bulmaya çalıştı. "Toz cadıları bizim gibi değiller, onlar..." Yüzündeki ifade, bunun onu şaşırttığını gösteriyordu. "Dünyayı oluşturan küçük ruhları göremezler. Sadece büyük olanları görebilirler."

"Ziede'nin rüzgâr şeytanları gibi," dedi Kai Bashasa'ya. "Toz cadıları onları kısa bir süreliğine kontrol edebilirler, ama sadece kaçıp Ziede'ye geri dönene kadar."

"Çünkü Ziede onların dostu," diye açıkladı Ibel. "Baram'ın sudaki run-below's'ların konuşmalarını duyabildiğı gibi."

Kai bu benzetmenin yararlı olup olmadığından emin değildi, ama Bashasa anlayışla başını salladı ve "Diğer varlıklar üzerinde güç ve hakimiyet kurmak onların tarzı gibi görünüyor, değil mi?" diye mırıldandı.

Raihar içini çekti ve saçlarını gözlerinden çekmek için bardağı bıraktı. "Onlarla birlikte gidecekmiş gibi davranmaya, istediklerini yapmaya karar verdik, böylece daha sonra kaçıp diğerlerini kurtarabilecektik. Ama ben eski usulde yetiştirildim, yalan söyleyemem." Cimeri affedici bir şekilde koluna hafifçe vurdu. "Bana inanmadılar. Ve bizimkileri tehdit ettiler." Gözleri iki çocuğı kayarken titrek bir nefes verdi. Küçük bir el battaniyeden kaymış ve Kreat'ın örgüsünün ucundaki kil boncuklarla oynuyordu.

"Bir yerde bir yuva kurma planları var gibi görünüyordu. Belki bir şehirde, terk edilmiş bir ölümlü şehirde. Hiyerarşilerin tüm ölümlüleri öldürüp sonra gideceğini ve o zaman istedikleri yerde yaşayabileceklerini düşünüyorlardı."

Cimeri sıkıntılı bir şekilde onaylayarak başını salladı. Konuşmakta zorlanıyordu ve bazen Cadı Dili'nde işaretler oluştururken tereddüt ediyordu, ancak İmparatorluk Dili, Saredi ve biraz Arike'yi açıkça anlıyordu. Raihar, bunun toz cadılarının ona yaptığı bir şey olmadığını, çocukluğundan beri onda olan bir şey olduğunu açıklamıştı. Cimeri, "Umut ediyorlardı. Bunun olacağını umuyorlardı," dedi.

Herkes bunu sindirirken sessizlik oldu. Bashasa nefesini bıraktı. "Şaşırdığımı söyleyemem."

"Ben şaşırdım." Kai kimseyi korkutmak istemediği için sesini sabit tuttu. "Bu ne kadar mantıklı? Hangi noktada bu düşünce birazcık bile mantıklı olabilir ki?"

"Çünkü sen pratik birisin ve içinde fanatiklik izi yok," dedi Bashasa. "Benim içimde fanatiklik var, ama onu sıkı bir kontrol altında tutuyorum. Ama bu, başkalarının eksikliklerini fark etmemi sağlıyor."

Kai kaşlarını çattı ve bu itirafa biraz şok olan tek kişinin kendisi olmadığından emin olmak için etrafına bakma dürtüsüne direndi. "Hiyerarşiler fanatik mi?" diye sordu.

"Hayır, korkutucu derecede." Bashasa derin bir endişe içindeydi. "Gözlemlerime ve başkalarından duyduklarıma göre, onlar da senin kadar pragmatikler. Ama takipçileri arasında kasıtlı olarak fanatizm besliyorlar. Alternatifler sunmamıza rağmen, onları ihanet etmektense ölmeyi tercih eden lejyonerler gibi."

Raihar'ın ifadesi şüpheliydi, ancak Cimeri anladığını işaret etti. Sonra bir kadro askeri çadırın girişini kaldırdı ve "Prens varisi? Prens varisi Hiranana, bir elçinin geldiğini size bildirmek için gönderdi" dedi.

"Ah, gitmeliyim." Bashasa ayağa kalktı. "Raihar ve Cimeri, sizi Kai, doktorlar ve Ibel ile ailesinin yanına bırakacağım, onlar dinlenmenize ve iyileşmenize yardımcı olacaklar."

"Bekle..." Raihar başını kaldırdı, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. "Bize ne olacak?"

"Sizler burada misafirsiniz," dedi Bashasa kararlı bir sesle. "İsterseniz, hazır olduğunuz anda buradan ayrılabilirsiniz. İsterseniz, savaşamayan halkımızla birlikte nispeten güvenli bir yere gidip, Hierarchs'a karşı zafer kazanana kadar veya bu girişimde ölene kadar onlarla birlikte orada bekleyebilirsiniz. Ya da, Dördüncü Prens'in kadrosunun bir parçası olarak, onun emri altında bizimle seyahat edebilir ve Hierarchs'la savaşabilirsiniz. Mümkün olsaydı size daha fazla seçenek sunardım, ama şu anda elimizde olan tek seçenek bu."

Cimeri ve Raihar, Ibel'e baktılar. Ibel, Cadı Dili'nde *savaşmak* için elini hareket ettirdi. Raihar tereddüt etti ve Bashasa, "Şu anda karar vermenize gerek yok. Önce dinlenin ve iyileşin." dedi.

Raihar ve Cimeri ile biraz daha konuştuktan sonra Kai, onların durumları hakkında umutlu bir şekilde uykuya dalmalarını sağladı. Uzun alacakaranlık çökmeye başlamış, ateşler gece için söndürölünce karanlık çadırların etrafını sarmıştı. Odun dumanı ve yemek kokuları olmadan, serin rüzgâr çiçekler ve tepelerden gelen keskin sedir ağacı kokusuyla doluydu. Kai kadrosuna geri dönmeliydi. Toz cadıları karşı saldırı yapmaya çalışabilirlerdi ve tetikte olmaları gerekiyordu.

İki cadı ona düşünmesi gereken çok şey vermişti, ancak bunların pek çoğu yararlı görünmüyordu. Grubun anahtarı Doyen olmalıydı, ancak Kai onunla nasıl başa çıkacağını henüz bilmiyordu. Onunla pazarlık yapmaya veya mantıkla konuşmaya çalışmak, öldürölmek için iyi bir yol gibi görünüyordu. Ancak toz cadılarının liderini öldürölmek, onların yardımını almanın bir yolu gibi görünmüyordu. Özellikle de grubu üzerinde sahip olduğu zihinsel ve duygusal etki göz önüne alındığında.

Kai, kadrosuyla gece yarısına kadar devriye gezdi, sonra biraz uyudu ve şafak sökmeden önce çadırında tek başına uyandı. Önceki gün yıkadığı giysileri giydi ve yıpranmış ceketini üstüne geçirdi. Askerlerin çoğu hala uyuyordu, bu yüzden kampın çevresinde sessizce yoluna devam etti. Sabah nöbetine geri dönen Trenal, gece boyunca birkaç haberci geldiğini ve Bashasa'nın diğer prens varisleriyle birlikte kervansarayda kaldığını,

yeni bilgileri gözden geçirdiklerini ve Ziede'nin daha erken uyanıp onlara katıldığını söyledi.

Bu, Kai'nin öğrenmesi gereken bir şey gibi görünüyordu. Güneşin ilk ışıkları doğmadan önce, serin sabah havasında sessizce, gri gölgelerin içine derinlemesine sarılmış olarak kampın içinden geçen yolu takip etti. Tek hareket ve sesler, yemek pişirme veya tuvalet görevinde olan ya da devriye sırası için hazırlanan askerlerden geliyordu.

Kervansarayın hamamını geçip, binanın eski yolu ikiye böldüğü taş kemere geldiğinde, Lahshar'ın keskinleşmiş sesini duydu.

Lahshar, "Neden bu iblise bu kadar düşkünsün? Onun yorumcu olmadan önce onu görenler, bunun sana kız kardeşini hatırlattığı için olduğunu söylediler." diyordu.

Kai, bir ayağını bir sonraki adım için yarı kaldırmış halde hareketsiz kaldı. Elbette kiminle konuştuğunu biliyordu. Seslerinden, kervansarayın büyük zemin kat salonuna açılan dış kapının yakınında oldukları anlaşılıyordu. O kapı kapalıydı, çünkü kemerden ışık sızmiyordu.

Bashasa'nın cevabı da aynı derecede keskin oldu. "Kız kardeşim, tanıştığımda teknik olarak ölü olan bir Saredi genç hanımı değildi." Bu sert cevap karşısında, Bashasa'nın sesi telaşlı geliyordu, ancak Kai, Bashasa'yı iyi tanımayanların bunu duyabileceğinden emin değildi. Ne yazık ki, Lahshar da o kişilerden biriydi. "Ve bu kadar sevimsiz olmasaydın, senin 'aşk' dediğin şeyin, aynı işte çalışan insanların birbirlerine karşı sıklıkla geliştirdikleri normal bir dostluk ve sevgi duygusu olduğunu anlayabilirdin."

Lahshar cevap vermek istedi, ama Bashasa onu kesip sözünü kesti. "Bugün yapacak çok işimiz var. Kendini meşgul edecek yararlı bir şey bul." Kervansarayın kapısı açıldığında yolun üzerine ışık döküldü. Çakıl taşları üzerinde ayak sesleri bu tarafa doğru geldi, sonra Lahshar kemerin altından çıktı. Bir adım ötedeki Kai'yi görünce aniden durdu. Arkasında duran iki kadrolu asker irkildi ve biri elini yumruk bıçağına uzattı.

Kai başını eğdi. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" dedi.

Lahshar, onu görmeye hazırlıklı olmadığı için şaşırmişti ve bundan açıkça nefret ediyordu. Çenesini kaldırdı. "Buradaki amacını hatırlamalısın."

"Amacım," dedi Kai, onun bakışlarını karşılayarak. "Bashasa'nın söylediği gibidir." Ekledi: "Askerin beni bıçaklamak istiyorsa, ona devam etmesini söyle. Sonra onu öldürmeyeceğim bile."

Lahshar sinirli bir bakışla yana doğru baktı ve "Hadi" diye bağırdı.

İki askerin peşinden, büyük adımlarla uzaklaştı.

Kai, öfkesi biraz dinene kadar, duman, gübre ve çimlerin tatlı kokusuyla karışık şafak havasını soluyarak orada durdu. Gerginliğini gidermek için omuzlarını çevirdi ve kervansaraya girdi.

Merkez salonunda uzun bir toplantı yapıldığı belliydi. Geçici bir harita masasının üzerinde hala kağıtlar ve yazı malzemeleri dağılmıştı. Bir asker etrafta dolaşarak unutulmuş bardakları ve su sürahileri topluyordu. Merdiven boşluğundan gelen seslere bakılırsa, toplantının bir kısmı üst kata taşınmıştı, ancak Hiranın duvara yaslanmış bir bankta oturmuş, arkasına yaslanıp uyukluyordu. Kadrosundan bazıları onun yanında ya da yakınındaki yerde, somurtkan ve yorgun bir şekilde oturuyordu.

Bashasa masanın başında durmuş, kolları kavuşturmuş ve omuzları gergin bir şekilde masaya bakıyordu. Kai, tahtaların üzerine gerilmiş haritaya dikkatini vererek onun yanına yaklaştı. Bu, Enalin geldiğinde ortadan kaldırmaları gereken engel olan Dashar kalesiydi. Kale, yarım daire şeklindeki limanın dış ucunda yer alıyordu ve Descar-arık şehri, kavisli karşı kıyıyı kaplıyordu. Kai'nin duyduğuna göre, kale üç tarafı sığ suyla çevrili, yapay bir tepe üzerindeydi ve kumullar ve deniz çayırıları üzerinden kısa bir tahta köprüyle ulaşılabilirdi. Ancak Hierarchs kaleyi ele geçirdiğinde, kıyıyı tarayarak gerçek bir ada haline getirmişlerdi ve kapılar ve bir kule ile korunan daha sağlam bir köprü inşa etmişlerdi. Bashasa'nın köprüyü geçme planları, Ziede'nin uçuş yeteneğini ve Tahren'in çok sayıda lejyoneri hızlı ve sessizce öldürme yeteneğini içeriyordu.

Bashasa yanında birinin durduğunu fark etti ve döndü, dalgın bir gülümseme sert ifadesini silip süpürdü. "İşte buradasın! Ah, öyleyse." Neyse ki, Kai'nin bilinçli davranışını fark edemeyecek kadar utangaç görünüyordu.

. Derin bir nefes aldı, ciddiyet bir kefen gibi üzerine çöktü. "Haberler var. İyi haberler değil." Kai'nin omzuna dokundu ve onu kapıdan ve hala salonda bulunan diğerlerinden uzaklaştırdı.

Kai şu anda başka haberler duymak istemiyordu, alabileceği kadarını almıştı, ama yine de onu takip etti.

Bashasa sesini alçaltarak, "Öncü birlikler hem Renitl-arik'ten hem de Enalin'deki temsilcilerimizden geri döndü. O aptal veliaht prens Stamash nihayet, geç de olsa tahliyeyi başlattı, ama zamanında yetişemeyecek..." Başını salladı ve başka yere baktı.

Bashasa bir duygu dalgasını bastırmaya çalıştı ve bu, Kai'nin omurgasında soğuk bir ürperti yarattı. *Renitl-arik'i kaybedeceğiz*, diye düşündü. Ya da daha da önemlisi, şehirden zamanında çıkacak kadar hızlı ya da şanslı olmayan herkesi kaybedeceğiz. Bununla birlikte, Hiranın askerlerinin yorgun teslimiyeti, Bashasa'nın Lahshar ile anlamsız tartışması, her şey yerine oturdu. Kai yutkundu ve "Üzgünüm" dedi.

Bashasa, Kai'nin omzunu sıktı ve kendini kontrol altına almaya çalıştı. "Henüz ne olacağını bilmiyoruz. En azından bu sefer önceden uyarıldılar." Daha da kötü haberleri vermek için kendini hazırlıyor gibi görünüyordu. "Hepsi bu kadar değil."

Kai'nin midesi düğümlendi. "Enalin mi?" diye sordu. Enalin gelmezse, ne yapacaklarını hiç bilmiyordu. Arik'te direnmeye çalışacaklar ve muhtemelen yavaş yavaş öleceklerdi.

"Evet. Yaz Salonları'nda bizimle birlikte rehin tutulan Palm'lı Filozof Tifar'dan haber aldılar. Güney kıyısındaki lejyoner kamplarında hizmet etmek üzere askere alınanların arasına casuslar yerleştirmeyi başarmış ve onlardan haber almış." Tereddüt etti ve devam etti. "Bazı işaretler vardı, biliyorsun. Örneğin, öldürdüğün yorumcu, rakibinin seni ona gönderdiğini düşünüyordu

—Ilveri'ye karşı savaşta ve Palm ve Belith'te kullanılan bazı iblislerin buraya getirilmiş olabileceğine dair bazı işaretler vardı."

"Bashasa, söyle bana." Kai, Cageling Mahkemesi'nde hapsedilmişken, oradan götürülen iblislerin öldüğünü, Saredi bedenlerinin atıldığını ve bilinçlerinin serbestçe dolaştığını, geçit kapalı olduğu için yeraltına dönememediğini varsaymıştı. Bunun kendisine de olacağını düşünmüştü. Ancak

diğer rehinelerin gördüklerine göre, kayıp iblisler işkenceyle boyun eğdirilmiş ve Hiyerarşilere hizmet etmeye zorlanmışlardı. Cageling Mahkemesi'nin varlığının asıl amacı buydu, sadece hizmetkar soylular için zulüm ve eğlence değildi.

Bashasa açıkça şöyle dedi: "İşaretler doğruydu. Birkaç iblis gemilere bindirilip Dashar'a gönderildi. On gün önce oraya vardılar."

Kai boğazını yuttu. Yaz Salonları'ndan beri, savaşta köleleştirilmiş iblislerle karşı karşıya kalabileceğini biliyordu. Plan işe yararsa ve Enalin ile birleşip güneybatıya doğru ilerleyebilirlerse, bu, iblislerin, yorumcular ve lejyonerler için canlı kalkan görevi görerek savaşmakla sonuçlanacaktı. Ama o bunu düşünmek istememişti. "Nedenini biliyor muyuz?"

"Onlar kaleyi savunmak ve Descar-arik limanının kontrolünü sağlamak için kullanılacaklar, orada konuşlanmış lejyonerlerin çoğu ise gemilere binip kıyı boyunca Nibet'e gönderilecek. Hiyerarşiler, Tescai-lin'in Enalin güçlerini toplamak için orada gösterdiği çabaları elbette biliyorlar. Enalin'i boyun eğdirmek ve Tescai-lin'i öldürmek ya da yeniden ele geçirmek niyetindeler."

Kai bunu kavradı. Bu, Yaz Salonlarının batırılmasına verilen yanıt, bekledikleri misilleme olmalıydı. Hiyerarşiler, kendilerine karşı güç toplayan yerlere karşı stratejik bir hamle yapmaya karar vermişlerdi.

Bashasa devam etti: "İblisler Dashar'da yerleşip lejyonerler gemilere binmeye hazır olduğunda, bir Hierarch gelecek. Renitl-arik'te, ardından Nibet ve Enalin'de Ses'i kullanmak için. Tescai-lin'in danışmanları, lejyonların yolda olduğunu kesin olarak bildikleri için, birliklerinin topraklarını savunmasız bırakmayacaklarını açıkça belirtmişler." Zaten dağınık olan buklelerine elini geçirdi. "Enalin olmadan, Dashar'daki kaleye şimdi saldırmalıyız."

Kai kabul etti. İlerlemek için tek yol buydu. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

"Bir gün sonra." Tereddüt etti. "Renitl-arik'in henüz saldırıya uğramadığını biliyoruz ama..."

Kai de bunu gördü. "Orada saldırmamızı bekleyecekler. Şehri korumaya çalışacağımızı."

Bashasa'nın yüzünde bir anlık acı belirdi. "Ve ne kadar kayıp verirsek verelim, onların oyununa gelemeyiz. Bu, doğu, batı ve kuzeyin sonu olur. Hierarch gelmeden Dashar'a saldırıp oradaki güçleri ortadan kaldırmalıyız."

Doğu ve kuzeyden geriye kalanlar, batı ise çoktan yok olmuştu. Renitl-arik'i sadece haritada bir sembol olarak tanıyan Kai için, hala hayatta olan ve değer verdiği herkes bu kampta olduğu için, onu dünyanın geri kalanı için feda etmek daha kolaydı. Ama bu seçimin Bashasa ve diğer tüm Arike'ler için ne anlama geleceğini biliyordu. Sanki vücudu kurtarmak için kolunu kesmeyi seçmek gibi. "Bir şeyler düşüneceğim. Doyen'i nasıl öldüreceğimizi ve toz cadılarını bizim için savaşmaya nasıl ikna edeceğimizi. İblislere karşı."

Bashasa rahatlamış olmaktan çok endişeli görünüyordu. "İblislere de lejyonerlere verdiğimiz teslim olma seçeneği sunulacak. Onları Hierarchs'a hizmet etmeye zorlayan her neyse... Elbette özgürlük fırsatı sunulursa..." Tereddüt etti ve Kai, iblisleri köleleştiren şeyin ne olduğunu, onları özgürleştirmek mümkün müydü bilmedikleri halde, sahte vaatlerde bulunmak istemediğini anladı.

"Biliyorum," dedi Kai. "Ve bunun olacağını biliyordum, eninde sonunda onlarla savaşmak zorunda kalacaktım. Ama tereddüt etmeyeceğim. Onları öldürmem gerekirse, öldüreceğim."

"Kai, beni endişelendiren bu değildi. Davamıza, bizim davamıza olan sadakatinin ve bağlılığının derinliğini biliyorum..." Bashasa tereddüt etti ve başını salladı, bir kez olsun kelimeleri bulamadı. "Ben... Eğer sen..." Bir kadro askeri acil bir tavırla salona girdi ve Bashasa'nın meşgul olduğunu görünce tereddüt ederek durdu. Bashasa yüzünü buruşturdu ve "Gitmeliyim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel ya da haber gönder." Kai'nin omzunu tekrar sıktı ve uzaklaştı.

Kai, serin şafak vakti tepeler ve tarlaların üzerinde karavanseraydan ayrıldı. Yüzündeki terin kurummasını beklemek için çimlere doğru biraz yürüdü ve bu geniş gökyüzünde ne yapacağını, yeminini nasıl yerine getireceğini düşündü.

İki tanidik siluet, dış muhafız kampının yönünden yaklaşıyordu. Ziede ve Tahren, yol boyunca yavaşça yürüyorlardı, ya konuşuyorlardı ya da sadece yorgundular. Yaklaştıkça, gri ışıktaki yüzlerindeki ifadeleri görebiliyordu. İkisi de o kadar endişeli görünüyorlardı ki Kai, biliyorlar mı diye sormasına gerek kalmadı. Tahren, "Bashasa sana Palm'daki iblislerden bahsetti mi?" dedi.

"Evet." Kai, tozlu saçlarına iki elini soktu, parmaklarını kıvrımlı saçlarına doladı. Doyen'i öldürmek için son derece motive olmasına rağmen, toz cadılarının sadakatini veya en azından işbirliğini kazanma sorunu hâlâ vardı. Bu grup, yeraltı dünyası ile ölümlülerin dünyası arasındaki Saredi antlaşmasının tüm ilkelerine, cadıların kanı için önemli ve kutsal olan her şeye karşı çıkmıştı. Ama onlar olmadan Arike'nin lejyonerler ve köleleştirilmiş iblislerle savaşmasına yardım edemezdi. "Başından beri haklıydı, toz cadılarına ihtiyacımız olacak."

Ziede'nin pes etmiş ve tiksiniş ifadesi, onun da aynı fikirde olduğunu gösteriyordu.

O, somurtkan bir şekilde, "Yazık, saçımı yeni yıkamıştım," dedi.

Tahren'in sessizce burnunu çekmesi, açıkça bastırılmış bir kahkahaydı. Ziede ona gözlerini kısarak baktı. Tahren bu bakıştan çekinmedi. "Komik olmasını istedin," dedi keskin bir şekilde.

"Tahren, lütfen Ziede'nin şakalarına gülme, bundan hoşlanmaz," dedi Kai dalgın bir şekilde. Hiraga Ana'nın ona söylediği şeyi düşünüyordu, bunun bir dönüm noktası olduğunu ve hiçbir yolun güvenliğe çıkmadığını, hepsinin karanlığa düştüğünü. Artık bunu anladığını düşünüyordu. En azından, bu kehanet kendisi için geçerliyse. Başka kimse için geçerli olmamasını umuyordu.

"Plan, toz cadılarının lideri saldırılarına devam edecek gibi görünüyorsa onu öldürmekti." Tahren, tam olarak anlamadığı bir şey olduğunu fark edince kaşlarını çattı. "Ve diğerlerini de savaşa katılmaya ikna etmekti. Öyle değil miydi?"

"Öyleydi." Ziede Kai'yi endişeyle izledi. "Ama biz lejyonerler ve yorumcularla savaşacağımızı sanıyorduk."

"Toz cadılarını bize katabilirsek," dedi Kai, "onlara iblisleri nasıl öldüreceklerini öğretmem gerekecek."

"Ah." Tahren, konuşma çok kişisel bir hal almış gibi, uzaklara doğru baktı. Sanki ona bu an için biraz mahremiyet vermek istiyormuş gibi

sanki onun ifadesini izlemek çok samimi bir şey gibi. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

Bu soru, prens varislerinden veya subaylardan gelseydi kışkırtıcı ve güvensizce algılanabilirdi. Kendi halkına karşı dönen Tahren'den geldiği için, onun ne sorduğunu tam olarak biliyordu. Kai, "Evet," dedi.

Kendisinde de biraz fanatiklik olabileceğini düşündü, sadece Bashasa bunu görmemişti. Henüz.

Yedi

Kai, Belith bilginlerinin çalışma odasına geri döndüğünde, Enalin savaşçıları duvarlara yaslanarak yolun ortasında durmamalarına rağmen, oda daha kalabalık hissettiriyordu. Tescai-lin, şansölye Domtellan'ı kenara çekip konuşmaya başlamıştı ve Kai, Ziede ve Tahren'in Tenes ile durdukları yere gitti. Dahin hâlâ Sura ve diğeri bilginlerle masanın yanındaydı. Sanja şimdi onun yanındaydı ve eserlere merakla bakıyordu. Birkaç genç Kapı Bekçisi de gruba katılmıştı. Kai yumuşak bir sesle, "Tescai-lin Ramad'ın gitmesine engel olmayacak, ama benim de gitmemi sağlayacaklar. Dahin ve siz ikiniz de, yer varsa." dedi.

"İyi," dedi Ziede. Tahren'e baktı, endişeyle kaşlarını çattı. Tahren, Dahin'i şaşkın bir ifadeyle izledi.

Tenes, Kai'nin koluna dokundu ve *"Mümkünse ben de giderim"* işareti yaptı.

Kai ona, "Senin de gitmeni isterdim, ama eğer istersen, Sanja ile burada kalmanı istiyorum," dedi. Sanja'yı, ona bakılacağından ve Avagantrum'a gtrleceğinden emin olacak Tescai-lin'e bile bırakmak istemiyordu. Bashat'ın söyledikleri, kalbinde küçük bir cam parçası gibi bir acı bırakmıştı. Sanja'nın, geçici de olsa terk edildiğini düşünmesini istemiyordu. "Onu tanımadığı birine bırakmak istemiyorum."

Tenes, Sanja'ya baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. *Anlıyorum. Onu hayatım pahasına koruyacağım.*

"Avagantrum'daki kızım Tanis'e bir not bırakacağım," dedi Ziede Tenes'e. "Eğer geri dnmezsek, Tescai-lin oraya gitmene yardım edecek ve sana hoş geldin diyecek."

Geri dnemeyeceğinden mi korkuyorsun, diye sordu Tenes, endişeyle her birine bakarak.

Ziede'nin sesi alaycıydı. "İşler kötü giderse, Dünyanın Zirvesi'nden geri dönmek biraz zaman alabilir."

Tahren dikkatini iki Ölümsüz Kutsanmış ve Arnsterath'a çevirdi, ama "Dahin için endişeleniyorum" dedi.

Bilginler hâlâ eser masasının etrafında toplanmışlardı, ancak birkaçı ayrı ayrı konuşmak veya not almak için banklardan birine oturmak için ayrılmıştı. Kai, Dahin'i kalabalığın içinde hareket ederken ve heyecanla konuşurken sadece açık renkli saçlarını görebiliyordu.

"Önemli bilgin rolünü oynuyor, değil mi?" Ziede kaşlarını çattı. "Neden rol oynaması gerektiğini anlamıyorum, çünkü o gerçekten önemli bir bilgin. Ama haklısın, olması gerekenden daha tuhaf davranıyor."

"İstediyini elde ediyor," dedi Kai, ama bu yolculuk başladığından beri Dahin'de bir sorun olduğunu içten içe biliyordu.

Ziede sessizce, *"Oh, ne güzel, Ramad geliyor. Tam da ihtiyacımız olan şey,"* dedi.

Kai döndü ve ifadesinin pek hoş karşılayıcı olmadığını biliyordu. Ramad birkaç adım ötede durdu. "Seninle konuşabilir miyim?" dedi.

Kai, elbette hayır demek üzereydi ki, Ziede onu incisiyle dürttü. *Dikkatini dağıtmış ve yorgun. İstemedenden daha fazlasını anlatabilir.*

Kai, somurtkan bir çocuk gibi konuşacağını bildiği için cevap vermedi. Sadece mahremiyet illüzyonu yaratacak kadar uzaklaştı.

"Teşekkürler," dedi Ramad ve sesi gerçekten yorgun geliyordu.

Kai, kendi yorgun kalbinde, Ramad'ın Rising World için gerçekten iyi niyetli olduğunu düşündü. Ramad da Arnsterath'ı Benais-arik'e getirme sürecindeydi. Bashat, zaten bir tane inatçı iblisi ortadan kaldırmıştı; ikna edilmeye daha yatkın başka birini isteyebileceği çok olasıydı. O, bir açıklayıcı olarak hareket etmiş ve Yükselen Dünya koalisyonuna karşı bir komploya katılmıştı; konsey, onu bir suçlu olarak görmekten başka bir şey yapmayacaktı, özellikle de toprakları Arik'ten daha fazla gezgin açıklayıcıların istilasına uğrayan üyeler. Bashat'ın evcil iblisi olmak onun tek seçeneği olmayabilirdi, ama en iyisi buydu. Kai, "Konuş. Söyleyeceklerimi zaten söyledim," dedi.

Ramad nefesini bıraktı. Son birkaç saniye içinde durumun değişmiş olmasını umarcasına etrafına baktı. Odanın uzak köşesinde

Tescal-lin, göz hizasına daha yakın olmak için alçak bir bankta oturan Domtellan ile hâlâ konuşuyordu. Arnsterath rahat bir şekilde durmuş, hiçbir şeye bakmadan dururken, Ölümsüz Kutsanmış onu dikkatle izliyordu. Kai'ye döndü. "Eve gideceğini sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Kai, sonra fazla ipucu vermemek için yanağının içini ısırdı. Bu hafif bir provokasyon olabilir, ama yine de provokasyondur.

Ramad onu izledi, yüzünde bir parça hayal kırıklığı, bir parça endişe vardı. "Aramızdaki ilişkiyi bu şekilde bırakmam. Birlikte çalışmalıyız. Tescal-lin senin benimle gelmeni ayarlıyor."

"Tescal-lin senin hiç gitmemenizi tercih eder," diye düzeltti Kai. "Onlar da sana güvenmiyorlar."

Ramad yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. "Bashat güveniyor, ama bunun pek bir tavsiye sayılmadığını biliyorum."

Kai homurdanmak istedi. Keşke Ramad bu kadar mantıklı olmasaydı. "Oraya ilk varan olmak için bir nedenin var," dedi Ramad, diye seslendi, sesi diğer konuşmaların gürültüsü altında duyulması zor olacak kadar alçaktı. "İzin verirsen sana yardım edebilirim."

Kai tüm şüphesini yüzüne yansıttı. "Ben Bashat'la yollarımızı ayırdık. Sen ayırmadın. İsteğimiz aynı değil."

Ziede, incisi aracılığıyla, "*O aptal olsaydı bu daha kolay olurdu*," dedi.

Bashat aptal olsaydı bu daha kolay olurdu, diye düzeltti Kai. Endişelenmeleri gereken Ramad değildi.

Sanja Kai'nin yanına geldi ve Cadı Dili ile *önemli*.

Sanja işaret dilinde "*Söyle*" dedi.

Sanja işaret dilinde, "*Dahin o öğretmen kişinin cebinden bir şey aldı ve gitti*" dedi.

Kai'nin bakışları, diğer akademisyenlerin hâlâ konuştuğu eser masasına, sonra da odanın geri kalanına kaydı. Dahin gitmişti. *Yüz tane boktan pislik*, diye düşündü Kai. Biliyormuş, bir şeylerin yolunda olmadığını biliyormuş.

"Ne?" dedi Ramad, Sanja'ya kaşlarını çatarak. "Nerede?"

Elbette Ramad Cadı Dili'ni anlayabilirdi. Sanja ona öfkeyle bakıp cevap vermediğinde, Kai sesini savaş alanında duyulacak kadar yükseltti ve "Sura! Çapa taşlarının anahtarı nerede?" dedi.

Herkes sessizleşti. Masadaki haritanın üzerine eğilmiş olan Sura, birden dikleşti ve elini tunikasının cebine attı. Yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Kaybolmuş. Burada duruyordu..."

Tahren ona doğru büyük adımlarla yürüdü. "İlk çapa nerede? Gemi?"

Domtellan telaşla odanın arkasındaki kemeri işaret etti. "O tarafa, dışarıya ve yukarıya..."

Kai koştu.

Odanın içinde kaos çıktı ama bilginler onun önünden çekildiler ve o kapıya ilk ulaşan oldu. Kafasında Ziede, "*Git, acele et, biz arkadayız*" dedi.

Kai iki oda daha geçip kısa bir koridordan koştu ve ağır ahşap bir kapıyı iterek açtı. Dışarıda, birkaç taş lambanın ışığıyla aydınlatılmış başka bir taş döşeli bahçeye çıktı. Dahin'den iz yoktu, ama Domtellan *yukarı* dedi. Kai geri döndü ve Ramad ile Sura kapıdan dışarı çıkarken piramidin bir üst terasına çıkan dar taş merdivenleri gördü. "Bu tarafa!" diye bağırdı Sura ve merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Kai, Ramad'ı dirsekleyerek kenara itti ve Sura ikinci kata ulaşmadan onu geçti. Bir sonraki merdivenlerin binanın çatısındaki kubbeli alana çıktığını gördü. Ziede, kalp incisiyle öfkeyle küfretti. Arnsterath, gördüğü kadarıyla, kargaşada koşarak ön kapıdan dışarı çıkmıştı. Onu kovalamaya çalışan Ölümsüz Mareşaller, Ziede'nin yolunu kesmeyi başarmıştı. Bu, yardım edebilecek herkesi yavaşlatmıştı ve Tahren bir Kutsanmış'ı duvara fırlatmış, diğerini de saçından sürüklemeye başlamıştı. Arnsterath'ın ilk fırsatta kaçması tahmin edilebilirdi ve şu anda Kai'nin en büyük sorunu kesinlikle bu değildi.

Merdivenler, bir zamanlar yıldızları izlemek için kullanılmış olması gereken, lambayla aydınlatılmış bir kubbenin içine açılıyordu. Kavisli taş tavanda kayar metal paneller vardı ve bazıları kısmen açıktı. Ortada, çapı on adımdan biraz fazla olan küçük bir yükseliş salı vardı. Yanında, gemiye yüklenmeye hazır, ağır kanvas çuvallar yığılmıştı. Kai nefesini tıslayarak verdi. Elbette, Ilhanrun Highsun buraya

ve elbette onu, Capstone'a ilk uzun yolculukta keşif ekibini taşımak için kullanmıştı. Sonra onu, ölümlülerin çapa taşlarından zarar görmeden geçmelerini sağlamak için kullanmıştı. Başka türlü salın bu odaya girmesi imkansızdı; kubbenin açıklıkları yeterince büyük değildi.

Bazı çantalar çoktan gemiye yüklenmişti ve Kai'nin içini görmesini engelliyordu. Sonra Dahin yığının arkasından ayağa kalktı, elinde bir şey tutuyordu. Direksiyon kolonuna doğru adım attı. Kai, "Dahin, ne yapıyorsun? Hepimiz gidiyoruz, ben..." dedi.

Dahin hızla döndü, tüm vücudu titredi ve sinir ve suçlulukla yüzünü buruşturdu. Konuşmaya başladı. Kai'nin arkasında koşma sesleri duyuldu, Ramad ve ardından Sura kapıdan içeri daldılar.

Dahin'in ifadesi sertleşti ve direksiyon kolonuna atıldı. Kai kendini öne attı ve rayın üzerinden raftın içine atladı.

Metal güverteye indi ve sanki sal kalkmaya çalışıyormuş gibi altının titrediğini hissetti. Dahin, "Lanet olsun, Kai!" diye bağırdı.

Ramad kenardan atladı ve Kai'nin yanına indi. Sura erzak çuvallarının üzerinden yuvarlandı ve güverteye kaydı. Sal titreyerek yerden kalktı. Derin ve dar bir kanyondan esen rüzgar gibi bir şey ulumaya başladı.

"Sen... Bu olamaz..." Dahin Ramad'a bağırdı. "Bu ne cüret..." "O zaman bunu durdur da konuşalım," diye bağırdı Ramad.

Sura, "Olamaz, çok geç!" dedi. Salın tabanına cıvatalanmış bir kayışa tutundu. "Sıkı tutun!"

Kai çömeldi ve bir kargo ağına tutundu. Ramad ile sinirli bir bakış alışverişinde bulundu, Ramad da aynısını yaptı.

Sal, kubbeye doğru yükseldi ve Kai'nin yükselen salların yapmaması gerektiğine emin olduğu bir şekilde döndü. Sanki bir çukur açılmış ve onların küçük dünyaları içine dökülmüş gibi, bir güç odadaki tüm havayı çekti.

Başının üstünde duyulan bir gürültü, Kai'nin dikkatini yukarıdaki açık tavan panellerine çekti. Arnsterath, Sura'nın yanına inerken, etrafındaki sal dağıldı.

Kai bir sarsıntı bekliyordu. Bir uçurumdan düşüyormuş gibi ani bir his beklemiyordu. Bir kalp atışı kadar süren

çok uzun sürdü. Düşmek gibi değildi, daha hızlıydı, sanki çekiliyor, sürükleniyor, dağ yamacından çaresizce aşağı yuvarlanıyor, ciğerlerindeki havayı çekiyordu...

O kadar ani bir şekilde sona erdi ki, ani duyu kaybı neredeyse daha da kafa karıştırıcıydı. Kai kendini neredeyse zifiri karanlıkta salın güvertesinde çömelmiş, kalbi çarparak buldu. Refleks olarak bir imp çağırdı. Imp hemen ortaya çıktı ve ona, hala yeraltına giden kanalları olan ölümlü dünyada olduklarını garanti etti.

İmpin soluk ışığı salın üzerine düştü. Ramad Kai'nin yanında uzanmış, Dahin ise hala ayakta duruyordu ama gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzü solmuştu, salın direksiyon koluna ölümcül bir şekilde tutunmuştu. Sura, erzak çuvallarının bulunduğu ağın yanında kıvrılmıştı. Arnsterath da onun yanındaydı; Kai onun ani ortaya çıkışını hayal etmemişti.

Kai, Arnsterath Sura'ya uzanmadan bir an önce atıldı. Onu yakaladı ve yere devirdi, gözlerine bıçak saplamadan önce bileğini yakaladı. İlk içgüdüsu onu kenara atmaktı, ama bir şehrin merkezinde olabilecekleri için bu riski göze alamazdı. Onu ne zaman öldüreceğine karar verdiğini bilmiyordu, ama belli ki karar vermişti.

Onu saldan atma konusunda kararsız kalması, ona Kai'yi itme şansı verdi. Kai çömeldi ve Sura hızla uzak taraftaki korkuluğa sırtını dayadı.

"Dur! Kai, dur!" diye bağırdı Dahin. "Birazdan tekrar hareket edeceğiz, bir kez başladıktan sonra durduramam. Hareket etmeye devam edersen dengesini bozarsın ve hepimiz ölürüz."

Arnsterath'tan sonra, Dahin saldan atılacak sıradaki kişiydi. Kai olduğu yerde kalarak öfkeyle kaynıyordu.

Sura bir malzeme çantasına çarptı. Arnsterath'a endişeyle baktı, sonra imp'e gözlerini kırptı. "Bu... Ne..."

"Kai bir imp çağırdı," dedi Ramad. Esiri, müttefiki, yeni arkadaşı, her neyse ona odaklandı. "Arnsterath, ne yapıyorsun?"

"Bana Yükselen Dünya'ya kendimi kanıtlama şansı vereceğine söz verdin," dedi, Kai'ye temkinli bir bakış atarak. Kai sadece arkadaşlarıyla birlikte kaçmak isterken, o onunla savaşmıştı. Kai'nin tek düşüncesi cinayetken, onunla hiç savaşmamıştı.

Kai, öfkesini bastırarak başka yere baktı. Ne kadar çok istese de, kimseyi saldan atmanın ters etki yaratacağını kabul etti. "Kendini kanıtla," dedi alaycı bir şekilde. "Bu yüzden en yakınındaki ölümlüyü rehin olarak seçtin."

Sura daha da uzaklaştı, Arnsterath'tan Kai'ye korku dolu bir bakış attı.

"Burada kimseye güvenmek için bir nedenim yok." Arnsterath, Ramad'a kapüşonlu bakışını çevirdi. "Seni beni geride bırakmana izin vermeyecektim."

Hayal kırıklığına uğrayan Ramad, öfkeyle, "Ben niyetim..." dedi. Durdu ve kendini kontrol etmeye çalıştı. "Dahin. Neden bunu yaptın? Tescai-lin senin seyahate çıkman için hazırlıklar yapıyordu."

Dahin açıkça bir strateji geliştiriyordu. Hafif bir tavırla, "Bana Bilgin Dahin diye hitap et..." diye başladı.

Kai, ölüm kadar düz ve soğuk bir sesle, "Soruma cevap ver," dedi.

Dahin dondu, yutkundu ve başka yere baktı. "Sonra... açıklayacağım. Burada fazla vaktimiz yok."

Kai dişlerini sıktı ve Dahin'i saldan atıp çapa taşını bozarak hepsini öldürmek yerine, korkuluktan dışarı bakacak kadar doğruldu. Artık içinde bulundukları yerin büyük bir mağara ya da yapı olduğunu anlayabilirdi. Bir tarafta, kare şeklinde bir kapı, duvar yürüyenler için yeterince büyüktü. Dışarısı, yıldız ışığıyla aydınlatılmış bir gecenin daha açık karanlığıydı. Sal, yerden yüksekte, bir tür platform veya sütun üzerinde duruyordu. Hava kuru ve soğuktu, ama Ancartre'nin deniz kokusu yoktu, sadece kaya ve kum kokusu ve muhtemelen çapa taşlarından gelen yıldırım gibi bir acı koku vardı.

"Burası Ecrea'daki eski bir kale," dedi Sura yumuşak bir sesle.

"Capstone'a giderken burada kamp kurduk ve Ilhanrun ilk çapa taşını yerleştirdi." "İzole ama korunaklı, iyi bir yer." Dahin'in bakışları, Kai hariç her yere kaydı. "Kaç durak var?"

Sura ona şüpheyile baktı. Dahin ondan anahtarı çalmıştı, Sun-Ar ile güvenli bölge arasında kolayca hareket etmenin tek yolunu çalmıştı. "Altı tane daha var," diye itiraf etti.

Dahin başını salladı. "Anlıyorum. O zaman oldukça büyük sıçramalar. Büyük mesafelerden ziyade küçük sıçramalar olacağını düşünürdüm..."

derin bir nefes aldı. "Sıkı tutun, gidiyoruz."

Sura yine ağa tutundu. Dahin kendini korkuluğa yasladı, bir elini direksiyon kolonunda tuttu. Arnsterath yere oturdu, hâlâ Kai'yi ihtiyatla izliyordu. Güverteye oturdu ve imp'i uzaklaştırdı, çünkü onu da bu duruma sokmak için bir neden yoktu. Sonra bir sonraki çapa taşı onları uzaklaştırırken dünya yine ayaklarının altından kaydı.

Çapa taşlarını ilk duyduğunda, Kai bunun normal seyahat gibi olacağını, ancak çok daha rahatsız edici bir hızda olacağını düşünmüştü. Zamanın hayatlarından ani ve üzücü parçalar halinde çalınacağını düşünmemişti. Bu, Kutsanmış cihazlar ve bunların kullanıcılarından maksimum rahatsızlık çıkarmak için tasarlanmış gibi görünmeleri hakkındaki fikrini kesinlikle değiştirmede. Bu, neden bu kadar çok Ölümsüz Kutsanmış'ın bu kadar huysuz olduğunu açıklıyordu.

Ayrıca, öfkesini sindirmek için ona zaman da tanımadı.

Geçtikleri kırsal bölgeleri pek görememişlerdi, aksi takdirde bu büyüleyici ve dikkat dağıtıcı bir yolculuk olabilirdi. Ilhanrun, demir taşları için başka izole yerler seçmişti: devasa, damlayan bir mağara, soğuk deniz sisiyle kaplı ve tanıdık olmayan kuşların çığlıklarıyla gürültülü bir kayalık ada, gri kum ve dondurucu rüzgârın hakim olduğu bir çölün üzerindeki bir uçurum, su basmış bir şehrin yıkık taş kalıntılarına bakan çıplak bir temel, karla kaplı, inanılmaz büyüklükte çam ağaçlarının bulunduğu bir ormandaki boş bir açıklık. Her durakta güneş ışığının farklı açısı ve gücü, ne kadar zaman ve mesafe geçtiğini anlamamanın bir yolu olmalıydı, ama Kai bunu nasıl hesaplayacağını bilmiyordu.

Sal, son durak olması gereken yerde titreyerek durdu ve Kai, görüşünün önündeki sisin dağılması için gözlerini kırptı. Işık parlak ve netti, mavi gökyüzü bulutsuzdu. Kai kemiklerinde derin bir ağrı, midesinde kurşun ağırlığı ve cildinde bir ürperti hissetti.

Ramad yorgun bir şekilde, "Sanırım geri yürüyeceğim," dedi.

"Ben de," dedi Dahin, direksiyon kolonunun dibinde kıvrılmış pozisyonundan inleyerek. Kai'nin kısa süreli durakları sırasında, muhtemelen Kai'nin sessiz ve öfkeli düşmanlığına karşı bir tampon görevi görmek için, Ramad ve Sura ile daha fazla iletişim

Ramad ve Sura ile daha fazla iletişim kurmaya çalışıyordu, muhtemelen Kai'nin sessiz ve öfkeli düşmanlığına karşı bir tampon görevi görmesi için.

"Bu seferki her zamankinden daha kötüydü." Sura, sertleşmiş parmaklarını erzak ağından çekti.

Kai, Arnsterath'ın karanlık bakışlarıyla karşılaştı. Kadın hasta, solgun ve yanakları çökmüş görünüyordu, sanki o da Kai kadar kötü hissediyormuş gibi. Kai, ölümlüler ve Dahin'in yolculuğu daha iyi atlattığını düşündü. İblisler ve çapa taşı yolculuğu arasında uyumsuz bir şey olabilir.

Ramad da elbette bunu fark etmişti. "Kai, iyi misin?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"Evet." Kai kendini zorlayarak ayağa kalktı ve dengeyi sağlamak için korkuluğa yaslanma ihtiyacının normalmiş gibi davrandı. Ölü bir volkanın kalderası gibi büyük bir kaya çukurundaydılar, ama bir tarafı çökmüştü ve alçak çalılar ve çalı ağaçlarıyla kaplı bir ovaya bakış açısı sağlıyordu. Kuru soğuk rüzgâr cildini ürpertirken, tanıdık olmayan bitkilerin kokularını da taşıyordu. Burada ölüm kuyusu hissi yoktu. Ama Kai, Hierarchs'ın Kuyusu'nu, eğitilmiş yorumcularından biri bir şeyi yok etmek için onu çağırınca kadar hiç hissetmemişti.

"Kampınız nerede?" Dahin, Sura'ya sordu.

"Şu tarafta." Calderadan aşağıya doğru kıvrılan engebeli bir yolu işaret etti. "Çapa taşından uzakta, böylece kimse yanlışlıkla yaklaşmaz."

Bu sal, komplocuların salından daha kullanışlıydı ve içeri girip çıkmayı kolaylaştıran bir kapısı yoktu. Dahin parmaklıktan tırmandı ve Sura, diğerlerine temkinli bir bakış atarak onu takip etti.

Soğuk hava Kai'nin kafasını berraklaştırıyordu, ancak ağrıyan vücuduna pek fayda etmiyordu. Parmaklıktan atladı ve Dahin dönüp "Önce Highsun'la konuşmam lazım, o yüzden..." demek üzereyken Kai onu ceketinin yakasından yakaladı ve kayaların üzerinden sürükleyerek uzaklaştırdı.

Kai, muhtemelen duyulmayacak bir mesafede durdu, ama umurunda değildi. "Bana çapa anahtarını ver," dedi.

Dahin, sinir bozucu bir şekilde suçlu görünüyordu. "Kai, bunun nasıl görüldüğünü biliyorum..." Kai onu bir kez salladı.

Dahin yenilgiyi kabul ederek yüzünü buruşturdu ve cebine uzandı. Ortasında kutsanmış metal bir parçanın yer aldığı, avuç içi büyüklüğünde yuvarlak bir taş çıkardı. Üzerinde, Kai'nin daha önce dokunduğı diğer kutsanmış aletlerden daha fazla, Thosaren'in buz gibi dokunuşu vardı. Yine de onu havaya kaldırdı ve sesini yükselterek, "Sura, anahtar bu mu?" diye sordu.

"Evet!" diye cevapladı Sura. Ramad ve Arnsterath biraz uzakta duruyorlardı. Ramad kaşlarını çatmış Kai'yi izliyordu, Arnsterath ise yolu seyrediyordu.

"Kızgın olduğunu biliyorum," diye başladı Dahin.

Kai anahtarı ceketinin cebine koydu ve uzaklaşmaya başladı. Sura'ya doğru yöneldi, muhtemelen çünkü burada öldürmek, ya da en azından sakatlamak ya da Sun-Ar'ın terk edilmiş tepelerinin ücra bir köşesinde terk etmek istemediğı tek kişi oydu. Bundan sonra ne yapmak istediğini bilmiyordu; yolculuğun öfkesi ve sefaleti ve Dahin'e güvenememesi, tüm geçici planlarını alt üst etmişti.

Sura yolun tepesine çıkmış, bir elini gözlerini parlamadan korumak için kaldırmıştı. Kai yanına ulaştı ve çoğunlukla sarı çalılar ve açık renkli kumlu toprakta çiçek açan sazlıklarla kaplı, ara sıra alçak, dikenli, rüzgârın bükmüş ağaçların bulunduğu ovaya baktı. Uzakta, yine kum rengi, koyu kahverengi ve gri çizgilerle kaplı bir dizi kayalık tepe ve uçurum vardı. Yol, parçalanmış kalderanın yamacından kısa bir mesafe aşağıya doğru kıvrılarak, rüzgardan korunmak için enkaz sırtına yakın bir yerde kurulmuş küçük bir kampa doğru uzanıyordu.

Ahşap direklerle güçlendirilmiş sağlam çadırlardan oluşan bir gruptu ve yağlı kanvasları Belithan çiçekleriyle boyanmıştı. Beş binicilik hayvanı, sivri ağaç dallarından yapılmış geniş bir geçici ağılda otliyordu; Arike atlarını kontrol altında tutacak kadar sağlam görünmüyordu, ancak bu hayvanlar tıknaz ve uysaldı, uzun tüylü kürkleri ve kısa kıvrımlı boynuzları vardı, Enalin yaylalarının kış öküzlerine benziyorlardı. Yastıklı paltolar giymiş iki zayıf figür, muhtemelen erzak saklamak için kazılmış bir çukurun üzerine bir gölgelik bağlıyordu. Yakılmamış bir ateş çukuru etrafına katlanabilir ahşap kamp tabureleri dizilmişti, ama başka kimse yoktu.

"Onlar Timai ve Rohas, sürücülerimiz. Aşağı dağlara vardığımızda ve iklime alışkın binicilik hayvanlarına ihtiyaç duyduğumuzda onları işe aldık," dedi Sura, sesinde bir gerginlik vardı. "Ama nöbet tutan kimse yok. Ve hayvanların çoğu kayıp. Diğerleri bir yere gitmiş olmalı, ama bu neredeyse herkes demek olur..."

Kai bir homurtuyu bastırdı. Aceleyle gelmiş olsalar bile, çok geç kalmış olabilirdiler.

Ramad arkalarından geldi ve birkaç adım uzaklıkta durdu, sanki Kai'nin ani bir hareketle tepki vereceğinden şüpheleniyormuş gibi. "Ne oldu?" dedi.

Kai, açıklamayı Sura'ya bırakıp yola çıktı. Rüzgâr paltosunu çırpıyordu, o da paltosunu kapatıp düğmelerini ilikledi. Diğerleri onu takip etti, Ramad yedi gün önce ayrıldığında keşif gezisinin durumunu Sura'ya sordu. "Her şey yolundaydı," diyordu Sura, sesi giderek endişeli hale geliyordu. "Güneyde keşfedecekleri bir yer vardı, ama hala hazırlıklar yapılıyordu. Ama herkes gitmiyordu, bu mantıklı değil. İki çalışma grubumuz var ve biri her zaman geride kalır..."

Güneyde, diye düşündü Kai, *Dahin'in Kuyu'nun olduğunu düşündüğü yerde.* Kampın etrafındaki zemin çakıllıydı ve sessizce yürümeye çalışmadı. Eğer bir şey buraya girip keşif ekibinin çoğunu öldürmüştü, çadırın içinde değil, dışarıda onunla savaşmayı tercih ederdi. Ancak iki sürücünün hayatta kalmış olması bu düşünceyi çürütüyor gibiydi.

Biri Kai'nin yaklaştığını duydu, başını kaldırdı ve seslendi. Sonra ateş çukurunun yanındaki çadırın kapısı açıldı ve bir figür dışarı fırlayarak Belithan dilinde "Merhaba!" diye seslendi.

Kai durdu ve bekledi. Kişi kısa ve tıknazdı, yastıklı bir palto ve kürk şapka giymişti ve yüzünde Sura'nınkine benzer dövmeler vardı, bu da onun bir kadın olduğunu gösteriyordu. İlerlerken yürüyüşü düzensizdi; sağ dizinde tahta bir destek vardı. Sonra Kai'yi gördü ve bakışları buluştu. Şaşkın bir çığlık atarak durdu.

"Sorun yok! Veile, sorun yok!" Sura, çakıl taşları üzerinde gürültülü adımlarla koştu. "Onlar Yükselen Dünya'dan."

"Oh," dedi Veile, hala şokun etkisinde. Elleri titriyordu. İki çoban, gözleri fal taşı gibi açılmış, bakarak onlara doğru koştular. Veile, belli bir çaba sarf ederek bakışlarını Kai'den Sura'ya çevirdi. "Özür dilerim, ben..."

Ramad konuşmaya başladı ama Kai sözünü kesti: "Hiç sorun değil." Resmi Belithan dilinde konuştu ve Veile şaşkınlıkla ona baktı. "Hiçbir zarar verilmedi."

Sura aceleyle tanıştırmalar yaptı, Arnsterath'a geldiğinde tereddüt etti, o da kendinden emin bir şekilde, "Henüz unvanım yok," dedi.

Kai, çenesini sıkmış olan Ramad'a anlamlı bir şekilde baktı. Dahin, "Oh," diye mırıldandı.

Sura, "Bu Veile, kampın sorumlusu. Ama diğerleri nerede?" diye bitirdi.

"Ilhanrun bir grubu güneydeki tepeye götürdü, siz ayrılmadan önce keşif yaptığımız yere. Geri dönmeleri gerekiyordu... Hayır, bir gün daha geçti. Üç gece önce." Veile yüzünü sildi, görünmeye çalıştığından daha fazla üzgün olduğu belliydi. "İlk gece fırtına vardı, bu yüzden buraya dönmek yerine bulundukları yerde barınmaya karar verdiklerini düşündük. Ama ertesi gün de onlardan hiçbir iz yoktu. Colibar, onların bir yerde mahsur kaldıklarını düşünerek ikinci grubu onların peşinden gönderdi." Çaresiz bir hareket yaptı. "Onlar da geri dönmedi."

Kai, onların bir yerde mahsur kaldıklarını umuyordu. "Bu ne kadar uzaklıkta?" diye sordu. "Bulduğunuz toprak setin yakınında mı?"

"Hayır, o batıya doğruydı," dedi Veile, işaret ederek. Hâlâ üzgün görünüyordu, ama Kai'nin ortaya çıkmasının şokunu atlatmıştı ve şimdi onların yardım edebileceğinden umutlu görünüyordu. "Güneyde henüz fazla araştırma yapmamıştık. Ilhanrun ve Bilgin Niera, ayrılmadan önce en azından birazını halletmek istiyorlardı. Bir ay kadar sonra mevsim değişmeye başlayacak ve rüzgarlar esecek, o zamana kadar gitmiş olmamız gerekecek."

"Bize gösterebilir misin?" Dahin öne çıktı ve çantasını karıştırarak haritasını çıkardı.

İki çoban, binmek için hayvanları eyerlerken, Dahin rotayı planladı ve Ramad, Arnsterath'ı yanına alıp ne konuştularsa konuştular. Kai, bu fırsatı değerlendirip Sura ile ağılların kapısında özel olarak konuştu.

Önce, çapa anahtarını çıkardı ve Sura'nın eline verdi. "Sal ile Ziede Daiyahah ve Tahren Stargard'ın yanına geri dön."

Sura, anahtarı cebine koyarken yüzündeki sıkıntılı ifade yerini rahatlamaya bıraktı, muhtemelen anahtarın geri verilmesi, keşif gezisinin tamamen iblisler, Yükselen Dünya öncüleri ve gizemli ve sinsi amaçları olan Küçük Kutsanmışlar tarafından ele geçirilmediğinin bir işareti olduğu içindi. "Malzemeleri boşaltmam gerekecek, ama sürücüler yardım edecek ve uzun sürmeyecek. Oraya gidip gelmek için en az iki günüm alacak." Endişeyle kaşlarını çatarak ona baktı. "Sence diğerleri açıklayıcılar tarafından saldırıya uğradı mı?"

"Muhtemelen," dedi Kai. O, Veile ve genç sürücülerin uyarılmasını, dikkatli olmalarını istiyordu. *Daha fazlasını* eklemedi, çünkü onun ifadesinden tehlikenin çok iyi farkında olduğunu anladı.

Kadın keskin bir şekilde başını salladı, sonra tereddüt etti. "Dördüncü Prens, Arnsterath'ın beni rehin alacağını söylediniz." Yüzünde, Belith'in şeytanlarla olan geçmişinin tüm ağırlığı vardı, Belith ve Palm'daki isyan girişimlerini bastırmak için Hiyerarşiler tarafından köleleştirilen şeytanlar. "O kadar tehlikeli ise, neden Vanguarder Ramad ona şartlı tahliye veriyor? Yükselen Dünya gerçekten buna razı oldu mu?"

Kai yüzünü buruşturdu. "Yükselen Dünya konseyini oluşturan birçok insan var ve çoğunun henüz bunu bilmediğini düşünüyorum. Vanguarder, özellikle bir yetkilinin emirleri altında hareket ediyor."

Sura onu dikkatle izledi. "Sen değilsin."

"Hayır, ben değil, hayır." Kai, Ramad ve Arnsterath'ın durduğu yere baktı. Ramad, konuşurken telaşlı görünmemeye çalışıyordu ve Arnsterath sabırla dinliyor, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Kai yine dişlerini özledi.

Sura hafifçe iç geçirdi. Bu iç çekiş, *en azından bu garip insanlardan birinin mantıklı olduğu* hissini veriyordu, ya da en azından Kai öyle düşünmek istiyordu. Şu anda kendini pek mantıklı hissetmiyordu. Sura ekledi, "Bilgin Dahin'in bunu neden yaptığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Kai. Ateş çukurunun yanında, Dahin haritasını topladı ve Veile'nin söylediklerini dinlerken başını salladı. "Ama öğreneceğim."

Veile'ye göre, oraya gitmek yarım günden fazla sürecekti, ama Sura burada gün ışığının daha uzun sürdüğünü söylemişti. Binilen hayvanlar iri ama uysaldı ve Kai için şanslı bir şekilde iblisler tarafından pek rahatsız edilmiyorlardı. Güçlü bacakları istikrarlı bir şekilde hareket ederek mesafeyi hızla kat ediyordu.

Ova ilk bakışta görüldüğü kadar boş değildi: gökyüzünde kuşlar uçuyordu ve uzakta, uzun bacaklı kahverengi ve beyaz sürü hayvanları koşarak uzaklaşıyordu. Kai ve diğerleri, ovayı çevreleyen ufukta uzanan tepeler olan güneydeki daha yüksek araziye doğru ilerliyorlardı. Arazi yükselip kayalık hale geliyor, sonra düzleşip alçak tepeler ve yamaçlara dönüşüyordu. Güçlü rüzgarı hissedip, mevsim değiştiğinde rüzgârın daha da şiddetleneyeceğini duyunca, Hierarchs'ın inşa ettiği toprak yapılar ilk kez mantıklı gelmeye başladı.

Sana-sarcofa'nın ortasında bir anlam ifade etmiyorlardı, ancak Hierarchs dünyanın geri kalanını istedikleri şekle dönüştürmek niyetindeydiler.

Keşif ekibinin haritasına göre, tepe açık ve sık vadilerden birinde tek başına duruyordu ve ilk çalışma grubu, onun doğal mı yoksa yapay mı olduğunu incelemek için oraya gitmişti. Onu ilk olarak uzak görüş gözlükleriyle görmüşler ve taştan yapılmış gibi görünse de, bazı Hierarch toprak yapılarına benzediğini fark etmişlerdi.

Kai, bunun doğal bir kaya oluşumu olmadığına bahse giriyordu.

Arnsterath ve Ramad birlikte at sürüyorlardı, Kai ise biraz önde gidiyordu. Dahin, hayvanını Kai'nin yanına yaklaştırdı ve "Özür dilerim" dedi.

Kai bu özrü inanmadı. "Hayır, değilsin" dedi.

Dahin, teatral olmaktan çok yorgun bir şekilde iç geçirdi. "Beni yakaladın."

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Dahin?" diye sordu Kai, öfkesi kaynayan bir tencere gibi taşıyordu. Dahin başından beri onlara yalan söylüyorsa... "Kuyu'nun burada olduğu doğru mu?"

"Tabii ki doğru, size tüm kanıtlarımı gösterdim!" Dahin, Kai'nin şüpheli bakışlarına göğüs gerdi, sonra ağzı pes etmiş gibi büküldü. "Burada."

Kai, Dahin'in bunun doğru olduğunu düşünmeseydi, o tezde kanıtları belgelemek için asla sabır göstermeyeceğini kabul etti. Ama kasıtlı olarak dışarıda bıraktığı bir şey olmalıydı. "Buraya tek başına gelmek istiyorsan neden bizi Ancartre'ye kadar sürükledin?"

"Çapa taşlarından haberim yoktu. Buraya kadar yükselen bir sal ile uçmam gerekeceğini düşündüm ve ben..." Sanki bir duvara çarpmış gibi konuşmayı kesti. Ya da cümleyi istediği gibi bitiremeyeceği çok iyi bir neden buldu. "Yalnız gitmek istemedim," diye bitirdi ve bunun ne kadar yetersiz olduğunun farkında gibi yüzünü buruşturdu.

"Yaz Salonları'na, kokuşmuş, su basmış bir ölüm kuyusuna tek başına gittin ve aylarca orada kaldın, çürümüş suya daldın..."

"Biliyorum, hatırlıyorum!" diye bağırdı Dahin. Derin bir nefes aldı ve açıkça farklı bir yaklaşım benimsemeye karar verdi. "Sana yalan söylemek istemiyorum..."

"Ama yalan söyledin," diye araya girdi Kai. "Bize güvendiğin için *sana* teşekkür ettim, *teşekkür ettim!*"

"Biz uzun zamandır arkadaşız. Tahren meşgulken, savaş sırasında beni büyütmemeye yardım ettin..."

Evet, öyle yaptım, diye düşündü Kai acı bir şekilde. *Seni büyütmemeye yardım ettim, Bashat'ı büyütmemeye yardım ettim, ve bak nasıl sonuçlandı.* En azından Ziede'nin kızı Tanis onu öldürmeye çalışmamıştı. Şu anda sadece elli yaşında olsa da, bunun için daha sonra bolca zaman vardı, diye düşündü. "Sorularıma cevap vermek istemiyorsan, ben de konuşmak istemiyorum," dedi.

Dahin somurtkan bir homurtu çıkardı, bu da durumu . Kai hayvanını daha hızlı yürümesi için dürttü ve Dahin onu takip etmeye çalışmadı.

Yüksek bir yere vardılar ve hayvanları ve kendilerini dinlendirmek için kısa bir süre durdular. Küçük bir kaynak, geniş bir kayalık alanda

birkaç dereye dökölüyordu. Çeşme, küçük beyaz ve sarı çiçekleri olan kısa otlar ve Saredi çayırlarında bulunan odunsu gümüş adaçayı ile akraba gibi görünen ama muhtemelen öyle olmayan küçük çalılarla çevriliydi. Dahin hayvanları sularken ya da hayvanlar kendilerini sularken yanında dururken, Kai izleri aradı.

Burada yağmur nadiren yağıyordu ama pınarın yakınındaki zemin nemliydi. Kai, binicilik hayvanlarının toynak izleri ve insan ayak izleri gibi birçok iz buldu. Yani iki çalışma grubu, bu bölgeye her geldiklerinde yaptıkları gibi, tor'u keşfetmeden önce burada durmuşlardı. Kai, izlerin ne anlama geldiğinden emin değildi, ancak Veile ve sürücülerin doğruyu söylediği ve yolculuklarının bu noktasına kadar akademisyenlerin başına tuhaf bir şey gelmediği kesindi. Kafasını kaldırıp Ramad'ın dere kenarında düşünceli bir şekilde dolaştığını ve oradaki izleri incelediğini gördü. Kai o bölgeyi kendisi kontrol etmeliydi, ancak Ramad'ın buldukları hakkında yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. Yalan söylemesi için tüm nedenleri kayıp akademisyenlerle ilgili değildi.

Kai, soğuk rüzgara karşı bir kayanın üzerine oturdu ve Sura'nın Ziede ve Tahren ile birlikte dönmesinin en az iki gün daha süreceğini kendine hatırlattı.

Dahin, sürücülerin hayvanlarına yükledikleri erzak çantalarından birinden bir şeyler çıgnıyor ve haritayı incelemesi gerektiğini iddia ediyordu. Arnsterath, derenin karşısından Kai'ye baktı, sonra ona doğru yürümeye başladı. Kai, Arnsterath birkaç adım yaklaşıp kadar bekleyip sonra kalkıp hareket etmeyi düşündü, ama bu tür oyunlar için çok yorgundu.

Arnsterath durdu ve "Çapa taşları iblislere böyle bir etki mi yapıyor?" diye sordu.

Kai ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. "Muhtemelen" dedi. Sal ilk çapa taşına ulaştığından beri kendini hasta hissediyordu, ama diğerleri herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermiyordu. Dahin'in daha önce hastalıklarını sakladığını görmüştü ve şu anda da herhangi bir belirti göstermiyordu.

Kai, eyerindeki erzak çantasından biraz su ve sert yassı ekmek yemişti, ama pek faydası olmamıştı. Bu vücut

ayrıca biniciliğe alışık olmadığı belliydi ve kasları ağrıyordu. Bu rahatsızlık can sıkıcıydı ama bir niyeti güçlendirmek için yeterli değildi.

Arnsterath hafifçe yüzünü buruşturdu ve başka yere baktı.

Kai, çabalamaya değer olduğuna karar verdi ve "Vücudun nereden geldi?" diye sordu.

Kai, bu kadar komik bir tepki karşısında güldü. Ancak ses tonundaki bir şey Dahin ve Ramad'ın şaşkınlıkla başlarını kaldırmasına neden oldu. Kai, "Ne, biz, ölümlü bedenleri zorla ele geçiren Saredi iblisleri, bunun hakkında konuşmaz mıyız? En azından benimki bir açıklayıcıydı" dedi. Kai kaşlarını kaldırdı. "Oh, bu da senin ilkin değil, değil mi?"

Kai dişlerini gösterdi ve "Sadece yolda rastladığım biriymi. Yaralıydı, ölmek üzereydi. Kabul ediyorum. Şimdi mutlu musun?"

"Çok memnunum," dedi Kai dürüstçe. "İkimiz de ikiyüzlüyüz." Kırgın bir şekilde karşılık verdi, "Arkadaşın Dahin ne yapmaya çalışıyor?"

Kai omuz silkti. "Ona sor. Hiçbir fikrim yok."

Kai'yi bir an izledi ve sonra gülümsedi, Arn-Nefa'nın yüzünde gördüğünü hatırlayamadığı o ince dudaklı, kibirli gülümsemeyle. Belki de o zamanlar bunu fark edemeyecek kadar genç ve naifti. "Bu Arike Prensi varisi Bashat'a kendimi kanıtlamak istiyorum. Yaptıklarım ile ilgileniyor gibi görünüyor," dedi.

Eğer bir tepki bekliyorsa, Kai ona bir tepki vermedi. Bu çok kötü bir fikirdi, ama Kai, Bashat böyle bir belaya bulaşmak istiyorsa, belki de istediğini alması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. "İyi şanslar," dedi ona. Ayağa kalktı ve Dahin ile Ramad'a seslendi, "Gidelim."

Geçmiş: Tuzak

Nibet'in gerçeği, Enalin'in müzakereyi denediğidir. Barış karşılığında onu Hiyerarşilere teslim ettiler, tıpkı Arike şehirlerimizin yumuşak sözler ve yalanlarla dolu özyönetim teklifleriyle işgal edilmesi gibi. Sonrasında olanlar bazen Hiyerarşilerin sunduğu şartlardaki bir yanlış anlaşılmaya, yanlış çeviriye atfedilir, ama bu sadece bu dönemi çevreleyen birçok efsaneden biridir. Enalin, Hiyerarşilerin Nibet'i güzelliği için istediğini düşünö. Hiyerarşiler ise, Nibet'i, isteklerini engelleyenlere ne olacağını göstermek için istiyordu.

**—Bashasa bar Calis'in mektubu, Benais-arik'teki
Eski Saray Prens Varisleri Arşivi**

Güneş bulutlu gri gökyüzüne yükselirken, Tahren devriyeye katılmak için gitti, Kai ve Ziede ise diğer Cadılarla görüşmek için ikmal treninin kampına gittiler. Kai'nin Tahren'e ait olduğundan oldukça emin olduğu uzun gri bir cekete sarılmış olan Ziede, somurtkan bir şekilde, "Dağ Manastırında bir kütüphanemiz vardı ki..." dedi. Sonra sözünü kesti. "Neyse, şimdi boş ver."

Kai, Hiyerarşiler Khalin Adaları'nı ele geçirdiğinde kütüphaneye ne olduğunu sormasına gerek yoktu.

Uzun bir sabahı Amabel ve aileleriyle geçirdiler, mercimek lapası kahvaltısını paylaştılar, sonra iblislere en çok etki edecek büyülerin bir listesini hazırladılar. Kai, kendisine neredeyse işe yarananları ve kendini nasıl savunduğunu anlattı. Anne Hiraga ve diğerleri, bu büyülerle tam olarak neyi kastettiğini anlamaya çalıştılar.

Emin oldukları üç tane vardı ve Kai bunları dikkatlice uyguladı. Bu yararlıydı, ancak buradakilerden sadece Amabel, Ibel ve Baram bu tür büyüler yapma gücüne sahipti.

Ve bu gruptan sadece Amabel, Kai'nin onları iblislerle savaşı gönderebileceğini düşünecek kadar hızlı ve güçlüydü.

Çadırın dışındaki yıpranmış bir hasır üzerinde oturan Kai, Ziede ve diğerlerinin hızlıca Cadı Dili ile işaretler yaptıklarını ve topladıkları kağıt parçalarına notlar yazdıklarını izledi. Raihar ve kurtarılan iki yaşlı ölümlü çadırlarından çıkmamışlardı ve neredeyse katatonik hale gelen rehine Arkat hala Doktorlar tarafından tedavi ediliyordu. Cimeri diğer Cadılarla oturmak için dışarı çıkmış ve bu işe kendini kaptırmıştı. O ve Raihar'ın çocukları biraz uzakta Kreat ile bir oyun oynuyorlardı, toprağa ve çakıl taşlarına çizilmiş bir şema ile ilgili bir şeydi ve Kreat onları güldüren bir şekilde oynuyordu. Yeni çevrelerine henüz alışamadıkları için, onları tedarik trenindeki diğer mülteci çocuklarla henüz kaynaştırmamışlardı. Yan kampta bulunan sürücüler, eğri bir tekerleğin üzerinde kullandıkları bir aleti düşürdüklerinde, iki çocuk dağıldı ve sonunda Ziede'nin arkasında bir araya toplanarak saklandılar.

Cimeri onları teselli ederken, Kai hoş geldin hediyelerini küçük yığınlar halinde dizip endişeleniyordu. Bunun nasıl işe yarayacağını anlayamıyordu. Askerler ve subaylar arasında devam eden hazırlıkları izlerken, tüm kampın Summer Halls'ta işgal ettikleri zihinsel alana kaymakta olduğunu hissetti — planın umutsuz olduğunu, ancak yine de bunu yapacaklarını, çünkü yapmamalarının sonuçlarının daha kötü olacağını.

Yaz Salonlarında yaşadıkları şansın tekrarlanacağını düşünmüyordu. Daha da kötüsü, Bashasa'nın da öyle düşündüğünü sanmıyordu.

"Dördüncü Prens!"

Kai jetonlarını ceketinin cebine geri koydu ve Cerala yaklaşırken başını kaldırdı. Cerala onun yanına çömeldi ve alçak sesle, "Paddock kapısının dışındaki tarlada bir toz cadısı var. Daha önce kaçırdığımız genç olan." dedi.

Kai, Ziede'nin gözüne baktı ve Cerala'ya, "Gidelim. Tahren'i çağırabilir misin?" dedi.

Hawkmoth, padok çevresinden yaklaşık elli adım uzaklıkta tarlada bir ileri bir geri yürüyerek ellerini ovuşturuyordu.

Kai, yıkık duvarın açıklığına hala uzanan yarım kapıya yaslandı ve çenesini eline dayadı. "Peki, sence bu ne olabilir?"

Askerler ve birkaç öncü, duvar boyunca toplanmış, dikkatli ve temkinliydiler ve tüm kamp, bunun bir saldırı için dikkatleri başka yöne çekme çabası olması ihtimaline karşı alarma geçirilmişti. Kollarını kavuşturan Tahren, genç toz cadısını eleştirel bir bakışla izledi. "Bu bir tuzak olabilir, tabii ki. Ama o... sıkıntılı görünüyor."

Kai burnunu çekti. "Sen 'deli' diyecektin."

"Söylemedim," diye düzeltti Tahren.

"Ben söyleyeceğim, deli gibi görünüyor." Ziede kaşlarını çatı. "Bu saf çocuk, bu halde yatarken yalan söyleyebilecek gibi mi göründü sana?"

Kai de öyle olmadığını kabul etti. Hawkmoth ona, Doyen'in bir göreve göndereceği ve geri dönmezse fazla umursamayacağı, gözden çıkarılabilir biri gibi gelmişti.

"Bu insanlara ne kadar güvenmesem de," dedi Amabel, sesinde ağır bir isteksizlik vardı. "Bunun bir tuzak olduğunu sanmıyorum."

"Hayır, muhtemelen değil," diye kabul etti Kai. "Gidip bakacağım. Yalnız," diye ekledi, Amabel kapının mandalına uzanırken.

Tahren şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Buna gerek yok. Sözde konuşmaya geldiklerinde sana bir kez saldırdılar zaten."

"Hayır, sorun yok." Ziede'nin ağzı ironik bir çizgiye büründü. "Biz burada durup izleyeceğiz."

"Sen öyle yap," dedi Kai, ona ihtiyacı olursa bir saniye içinde orada olacağını bilerek.

Kai kapıdan atladı ve uzun otların arasına doğru yürüdü. Hawkmoth'un dengesiz varlığı, çiçek tohumları ve böceklerle beslenen kuşları kaçırmıştı; tarlada hareket eden tek şey, Kai'nin ayaklarından kaçan gri-yeşil çekirgelerdi.

Kai yaklaşınca Hawkmoth başını kaldırdı. Yüzü duygudan kızardı ve ileri doğru adım attı.

Kai, paltosunun omzundaki ilk niyeti uzattı. Hızlı çalışarak, iki tasarım hazırlamıştı; biri Hawkmoth tek başına saldırırsa oldukça hafif, diğeri ise

ama o, bu hareketi fark edince aniden durdu. Sonra çimlere diz çöktü.

Kai çenesini sıktı. Saredi ve Cadılar bunu yapmazdı ve bu onu daha da sinirlendirdi. Ona ulaşmak için son mesafeyi büyük adımlarla yürüdü ve "Kalk!" diye bağırdı.

Hawkmoth gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ayağa fırladı. "Şeytan..."

"Bana Dördüncü Prens de." Kai, bu sabah bir ara, Saredi'nin duyarlılığına göre ne kadar tuhaf görünse de, Cadıları gerçekten yönetecekse, buna kendini adanması gerektiğini fark etmişti.

"Dördüncü Prens." Hawkmoth tereddüt etmeden kendini düzeltti, ama o zaten karizmatik bir liderin zihinsel ve duygusal etkisinin kısmen altında olduğu için, Kai'nin liderlik becerisini tam olarak test edemiyordu. "Biz... yardıma ihtiyacımız var. Size sormak için gönderildim. Size yalvarmak için. Bize yardım edin."

Kai'nin duymayı beklediği şey bu değildi. Bunun bir tuzak kokusu olmadığı da söylenemezdi. "Seni kim gönderdi, Doyen mi?"

"Doyen öldü." Hawkmoth başını salladı, açık renkli saçları uçuşuyordu. "Nightjar beni gönderdi." Yanaklarında gözyaşı izleri olduğunu şimdi fark etti. "Neredeyse herkes... çılgına dönmüş ve vahşileşmiş durumda. Herkesi hangi yönün yukarı, hangi yönün aşağı olduğunu karıştıran senin büyünden daha kötü bir durum."

Kai inanamadan homurdandı. "O bir niyetti, büyü değildi, sana ne öğretiyorlar da farkı bilmiyorsun?" Eğer bu bir yalandıysa, toz cadılarından beklediğinden daha iyi bir yalandı. Bu, onun ve diğerlerinin umdukları ama elde edemeyeceklerini düşündükleri bir şans eseri idi. Nightjar'a toz cadılarının onlara katılabileceğini söylemişti ve bu olasılığın bir tuzak için cazip bir yem olacağı açıktı. Sesini kuru ve inanmaz bir tonda tutarak, "Nightjar o kadar kafası karışık ki benim umursayacağımı mı sandı?" dedi.

Hawkmoth üzüntüyle, "Nightjar Doyen'i öldürdü," dedi.

Ziede, Kai'nin kolunu sıkıca tutarak toz cadılarının kampına doğru uçtu. Tahren, Amabel ve Kai'nin kadrosu at sırtında onu takip etti, ancak Ziede'nin rüzgar şeytanları onları kolayca geride bıraktı. Kai, tüm olasılıkları düşünmeden duramıyordu

olasılıkları düşünmeden edemedi. Eğer bu doğruysa, kaleye saldırmanın aşılmaz zorlukları çok daha az aşılmaz hale gelecekti. Ama bu gerçek olamayacak kadar fazla iyimserlik gibi geliyordu. "Eğer Hawkmoth yalan söylüyorsa," diye başladı, ama Ziede onu keserek, "Son üç seferkinden farklı bir şekilde bu cümleyi bitiremeyeceksen, lütfen dur. Oraya vardığımızda öğreniriz."

Kai kendini sessiz kalmaya zorladı. O haklıydı, yakında öğreneceklerdi.

Kampı koruyan kıvrımlı sırta ulaştılar ve Ziede dikkatlice yavaşladı. Gün hala bulutluydu ama burada onları saklayacak hiçbir şey yoktu. Kai bir kimera önermişti ama Ziede, toz cadıları zaten onları beklediklerine göre bunun zaman kaybı olacağını düşündü.

Ziede, kampı görebilmeleri için sırtı dolaşırken, Kai kampın dağınık olduğunu gördü. Odun dumanı yoktu, birkaç çadır yıkılmıştı ve Kai bir ses duyuyordu... "Ağlama," diye Ziede'ye fısıldadı. Acı dolu, kalbi kırık bir ağlama ve hıçkırık.

"Yas mı?" diye merak etti Ziede ve onları kaynakın yanındaki alt girişe götürdü. "Doyen'in onlarla olan bağı aniden kopmuştu... Onlar onu içtenlikle sevmeseler bile, bu acı verici olurdu."

Bu sefer, kıvrımlı gölge ağaçlarının altında nöbetçi yoktu, sadece bazı binicilik hayvanları, kaynağın diğer tarafında huzur içinde otuyorlardı. Eskisi kadar çok değillerdi. Ya Kai ve Cimeri baskın sırasında sürüyü kaçırdıktan sonra toz cadıları hepsini geri yakalayamamıştı ya da grubun bazı üyeleri bir kısmını alıp gitmişti.

Ziede'nin rüzgâr şeytanları onları nazikçe yere indirdi ve huzursuz bir şekilde etrafında bir tur attı. Kai için bu, rüzgârla sürüklenen buz bulutlarının dokunuşu gibiydi ve garip bir şekilde güven vericiydi. Yola çıktı, Ziede onu takip etti, o kadar çok ayak izi vardı ki, sanki kum tepesine tırmanıyormuş gibiydiler.

Cimeri'nin yaptığı toprak izleri hâlâ oradaydı, ama tüm bu kaosu yaratan onlar değildi. İki çadır, görünüşe göre çılgınca bir şekilde yıkılmış, eşyalar rastgele dağılmış, dökülen yiyecekler sinek bulutları çekmişti. Birkaç toz cadısı

, diğlerleri ise gölgede toplanmıştı. Bazıları ağlıyor ya da zayıf bir şekilde hıçkırıyordu, bazıları ise hiçbir şeye tepki vermeden sessizce oturuyordu.

"Çadırlar kayıp," dedi Ziede sessizce. Kai de bunu fark etmişti. En az üç yerde, çadırların bir zamanlar durduğunu gösteren bozulmuş toprak vardı, ama atılmış eşyalar veya yırtık brandalar yoktu. Kampı dikkatle inceleyerek devam etti, "Ölmemişler veya saklanmıyorlarsa, burada daha az insan var."

Doyen, toz cadılarını yanında tutmak için tahmin ettiklerinden daha fazlasını yapmış olmalıydı. Bu rahatsız ediciydi, bazı yönlerden Bashasa'nın, doğuştan kendilerine söylenen her şeye tamamen inanmak üzere eğitilmiş genç Hierarch hizmetkar-soylularının örneğinden çok daha rahatsız ediciydi. Kai, "Bazıları pes etti ve burada sıkışıp kaldı, bazıları ise eşyalarını toplayıp ayrılabilirdi," dedi.

"Bu çok yazık, çünkü gidenler muhtemelen akıllı olanlardı," diye mırıldandı Ziede.

Kai de aynı fikirdeydi. Kimse onlara saldırmaya niyetli görünmüyordu, bu yüzden sesini yükselterek "Nightjar!" diye bağırdı.

Ağlama aniden kesildi, sanki grup şimdiye kadar iki düşmanın kampına girdiğinden habersizmiş gibi. Toz cadıları irkildi ve dikkatle yukarı baktı. Diğerleri hiç tepki göstermedi, sadece boş gözlerle izledi. Biri, Kai'nin Doyen'in çadırı olduğunu düşündüğü çadırı sertçe işaret etti. Çadır, gürültüden uzak, bir ağacın gölgesinde duruyordu.

Kai bir hata yaptığını fark etti, çünkü burada durup Nightjar'ın çıkmasını beklemek onu zayıf gösterecekti, özellikle de Nightjar çıkmazsa. Derin bir nefes aldı ve Ziede'ye sordu, "Burada kalacak mısın? Beni kurtarman gerekirse diye."

"Doyen'in gerçekten öldüğünden emin ol," diye fısıldadı Ziede. "Görünür bir yarası yoksa, sessizce bir yerinden bıçakla."

—"

"Biliyorum, biliyorum," diye Kai onu sakinleştirdi. Çadıra gitti ve kapıyı açtı.

İçerisi karanlıktı, çok sıcaktı, sinekler vızıldıyordu ve çürümüş et kokuyordu. Avucuna ateş çağırdı.

Işık, şaşırtıcı derecede düzenli olan iç mekanı aydınlattı. Renkli battaniyeler yığılmış, uyku yerini belirliyordu. Birkaç küçük sepet ve eşyalar için deri eyer çantaları vardı. Doyen, kare desenli yer matının ortasında yatıyordu. Yüzüstü yatıyordu, beyaz saplı bıçak hala sırtında saplıydı. Matı ıslatan kan gölü pas rengindeydi, kumaşın parlak kırmızısı ile tezat oluşturunuyordu.

Nightjar çadırın diğer tarafında oturmuş, hiçbir şeye bakmadan, kendini zar zor ayakta tutabilecek kadar güçsüz bir halde duruyordu. Peçesi bir elinde buruşuk bir şekilde duruyordu.

Kai, çadırın kepenklerini açık tutmak için çadır direğinin çivisine kancaladı ve içeri girdi. Doyen'in yanına gitti ve cesedi kendisiyle Nightjar arasında tutmak için etrafında dolaştı. Nightjar peçe takmamıştı ve Kai çömelerek yüzünü örten saçlarını kaldırdı. Nightjar ölmüştü, bu bir numara değildi. Sinekler ve cesedin kokusuna bakılırsa, muhtemelen gece bir saatte ölmüştü.

Kafasını kaldırıp Nightjar'ın donuk gözlerle onu izlediğini gördü. Dudaklarını ıslatıp, "Hawkmoth nerede?" dedi. Sesi, saatlerdir konuşmamış birinin kısık sesine benziyordu.

"Kampımızda." Amabel'in ailesi Hawkmoth'un gardiyanlığını yapıyordu, ki onun şu anki durumunda bu, sakinleştirici ot ve hurma şurubu içeceği vermek ve alnına nemli bir kompres koyarak onu karanlık bir çadırda yatırmak anlamına geliyordu. Annesi Hiraga, *sanki bir geas, bir fugue altında kalmış gibi, karanlıkta hapsolmuş biri gibi, tekrar gün ışığıyla yüzleşmeye çalışıyor gibi*, demişti. "Doyen'i neden öldürdün?"

Nightjar, uzun süredir hareket etmemiş gibi, yerinden kıpırdadı ve yüzünü buruşturdu. "Arkat'ı benden aldın."

Arkat, diye düşündü Kai. *Diğer rehine, hâlâ konuşamayan ve hareket edemeyen.* "Ne olmuş? Sen ölümlülerin hayatlarını umursamıyorsun."

Nightjar alnındaki kurumuş kan lekesini sildi. "Beni burada tutmak için rehin tutulmuştu."

Eğer yalan ise, ilginç bir yalandı. "Ne kadar süre?"

Sanki zaman kavramı onu şaşırtmış gibi gözlerini kırptı. "Mevsimler, yıllar. Bu, biz buraya gelmeden önce Kuzeybatı'da oldu."

Kai, inanmakla inkar etmek arasında kalmıştı, Bashasa'nın kazanmasına, hepsinin kazanmasına yardımcı olacak bir şey bulma dürtüsü ile bu kurtuluş fırsatının kendisine altın tepside sunulmasının

gerçek olamayacak kadar kolay olduğu hissi arasında gidip geliyordu. Bu toz cadılarına iblislerle nasıl savaşacaklarını anlatması gerekecekti ve bu düşünce hala midesini bulandırıyordu. Nightjar'ın zihnini görmeden olabildiğince emin olmalıydı.

Parmaklarını eteğinin kenarına sildi ve ayağ a kalktı. "Neden beni çağ ırdınız? Ne istiyorsunuz?"

Kadın baş ını kald ırdı, donuk ifadesi yerini kaş larının arasında küçük bir kırış ıklığ a bıraktı. "Bize yardım edeceğ ini söylemiş tin."

"Öyle demedim."

Kaş ları daha da çatıldı. "Sen... Seninle konuştuğ umda..."

"Benimle konuştuğ unuzda mı?" Kai keskin bir şekilde dü zeltti, "Beni tuzağ a düş ürmeye çalış tığ ınızda ve benim adı mı batıl inanç lı bir ölümlü gibi bir tasma olarak kullanabileceğ inizi düş ündüğ ünüzde demek istiyorsunuz. Doyen bunun iş e yarayacağını mı söyledi?"

Yüzündeki ifade öfkeyle karardı. Demek Doyen ona bunu söylemiş ti. Nightjar, bunun doğru olduğunu düş ünmüş se, çocukken pek eğitim almamış olmalıydı. Ya da belki bu sadece toz cadıları üzerinde iş e yarıyordu, ya da onlar o kadar izoleydiler ki bunun iş e yaradığ ını düş ünüyorlardı. "O zaman neden geldin?" diye bağı rdı.

Kai, bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi omuz silk ti. "Senden geriye ne kald ığ ını görmek için, bunun başka bir yalan mı yoksa başka bir tuzak mı olduğunu görmek için."

Nightjar, Doyen'in çürümüş cesedini göstererek yüzünü buruşturdu. "Bu tuzak değı l. Kendimi özgürleştirmek, hepimizi özgürleştirmek için onu öldürdüm. Sen dedin ki..."

"Bize katılmanı istedim. Cadılar olarak, lejyonerlerle savaşabilecek cadılar olarak." Kai dağ ınık karnı işaret ederek elini salladı. "O her neyse, o değı l."

Onun inanmazlığı öfkeye dönüştü ve Kai çadırdan çıktı. Ziede yakınlarda durmuş, boş boş tırnaklarını inceliyordu. Daha az boş ve daha huysuz olan toz cadıları, çok yaklaşmadan, yavaşça yaklaşmışlardı ve muhtemelen konuşmanın en azından ikinci yarısını duymuşlardı. Ne Kai ne de Nightjar sessiz olmaya çalışmıyorlardı. Kai, Ziede'ye, "Gidelim. Burada bizim için bir şey yok," dedi.

"İyi," dedi Ziede. Ama Kai'nin kolunu tutup rüzgâr şeytanlarının onları hemen süpürmesine izin vermek yerine, kaynağ a inen yola doğru döndü. Pazarlık yaptıklarını biliyordu.

Kai, bunun birkaç şekilde sonuçlanabileceğini düş ündü. Tüm toz cadılarını kaybedebilirdi Nightjar, who without the Doyen's powers of

ikna gücü grubu bir arada tutamayacaktı. Muhtemelen Doyen'in sıkı kontrolü altında bastırılmış düzinelerce kin vardı. Onun reddi, onları Nightjar'ın altında birleştirebilir ve ordu kaleye doğru yola çıkmaya hazırlanırken kampı tekrar saldırabilirlerdi. Bu, öncekinden daha fazla soruna neden olabilirdi.

Sonra arkalarından Nightjar, "Bekleyin" dedi.

Sekiz

Tepenin tepesine çıkıp tor'u ilk kez yakından gördüklerinde, ışık daha loştu, ama bunun nedeni sadece gri bulutların üzerlerine çökmüş olmasıydı. Tor, vadinin uzak ucunda, yüksek, yuvarlak bir şekle sahipti, görünüşe göre çimlerle kaplı kaya ve topraktan oluşuyordu ve tabanında onu destekleyen düz taş levhalar vardı. Kai'nin yol boyunca dürbünle gördüklerinden bile daha büyüktü. Merhametli Felsefe Tapınağı'nın yüksekliğine yakın olduğunu düşündü, ancak dış duvar eğimli olduğu için çevresi çok daha genişti.

Dahin sessizce, "Bu doğal bir kaya oluşumu değil. Doğal bir kaya oluşumu gibi görünmesi için yapılmış bir şey. Ama tabanını görebilecek kadar yaklaştığında, bu çok açık oluyor," dedi.

"Evet," diye onayladı Kai. Ayrıca, bu tepelerdeki sığ vadilerin çoğunu kaplayan yaylı, çiçekli çalılarla neredeyse çevriliydi. Çıplak toprak veya daha narin otların aksine, insanlar veya hayvanlar ne zaman üzerinden geçerse geçsin, üzerinde pek bir iz bırakmıyordu.

"Kuyu bir yapının içinde olmaz," dedi Arnsterath.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye bağırdı Dahin, sonra sözlerini kesip, sanki dilinde kötü bir tat bırakmışlar gibi. "Tabii ki. Bilmiyordun. Ama şimdi biliyorsun."

Arnsterath, sanki söylediği şey saçma gibi kaşlarını kaldırdı. "Buraya kırık çömlekleri, on yıllardır ölü olan ölümlülerin kemiklerini ve tozu aramak için gelmedin."

Ramad, onun şerefine, şaşırmış görünmüyordu. "Ölüm kuyusu dışarıda mı olmalı?" dedi.

"Büyükse," dedi Kai. Aclines'in çalıntı Ölümsüz Kutsal gemide yaptığı kuyu küçüktü, uzun süre dayanması amaçlanmamıştı. "Enalin veya Kutsal Topraklar kadar uzaklarda Hierarchlar ve yorumcular tarafından kullanılabilecek kadar büyük bir kuyu

Enalin veya Kutsal Topraklar kadar uzak mesafelerden Hierarchs ve yorumcular tarafından kullanılabilecek kadar büyük bir kuyu en az Benais-arik büyüklüğünde olmalı."

"İlle de öyle olmak zorunda değil. Thosaren Kuyusu'nun çoğu yeraltında," dedi Dahin. "Yüzeyde büyük bir çıkışı var ama. Çekirdeği, yeryüzünün hareketleriyle doğal olarak oluşmuş, sonra da ibadet yeri haline gelmiş..." Sesi düşünceli bir hal aldı ve sözünü bitirmedi. "Ama bu... Hiç aklıma gelmemiştir... Huh. Ya eğer..."

Ramad sessizce, "Kai," dedi. Atından inmiş ve sol taraflarındaki vadinin karşısındaki bir şeye bakıyordu.

Kai hayvanından indi ve görebilecek kadar yaklaştı. Kayalık bölgenin diğer tarafında düz bir çim alan vardı. Orada huzur içinde otlayan küçük bir uzun tüylü öküz sürüsü vardı, bazıları hala eyer ve yüklerini taşıyordu, bazıları ise sadece dizginlerini takmıştı. Onları gözetlemek için geride kalan kimseye dair bir iz yoktu, kamp izi de yoktu. Kayıp ölümlülerin hepsini açıklayacak kadar hayvan vardı.

Ramad, "Bir noktada attan indiler ve içeri çekildiler ya da götürüldüler ve hayvanlar başıboş dolaşmaya bırakıldı," dedi. Kai'ye baktı, ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Orada kim varsa, saklanmakla ilgilenmiyor."

"Keşif ekibinde kaç kişi olduğunu biliyorlar, kampta sadece birkaç kişi kaldığını biliyorlar," diye onayladı Kai. Ve muhtemelen en güçlü savaşçı olan Highsun'u da yakalamışlardı. "Yalnız başıma içeri girip hala hayatta olan var mı diye bakacağım."

Ramad başını eğdi. "Keşke yapmasan, ama bunun gerekli olduğunu anlıyorum."

Kai, bunun Ramad'ı ilgilendirmediyi söylemeden önce, Arnsterath,

"Ben de seninle gelirim," dedi. Atından inmiş ve arkalarından yaklaşmıştı. Kai, onun varlığını cildinde bir kaşıntı gibi hissetti. "Hayır, önce içeride ne olduğunu görmek istiyorum," dedi Kai, arkasını dönmeden. "Sonra sen de gelip, sana söyleneni yapan iyi bir küçük iblis olduğunu kanıtlayabilirsin."

olduğunu kanıtlayabilirsin."

"Burada kalmamı mı istiyorsun?" Sesinde yine o gülümsemeyi duydu. "Savunmasız ölümlülerle mi? Ya acıkırsam ne olacak?"

Kai döndü ve kadının ceketinin önünü tuttu. Kadın dişlerini gösterdi ve Kai'nin bileğini yakaladı. Eli Kai'nin çıplak tenine değdiğinde, acı içinde tısladı

ve geri çekildi.

Üniversitede, Tescai-lin Domtellan ile konuşmak için içeri girdiğinde, Kai bu fırsatı değerlendirerek birkaç niyet tasarımı hazırladı ve gerekirse onları güçlendirmek için kendine acı çekti. Niyetler, cantrips'lerden daha kolay saklanabilirdi ve bunlar geçmişte ona karşı kullanılmış tasarımlardı, bu yüzden iblisler üzerinde ne kadar etkili olduklarını biliyordu. "Bana karşı tekrar rehineler almaya çalışırsan, derini yüzüp giyerim," dedi. Saredi dilinde ekledi: "Beni terk ettiğin çocuk olarak görmeyi bırakmalısın ve benim Hierarchs'ın korktuğu canavar olduğumu hatırlamalısın."

Kadının ifadesi bir an için somurtkanlaştı, sonra tekrar küçümseyici hale geldi. Aynı dilde cevap verdi: "Kendini her zaman özel bir yaratık olarak gördün, değil mi? Büyükannenin evcil hayvanı. Şimdi senin hakkında ne düşünürdü acaba?"

"Gölgeni yeraltına nasıl göndereceğini gösterebilirim, o zaman ona kendin sorabilirsin," diye karşılık verdi Kai.

Arnsterath başka yere baktı ve kollarını kavuşturdu. Kai şaşırmadı. Yeraltı birçok günahı hoş görürdü, ama familiar alan iblisler bunlardan biri değildi. Ve Arnsterath, Yükselen Dünya'ya karşı, asi bir Ölümsüz Kutsanmış'ın emirlerini yerine getirmişti. Saredi'nin yok edilmesinden sonra bile, Hanedanlar hala Büyükannenin antlaşmasını kutsal sayıyorlardı ve antlaşmanın ihlalini hoşgörüyü karşılayacak gibi görünen hiçbir şeyi affetmiyorlardı.

Dahin, "Herkes, benim ölümlü olmadığımı da hatırlatmak isterim," dedi. Paltosunu açarak, iki Ölümsüz Mareşal Rafiem ve Eleni'nin taşıdıklarına çok benzeyen bir Kutsanmış silah gösterdi.

"Onu da mı çaldın?" diye sordu Ramad, sesi kurumuştu.

"Hayır, bunu Benais-arik'ten getirdim," dedi Dahin. "Bu, açıklayıcılara karşı da çok etkilidir. Birkaç lanet kırıcı taşımadığını iddia etme, öncü."

Artık herkesin birbirini öldürme yeteneği belli olduğuna göre, Kai harekete geçmeliydi. "Hepiniz saklanmalısınız. Bir yerlerde devriye veya nöbetçi olup olmadığını bilmiyoruz." O uzaklaşmaya başladı. Bu tepelerden inip vadi tabanının korumasının altına girmek için biraz geri dönmesi gerekecekti.

tepelerden inip vadi tabanının gizlenebileceği bir yere ulaşmak için biraz geri dönmesi gerekiyordu. Bir cadının yardımıyla bu daha kolay olurdu; herhangi bir cadı, ama özellikle Ziede.

Dahin'in onu izlediğini fark etti, yüzünde çelişkili bir ifade vardı. Ama Dahin ne söylemek isterse istesin, Arnsterath ve Ramad'ın duyabileceği bir yerde söylemek istemediği açıktı.

Kai, dolambaçlı yokuşta kısa bir mesafe ilerlemişken Ramad ona yetişti. Ramad, "Tartışmaya gelmedim, sadece bunu alman gerektiğini düşündüm," dedi. Su matarası bağlı küçük bir çantayı uzattı.

Kai almamak için bir neden bulamadı ve ne yazık ki Ramad, şu anda hala en güvenilir müttefiki idi. Çantayı omzuna astı. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu ve burada gün ışığının ne kadar sürdüğünü hala bilmiyorlardı. "Yarına kadar dönmezsem..." dedi.

"O zaman kararları başkası verecek." Ramad, Ramad olduğu için, bunu güven verici bir şekilde söylemeyi başardı. "Kendine iyi bak," diye ekledi.

Kai uzaklaştı.

Çalılıkların altında, orada olduğunun hiçbir izini bırakmadan sürünmek, Kai'nin Saredi keşif eri olarak birçok kez yaptığı bir şeydi. O zamanlar vücudu daha küçük ve daha esnekti.

Neyse ki çalılar yeterince yüksekti, yere yatmadan sürünerek geçebilirdi, altındaki zemin yosunluydu ve çürümüş yapraklarla kaplıydı, keskin bir şey yoktu. Sokucu böcekler iblis etine pek ilgi göstermiyordu ve küçük kemirgenler onun yaklaşmasıyla kaçışıyordu. Yine de keyifli bir yolculuk değildi.

Kai önce vadinin karşı ucuna doğru ilerledi ve bir zamanlar bir yol olduğunu düşündüğu, batıdaki tepelerden gelip vadiyi geçerek tepenin eteğine uzanan bir yol buldu. Daha yüksek bir noktadan daha fazla şey görebilirdi, ama yine de, bunca zaman geçmesine rağmen, yolun üzerinde büyüyen bitki örtüsünün ince bir şekilde farklılaştığını görebiliyordu. Bilginler, tabanın etrafındaki taşların düzeninden bir harabeye baktıklarından zaten emin olmasalardı, bu kesin bir ipucu olurdu.

Kai, girişi bulmanın en kolay yolu olarak yolun yakınından girmeyi seçmişti. Bilim adamları da bu yolu seçmişlerdi, ancak onların geçtiğine dair tek işaret, birkaç kırık dal ve bozulmuş eğrelti otlarında bazı bot izleriydi. Bot izleri kayalığa doğru gidiyordu, geriye doğru giden iz yoktu.

Bu, keşif ekibinin daha önce bulduğu terk edilmiş toprak yapının çizimleriyle tuhaf bir tezat oluşturuyordu. Orası insanların yaşadığı bir yer gibi görünüyordu; Hierarch halkı, ama yine de. Burası öyle değildi. Ve bu kadar yakın olsalar bile, buranın bir ölüm kuyusu olduğu hissi yoktu, Hierarchların Kuyusu olduğu hissi ise hiç yoktu.

Kai, yerin tepeye doğru eğimli olduğu yerde, çürümüş yaprakların altında kırık kaldırım taşları hissetti. Çalıların altından çıkıp kırık bir levhanın gölgesinde çömeldi. Levha, devrilmiş kayalarla çevriliydi ve tabandaki oyuk açıklığı gizliyordu. Kai, bir imp çağırmadan gölgeli oyuğun içini göremezdi ve bunu riske atmak istemiyordu. Düşmanca ruhlar ya da ağır bir ölüm havası hissedilmiyordu, ama bu, orada ne varsa, yeraltının en ufak bir dokunuşunu bile hissedemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Kai dikkatlice oyuğa doğru ilerledi ve kirle kaplı taşı eliyle yoklamaya başladı. Elleri pürüzsüz bir bölüm bulana kadar sistematik bir şekilde aradı. Birisi çok uzun zaman önce kiri ve pisliği temizlemişti. Kenarı yoklayarak, eli kare şeklinde bir çukura kaydđ ve onu çekti.

Kai, hafif bir gıcirtı ile levha dışı doğru dönünce geri adım attđ. Ateş ışığıyla aydınlatılmış büyük kare bir koridora baktđ, rüzgar şimdi açık olan geçitten içeri girerken gölgeler dans ediyordu. Aceleyle içeri girdi ve levhayı arkasında kapatarak sırtına çarptđ; havadaki değişiklik içerideki kimseyi uyandırmasın diye. Zaten uyandırmış olabileceği ihtimaline karşı hızlıca ilerledi.

Koridorun karo zeminine adımını attığı anda hissetti.

Sanki kükürtten yapılmış bir taş duvara, yıldırım çarpmasının ardından, kemik tozuna, çürük kokusuna doğru yürür gibi. Bir ölüm kuyusu. Güçlü, sessiz bir ölüm kuyusu.

Dahin haklıydı, diye düşündü Kai ve soğuk, nemli ipek bir kefen gibi üzerine çöktüğünde titredi. *Yeraltında, her zaman yeraltındaydı*

yeraltındaydı. Hiyerarşilerin geri çekilmesinden kurtulanlar, onu saklamak için yüzeye açılan girişini kapatmışlardı.

Kendini hareket etmeye zorladı. Ölümlüler çoktan ölmüş olabilirlerdi ama burada kimlerin olduğunu, Kuyu'yu kullanabilecek bir Hiyerarşi üyesi ve yorumcu olup olmadığını görmek zorundaydı.

Yerdeki kir ve toz, farklı ayak izlerinin izlerini gösteriyordu, ancak titreyen ışıktaki bunu anlamak zordu. Muhtemelen daha ayrıntılı lambalar için oyulmuş nişlerde, kurumuş gübre gibi kokan, ancak çürük bir tadı olan bir şey yakan küçük kil kaplar vardı. Bu, havayı solumayı zorlaştırıyordu, ancak sakinler aptalca bir havalandırma eksikliğinden ölmüş olsalar bile, bu, kayıp bilginleri kimin kaçırdığını açıklamıyordu.

Yaz Salonları'na olan benzerlik Kai'nin tüylerini diken diken etti.

Koridorun yüksekliği ve genişliği, girişten belirli bir mesafede sağa dönüşü, soğuk bir tanıdıklık hissi uyandırıyor. Oyulmuş taş korkulukların, çoğu karanlıkta kalan, toprakla kaplı kare bir alanı ayırdığı büyük bir odaya geldi. Toprak, moloz ve odun parçalarıyla karıştırılmıştı. Uzak geçmişte, Yaz Salonlarındakiler gibi bir bahçe avlusu olduğunu emindi. Bu benzerlik, kollarında buz gibi bir ürperti yarattı. Yukarı baktı ama küçük çömlekler tavanı görebilecek kadar ışık vermiyordu. Orada bir güneş ve hava bacası olabilirdi, ama yapının geri kalanı toprakla kaplandığında bu da doldurulmuştu. Kai, geçmişin tekrarlanması hissini baskıcı etkisini üzerinden atıp yoluna devam etti.

Ziede veya Bashasa kadar Yaz Salonlarını iyi tanıımıyordu, ama avlulardan geçerek Hierarchların lüks odalarının bulunduğu salona gittiğini hatırlıyordu. Yıkılmış bahçenin arka duvarı boyunca uzanan yürüyüş yolunu buldu ve onu takip ederek bir sonraki koridora ulaştı. Orada başka bir avlu ve birbirine bağlı, küf kaplı boş odalar buldu. Burası Hierarchların odalarıyla aynı düzenlemeye sahipti, sadece daha küçüktü.

Keskin duman, çürümenin daha ağır kokusunu aldı, bu yüzden Kai bir sonraki dönüşte gördüklerine yarı hazırlıydı.

Duvara yaslanmış, karanlık taşın üzerinde renkli bir leke vardı. Kai hareketsiz kaldı, ama bu, kıvrılmış bir insan şekliydi. Keçe botlar ve mavi ve kırmızı renkli, uzun, yastıklı yün bir palto giymişti, tıpkı

obanlar ve Veile'nin giydiklerine benziyordu. Kai, figürün yanına çömeldi. Boynuna bir eşarp gibi bir görev kuşacı sarılmıştı; Kai onu kenara çekip, emin olmak için soğuk cilde kısa bir süre dokundu, ama hayat çoktan oradan ayrılmıştı.

Kai, yüzünü görebilmek için cesedi biraz çekti. Cildi solgundu, örgü şapkasının altından sarı saçları görünüyordu, ama alnında ve yanaklarında Belithan dövmeleleri vardı. Erkek ya da kadın için olanlardan değildi, bu yüzden bu kişi Belithan'ın üçüncü ya da dördüncü cinsiyeti olmalıydı. Yüzünün bir tarafı ezilmişti, çökmüş, rengi değişmiş derinin altında ince kemikler kırılmıştı, altındaki taş karo üzerinde kurumuş kan vardı. Çürüme durumuna bakılırsa, üç gündür ölüydü, bu yüzden belki de bu kişi, ilk grubu aramaya gelen ikinci çalışma grubundan biriydi. Biri onu duvara vurmuş, neredeyse anında öldürecek kadar sert bir darbe indirmişti. Sonra da onu koridorda, atılmış çöp gibi bırakmıştı.

Ceset böcek izleri taşımıyordu ve kemirgenlerin veya kertenkelelerin giysileri yemeye çalıştığına dair hiçbir işaret yoktu. Ancak Kai buraya girdiğinden beri, rüzgardan korunan her yerde kümelenen, her yerde bulunan sivrisineklerin hiçbir izini görmemişti. En çaresiz öpüler bile buraya girmemenin daha akıllıca olduğunu biliyordu.

Kai dişlerinin arasından tıslayarak ayağı kalktı. Burada başka ne bulacağını bildiğine dair kötü bir hisse kapıldı. Yemek yemeye ihtiyacı olmayan, tek vuruşla öldürebilecek kadar güçlü bir şey.

Koridoru takip etti.

Kai, kıyafetleri ve dövmelelerinden Belithan oldukları anlaşılan üç ceset daha buldu. İlki bir kadındı, elleri çizilmiş ve kanlıydı, parmakları kırılmıştı; onu esir alanlarla savaşmıştı, ama gerçek bir şansı olacak bir silahı yoktu. Diğer ikisini, öldüklerini kontrol etmek dışında incelemeye almadı.

Sonra ileride, başka bir açık avluya çıkması gereken bir koridorda, alçak, anlaşılmaz sesler duydu. Kai bir sonraki köşeye süzüldü ve dikkatlice baktı.

Önündeki kısa koridor, büyük, gölgeli bir salona açılan bir kemere çıkıyordu. Salonda birkaç ateş çukuru, yukarı uzanan kavisli duvarları görebilmek için yeterli olan izole ışık havuzları oluşturunuyordu. Burası binanın kalbi gibi görünüyordu. Ve bu da Kuyu'nun girişinin burada olduğu anlamına geliyordu.

Sessizce hareket eden Kai, daha iyi görebilmek için kemerli geçide doğru ilerledi. Salonun ortasında bir şey vardı, Kai'nin boyuna yakın, yükseltilmiş bir platforma çıkan taş basamaklar. Bu, dairesel alanın ortasının çoğunu kaplıyor gibi görünüyordu ve Kai, üzerinde bir şey olup olmadığını anlayacak kadar iyi göremiyordu. Sadece, çok daha yukarıda, üzerinde belirginleşen uzun şekiller seçebiliyordu. Belki de çaprazlamasına taş kemerler? *Öyle olmalı*. Giriş, platformun ortasında olmalıydı. Ve açık olmalıydı, çünkü Kai, açıkta kalan cildinde nemli bir soğukluk olarak onun yoğun ağırlığını hissedebiliyordu.

Hierarchs'ın Kuyusu'nu, onlar Ses'i kullandıklarında her yaklaştığında hissetmişti. Saredi ve sınır bölgesi güçlerinin yok edildiği o ilk seferden sonra, bunu hiç unutmamıştı. Ama Talamines'in bedenini, bir yorumcunun bedenini, bir Hierarch aracılığıyla Kuyu'ya köle olan canlı bir silahı aldığında da bunu hissetmişti. Bu bağlantı hâlâ oradaydı ve tek yapması gereken bunu kabul etmek, sınırsız gücü kullanmak ve kendisinin her parçasını kaybetmekti.

Su bir yerden damlıyordu, neredeyse sessizliğe yankılanıyordu. Gözlerinin gördüğünden çok daha büyük bir oda gibi geliyordu...

Gölgelerdeki hareket dikkatini geri çekti ve sesleri tekrar duydu. Yankılara rağmen, birinin Belithan dilinde konuştuğunu anlayabilirdi. Kai titredi. Talamines'i ele geçirdiğinde genç ve masumdu, ama neyse ki aptal değildi. Yine de bu bedenin Kuyu ile olan eski bağlantısının hiçbir izini taşımasına seviniyordu.

Kai kemerin yanından kayarak duvar boyunca ilerledi, ta ki dışkı ve yıkanmamış bedenlerin kokusunu alana kadar. Karanlıktaki şekiller bir dizi kafes veya hücreye dönüştü, her biri ayakta durmaya zar zor yetecek kadar yüksekti. İçlerinde bazıları dik duran, bazıları yere çömelmiş figürler vardı. Hafif hareketler, inlemeler, fısıltılar duyabiliyordu.

Kai en yakın kafese yaklaştı ve sessizce çömeldi. Parmaklıklar birbirine çok yakındı. Elini parmaklıklar üzerinde gezdirdiğinde, cilalı sert ahşap gibi pürüzsüz olduklarını hissetti. En yakınındaki figür kıpırdadı, muhtemelen bilinçaltında yakınında canlı bir beden olduğunu hissetmişti. Kai resmi Belithan dilinde fısıldadı, "Bağırma."

Şaşkınlıkla irkildi, tıslayarak nefes aldı, sonra fısıldadı, "Kim... Nasıl..."

"Enalin'in Yüz Koroneli'nin Işığı ve Şansölye Domtellan tarafından gönderilen Bilgin Sura ile birlikte geldim." Kai sesini olabildiğince alçak tuttu. Kafesteki diğer figürler, birinin rahatlamaktan boğuk bir hıçkırık atması dışında, tamamen sessiz kalmıştı. Yanındaki kafesten çılgınca fısıltılar geliyordu. "Dışarıda bekleyen arkadaşlarım, Benais-arik'teki Yükselen Dünya Konseyi tarafından gönderildi."

"Merhameti övün, Yansımayı övün, övün..." diye mırıldandı şekil. "Dikkatli olun, bu yaratıklar acı hissetmezler, onlarla savaşılamaz..."

"Her şeyle savaşılabılır," dedi Kai dalgın bir şekilde. Bir çubuğu çekerek denedi. "Bu neyden yapılmış?"

Başka biri yaklaşıp fısıldadı, "Sazlık gibi, bambu gibi, ama suya ihtiyaç duymuyor. Kesildikten sonra kaya gibi sertleşiyorlar, kampta kullanıyoruz. Ben Kaeter, bu da Tael."

Kai bir ek yeri buldu ve elini etrafına doladı. Odun içinde hâlâ biraz hayat vardı. Onu çıkardı ve sert maddenin elinin altında buruşup küçüldüğünü hissetti. "Hepiniz burada mısınız? Koridorlarda dört ceset buldum."

"Evet, hayatta kalanların hepsi," dedi Tael, seslerinde keder ve umutsuzluk belirgindi. "İlhanrun'u ayrı bir kafese koydular, duvarın ilerisinde."

Kaeter ekledi, "Bilinçsiz olduğunu düşünüyoruz, ona sesleniyoruz ama cevap vermiyor, en az bir gündür falan?"

"Daha uzun süredir," dedi Tael.

Kai içinden homurdandı. Highsun'un işe yarayacağını ummuştu, ama görünüşe göre öyle değildi. Bir sonraki bağlantıyı buldu ve onu boşalttı. "Sizi dışarı çıkardığımda, kemerin yanındaki duvara dönün ve beni bekleyin." Onları koridorlardan

. Çıkış yolunu hatırlasalar bile, burayı koruyan şeyle karşılaşılırsa, hiç şansları olmazdı.

"Ama nasıl..."

"Denemedik denemedik..."

Kai zayıflamış parmaklıkları çekip çıkardı. "Oh," diye nefes aldı Kaeter.

İçerideki ölümlüler karanlıkta fısıldayarak ve birbirlerine çarparak hareket etmeye çalıştılar. Kai bir sonraki kafese gitti. İçeridekiler daha zayıf görünüyordu ve tahta bağlantıları kuruturken, "Yiyecek veya su aldınız mı?" diye sordu.

"Sadece yanımızda getirdiğimiz kadar," diye bir ses çıktı.

Acı bir gülümsemeye biri ekledi, "Paylaştırdık ama bu kadar uzun süre kalacağımızı tahmin etmemiştik."

"Sadece dışarı çıkmamız gerekiyor," dedi Kai. Ramad'ın verdiği çantayı omzundan indirip parmaklıkların arasından uzattı. "Gerisini ben hallederim."

"Kimsin sen?" diye sordu ilki.

"Beni buraya Yüz Koronel'in Işığı ve Şansölye Domtellan gönderdi," diye tekrarladi. Parmaklıkların bir bölümünü çıkardı. Tüm sorularına rağmen tereddüt etmediler; ilk mahkum dışarı çıktı ve bir sonrakine yardım etmek için geri uzandı.

"Ama adın ne?" diye ısrar etti biri.

"Bana Kai deyin." Highsun'u aramak için uzaklaştı. Bir sonraki kafes, duvarın kıvrımının daha aşağısındaydı, ateş çukurundan gelen ışık, içindeki çökmüş bir figüre düşüyordu.

Sonra, kuyunun platformunun kıvrımından yavaş, kararlı adım sesleri geldi.

Kai kendini yere attı ve kir ve tozun üzerine ateş tasarımını çizmeye başladı. Bu, su basmış Yaz Salonları'ndaki ot örtüsünü ateşe verenin daha karmaşık bir versiyonuydu, ama onu çalıştırmak için daha az acı gerekecekti. Depoladığı acıyı ona besledikçe, çizgiler sadece bir yorumcunun görebileceği hafif parlak, yüzen bir nitelik kazandı. O zamanlar böyle bir şey yapma becerisi olsaydı, savaş sırasında kaç kişinin hayatını kurtarabileceğini düşünmek istemiyordu.

Arkasından Kaeter'in sesi fısıldadı, "Ne yapıyorsun?"

"Ateş yakıyorum." Kai tasarımı bitirdi ve ayağa kalktı. Adımlar yaklaşıyordu. Yoksunluktan daha da zayıflamış, daha yavaş hareket eden ölümlüler kafesten çıkmış ve kemere doğru ilerliyor ya da oraya götürülüyorlardı. Kai, hiç tanışmadığı bir Ölümsüz Kutsanmış'ın hayatından daha çok, on dört ölümlünün hayatını önemserdi, ama onlar Highsun'a bağlı görünüyorlardı ve Kai, onlara onsuz gitmelerini söylerse onların işbirliğini sürdüremeyeceğini düşünüyordu. Kargaşa ve karanlık, şimdilik bilginleri kontrol altında tutuyordu, ama durum hassastı. Yaklaşan ayak seslerini duyduklarında paniğe kapılabilirlerdi. "Diğerlerini koridordan aşağıya götür, ben yetişirim."

Kaeter'e bir görev vermek işe yaradı ve diğerlerini harekete geçirmek için geri koştular. Kai, Highsun'un kafesine koştu ve parmaklıklar arasındaki bağlantıları boşaltmaya başladı. Gözlerini duvarın ilerisindeki kase ışığına dikti ve büyük bir figürün o titreyen ateş ışığına adım attığı anı gördü.

Kai burada açıklayıcıların yapıtlarının olması gerektiğini biliyordu, ama hiç bu kadar büyük ve eski bir tane görmemişti. En az üç kişi onun yapımında çalışmıştı, ayrıca küflü, kokuşmuş kahverengi kürklü bir şey de vardı. Yama yama derisi buruşuk griydi, üç bacağı, beş kolu vardı ve gözleri göğüs kemiğinin olması gereken yerde, göğsündeydi. Kai'yi ve boş kafesleri fark edince dengesiz yürüyüşü hızlandı.

Kai zayıflamış parmaklıkları kopardı ve yere yığılmış silüete uzandı. Hareketsiz bedeninin başına dokundu ve hala hayatta olduğunu hissetti. Highsun'un paltosunun omuzlarından tuttu ve onu kafesten dışarı çekti. Highsun, Tahren kadar uzundu ama daha geniştir. Kai buradan birini taşımak zorunda kalırsa, Ölümsüz Kutsanmışlardan başka birini tercih ederdi, ama başka çare yoktu. Küfrederek, Kai ağır bedeni kaldırdı, eğildi ve omzuna attı.

Dik durmak zordu ve koşmak daha da zordu, ama yapı, zemine çizilen tasarıma ulaşmadan odadan çıkması gerekiyordu.

Kemerin yakınında, pürüzlü bir kaldırım taşına takıldı ve neredeyse düşüyordu. Kirli ölümlüler, ateş çukurunun loş ışığı altında toplanmışlardı, giysileri yırtık ve kirliydi, bazılarının üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Hepsi Kai'ye şüpheyle bakıyordu. Tael, "Gel, ona yardım et

!" dedi ve ikisi Highsun'u yakaladı, Kai onu hiç nazik davranmadan yere attığında onun ağırlığını üstlendi.

Kai'nin sırtı keskin bir acı ile tepki verdi ve o, gölgenin gözlerini gizlemesi için çenesini aşağıda tutarak duvara yaslandı. Acıyı yeni başlayan niyetine besleme dürtüsüne rağmen, dişlerini sıktı ve onu sakladı. Çıkarken ona ihtiyaç duyacağından emindi. Ne yazık ki, onu saklamak veya onunla bir niyeti beslemek, onu hissetmeyi bıraktığın anlamına gelmiyordu.

"Koşun, şimdi," dedi Kai, son anda Belithanca konuşmayı hatırlayarak. Çoğunun Eski İmparatorluk dilini anlayacağından emindi, ama Belithanca daha güven verici olurdu. "Sizi yakalar ve yolu gösteririm." Duvardan itti ve kemerin yanına geçerek oyulmuş taşla yaslandı. Yapı hızlandı ve bu tarafa doğru ilerledi. Arkasında bir tane daha görüldü, daha küçüktü ama daha az iğrenç değildi. Arkalarında karanlıkta gölgeler hareket ediyordu.

Kaetar yumuşak bir sesle "Hadi!" diye bağırdı. Highsun'u taşıyan ikisi hareket etti, diğerleri de birbirlerine yardım ederek onları takip etti.

Uzun boylu bir kadın olan Tael, ateşin ışığı sert hatlarını ve dövmelelerinin izlerini ortaya çıkarırken, Kai'nin yanına geldi. "En az on tane yaratık var," dedi.

"Ateş onları yavaşlatır," dedi Kai, yapının gittikçe yaklaştığını izleyerek. Yapı, niyete yaklaşmalıydı, böylece tasarım neye bağlanacağını bilebilirdi. Aksi takdirde tüm ölümlüler ölecek, Kai bedenini kaybedecek ve Ramad'ın dediği gibi, kararları başka biri verecekti.

"Yapamazsın..." Tael, tartışmacı olmaktan çok, gerçekten şaşkın gibiydi. Günlerce karanlıkta mahsur kalmış, yapılar tarafından tehdit edilmiş, çok az yiyecek ve suyla idare etmiş birinin, bu kaçışın gerçekten gerçekleştiğine inanması zordu. "Böyle bir taş yapıyı ateşe veremezsin, değil mi?"

"Yakacağım şey taş değil," dedi Kai. Artık çok az kaldı.

Yapının ayağı tasarımdan bir adım öteye indi ve Kai niyetini serbest bıraktı. Çok yakın bir yıldırım çarpması ile gök gürültüsü arasındaki kalp atışı gibi, bir anlık bir enerji birikimi oldu. Sonra korkunç kırmızı bir alev dalgası

yaratığın bacaklarından yükseldi ve gri derisinin üzerinde yayıldı. Yaratık yana doğru sendeledi, tüm kolları sallanıyordu.

"Oh, sen bir Cadısın," dedi Tael boş boş.

İlki geçtikten sonra, başka bir figür, en kuru sazlıkların alev alması gibi, bir vınlama sesiyle alev aldı. Sonra daha geride bir tane daha, ve bir tane daha. Kai, ses ve ışık patlamasından altı vınlama saydı; bazı yapılar hala Kuyu platformunun uzak tarafındaydı. Çığlık yoktu. Açıklayıcılar, yarattıklarına asla ağız vermezlerdi. *Muhtemelen söyleyeceklerinden korkuyorlardı*, diye düşündü Kai.

Tael'in kolunu tutup onu kapıdan uzaklaştırdı. "On tane olduğunu mu söylemiştin?"

O, onu takip ederken arkasına, kemere doğru baktı. "Sanırım on tane saydım."

Hiç de emin görünmüyordu. Kai, terör estirilip esir tutulmanın kimsenin hafızasına veya olayları doğru bir şekilde kavramasına pek yardımcı olmadığını biliyordu. Hala bir yerlerde gizlenen yapay varlıklar sıfırdan yirmiye kadar herhangi bir sayıda olabilirdi. "Diğerleri de yanacak, ama ateşin onları bulması biraz zaman alacak." Ateş, koridorlarda yayılacak ve ilk dokunduğu yaratık gibi diğerlerini arayacaktı. Highsun ve ölümlüler gizlice açıklayıcıların yaratıkları olmadıkları sürece, onları görmezden gelecekti.

Tael'i arkasında sürükleyen Kai, ilk avluda diğerlerine yetişti. Onu bıraktı ve grubun önüne koştu, kimsenin yüzüne çok dikkatle bakmamasını umuyordu. Sonra Tael'in yetişip yetişmediğini kontrol etmek için arkasına bakma hatasını yaptı.

Biri nefesini tuttu ve aniden durdu, bir diğeri onlara çarptı. Kaeter Kai'ye baktı ve aceleyle geri çekildi. "Sen bir iblissin!"

Kai çenesini sıkıp, "Ben Tescai-lin tarafından gönderilmiş bir iblisim. Buradan çıkmak istiyorsanız, yürümeye devam edin," dedi. Arkasını dönüp yürümeye devam etti.

Tekrar arkasına bakma hatasına düşmedi ama bazılarının diğerleri tarafından zorlanmasına rağmen, onların peşinden geldiğini duyabiliyordu. Tael onlara yanıldıklarını, Kai'nin bir cadı olduğunu söylüyordu.

"Gözleri boş!" diye itiraz etti biri.

"Savaştan beri artık şeytan yok."

Kaeter, emin olamayan bir sesle, "Rising World konseyinden biriyle birlikte geldiğini söyledi..." dedi.

İkinci kafesten gelen kısık ses, "Adının Kai olduğunu söyledi" dedi.

"Kaiisteron mu?" diye başka biri tereddütle sordu.

Kai durdu ve onlara döndü. Belith'in onu, cadıları boğazdan geçiren, Yükselen Dünya güçlerinin Hierarchları şehirlerinden kovmak için kullandığı, ardında yıkım bırakan amansız yaratık olarak hatırladığını biliyordu. Belithan liderlerinin bunu kabul etmiş olması, sonrasının nasıl olacağını anladıkları anlamına gelmiyordu. "Evet," dedi. Eğer bu sizi rahatsız ediyorsa, burada kalabilirsiniz, ben de sizin için ölümlü bir öncü gönderirim." Ramad da bunu yapardı ve muhtemelen diğerleriyle birlikte ölürdü. Ama Kai onları geride bırakmaya niyetli değildi. Arnsterath'ın önünde eli boş çıkıp aptal gibi görünmeyecekti. Onları buradan çıkarmak için gerekirse onları ölümüne korkutacaktı.

Kaeter tereddüt etti, açıkça kararsızdı. Biri, "Ilhanrun uyanık olsaydı..." dedi.

"Hayır, hayır," dedi Tael grubun ortasından, kararlı ve emin bir sesle. Yanındaki iki genç akademisyeni tuttu ve onları öne doğru çekti, diğerlerini iterek. "Gidiyoruz, kimse kalmayacak. Gidin, hepiniz gidin, şimdi."

Çoğu kişi, güvendikleri kararlı bir sesin çıkmasından muhtemelen memnun olarak ilerlemeye başladı, bu yüzden Kai öncü olarak bir sonraki koridora girdi. Birkaç kişi hala tartışıyordu, ancak Tael kararını eleştiren bir ses çıkmıyordu. Tartışırken aynı anda yürüyebildikleri sürece sorun yoktu.

Bilginler ilk cesede ulaşana kadar sessizleşmediler. Biri ağlamaya başladı ve cesedin yanına çökmeye çalıştı, ama diğerleri onu yakalayıp ileriye doğru çekti. Highsun'u taşıyan ikisi grubun ortasındaydı ve Tael arkada, zayıf olanlardan birinin yürümeye devam etmesine yardım ediyordu. "Kimsenin geride kalmadığından emin olun," dedi Kai.

Kaeter ekledi, "Isai, Tael'e Aran'ı taşımada yardım et." Seslerini alçaltıp Kai'ye, "Ilhanrun uyanıyor," dediler.

Titrek gölgelerin içinde bunu anlamak zordu, ama Highsun, hâlâ iki bilgin tarafından desteklenerek başını biraz kaldırdı. Biri, onu uyandırmak için şalının köşesiyle yanağını okşadı. Kai etkilenmemişti. "Yeterince hızlı değil, yine de onun..." diye düşündü ama *işe yaramaz* ceset demedi, "onu buradan taşımak zorunda kalacaklar."

Kaeter'in ifadesi çelişkiliydi, sanki amaçları bu değilmiş gibi. *Oh, Kai düşündü, bu benim haklı Ölümsüz Kutsal'dan korkup korkmadığımı görmek için küçük bir testti.* Alaycı gülümsemesini çoğunlukla içinde tutmayı başardı.

Sonra Tael, "Arkamızdalar!" diye bağırdı.

Kai dönüp koridorun uzak ucunun alevler içinde olduğunu gördü. Alevler taş duvarlara sıçramamıştı; alevler içindeki bir yapı onlara doğru hücum ediyordu. Henüz alevlerin ulaşmadığı diğer yapılar da onun arkasında toplanmıştı. "Koşun!" diye bağırdı ve akademisyenler yanından geçip giderken geri çekildi.

Koridor geniş ve açıktı, onu engelleyecek hiçbir şey yoktu. Ateş içindeki yapı, bir uzvu düşüp bağlantı dokusu yanarak yok olunca sendeledi, ama diğerleri onu geçip gitti.

Tael ve son iki bilgin onu geçerken, Kai yanık et ve korku terinin kokusunu görmezden gelerek sakinleştirici bir nefes aldı. Hazırladığı iki niyet ve bunları gerçekleştirmek için sınırlı miktarda acı kalmıştı ve geçmeleri gereken yol hala uzundu, ayrıca pusu kurulmaya elverişli birçok nokta vardı. Halihazırda işleyen niyeti kullanmak daha iyiydi.

Gözlerini kapattı ve bu yapının taş ve toprağı boyunca kendini ören tamamlanmış tasarıma uzandı. Tasarımın içine daldı, o dalları bu yarı aydınlık koridora çekti, acele etmemeye, tasarımı şekilinden çıkarmamaya ve niyeti her yere çılgınca patlatarak her şeyi ateşe vermemeye dikkat etti...

Tasarımın yeni konfigürasyonuna geçtiğini hissetti ve gözlerini açtı. Tam o sırada, bir yapı kol mesafesine atladı ve ağır gri uzvunu kafasına doğru salladı.

Kai eğildi ve alevler, yapının çalıntı et parçalarından oluşan yamalı bohçası üzerinde yükseldi. Geriye düştü ve ayağa kalkabilene kadar uzaklaşmaya çalıştı. Yüzü sıcak ve yanmış gibi hissediyordu. Ceketine düşen yanan et parçalarını yumrukladı. Daha fazla yapı

salona akın etti, hepsi de alevler içindeydi, birbirlerine ve duvarlara çarpıyorlardı. Zaten alev almış olanı parçalara ayrıldı, kömürleşmiş siyah parçalar düşüyordu. Kai koştu.

Ölümlüleri yakaladı ve daha fazla yapı ortaya çıkmadan önce iki dönüş daha geçmelerini sağladı. Sonra bir sonraki koridordan ve ölü bir bahçe avlusundan geçmek için çılgınca bir mücadele başladı.

Bir sonraki dönüşte, bir yapı karanlık bir köşeden fırladı, Kai'nin onu engelleyemeyecek kadar ilerideydi. Bacakları alevler içinde kalırken genç bir akademisyeni yakaladı. Kai ona ulaştı ve elini göbeğine vurdu, bir ölümlünün bağırsaklarını sıvıya çevirecek bir niyet saldı.

Yapının bacakları ve alt gövdesi çöktü, ancak akademisyeni bırakmadı ve Kai de onu bırakmadı. İkisini de yere sürükledi ve Kai, bu şeyden kurtulmazsa diğer ölümlülerin yakalanacağını çok iyi bildiği için mücadele etti. Ancak bu koridorda bir başka ezilmiş ceset bırakmak istemiyordu.

Sonra eller, ayaklar ve bağırarak akademisyenler etrafını sardı, yanan yaratığı dövdüler, arkadaşlarını yakaladılar ve onu yaratığın pençesinden kurtarmaya çalıştılar. Kai, benekli gri bir kolu yere bastırmayı başardı ve omzuna basıp durdu, ta ki yaratık avını bırakana kadar. Ayakları üzerinde sendeledi. Herkesin giysilerindeki yanan et parçalarını temizlemeye yardım eden Tael, "Yanılmışım, ondan çok daha fazlası var!" diye haykırdı.

Nefes nefese kalan Kai ona, "Neredeyse dışarıdayız," dedi. Mücadele, ona son niyetini gerçekleştirmek için yeterli acıyı vermişti, Arnsterath'a tattırdığı niyeti.

Son koridora döndüklerinde, daha fazla yapay yaratık üzerlerine saldırdı, sadece birkaçı yanıyordu. Ama ölümlülerle kapı arasında hiçbir engel yoktu ve Kai, "Gidin, dışarı çıkın, koşun!" diye bağırdı.

Birbirlerine tutunarak birlikte kalmaya, yaralı ve zayıf olanları hareket ettirmeye çalışıyorlardı. Ateş niyetinin tasarımı, onu barındıran yapı ile sona erecek şekilde ayarlanmıştı ve yapılar ölümlüleri dışarıya kadar takip ederse, onlara ulaşamayacaktı. Savaş sırasında siviller, en azından bazılarının hayatta kalmasını umarak farklı yönlerde dağılmayı bilirlerdi. Bu grup ise kesinlikle birlikte kalacaktı.

ve torun etrafındaki alıllar koşmak için kolay değildi; Kai, yapıları durdurmak zorunda kalacaktı.

Kaeter levha kapıya ilk ulaşan oldu ve diğerleri tökezleyerek geçerken kapıyı açık tuttu. Yapılar koridora hücum etti, yeterince hızlı yanmıyorlardı. Kai saldırıyla yüzleşti, ölümlüler birbirlerini taşıyarak, iterek veya sürükleyerek güvenli bir yere götürürken, neredeyse dış kapının giriş holüne kadar geri çekildi. Ellerini açtı ve yarısı gövdesi ve uzuvları neredeyse rastgele saplanmış olan baş yapı ona doğru dalarken bekledi.

Yapay varlığın kavrayan elleri ona dokundu ve Kai niyetini bıraktı. Vücudunu bir sıcaklık kapladı, o şeyin kemiklerini parçalayacak, en azından ateşi onu yakacak kadar geciktirecek bir yanma hissi.

Ama sonra Kai havada potansiyelin yükseldiğini, korkunç ve tanıdık bir şeyin gücünün arttığını hissetti.

Kuyu'yu unutmamıştı; onun kötücül varlığının askıda kalan sisi koridorların her yerine yayılmıştı, ama o bununla ilgilenmek için çok meşgul d.

Ama burada o gücü kullanabilecek biri vardı ve dış kapı artık açık olduğundan, o g dünyaya salınmıştı.

Kai bir şey bağırdı, anlaşılmaz bir uyarı. Dönüp Kaeter ve son iki lmlye atladı. Birlikte kapıdan dışarı yuvarlandılar ve toprağa ve alıllıklara yuvarlandılar. Kai ayağa kalkmaya çalışırken, "Koşun, geliyor!" diye bağırdı. İradesini dayatmak için gücünü derinlerinden çıkardı. Bu gücü sadece düşmanlarına karşı kullanmıştı, Aclines'in yanında olan Nient-arik komplocuları gibi. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama bu onların tek şansıydı. Tüm gücünü kullanarak bağırdı, "Dağılın!"

Kapıdan uzaklaşan bilginler, alıllıklar arasında farklı yönlere doğru koşmaya başladılar. Kai arkasında bir şey hissetti ve dönmeye başladı. Sırtına ağır bir darbe indi ve onu öne doğru savurdu. Düzleşmiş alıllıklara düştü, kendini yukarı itmeye çalıştı ve omzunda bir şey kırıldı. Kai, derisine sıcak çiviler çakılmış gibi acıdan nefesini tuttu. İnsanlar ığlık attı, bağırdı; Dahin ve Ramad'ı duyduğundan emindi. Sonra bir şey ayağını yakaladı ve onu geri çekti. Kapıya doğru. Kuyunun Sesi'ne doğru.

Kai dönüp baktığında, çoğunlukla gövdeden ve çürümüş uzuvlardan oluşan bir yaratığın üzerinde durduğunu gördü. Kendini kıvırdı ve ayak bileğini saran soluk insan elini yakaladı ve tüm gücüyle onu çekmeye çalıştı.

Yaratık onu bıraktı ve sendeledi. Kai ayağa kalktı ve kenara koştu, yoldan yeterince uzaklaşmayı umuyordu...

Dünya karardı, sonra griye döndü.

Kai, acı dolu bir sisin içinden yüzdü ve kırık çalıların üzerinde sırtüstü yatarken bulutlu gri gökyüzüne baktığını fark etti. Boğazında kan tadı vardı. Başı çınılıyordu ve her yeri ağrıyordu, sanki vücudu kırık camdan yapılmış gibiydi. Uzak bir şekilde, camın aslında kemikleri olduğunu biliyordu. Sonra bir gölge üzerine eğildi ve dünya tekrar karanlığa gömüldü.

Geçmiş: Şafak

Enalinler uzun zamandır barışsever bir halk olarak biliniyordu ve diğer bölgelere karşı askeri girişimlerde bulunma geçmişleri yoktu. Her ikisi de bir dereceye kadar doğrudur. Onların sahip olduğu şey, Kutsal Topraklar tarafından taciz edilmedikleri veya egemenlik altına alınmadıkları uzun bir tarihtir ve bunu sağlayan en büyük faktör, edebiyat, matematik vb. ile birlikte savaş ve taktiklerin tüm halkın eğitiminin bir parçası haline getirilmesidir. Ayrıca, çeşitli rahiplikler aracılığıyla nesilden nesile aktarılan ve bugün bile kendilerine sakladıkları kendi güçlerine de sahiptirler.

**—Seidel'in merhum veliaht prensi Hiranen Desal'ın
günlüğünden
arik**

Toz cadılarını organize edip harekete geçirmek bir günden fazla sürdü. Nightjar aslında yardımcı oldu, bu da Kai için sürekli bir sürprizdi, çünkü Kai onun kendisine şiddetle saldırma ihtimalinin hala oldukça yüksek olduğunu düşünüyordu.

Ama belki de en azından şimdilik, onun toz cadılarına ihtiyaç duyduğu kadar, o da Kai'ye ihtiyaç duyuyordu.

Doyen'in ölümünü ayrılmak için bir işaret olarak görmeyenler, Nightjar'ı lider olarak pek umursamıyorlardı. Muhtemelen topluluk, Doyen'in etkisi olmadan zaten dağılmaya başlamıştı ve Nightjar onlara sunabileceği daha iyi bir şey yoktu. Yan bakışlar ve somurtkan ifadelerden güven eksikliği açıkça belliydi. Nightjar, liderlerini öldürmeden önce onların görüşlerini almaya hiç zahmet etmemişti.

Ziede'yi mesajlarla ileri geri gönderdikten sonra, Bashasa toz cadılarını planlarına dahil etti. Kai ile, toz cadılarının Arike güçleriyle seyahat etmelerine izin vermeden önce iki grup arasında daha fazla güven inşa etmeleri gerektiği konusunda hemfikir. En azından

Bashasa'nın söylediği buydu. Kai, onları kadroların ve Arike'nin koruması altındaki diğerlerinin yanına yaklaştırmadan önce, bir şekilde sorun çıkarıcıları ayıklamak için bir fırsat bulmaları gerektiğini biliyordu.

Plan, Kai'nin toz cadılarını Dasha'a götürmesi ve orada kaleyi gözetleyen öncü birlikle buluşmasıydı. Arike ordusu saldırıya geçene kadar toz cadılarını yedekte tutacaktı. Sonra Kai ve toz cadıları, ordu lejyonerlerle çatışırken iblisleri ve her türlü ifşacıyı halledecekti.

Kai, toz cadılarıyla konuşmuş ve onlara lejyonerler ve Hiyerarşilere karşı intikam alma fırsatı ve Arike ordusu ile birlikte yiyecek ve koruma garantisi sunmuştu. Onlara Bashasa'nın Cimeri ve Raihar'a sunduğu seçeneklerin aynısını sunmuştu: orduda kalıp savaşmak, isterse ayrılmak ya da savaşmayanlar için saklanma yerlerinden birine gitmek. Kai bunu, Bashasa'nın grupla kendisi konuştuğunda bu seçenekleri sunacağını bildiği için yapmıştı. Ancak bu, kaleyi ele geçirdikten sonra gerçekleşecekti ve Bashasa şu anda burada olmadığı için Kai, şeytanlarla savaşmak için kaleye gelmeleri şartıyla yiyecek ve koruma teklifinde bulundu.

"Seninle savaşmışımız gibi mi?" diye sordu biri şüpheyle. Nightjar'dan daha yaşlıydı ve diğerleri gibi peçesini takmamıştı.

Kai, "Kimse size nasıl savaşılacağını öğretmedi. Ben öğreteceğim," dedi.

Bu söz üzerine bir kıpırdanma oldu, belki ilgiden, belki de sadece şüpheden. Ama Nightjar, "Herkes ne seçerse seçsin, eşyalarımızı toplayıp malzemelerimizi düzenlememiz gerekiyor," dedi. Yıkılmış çadırlardan birini işaret etti. "Artık böyle yaşayamayız."

Pratiklik çağrısı işe yaradı. Toz cadıları önce yavaşça, sonra kararlı bir şekilde harekete geçtiler, kampı topladılar, binek hayvanlarıyla ilgilendiler ve genel olarak ayrılmaya hazırlandılar. Kai bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu belli etmemeye çalıştı.

Tahren ve Kai'nin kadrosu, toz cadılarına tekliflerini daha cazip hale getirmek için Ziede'yi erzaklarla takip etmişti, ama şimdi ordu kampına dönüp dış muhafızlık görevlerini üstlenmeleri gerekiyordu. "Dikkatli ol ve bu yalancı pisliklerin hiçbirine güvenme," dedi Ziede, Tahren'le birlikte ayrılmaya hazırlanırken sessizce.

"Sen dikkatli ol," diye karşılık verdi Kai. "Sen yenilmez değilsin ve onların okçuları olduğunu unutma."

"Nasıl savaşacağımı sana öğretmene gerek yok," dedi Ziede ve onu sıkıca kucakladı.

Kai de ona sarıldı, yüzünü omzuna gömdü ve saçlarının tatlı kokusunu hafızasına kazımaya çalıştı. O, Kai'nin evinden kalan en yakın şeydi.

Ziede uzaklaştığında, Tahren onun omzunu tuttu. "Eğer biri sana saldırırsa, geri gelip hepsini öldürürüm."

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Kai, şaka yapmak ve *diğerlerine örnek olsun diye sadece birkaçını öldürmek istediğini* eklemek niyetindeydi.

Ama Tahren sözünü kesti: "Yapmam gerek. Dahin'i bir Hierarch'ın elinden kurtardın ve bana geri gönderdin. Kabul edersen, sahile yaklaştığımızda onu sana göndereceğim, kaleyi ele geçirene kadar senin korumanda kalacak."

Kai kaşlarını kaldırdı. "Bu iyi bir fikir mi?"

Tahren pek de yüzünü buruşturmadı. "Beni dinlemiyor. Ona söylediğim gibi ikmal treninde kalmayıp, öncü muhafızları takip eden kadrolarla birlikte ilerleyeceğinden korkuyorum."

Dahin daha önce de böyle bir şey yapmıştı ve Bashasa'nın akrabalarıyla güvende olması gerekirken Yaz Salonlarında yakalanmıştı.

"Hiçbir yer güvenli değil, ama savaş sırasında onu gözetleyemem ve ona itaat ettirebilecek kimse bunu yapmaya müsait değil." Tahren, lanetleyici bir şekilde ekledi, "O seni dinliyor."

"Çoğunlukla beni dinliyor," diye düzeltti Kai. "Ama sahile vardığımızda bana gelebilir." Sesli olarak eklemedi, *ama güvenmediğim toz cadılarını ortadan kaldırma fırsatım oldu.*

"Teşekkür ederim." Tahren onu doğrudan bakarak izledi. "Daha önce açıkça belirtmediysem, seni kardeşim olarak görüyorum."

"Oh." Kai bunu nasıl karşılayacağını bilemedi ve o kadar şaşırdı ki, gerçeği ağzından kaçırdı: "Kutsanmış olmak istemiyorum."

"Ailemden çoğu da aynı şekilde düşünüyor." Tahren onu kucakladı.

Kadrosunu göndermek çok daha zordu. Hiçbiri gitmek istemiyordu. Salatel, Kai'ye bunun kötü bir fikir olduğunu ikna etmeye çalışırken, onlar isteksiz ve biraz somurtkan bir grup halinde durup, huzursuz atlarını tutuyorlardı.

"Hayır, tekrar söylüyorum," dedi Kai, hiçbir ikna yönteminin fikrini değiştirmeyeceğini açıkça belirtmeye çalışarak. "Toz cadılarıyla başa çıkmak için zamana ihtiyacım var. Hiçbirinizin bana karşı rehin tutulmasını istemiyorum."

"Birlikte iyi savaşıyoruz," diye itiraz etti Salatel. Diğer zamanlarda bir konuda anlaşılmadıklarında olduğu gibi, bu sefer gerçekten üzgün gibiydi. "Biz senin koruman için değiliz, senin arkanı kollamak ve savaşlarını savaşmak için varız. Arike'de işler böyledir."

Kai, "Hayır, siz benim korumam altındasınız. Cadılar için durum böyledir," dedi. Ve ekledi: "Ve siz benim dediklerimi yapmalısınız, bu yüzden size Bashasa'nın kadrosuyla birlikte geri dönmenizi söylüyorum. Onu da korumak sizin göreviniz. Kaleye vardığımızda sizi çağırırım."

Salatel yüzünü buruşturdu, toz cadılarının kampına doğru baktı ve sonunda boyun eğerek, "Evet, Dördüncü Prens," dedi.

Kai, onların atlarına binip gerçekten ayrıldıklarını görmek için beklerken, Cerala son bir çaba göstererek, "Bize sürekli sorular soruyorsun. Ya bir şey öğrenmen gerekirse? Belki bir veya ikimiz..." dedi.

"Atına bin ve git," dedi Kai.

Kamp sökölüp ayrılmaya hazır hale geldiklerinde, toz cadıları hem daha zor hem de daha kolay yönetilebilir hale geldi. Bazıları talimatlara hemen uyarken, diğerleri öfkelenip engel olmaya başladıkça Nightjar sinirlenmeye başladı. Bu, Kai'ye Nightjar'ın daha önce gerçek bir cadı topluluğunda yaşamış olup olmadığını merak ettirdi. Cadılar hiyerarşik bir yapı içinde yaşamazlardı ve buna zorlanmaktan hoşlanmazlardı. Özellikle de çoğu, kendi iradeleri dışında bir şeyler yapmaya zorlandıklarını muhtemelen ancak şimdi fark ediyordu. Nightjar'ın onlarla başka bir tartışmaya girmesini önlemek için Kai ona "Doyen nereden geldi?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Sanki bunu yeni fark etmiş gibi kaşlarını çattı. "Bir keresinde annelerinin Saredi olduğunu söylemişti. Bu yüzden bu kadar güçlüydü."

Bu, gerçeğe yakınsa, ilgi çekiciydi. "Hangi klandan?"

Nightjar omuz silkti. "Ayrıca Hierarchlar tarafından esir tutulduğunu ve kaçmak için onları öldürdüğünü de söylemişti."

Kai, "Bu kısım yalan." dedi. Hierarch'ların sayısı sınırlıydı ve ittifak, mümkün olduğunca hepsinin yerini bilmek için çok sayıda öncü gönderip duruyordu. "O ikna edici sesi onlardan öğrendiğini söyledi mi?"

Nightjar, yüklerini binek hayvanlarına yüklerken neredeyse çocuk gibi ayaklarını sürüyen toz cadılarına kaşlarını çattı. İsteksiz görünüyordu ve Kai, onun yine "*Bilmiyorum*" demek istemediğini düşündü. Sonunda itiraf etti: "Bunun güçlü bir iradeden geldiğini söyledi."

Belki de güçlü bir irade bununla bir ilgisi vardı. Ama Kai, Doyen'in Saredi annelerinden en az birinin bir iblis olduğuna emindi. Doyen'in gücü buradan geliyorsa, bu birçok şeyi açıklardı. Bu, Kai'nin de o ikna edici sesi kullanmayı öğrenebileceği anlamına gelebilir. Bu, iblislere öğretilen bir şey değildi, çünkü cadılara, ölümlülere veya diğer iblislere iradesini dayatmak Büyükannenin antlaşmasına aykırıydı. Ama Kai, bu yeteneğin, açıklayıcıları ve Hiyerarşinin hizmetkarlarını sorgulamak için ne kadar yararlı olacağını görebiliyordu.

Toz cadıları da iyi muamele görmeye alışık değildi.

Arike, Saredi ile aynı uygulamayı yapıyordu, kurutulmuş et ve meyve, yassı ekmek ve diğer kolay taşınabilir yiyecekleri dağıtıyordu, böylece herkes mola yerlerinde hızlıca yemek yiyebiliyordu. Sunrose adında bir toz cadısının, Nightjar'ın yedek binek hayvanına yiyecekleri paketlediğini gördü. Ona, "Hayır, bunları bölüştür. Gitmeden önce herkesin payını aldığından emin ol" dedi.

"Doyen yiyecekleri ayrı tuttu," dedi Sunrose şaşkınlıkla. Nightjar yakınlarda durmuş, onları izliyordu ama itiraz etmiyordu.

"O artık öldü, bu yüzden söz hakkı yok," dedi Kai, Nightjar ve etrafındaki diğerlerinin onu duyduğundan emin olarak. "Ve burada kimse çocuk değil, hepiniz kendi payınızı idare edebilirsiniz."

Akşam karanlığında, yola çıkmaya neredeyse hazır olduklarında, gözcü birinin yaklaştığını işaret etti. Kai yolu takip ederek iki kişinin Arike atları üzerinde olduğunu gördü. Sinirlenerek homurdandı. Amabel'in Kai'nin atıyla geri dönüp ilk günler onlarla birlikte at sürmesi gerekiyordu. Hızlı seyahat etme yetenekleri sayesinde Kai'nin grubu ile ilerleyen ordu arasında mesajlar taşıyabiliyorlardı.

ilerleyen ordu arasında mesajlar taşıyabilecekleri anlamına geliyordu. Işık çok loştu ve hala çok uzaktaydılar, ancak ikinci kişi onun kadrosundan biri ise... Bu tam da Cerala'nın yapacağı türden bir şeydi...

Nightjar ona katıldı ve aniden sertleşti. Sonra Kai'ye zoraki bir eğlence bakışı attı. "Yani yardıma ihtiyacın olduğunu mu düşündün? Ya da belki yalnız mıydın?"

Kai, kesin bir cevap vermeyen bir ses çıkardı. Geceleri neredeyse gündüz kadar net görebilme yeteneği Enna ile birlikte geride kalmıştı, bu yüzden kimin geldiğini bilmiyordu, bu da Nightjar'ın iğnelemelerinin etkisiz kalmasına neden oldu. Nispeten yüksek bir yerden bakıldığında, ikinci kişi Ziede ya da Tahren değildi. Figürler dikkatlice yaklaştılar ve o da patikadan aşağı inip el salladı. Atlarını tırıs gitmeye zorladıklarında, onların Cimeri ve Amabel olduğunu fark etti.

Yaklaştıklarında Amabel, "Veliaht Prens Bashasa, Dördüncü Prens Cimeri'yi gönderdi" dedi. Gülümsediler ve "Salatel, sinirlenmeden önce hemen sana haber vermemizi söyledi" diye eklediler.

Amabel attan inerken Kai, "İyi," dedi. En azından burada bir cadı onun tarafında olacaktı. Bu desteğin göğsündeki sıkışıklığı azalttığını itiraf etmek istemiyordu.

Cimeri attan inerken, Nightjar, "Demek sonunda bize geri döndün," dedi.

Cimeri ona hafifçe meydan okuyan bir gülümsemeyle baktı ve "Sen değil" dedi. Nightjar'ın ifadesi gizemliydi ve Kai, etrafına bakmasına gerek kalmadan, çoğu toz cadısının, neyle meşgul olurlarsa olsunlar, onu izlediğini biliyordu. Cadılar bu yüzden hiyerarşileri sevmezlerdi, Saredi'nin yaptığı gibi, tüm üyelerin kimin ne zaman liderlik edeceği konusunda söz sahibi olduğu bir sistem olsa bile. Ölümlüler arasında, güç dengelerinin değişmesi kargaşa ve şiddet anlamına gelebilir. Cadılar arasında ise, dünyadan güç alabilmelerinin çeşitli yolları olduğu için, durum çok daha kötü olabilir. Kai, Cimeri'ye işaret dilinde, "*Gönüllü oldun mu?*" diye sordu.

Cimeri onaylayarak işaret etti. Yüksek sesle, "Raihar geride kalacak. Çocuklarla birlikte."

Hâlâ onu kışkırtmaya çalışan Nightjar, "Arike ölümlüleri arasında değerli çocukların için mi endişeleniyorsun?" dedi.

Cimeri ona tekrar gülümsedi ve Kai'nin daha önce görmediği bir dizi cadı dili işaretleri yaptı. *Bir şey bir şey ağzını kapat.*

Nightjar başını ironik bir şekilde eğdi. Kai, "Kavga yok," dedi ve Cadı Dili'nde *"henüz"* anlamına gelen işareti yaptı.

Cimeri başını sallayarak, "Dördüncü Prens" dedi ve *Ziede arkanı kolla* işareti yaptı.

Arkadaşımı da koru, dedi Kai, başını Amabel'e doğru eğerek. *Onlar benim kardeşim gibidir.*

Benim için de öyle, dedi Cimeri işaret diliyle.

Nightjar, hala tüm bunları eğlenceli buluyormuş gibi davranarak Kai'ye, "Senin bu büyük ölümlü liderinle ne zaman tanışacağım? Yoksa seni yerinden edeceğimden mi korkuyorsun?" dedi.

Cimeri güldü ve sonra elini ağzına kapattı. Amabel atları yatıştırmakla meşgul gibi davrandı. Kai sadece, "Kaleyi ele geçirdiğimizde onunla tanışacaksın. Ama seni pek sevmeyeceğini sanmıyorum" dedi.

Amabel öncü olarak, gece boyunca at sürdüler. Şafak vakti, bir vadi boyunca uzanan bir ağaç grubunun gölgesinde durup yemek yediler ve dinlendiler.

Çoğu, etraflarında sadece diğer Cadılar ve Kai olduğu için peçelerini çıkarmıştı. Grup genel olarak hala gerginlik yayıyordu. Kai, muhtemelen onlarla konuşma zamanının geldiğini hissetti ve hayvanların bakımını ve yemeği bitirdikten sonra, isteksizce onları bir araya çağırırdı.

Çoğunun yüzünde merak ve biraz da temkinli bir ifade vardı, ancak birkaçı hala şaşkın veya inatçı görünüyordu. Kai, "Aranızda kaç kişi açıklayıcıları öldürdü?" diye sordu.

Küçük bir kıpırdanma oldu, ama kimse cevap vermedi. Kai'nin durduğu yerin yakınındaki kuru çimlere oturan Cimeri, şüpheli bir ifadeyle gruba baktı.

Kai iç çekme dürtüsüyle mücadele etti. "Ya da iblisleri?" "Bazılarımız denedi," diye mırıldandı biri.

"Bir dahaki sefere daha iyi denemeniz gerekecek," dedi Kai. Sonra onlara, açıklayıcıları öldürmekle ilgili öğrendiklerini anlatmaya başladı.

iblisler üzerinde hangi büyüler kullanılması gerektiği konusundaki dersi sonraya sakladı.

Konuştukça, hepsi daha da ilgilenmeye başladı, ta ki Knifecrest adında biri, "Sen bir açıklayıcıdan ne farkın var?" diyene kadar.

Kai çenesinin sıkıldığını hissetti. Artık onun hassas noktasını biliyorlardı. O bu bedeni istememişti. Talamines'e, Hierarchs'a karşı son bir direniş hareketi olarak ulaşmıştı, kendisi, Ziede, Bashasa, Tahren ve diğerlerinin öleceğini düşünerek. Ölmemeleri çoğunlukla şanstı, ama bu onu bu hale getirmişti.

Sıkılmış bir ifade takındı ve "Bunu daha önce konuştuk. Tekrar anlatmamı istiyorsan, başkasına sor" dedi. Zaten şimdilik bu kadar ders yeterdi. "Biraz dinlen. Öğleden sonra yola çıkacağız."

Arkasını döndüğünde, Kai arkasında bir adım sesi duydu. Cimeri, "Hey!" diye bağırdı ve Kai cildinde tozun sertliğini hissetti. Toz cadıları fikriyle zaten yorgun düşmüştü ve önlerinde uzun bir yol vardı. Arkasını döndüğünde, Knifecrest'in meydan okuyan bir bakışla arkasında durduğunu gördü. Onun yanağına hafifçe vurdu ve amacını anlatmak için yeterli miktarda yaşam enerjisi aldı. Cimeri geriye doğru sendeledi. Başka bir toz cadısı onu yakalayıp dengeledi.

Cimeri ayağa kalkmış, inanamayan gözlerle izliyordu. "Aptal," dedi kısaca.

Kai sabırsızlığını biraz gösterdi. "Bir ittifakımız var. Sizler tutsak değilsiniz. Eğer gitmek isteyen varsa, şimdi gitsin, sizi durdurmayacağım. Açıkçası, arkanızı görmek için sabırsızlanıyorum." Kimse gitmedi. Birkaç kişinin, ama sadece birkaçının, Nightjar'a bakarak tepkisini ölçmeye çalıştığını fark etti. Yüzündeki ifadeyi okumak zordu, ama Kai'nin tanıdığı bir şey vardı. Lahshar, Bashasa'yı kesmek için doğru anı hesaplarkenki gibi görünüyordu. Konuşmaya başladı ama Kai onu keserek, "Başka beni sınamak isteyen var mı?" dedi.

Görünüşe göre kimse istemedi ve Kai dinlenmek için bir yer aramaya gitti.

Günün ilerleyen saatlerinde, diğerlerinin çoğu uyurken, Knifecrest binicilik hayvanını aldı ve iki arkadaşıyla birlikte ayrıldı. Kai uyanıktı

onları izlemek için bir ağaca yaslanarak oturdu. Cimeri, yanındaki yatak rulosunda kıvrılıp uykuya dalmıştı, atları da yakınlarda bağlıydı.

Başka bir toz cadısı Kai'ye doğru geldi, ayak sesleri çakıllı toprağı çıkırtıyordu, sessizlikte yüksek sesle. Gün ısınmıştı ve sinekler bile uyuyor gibiydi. İki Arike atı ona havlayınca tereddüt etti ve Kai ona yaklaşması için işaret etti. Topuklarının üzerine oturdu ve sesini alçaltarak, "Knifecrest ile konuştuk ve ona gitmesini söyledik." dedi.

Bu biraz beklenmedik bir durumdu. Kai, "Ona güvenmedin mi?" dedi.

Ağzının köşesi, belki de bir gülümseme olabilecek bir şekilde seğirdi. "Onu sevmedik, o kadar."

Ayağa kalkmaya başladı ve Kai, "Adın ne?" diye sordu.

"Tangeld." Üzgün bir şekilde omuz silktili. "Toz ismimi bıraktım." Sonra, "Gençler, ayrılmadan önce derede yıkanabilir miyiz diye soruyorlar" dedi.

Kai ona baktı. Bir sonraki adımda işeyip sıçmak isteyeceklerdi. "Yıkanabilirler, istedikleri her şeyi yapabilirler, yeter ki zamanı geldiğinde gitmeye hazır olsunlar ve geride kalmasınlar," dedi.

Kız düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Doyen izin almamızı istedi."

"Yıkanmak için mi? Hiç şaşırmadım, hepiniz kokuyorsunuz."

"Sen de pek güzel kokmuyorsun, Dördüncü Prens." Yine tereddüt etti. "Bize henüz güvenmemelisin."

"Oh, size asla güvenmeyeceğim," diye temin etti Kai.

"Asla çok uzun bir süre," dedi ve ayağa kalkıp uzaklaştı.

İki gün sonra, gece geç saatlerde ay ışığında at sürerken, Amabel Bashasa'ya bir mesaj götürdükten sonra geri döndü ve Hawkmoth'u da yanlarında getirdi.

Bir dere yatağının üzerindeki alçak bir tepe boyunca at sürüyorlardı ve Kai, hayvanları dinlendirmek için uygun bir zaman olduğuna karar verdi. Toz cadıları, Kai'nin beklediğinden daha coşkulu bir şekilde Hawkmoth'u karşıladılar ve onun hala hayatta olmasına şaşırmış görünüyorlardı.

Kai Amabel'i selamlayıp Bashasa'nın mesajını okurken, Hawkmoth sabırla bekledi. Kai, okuduktan sonra elindeki pürüzlü kağıdı avucunda sıkıştırdı ve liflerinden yaşamı çekip, okunamaz sarı parçalara dönüşene kadar ezdi. Talimatların yazılı olduğu hiçbir şeyi sağlam bırakmazlardı, böylece kaybolup lejyonerlerin eline geçmesi önlenirdi. "Prens veliaht, senin gelmek istediğini söyledi," dedi.

"Seninle ve kız kardeşlerimle birlikte Hierarchs'a karşı savaşmak istiyorum," dedi Hawkmoth, hem ciddi hem de agresif bir şekilde. "Eğer izin verirsen. Ve önceki davranışım için özür dilerim."

Kai, hoş olmayan bir şaşkınlığı gizlemeyi başardı. "Buna ne sebep oldu?" dedi.

Hawkmoth garip bir şekilde kıpırdadı ve çok genç görünüyordu. Amabel'e, sanki onlardan güvence istercesine bir bakış attı. Onlar nazikçe başlarını salladılar ve Hawkmoth, "Hiraga Ana ve Ibel ile birlikte olmak. Ziede abla. Hoşuma gitti. Ve size onların arkadaşlığına layık olduğumu göstermek istiyorum" dedi.

Şimdi Kai'nin garip hissetme sırası gelmişti. "Peki, git diğerlerinin yanına katıl" dedi.

Hawkmoth ciddiyetle başını salladı. "Teşekkür ederim, Dördüncü Prens. Raihar ve ailesinden özür diledim, şimdi Cimeri'den de özür dileyeceğim."

O ayrılırken, Amabel sesini alçaltarak, "Ziede abla, çocuğun tek ihtiyacı olan şeyin kafasından o 'canavarın pençelerini' çıkarmak olduğunu söyledi" dedi.

"Huh," dedi Kai. Bu onu neredeyse iyimser hissettirdi. Neredeyse.

Ertesi sabah, hayvanlar yakınlarda otlarken, onlar suyla oyulmuş kayalıkların mağaralarında ve yarıklarında dinlendiler.

Nightjar onu öldürmeye çalıştığı zamandı.

Bu tamamen beklenmedik bir şey değildi. Hawkmoth, diğerlerine Arike güçleriyle olan deneyimlerini, özellikle de Ziede ve Anne Hiraga, Baram ve Ibel, Kreat ve Isa ve diğer tüm Cadılar'ın ona anlattıklarını anlatıyordu. Doyen ve kadının zihninde yarattığı etki hakkında herkesten daha fazla şey biliyordu ve diğerleri bunu duymaya hevesli görünüyordu. Birkaç toz cadısı, Amabel'in son mesajında gönderdiği fasulye dhalını ısıtmak için küçük bir ateş yakmıştı. Kai, diğerleriyle birlikte bir porsiyon almak için yanlarına geldi.

bir porsiyon almak için geldi. Sunrose, kaşıkla kaselere doldururken yanlışlıkla dirseğiyle çarptı. İki toz cadısı dökülmesini önlemek için öne eğildi ve karışıklık içinde biri Kai'ye bir kase uzattı.

Kai, diğerleri porsiyonlarını alıp tozlu taş levhaların üzerine rahatça oturana kadar bekledi, sonra "Nightjar" dedi. Kaseyi uzattı. "Bunu tat."

Herkes donakaldı. Cimeri kasesini masaya koydu. Bir lokma almış olan diğerleri ise ellerine tükürdüler.

Nightjar, Kai'nin bakışlarını karşıladı. Ancak diğer toz cadılarının tepkisi, yemeğin zehirli olduğunu hemen varsaymaya hazır olmaları, Kai'nin söyleyebileceği her şeyden daha açık bir şekilde durumu anlatıyordu. Kendi kasesini masaya koydu ve Kai ile birlikte ayağa kalktı. "Beni gördün," dedi.

Kai, Cimeri'nin kasesini ceketinin yakasının altından geçirdiğini ve sonra ona verildiğinden emin olduğunu görmüştü. "Bunu bekliyordum," dedi. "Ölümlü hakkında yalan söylediğini biliyorum. O asla sana karşı bir rehine değildi."

Gözleri diğer toz cadılarına kaydı. Cimeri tereddütle, "Arkat?" dedi. Elleri Cadı Diliyle hareket etti, *O hiç uyanmadı*.

"Hatırladığım kadarıyla o hep bizimleydi," dedi Hawkmoth, Nightjar'ı dar bir bakışla izleyerek.

"Beni bulduklarında bizimleydi," dedi Stormbird adında yaşlı bir toz cadısı. "O zamanki diğer ölümlüler öldü."

"Onu hiç sormadın, onu görmek istemedin," diye işaret etti Kai. Onları fark edemeyecek kadar aptal bulduğu için pek bir şey söylemedi. Kai ve Ziede için bu başından beri açıktı.

"Hiç duygusal biri olmadım," dedi Nightjar, sanki yakalanmış olması onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi. "Liderlik için seninle savaşacağım."

Kai, bunu daha önce, toz cadılarının kampından ayrılmadan önce yapmasını ve bu uzun yolculukta onu yakından izlemekle uğraşmaktan kurtulmasını diledi. "Ya da ben seni öldürmeden önce buradan gidebilirsin," dedi.

"Git," dedi Tangeld, sesi sarkan kayaya çarparak yankılandı. "Adını bırak ve git."

"Git," dedi Hawkmoth öfkeyle.

"Git," diye bir başkası da tekrarladı. Sonra Sunrose, Stormbird ve Shearwater, ardından Owlet ve Sparrowhawk da ona katıldı. Sonra tüm grup "Git. Git." diye bağırmaya başladı.

Nightjar bunu o kadar uzun süre dayandı ki Kai onu öldürmek zorunda kalacağını düşündü. Sonra ağzı acımasız bir hırıltıya dönüştü ve "Hepinizi lanetliyorum" dedi.

Kai elini kaldırdı ve Saredi dilinde, Cadı Dili'nde yankılanarak, "Senin lanetin benim akrabalarım dokunmayacak" dedi.

Yere tükürdü ve arkasını döndü. Sessizce, onun yerden çantasını alıp binek hayvanına doğru yürüdüğünü izlediler. Kai, yedek çantasını almaya çalışmadığını fark etti; artık ona bir faydası yoktu, çünkü erzakları tüm gruba dağıtmışlardı. Hayvanı eyerleyip uzaklaşırken Tangeld, "Adı Albre" dedi. Diğerleri ona şaşkınlıkla baktılar ve o da "Doyen'in gece ona bu isimle seslendiğini duydum" diye açıkladı.

"Bu..." Hawkmoth başladı, sonra kendi sözlerini yeniden düşünür gibi kaşlarını çattı. "Kurallara aykırı," diye bitirdi sonunda.

Tangeld, onun kafasına hafifçe vurdu. "Kurallar bizim için, Doyen için değil."

Albre gözden kaybolurken, grup bir süre sessizce bunu düşündü. Kai, "Artık gidelim," dedi. Onun onları ele verecek kadar akıllı olmadığını düşünüyordu; bir lejyona yaklaşmak, görür görmez öldürülmek anlamına gelirdi. Ve önce bir lejyon bulması gerekirdi. Bashasa rotalarını çok dikkatli seçmişti. Ama riske girmenin bir anlamı yoktu.

"Öyle de olsa," dedi Sunrose ve ekşi bir şekilde tencereyi dürttü. "Akşam yemeğini mahvetti."

Cimeri güldü, Hawkmoth ona eşlik etti ve Kai, diğerlerinin de bu kadar çok gülmesine gerçekten şaşırdı.

Tepelerden aşağı doğru yol aldıklarında, ara sıra bir vadi veya ağaçlıklarla kesintiye uğrayan düzlüklerden geçiyorlardı. Gündüzleri saklanarak dinlenebilecekleri yerler daha azdı. Ama en azından toz cadıları şikayet etmiyordu; zorlu yolculuğa açıkça alışmışlardı. Kai derslerine devam etti ve isteksizce iblisleri öldürmeyi

konusunu açmak zorunda kaldı. Artık bu, eskisine göre biraz daha kolaydı. Aslında, hepsinin değilse de çoğunun hayatta kalmasını tercih ederdi.

Descar-arik topraklarının sınırına vardıklarında Amabel geri döndü ve Dahin ile Kai'nin kadrosunu da yanlarında getirdiler. Onlar Kai'yi gördüklerine sevindiler, ama başından beri yanlarında olmadıkları için hala kızgındılar.

"Hâlâ hayattalar," dedi Kai, Salatel'e. Salatel somurtkan bir şekilde cevap verdi, "Anlıyorum, Dördüncü Prens."

"Şüphe mi vardı?" dedi Dahin, hoşnutsuz bir şekilde. "Kimse bana bir şey söylemiyor."

Descar-arik yakınlarında, bir zamanlar ticaret ve artık boş olan çiftliklerden ve terk edilmiş küçük kasabalardan mahsul getirmek için kullanılan yollar vardı. Artık etraflarında görülen her hareketin bir lejyon devriyesi olduğu kesindi ve kaleye yaklaştıkça durum daha da kötüleşiyordu. Amabel'in raporlarından Kai, Arike ordusunun geri kalanının konumlarının arkasında ve kuzeyinde bir yerde olduğunu biliyordu. Kai'nin grubu, planlandığı gibi buluşma noktasına ilk ulaşacaktı.

Öğleden sonra geç saatlerden beri bataklık bir kıyı ovasını geçiyorlardı ve güneş batarken buluşma noktasına ulaştılar. Kai haritayı dikkatle takip ediyordu, ancak Amabel'in en zorlu arazi ve tehlikeleri ayırt etme ve geri dönüp onlara rehberlik etme becerisine minnettardı. Doğudan esen sabit rüzgâr, tuz otu ve çamurun keskin kokusunu ya da gece sinekleri ve diğer böceklerin bulutlarını dağıtamıyordu. Ölümlü lejyonerler burayı nefret ediyor olmalıydılar.

Deniz dalgalarının karaya vurduğu ses rüzgârla yarışmaya başladığında, Amabel Kai'nin atının yanındaki uzun otların arasından çıktı ve fısıldadı: "Kai, hemen ileride."

Kai rahat bir nefes alarak atından indi, botları nemli zeminde çamur sesleri çıkardı. Atı homurdandı ve öfkeyle bir sineği ısırды. "Orada kimse var mı?"

"Hayır, ama buraya gönderilen öncü bir işaret bıraktı, bu yüzden doğru yer olduğunu biliyorum." Amabel onu teselli etti, "Bir yerde bekliyor olmalılar, bizim olduğumuzdan emin olmak için gözetliyorlar."

Tangeld, Kai'nin atını almaya geldi ve diğerkleri kısa bir dinlenme için artık alıştıkları rutine girdiler. Kai, Amabel, Salatel ve Dahin'in yanına gelerek Amabel'i takip etti.

Buluşma yeri bataklığın biraz ötesindeydi, yüksek otlar ve bir zamanlar deniz duvarı ya da iskele olan, uzun bir insanın boyu kadar yüksek, devrilmiş taş bloklarla çevriliydi. Oradan çok uzak olmayan bir yerde deniz, uzun kumlu kumsalın kıvrımlarına doğru uzanıyordu. "Kaleyi buradan görebilirsin," dedi Amabel ve duvarın kalıntıları üzerine tırmanmaya başladı.

Taşların arasında çimenler ve çiçekli yer örtücü bitkiler büyümüşü. Kai, ürkek bir yılanı kovarak kolayca tırmandı. Dashar kalesi, hızla azalan ışıktaki, dar kumsalın yeterince aşağısında, ruhani bir görüntü sergiliyordu. Uzaktan minyatür bir dağ kadar yüksek görünüyordu, ama Kai bunun bir kısmının üzerinde durduğu taş höyükten kaynaklandığını biliyordu. Arike haritasına göre köprü, kazılmış sahil şeridi boyunca yüz adımdan fazla uzanıyordu. Dalgalar taş sütunlara çarpıyor, gelgit tahta yürüyüş yoluna su sıçratıyordu. Sahili koruyan kapı ve kule, yüksek kum tepeleri arkasında gizli olduğundan buradan görünmüyordu.

Kai, kalenin ön cephesini daha iyi görebiliyordu. Kagala'dan daha büyük görünüyordu, şekli daha orantılıydı, ön orta kısmında üç veya dört katlı kare bir kule vardı ve boynuz gibi iki sivri uçlu kuleye dönüşüyordu.

Amabel, Kai'ye bir dürbün uzattı. "Duyduğuma göre, iç kısmı iyi korunmuyor. Arike uzun zamandır burayı kale olarak kullanmıyordu. Burası çoğunlukla tüccar ve denizci ailelerinin evleri ve gemilerden gelen yüklerin depolandığı yerlerdi. Öncü birlikler, Hierarchs'ın hizmetçi soylular için burada bazı saraylar inşa ettiğı söylentileri olduğunu söylediler, ancak içeri girip kendileri göremezlerdi."

Kai, Bashasa'nın verdiği kalenin eski bir haritasının kopyasına sahipti, ama iç kısım değişmişse bunun ne kadar yararlı olacağından emin değildi. Dürbünü odakladı ve kısa alacakaranlık geceye dönüşmeden hemen önce kapıları gördü. Kapılar yüksek ve demirle kaplıydı, ama her iki yanındaki duvarlar, Arike'nin büyük binalarına koymayı sevdiği oyma figürlerle

Arike'lerin büyük binalarına koymayı sevdikleri karakteristik oymalı figürlerle süslenmişti. Birçoğunun yüzleri parçalanmıştı, ancak bu duvarı tırmanmayı kolaylaştırıyordu. Kimsenin bunu yapması gerekmiyordu. Bashasa, kapıları havaya uçurmak için barut vardı.

Kai uzaklık dürbününü geri verdi ve aşağı inmeye başladılar. "Liman arkasında mı?"

"Evet, çok büyük bir liman," dedi Amabel. "O tarafta duvar yok, rıhtıma açık. Descar-arik limanın uzak tarafında."

Korunaklı oyuğa geri dönen Amabel, küçük bir gölgeli lamba yakmak için durdu ve onlara görmeleri için yeterli ışığı sağladı. Hava nemli ve sıcaktı, çiçek açan çimenlerin kokusu havayı dolduruyordu ve civil civil böcekler ışıktan kaçıyor. Salatel duvarın hemen altında nöbet tutarken, Dahin düşmüş bir bloğun üzerine oturdu. Kendini rahatlatır gibi kollarını ovuşturarak dalgın görünüyordu. Kai yanına oturdu ve dirseğiyle ona hafifçe vurdu. "İyi misin?"

"Hmm? Oh, iyiyim." Dahin ellerini dizlerinin üzerine koydu ve derin bir nefes aldı. "Kaleye çok yaklaştık, değil mi?"

"Duvarın tepesinden görebilirsin," dedi Kai. Dahin, sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi günün büyük bir kısmında sessiz kalmıştı. Kai bunun iyi bir işaret olduğunu umuyordu, ama öyle olmadığına oldukça emindi.

Dahin, "Tahren beni senden kurtulmak için mi gönderdi?" dediğinde, bu düşüncesi doğru çıktı.

Kai, bu dramatik ifadeye gülmedi, ama gülmemek için kendini zor tuttu. O ve Dahin ilk kez Yaz Salonları'nda tanıştıklarında, muhtemelen aynı yaşta görünüyorlardı. Enna'nın babasına göre, Enna her zaman gerçek yaşından daha genç görünüyordu. "Burası daha güvenli bir yer ve biz savaşa gittiğimizde sen burada kalacaksın. Seni şimdi öldürölmen için Kutsanmışlar ve Hiyerarşilerden saklamıyor."

"Bu bir hileydi, çünkü benim tedarik treninde kalacağıma güvenmiyordu." Dahin'in sesi derin bir kırgınlık içeriyordu. "Sana gönderilmek, işe yarayabileceğimi hissettirdi. Ama bu sadece onu rahatsız etmem için bir yoldu."

Kai, Salatel'in vücut dilinden onun gözlerini devirdiğini anlayabilirdi. O da aynı fikirdeydi, ama sesinden bunu belli etmedi. "Kardeşinin gözlerinin önünde öldürölmesini 'rahatsız etmek' olarak tanımlamak ilginç bir ifade."

"Yardım etmek istiyorum," dedi Dahin, sesi alçak ve yoğundu. "Burada olup, diğerleri gibi kendimi tehlikeye atmamam adil değil. Özellikle de ben bir Kutsanmış olduğum için. Ya beni diğer çocuklarla birlikte göndermeli ya da yardım etmeme izin vermeli!"

Kai, yıkılmış duvara bakarak yüzündeki acı ifadesini gizledi. Dahin haklıydı, burada ayrıcalıklı bir konumdaydı, ancak tedarik treninde elinden geldiğince çalışarak bunu telafi etmeye çalışıyordu.

Sonra Salatel fısıldadı, "Biri geliyor." Amabel duvarın yıkık kısmına doğru yürüdü, bir dakika sonra başka biriyle birlikte geri döndü. "Bu öncü Ilanu," dediler.

Arike kadınıydı, koyu renkli kıvrıkcık saçlarında gri teller vardı ve yüzü yorgundu. Kahverengi ve gri tuniği ve pantolonu lekeliydi ve yer yer yırtılmıştı, paltosu da yıpranmıştı. Elllerinde, kahverengi teninde belirgin morluklar vardı.

Amabel onu ışığa doğru getirdi ve oturması için işaret etti. Salatel, yaklaşan başka biri olup olmadığına dikkatle bakarak duvarın üzerindeki yerinde kaldı.

Amabel sırayla her birinin adını söyledi ve ekledi: "Kaiisteron Dördüncü Prens bu ordunun komutanıdır."

Ilanu biraz tedirgin görünüyordu. "Bu kuvvetin tamamı cadılardan mı oluşuyor?"

"Ayrıca Kai'nin Arike kadrosu da var," diye Dahin, başkası cevap veremedi cevapladı. "Ve ben de Küçük Kutsanmış'ım."

Kai, "Haberin mi var?" dedi.

Ilanu şaşkınlığını bir kenara bırakıp, "Kötü haber. Hierarch dün geldi," dedi.

Bu, yüzüne atılmış bir tokat gibiydi. Kai tepki vermemek, küfür etmemek için kendini zorladı. Amabel acı dolu bir ses çıkardı, Dahin keskin bir nefes aldı ve Salatel tedirgin bir şekilde kıpırdadı. Kai ilk paniğini bastırdı ve sesini sabit tutarak, "Emin misin?" diye sordu.

Ilanu'nun ifadesi çok yıpranmış ve bitkin olduğundan, kesin olmaktan başka bir şey olamazdı. "İki eskort gemisiyle birlikte, yaklaşık bir lejyonluk asker taşıyan bir mavna gördüm. Mavnanın iki güvertesi, düzinelerce kürekçisi, oymaları yaldızlı, her yerine asılı kırmızı perdeleri vardı. Limana yanaştığını veya kimlerin karaya çıktığını görmedim, ama birkaç gün önce Descar-arik dışındaki kamplardan bir işçi ekibi getirip, kalenin iskelesinden bir köprüye benzeyen bir şey inşa ettirdiler.

Ne için olduğunu anlayamadım. Mavna gördüğümde, bunun özel bir iskele olduğunu düşündüm, böylece Hiyerarşi bizim gibilerin kirletmiş olduğu tahtaların üzerinde yürümek zorunda kalmazdı." Tereddüt etti. "Yani benim gibilerin, demek istedim."

Hiyerarşiler de iblisler veya Cadılar tarafından kirletilmiş tahtaların üzerinde yürümek istemezlerdi, ama Kai bu varsayımı düzeltmek için çok dalgındı. "Ama Hiyerarşi'yi görmedin mi?"

"Hayır." Yorgun bir şekilde elini salladı. "Ama başka kim olabilir ki?"

Amabel geriye yaslandı, gerçeklik ortaya çıktıkça yüzündeki umut kayboldu. Kai henüz bu gerçeğe hazır değildi. "Nibet'e giden lejyoner birlikleri. Henüz gemiye bindiler mi?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Hayır, ama erzak yüklediler."

Kai içini çekti ve yüzünü ovuşturdu. Bu kötüydü. Hiyerarşinin gelmesine en azından birkaç gün daha zaman olduğunu umuyorlardı. Palm'daki casuslar yanılmıştı. Düşünmesi gerekiyordu. Dahin haritayı eline tutuşturana kadar ceketinin ceplerinde haritayı aradı. Ilanu'ya sordu, "Suya, yiyeceğe ihtiyacın var mı?"

"Bana mı?" Bu teklif karşısında şaşırılmış görünüyordu, sanki cadılardan böyle bir şey beklemiyordu. "Eğer fazladan varsa."

Amabel çantasını omzuna astı ve son birkaç gündür yedikleri sert, kuru mercimek keklerinin sarılı bir bez paketini çıkardı. Dahin su matarasını uzattı. Amabel gülümsedi ve "Üzgünüm, biber sosu yok" dedi.

"Dün yediğimden daha iyi," dedi Ilanu, kekten bir ısırık alarak.

Kai haritayı açtı ama loş ışık onu okumak için yeterli değildi. Özellikle de dikkatinin çoğu heyecanını bastırmaya odaklanmışken. Deneyimsiz olmasına rağmen, bu durumun hayal kırıklığını göstermenin uygun bir zaman olmadığını biliyordu. "Daha iyi bir ışığa ihtiyacım var," dedi Dahin'e.

Dahin hemen çantasını karıştırdı ve küçük, yuvarlak, şeffaf cam veya kristal bir parça çıkardı. Parmaklarını üzerinde gezdirerek beyaz bir ışık yaymaya başladı. Kai haritayı kayanın üzerine düzleştirdi.

Duvarın Salatel, "Durum ne kadar kötü, Dördüncü Prens?" diye sordu. Sesi kasvetliydi.

Kai, Amabel'in dün bildirdiği Bashasa'nın son konumunu işaretlemişti. Umutsuzca, parmaklarıyla ölçerek

ordunun kat ettiği mesafeyi ve kalan yolu tahmin etti. "Hierarch çok erken geldi." Arike çok hızlıydı, çok hızlı. "Ordu şafaktan önce pozisyonuna ulaşacak," dedi ona. "Saldırıyı planladığımız gibi başlatırlarsa, Hierarch bir açıklayıcıyla kale duvarına çıkacak ve hepimizi öldürecek."

Hâlâ iğneyen Ilanu, "Ne olması gerekiyordu?" diye sordu. Sesi çok pes etmiş gibiydi. Bu, Kai'nin şu anda içinde boğulduğu çaresizlik hissine hiç yardımcı olmuyordu.

Dahin eğilip haritayı inceledi. "Kaleyi ele geçirdikten sonra, Hierarch'ın gemisini bekleyecektik. Ziede, rüzgâr şeytanlarıyla gemiyi kayalıklara sürükleyip, kız kardeşimle birlikte gemiye binip Hierarch'ı öldürebileceğini düşünüyordu."

Ilanu'nun ağızı büküldü. "Bu işe yarayabilirdi."

Kai dişlerini sıkarak, "Geçmiş zaman kipiyle konuşmayı bırak" dedi. Bir yol olmalıydı. "Kaleyi ateşe vermeyi deneyebilirim." Ve yangının Hierarch'ın dikkatini dağıtarak Ses'i kullanmasını engellemesini ummak. Ancak bu, çoğunlukla oyulmuş taştan yapılmış eski bir Arike kalesiydi. Kai, ne kadar istese de taşı ateşe veremezdi. Niyetleri hala çok sınırlıydı, yardımcı olabilecek hiçbir şey düşünemiyordu.

Ilanu son lokmayı yuttu ve tedirgin bir şekilde, "alışma kamplarından gelen insanlar hâlâ içeride." dedi.

Kai'nin öfkeyle verdiği nefes, daha çok bir hırıltı gibi çıkmıştı. Bashasa'nın güçleri geri ekilemezdi, bu kaleyi ele geçirmeleri gerekiyordu. Nibet, Enalin, Renitl-arik'in hayatta kalma ihtimali, güneybatıya yaptıkları saldırı, her şey buna bağlıydı. "O zaman şafak sökmeden içeri girip Hierarch'ı ldrmeliyim." İşe yarayabilecek tek şey buydu.

Dahin şaşırdı. "Yalnız mı?"

Amabel başını salladı. "Yalnız değil. Ben de seninle geliyorum."

"Hayır, gitmeyeceksin." Kai haritayı katladı. Kararını verdikten sonra, sakinleştiğini hissetti. Korktuğu birçok şey vardı. Tekrar yakalanıp Hierarch'ın kölesi olmak. Vücudunun ölmesi ve sonsuza kadar ölüml dünyada mahsur kalmak. Ama en azından bunlar olursa, savaşırken olurdu. "Hemen Bashasa'ya gidip tüm bunları rapor edeceksin."

Amabel mutsuz bir şekilde yüzünü buruşturdu, ama tartışmadı.

"O zaman bizimle gel," dedi Salatel. O da artık sakin görünüyordu, sesinde tereddüt yoktu. Belki de Kai gibi hissediyordu. "Birlikte gideceğiz, kadro ve toz cadıları." Daha sessizce ekledi, "Birlikte savaşıcağız, Dördüncü Prens."

Ilanu hepsini gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünde umut dolu bir ifadeyle izledi.

Hâlâ haritayı inceleyen Dahin düşünceli bir şekilde, "Toz cadılarına güvenebilir miyiz?" dedi.

"Çoğuna," diye kabul etti Kai. Hayır demek, onları göndermek istiyordu, ama aptal değildi. Başarısız olursa, onlar da savaşta öleceklerdi. "O zaman hepimiz gidelim. Ama köprü kapısından geçmemiz gerekiyor."

Dahin, "Bunun için bir planım var galiba. Kapıya gidebilirim. Yolda saldırıya uğrayan ve korumasını kaybeden bir ulak olacağım." dedi. Kai'nin yüzündeki ifadeyi okumuş olmalıydı, çünkü hemen devam etti: "Ben Küçük Kutsanmış'ım. Burada benden başka kimse olamaz, Arike olamaz, cadı da olamaz. Dashar'da olabilecek bir yorumcunun adını bile biliyoruz, adı Var... Vartasias. Seni onu öldürmek için gönderildiğini düşünen diğer yorumcudan öğrendik." Plan şekillenirken Dahin'in gözleri heyecanla parladı. "Onun adı neydi, cesedi Ölümsüz Mareşaller tarafından bulundu ve onlar beni, onun üzerinde bulunan bazı belgeleri ya da başka bir şeyi Vartasias'a teslim etmem için gönderdiler. Önemli birini ikna etmem gerekmiyor, sadece kapıyı açmalarını sağlamam gerekiyor, gerisini siz halledebilirsiniz." Biraz çaresizce ekledi, "Kai, lütfen bir şey söyle."

Kai'nin nefret ettiği şey, planın iyi olmasıydı. "Kız kardeşin seni korumamı istiyor."

"Sen onun üstünsün, Bashasa'nın subayısın," diye ısrar etti Dahin. "Karar senin."

Öyleydi. Kai nefesini bıraktı. "Tahren beni parçalar."

Dahin bunu reddetti. "Ziede buna izin vermez." Sonra sesi ciddileşti. "Bunu başarmalıyız, ne pahasına olursa olsun."

"O haklı, Dördüncü Prens," dedi Salatel. "Sadece Enalin için değil. Artık geri çekilemeyiz. Yaz Salonları'ndan sonra,

Kagala, Benais-arik, batıdaki kargaşadan sonra, lejyonlar bizden biraz korkuyor olmalı. Fırsatımızı değerlendirmeliyiz."

Kai haritaya ve onun temsil ettiği her şeye baktı. Salatel ve Dahin haklıydı: Dahin'i korumak istediği için yardımı reddedip başarısız olmayı göze alamazdı. Kai, "Onların biraz korkmaktan daha fazlasını istiyorum," dedi.

Dokuz

Kai, aniden Dahin'in güven verici sesini duydu. Sonra, Dahin'den daha iri birine yaslanarak biriyle birlikte at sürüyordu. Atın üzerinden düşmesini engelleyen, beline dolanan kol sıcak ve sağlamdı. Tanıdık, ama Ziede ya da Tahren değildi. Işık tuhaftı, karanlık ama gri, ay ışığı değildi. Işık ve karanlık arasındaki anda askıda kalmış bir alacakaranlık gibiydi. Yarı baygın halde Kai, "Bashasa" diye mırıldandı.

"Hayır, hayır. Benim, Ramad." Sözler yumuşaktı, biraz aceleci ve utanç doluydu. Ya da başka bir duygu, ama Kai bunu anlayamadan yine dalıp gitti.

Ziede'nin çenesini tuttuğunu, gözlerine baktığını ve tıslayarak "Eğer ölürsen, Dahin'i *dişlerimle* öldüreceğim" dediğini hayal etti.

Zavallı Dahin, diye düşündü Kai, *ölmesen iyi olur*. Ölümlülerin dünyasında çaresizce sürüklenmek her zaman korkunç gelmişti.

Kai gerçekten uyandığında, kafası sanki biri kafatasını kırıp beynini kazımış gibi ağrıyordu. Vücudu sağlamdı, ama hala iyileşme aşamasındaydı; çeşitli yerlerinde, özellikle sağ diz kapağında ve dirseğinde, kemiklerin hala yerine oturmaya çalıştığını gösteren bir gıcırta hissediyordu. Düştüğünü, sırtının sert zemine çarptığını hatırladı. Baş ağrısı muhtemelen kırılan kafatasının kendini yeniden birleştirmesinden kaynaklanıyordu.

Taze ve soğuk, öküz gübresi kokan havayı soludu; Sun-Ar'da olduklarını hatırladı. Yapışkan gözlerini açtığında, başının üstündeki mat kahverengi, cilalı kanvasın gün ışığıyla aydınlandığını gördü. Düşman tarafından esir alınmış olmasını içtenlikle umuyordu, kim olduğu pek umurunda değildi, çünkü şu anda gerçekten çok sayıda insanı öldürmek istiyordu.

Ağır battaniyelerle dolu alçak bir kamp yatağında kendini dikleştirerek oturdu. Büyük, kare şeklinde bir çadırdı, bir duvarı yukarıya doğru kıvrılmış

ve Belithan bilginlerinin kampını gören bir manzaraya açılmıştı. Ziede, yastıklı yün bir palto ve bir fular giymiş, küçük bir tahta kutuyu inceleyerek yanındaki yatakta oturuyordu. Gün güneşli ve açıktı ve dışarıda bilginler çeşitli kutular ve çantalar taşıyarak ileri geri gidip geliyorlardı. Ayrılmak için hazırlanıyorlardı. Kai, kısık sesle, "Orası Hierarchs'ın Kuyusu'ydu," dedi.

"Evet, evet, öyleydi. Dahin bunu itiraf etti." Ziede, mat bronz bir sikkeye benzeyen bir şeyi kaldırdı ve düşünceli bir şekilde inceledi. "Bütün bilginler kurtuldu. Ağır yaralanan tek kişi sendin."

Kai yüzünü ellerine gömdü. Rahatlama, öfkesini yatıştırmaya yardımcı oldu. En azından bu dayak boşuna olmamıştı. Derin bir nefes aldı ve başını kaldırdı. "Dahin beni içeri soktuğunda orada ne olduğunu biliyor muydu?"

"Hayır." Ziede'nin kesinliği, kalbindeki bir şeyi gevşetti. "Bunu yapmak için ne sebeple olursa olsun, o kadar da kötü biri değil." Kutuyu kenara koydu ve ayağa kalktı. "Bu çaydan biraz içmelisin."

Ocağın üzerinde ısınan bakır bir demliği aldı, bir fincan doldurdu ve ona uzattı. Kırmızı, tatlı ve sütlüydü, yıllar önce Saredi'nin yaptığı at sütü çayı gibi tadı vardı. Rahatlatıcıydı. Kai şu anda rahatlatılmak istediğinden emin değildi.

"Ondan hiçbir şey öğrenemedik." Ziede tekrar oturdu ve eline çenesini dayayarak düşüncelere daldı. "Seni beklemek, birlikte bize anlatmak istiyordu."

Kai nefes aldı ve Ziede, "Önce onu bitir." dedi.

Kai itaatkar bir şekilde içmeye devam etti. Bu, kafasındaki ağrıyı biraz hafifletti, midesini yatıştırdı. Kemiklerinde ve hafızasında daha fazla parça yerine oturdu. Çayı bitirip bardağı kenara koydu ve "Sura seni ve Tahren'i mi getirdi?" dedi.

"Evet, tam zamanında yola çıktık, sen ve diğerleri geri dönerken karşılaştık." Ziede ayağa kalkıp bardağı yeniden doldurdu ve kendine de bir tane aldı. Yorgun görünüyordu, muhtemelen son iki gündür uyanık olduğu içindi. Ya da üç, Kai sayısını kaybetmişti. Sonra ekledi, "Tenes ve Sanja da bizimle geldi."

"Sanja mı?" Kai ona baktı. Tenes'ten onunla kalmasını istemişti. "Tescai-lin'le kalmalıydı. Onlar..."

"Bunca zamandır kendi seçimlerini yapmasına izin verdin, şimdi de sonuçlarına katlanmak zorundasın," dedi Ziede, anlayışsız bir şekilde. "Burada Hierarchlar varsa, onları öldürmeye yardım etmek istediğini söyledi. Aşağıda onların ortaya çıkıp herkesi tekrar öldürmesini beklemek istemedi."

Kai iç geçirdi ve Ziede'nin ona uzattığı bardağı kabul etti. Sanja tanıdığı tek insanlarla kalmak istiyordu. Kai bunu çok iyi anlayabiliyordu. "Başka kimse var mı?"

"Ramad'ın iki müdahaleci Ölümsüz Kutsanmış. Yol boyunca şikayet ettiler." Durdu ve incisini dinledi. "Tahren, başka konuşacak bir şeyleri olmadığı için yapamadıklarını söylüyor."

"Ben ezildikten sonra ne oldu?" Kai kaşlarını çatı, her şey kararmadan önceki son net anı hatırlamaya çalıştı.

"Arnsterath sana saldıran yapıyı öldürdü ve seni Ses'in etki alanından uzaklaştırdı. Sonra giriş çöktü ve bu onu durdurmuş gibi görünüyordu, ya da ondan hemen önce durmuştu. Kimse bilmiyordu."

Kai ona baktı. "Arnsterath mı? Hayır. Ciddi misin?" Onun Kai'nin ölmesini istemediğini hayal etmekte zorlanıyordu.

Ziede'nin sert ifadesi bunun şaka olmadığını açıkça gösteriyordu. "Ramad, bunu yapabilecek tek kişinin o olduğunu söyledi. Ses, girişin önündeki ağaçları ve çalıları kesti. Hala yolunun kenarında bulunan birkaç ölümlü, çalılıklara fırlatıldı ve bu onların hayatını kurtardı. Muhtemelen girişten geçmeleri Ses'in gücünü engelledi." Bunu daha önce de görmüşlerdi. Bilginler, fırlatılıp düşüşlerini yumuşatacak bir yere düşecek kadar şanslıydılar. "Ramad ve Dahin ikisi de sana ulaşmaya çalıştı. Ramad, duvara çarpmak gibi olduğunu söyledi. Cam parçalarıyla kaplı, dondurucu soğuk bir duvar. O geçemedi, Dahin sadece birkaç adım daha ilerleyebildi. Sonra Arnsterath denedi. Yavaşça, adım adım zorlayarak içeri girdi."

"Bu bana biraz tanıdık geliyor." Kai yüzünü buruşturdu ve gözlerini ovuşturdu. Kafatasının başka bir parçası yerine otururken, omurgasında bir sızı hissetti.

Ziede de aynı fikirde olduğunu gösteren bir yüz ifadesi yaptı. "Yaz Salonlarında yaptığın şeyden farklı değil, ama öldürecek bir Hiyerarşi yoktu."

Kai o anı çok net hatırlıyordu. Orada Talamines'e yardım edecek bir açıklayıcı daha olsaydı, bugün dünyayı Hierarchlar yönetiyor olacaktı.

"Küçük bir alanda Sesi kanalize etmek zor olmalı." Kai düşünerek dudağını ısırdı. Kuyu'nun bir yapı içinde kullanıldığı pek çok örnek yoktu, çünkü çoğunlukla kullanıldığı kişiler hayatta kalamamıştı. Ses, bütün şehirler ve ordular aleyhine kullanılması amaçlanan bir silahtı. Onu kapalı bir alanda kullanmak, kapana kısılmış Hierarchlar için bile açıkça çaresiz bir önlemdi. Tor'dan geçen gücü, yoluna çıkan tüm yapılar veya diğer canlıları yok ederdi. Bu silah, dost ve düşman ayrımı yapmazdı. "Onu kullanmak için, en az bir açıklayıcı ve bir Hiyerarşinin orada bir yerde olması gerekiyordu." Korkutucu olan da buydu. Bundan kaçış yoktu, Ses böyle çalışıyordu.

Ama Ziede omuz silkme hareketine benzer bir hareketle başını eğdi. "Bildiğimiz kadarıyla. Ama pek bir şey bilmiyoruz, değil mi?"

Haklıydı ve artık daha fazlasını öğrenmenin zamanı gelmişti. "Şimdi Dahin ile konuşabilir miyim, lütfen?"

İlk gelen Tenes'ti, açıklaması gereken bir şey olduğunu bilen biri gibi çadıra girdi. Kai'nin yatağına gitti, kamp taburesine oturdu ve işaret diliyle, "*Dördüncü Prens, dediğinizi yapmadım,*" dedi.

"Görüyorum," dedi Kai kuru bir sesle.

Olanlardan sonra, Ziede ve Tahren ile gitmenin en iyisi olacağını düşündüm. Ve Sanja'yı tanımadığı biriyle bırakmamamı söylemiştin. Tereddüt etti. Kızgın mısın?

Kai iç geçirdi. "Hayır." Bir cadının ona söylediği şeyin aksini yapması ilk kez olmuyordu, ama yine de Sanja'nın buraya gelmemiş olmasını diledi. Cadı dilinde ekledi, "*Bana Kai de.*"

Tenes rahatlamış bir şekilde gülümsedi. Ziede, onu sakinleştirmek için elini sıktı ve "Sana kızmayacağını söylemişim" dedi.

Kai, doğrudan alıntı olduğundan emin olduğu cümleyi tamamladı: "Ve kızsda da hiçbirimiz çok umursamayız."

"Doğru," diye kabul etti Ziede. Sonra ekledi, "Tahren, Dahin'le birlikte burada."

Tenes sıçrayarak Ziede'nin arkasına çekildi. Bu tartışmanın o kadar kolay gitmeyeceğini biliyordu.

Kai, küstah bir özgüven bekliyordu, ama çadıra giren Dahin solgun ve bitkindi, tüm vücudu gerginlikle gerilmişti. Tahren, Kai'ye başını sallayarak onu takip etti ve Ziede'nin yanındaki karyolaya oturdu. Dahin gibi gerginliğini göstermiyordu, ama Kai bunu hissedebiliyordu, kalp atışlarına uyumlu olarak damarlarında titreşiyordu. Ziede ona yaslandı ve Tahren kolunu beline doladı.

Dahin onlara bakmadı. Kai'ye, ya da en azından Kai'nin yanına bakmaya çalışıyordu. Göz teması kurmakta zorlanıyor gibiydi. Tahren ayağıyla bir tabureyi çekip ona doğru itene kadar, orada kararsız bir şekilde durdu.

Dahin tabureyi alıp oturdu, boğazını temizledi ve konuşmaya başladı: "Yanılmışım. Kuyunun yeri konusunda. Sanmışım ki..." Acı bir gülümsemeye başını salladı. "Tepeye bakıyorduk ve ben aslında, belki de Hiyerarşilerin Kuyusu Thosaren Kuyusu gibidir diye düşündüm. Belki de kısmen yeraltındadır. Bu pek çok şeyi açıklıyordu! Enalin'in neden onu hiç bulamadığını, neden bunca yıldır kimse onun varlığını hissedemediğini. Ama onun üzerine bir şey inşa edeceklerini düşünmemiştim." Kafasını hafifçe salladı. "Ta ki o açılana ve biz onu hissedene kadar."

Kai yüzünü ovuşturdu, Ziede'nin ona o kadar çay içirmesine memnun oldu. Bu onu daha sakin hissettirdi, öfkelenme olasılığını azalttı. Biraz azalttı. "Bana neden buraya yalnız gelmek istediğini söyle, Dahin. Gerçeği."

Dahin nefesini bıraktı, ama bu huysuz bir iç çekiş değildi. Titrek, boyun eğmiş, isteksiz bir nefesdi. Acı dolu bir ifade alnını kırıştırdı. "Bu, ilk başta Kuyu'yu aramaya başlamamın nedenlerinden biri. Kuyuların yaratılışıyla ilgili Kutsal Yazıları inceliyordum, hatırlarsın belki."

Hayır, Kai hatırlamıyordu. Neden herkes onun olan biten her şeyi, özellikle de kendisi orada yokken olanları hatırlamasını bekliyordu, hiç anlamıyordu.

Dahin devam etti, "Ölüm kuyuları hakkında yığınla yazı vardı, onları uzun zamandır inceliyordum. İpuçları, teoriler vardı, ki..."

Kai sertçe, "Söyle bana" dedi.

Dahin tereddüt etti, sonra çenesini sıktı. "Bana söz ver..."

Kai sertçe cevap veremeden, Tahren, "Kardeşim. Kai seninle pazarlık yapmıyor. Sadece söyle bize." dedi.

Dahin ona acı çekmiş bir bakış attı ama tartışmadı. Tahren onunla çoktan konuşmuştu belli ki. Kai, bu zamana kadar Dahin'e çok mu nazik davrandıklarını yoksa yeterince nazik davranmadıklarını bilmiyordu. Bu noktaya nasıl geldiklerini bilmek istiyordu.

Sonra Dahin kendini toparladı ve şöyle dedi: "Ölümsüzler ölüm kuyusuna girerek onu yok edebilir. Bu, iki zıt gücün çatışmasıdır. Her ikisini de yok eder."

Kai o kadar şaşırmıştı ki, Ziede'ye bakmaktan başka bir şey yapamadı. Ziede oturdu, kaşlarını çatarak, daha çok şaşkın mı yoksa kızgın mı olduğuna karar verememiş gibi görünüyordu. "Bir kurban. Bir kurbandan bahsediyorsun," dedi.

Kai hangi soruyu önce soracağını bilemedi. "Ne? Nasıl? İnsanları içine atıyorlar, bu yüzden ölüm kuyusu..."

"Evet, insanları, ama sadece ölümlüleri! Ve onları ateşe odun atar gibi içine atmıyorlar," dedi Dahin, sinirli ve daha çok kendine benzeyen bir sesle. "Ona acı besliyorlar, onlara işkence ediyorlar, hayatlarını çekip almasına izin veriyorlar. Kurtardığın bilginler gibi, önce onları aç bırakıyorlardı..."

Tahren elini keskin bir hareketle onu susturdu. Elinde kılıç olsaydı, onu toprağa saplardı. Soğuk bir öfkeyle, "Bir Ölümsüz. Sen. Sen... Bu yüzden buraya yalnız gelmek istedin," dedi.

Bir anlık dehşet verici bir sessizlik oldu. Tenes ayağa kalktı ve çadırdan çıktı, aniden çok daha özel bir sohbele karışmak istemediği belliydi.

Ziede dehşete kapılmış görünüyordu. "Oh, Dahin, hayır," dedi.

Kai, "Hierarchs'ın Kuyusu'na atlayacaktın? *Bir teori* için mi?" diye bağırdı. Sonra ekledi: "Yazında bundan hiç bahsetmemiştin."

"Tabii ki söylemedim! Kimsenin bilmesini istemedim! Ve bu bir teori değil." Dahin sinirli görünüyordu. "Bu şekilde Thosaren Kuyusu yok edilebilir."

Tahren şaşkınlıkla Dahin'e döndü. "Thosaren Kuyusu'nu yok etmek mi istiyorsun?"

"Tabii ki hayır!" Dahin'in keskin öfkesi rahatlatıcıydı. "Ama prensip aynı. Kimse duymak istemiyor, ama Thosaren Kuyusu ile Hiyerarşilerin Kuyusu neredeyse her açıdan aynı." Tahren hafif bir itiraz sesi çıkardı ama Dahin onu görmezden geldi. "Thosaren Kuyusu, yüzyıllar süren inanç ve ibadetle oluşturulmuş, besleyici bir kuyudur. Hiyerarşilerin Kuyusu ise, muhtemelen sadece birkaç on yıl içinde yaratılmış, acı ve ölüm dolu bir kuyudur! Bizler, bebekken Kuyu'ya adanmış olduğumuz için Kutsanmışlarız; Kuyu'nun gücü, her türlü inanılmaz şey için kullanılabilir. Onlar Kuyu'ya adanmışlar ve bu da onları, Kuyu'nun gücünü kullanarak diğer insanları boşaltıp akılsız bebeklere dönüştürebilen, bütün şehirleri öldürebilen Hiyerarşiler haline getiriyor..." Dahin yorgun bir nefes aldı. "Herhangi bir Kutsanmış, Thosaren Kuyusu'na girip ona ölümümüzü vererek onu yok edebilir. Herhangi bir Ölümsüz, Hiyerarşilerin Kuyusu'na girip ona hayatlarını vererek onu yok edebilir."

Bir süre hep birlikte sessiz kaldılar. Tahren tedirgin bir şekilde kıpırdadı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Yıllarca süren araştırmalar. Her şey Kutsanmış Bilginlerin yazılarında var, sadece açıkça belirtilmemiş." Yorgun bir şekilde devam etti, "Ve hayır, Thosaren Kuyusu'nu yok etmek istemiyorum. Sorun kuyu değil, Patriarklar ve korkunç toplumumuzun geri kalanı."

Kai düşüncelerini tekrar konuya çevirdi. "Ama sen buraya, Hierarchs Kuyusu'na atlayıp onu yok etmek için geldin."

"Birinin yapması gerekiyordu. Ve bana sen yapmazdın deme! Tahren ve Ziede yapmazdı deme!" Dahin ayağa fırladı, tabureyi devirdi, mırıldanarak özür dileyerek onu yerine koydu. "Onu sonsuza kadar kapatma şansı? Başımızın üzerinde, kurtardığın her şeyin,

insanların, savaştan bu yana büyüttükleri ve inşa ettikleri her şeyin üzerinde asılı kalmasını engellemek için? Bu şansı değerlendirmeyi miydin?" Onlara anlamalarını sağlamak için çılgınca ileri geri yürüyordu. "Sana söyleyemezdim. Neden söyleyemeyeceğimi anlıyorsun!"

"Hayır, anlamıyorum!" Kai sertçe karşılık verdi. "Dahin, o kuyuya atlamayı aklından bile geçirirsen..."

Dahin ona döndü. "O zaman kim? Ben değil de kim..."

"Durun, ikiniz de," dedi Tahren, anında itaat edilmesini bekleyen bir sesle. Kai isteksizce sakinleşti ve Dahin kekeleyerek durdu.

Tahren ayağa kalktı ve çadırın önüne doğru yürüdü, elini ağzına bastırarak kampı boş boş seyretti.

Kai de sınırına gelmişti. Yatağa uzandı ve yüzünü battaniyeyle örttü. *Pes ediyorum*, diye düşündü, dünyadan bıkmış bir halde. *Bu son. Artık yapamıyorum.*

Huzursuz bir ayak sesi duydu. Dahin alçak sesle, "Kai, hâlâ arkadaş mıyız?" dedi.

"Evet," dedi Kai. "Lütfen şu anda benimle konuşma."

Ziede yorgun bir sesle, "Dahin, buraya gel ve otur," dedi.

Kai bir süre Ziede ve Dahin'in sessizce konuşmalarını dinledi. Seslerini bulanıklaştırdı, tek tek kelimeleri anlamaya çalışmadı.

En bariz çözüm, Cadı Kral'ın kendini Kuyu'ya atmasıydı. Kuyu'yu yok edip, hikayesini orada sonlandırması. Çünkü Kutsal yazılar bunun işe yarayacağını söylüyordu. Kai gülmek istedi, ama başı hala çok ağrıyordu.

Yorumcular gücü dikkatli bir hassasiyetle tasarlayarak manipüle ederlerdi, ama Cadılar gücü içgüdü ve deneyim, hislerle yönlendirirlerdi. Bu teori... doğru gelmiyordu. Kai'nin yıllarca zorlu bir şekilde edindiği, gücün alıp verme, ölümlülerin dünyası ve yeraltının alt akımları hakkındaki bilgisi, acıdan beslenen bir Kuyu'nun tüm acısını alacağını ve bunun bir fırına lamba yağı dökmek gibi olacağını söylüyordu.

Soru şuydu: Bu riski almaya değer miydi?

Ramad'ın Ölümsüz Kutsanmışlarından birini Kuyuya atabilirdik, diye düşündü Kai, Ziede'ye. Bu sadece kısmen kötü bir şakaydı.

Ziede sessizce cevap verdi: *Benim de aklıma gelmedi sanma. Ama Kuyuya hayat vermek için, kurbanın gönüllü olması gerekir.*

Kai, Bashasa'nın bu veya şu durumda ne yapacağını sık sık kendine sormazdı. Bunun nedeni, çoğunlukla onun ve Bashasa'nın dünyaya bakış açılarının çok farklı olmasıydı. Bu sefer de kendine bu soruyu sormasına gerek yoktu, çünkü Bashasa'yı tanıyordu, ölümsüzlük eksikliği nedeniyle Kuyuya atlamaktan vazgeçen Bashasa, başka kimsenin bunu yapmasına asla izin vermezdi. Bir çözüm bulana kadar başka bir çözüm arayacaktı.

Bir süre hiçbir şey düşünmemeye çalıştıktan sonra, konuşmanın bir kısmı sisin içinden sızmaya başladı.

"Hâlâ onu besliyor olmalılar, yoksa bilginleri yakalamazlardı..."

"Ama ancak akademisyenler tor'a gittikten sonra. Eğer ölümlülerin onu beslemesini istiyorlarsa, neden kampa saldırmadılar..."

"Ya da kampın burada olduğunu bilmiyorlardı..."

"Orada en az bir yorumcu olduğunu biliyoruz. Ya da birden fazla. Yanmış toprak setin içinde yaşayan her kimse..."

"Şimdi hepsi ölmüş olabilir. Kapalı bir alanda Ses'i kullanmak..."

"Kai," dedi Ziede, "bana biraz sabır göster. Yorumcuların yarattıkları ölüm kuyularından doğrudan güç çekebildiklerini biliyoruz, ama Hiyerarşilerin Kuyusu'na adanmış yorumcular, Ses'i kullanmak için güç çekmek için yine de bir Hiyerarşiden geçmek zorundaydılar."

Battaniyeyle boğuk sesli olsa da, somurtkan konuştuğunun farkında olan Kai, "İşler böyle yürür," diye cevap verdi.

"Öyle olması gerekiyor." Ziede sabırsızlanmaya başlamıştı. "Ama onlar onlarca yıldır buradalar, hayatta kalmaya çalışıyorlar ve en azından akademisyenlerin bulgularına göre bu konuda pek başarılı olamıyorlar. Geri dönebilecekleri neredeyse hiçbir şey bırakmadılar."

Sesinde artık daha fazla canlılık olan Dahin, "Orijinal Hiyerarşiler ölmüştü; buraya geri dönenler Kuyularını kullanamıyordu. Ve o zamanlar, üzerindeki yapı açık olmalıydı. Yaz Salonları gibi: üstü açık, altı kapalı. Tüm Hiyerarşiler öldükten ve en iyi silahları işe yaramaz hale geldikten sonra, üzerine çatı yaptılar, kapattılar, toprak ve çimlerle gizlediler. Kendilerini korumak için,

Kuyu'yu hissetmemizi ve bulmamızı engellemek için, yeni bir Hiyerarşi kurmayı beklerken."

Ziede, "Evet, bekliyorlardı. Neden hala bekliyorlar?" dedi.

Dahin tereddüt etti. "Tor. Onu parçalamaları ya da çatısını havaya uçurmaları gerekecek. Bir şekilde."

Ziede karşılık verdi, "Ya yapamazlarsa? Ya tor'u parçalamak için yeterli sayıda kalmamışlarsa ve onların adına bunu yapacak yapay zekaları yaratacak kadar kurban kalmamışsa?"

Kai başındaki battaniyeyi çekti. Şimdi ne demek istediğini anladı. "Bu konuyu fazla düşündük."

"Gerçekten de öyle." Ziede'nin gülümsemesi acıydı. "İçerideki herkesi öldürün ve girişi kapatın. Tenes, yeterli zamanı olsaydı tüm yapıyı yıkıp Kuyuyu gömebilirdi."

Tahren döndü ve Ziede'nin yanına geri döndü. Dahin'e bakmadı, ama gerginliği biraz azalmıştı. "Yine de onu korumamız gerekecek. Onu gömebiliriz ama yok edemeyiz. Birisi geri dönüp onu kazıp çıkarabilir."

"Sonsuza kadar koruyun," dedi Dahin yumuşak bir sesle.

Kai kollarını kullanarak kendini kaldırdı. "Güzel bir vadi." Avagantrum'daki Tanis ve diğerlerine danışmaları gerekecekti. Bazıları buraya gelip yardım etmeye istekli olabilirdi.

Sonra başka bir ses, "Size katılabilir miyim?" dedi.

Ilhanrun Highsun çadırın girişinde duruyordu.

Geçmiş: Büyük Yangın

Sınır bölgeleri, Saredi klanları, Erathi deniz halkı uzun zamandır barış içindeydi, çünkü Cadılar savaşın sonuçlarını uzun zaman önce öğrenmişlerdi... Anlaşmazlık içindeydik, bir trajedi, bir felaketti. Tek bir amaçla, yenilmezdik.

—Cadılar Diyarı'ndaki bir bilgin tarafından yazıldığına inanılan, Restored Temple of Adalet ve Antik Çağ Tapınağı'nda

Kuyu dibi gibi karanlıkta, Kai taş döşeli yolu yürüdü. Ayın ince dilimi, son birkaç saat içinde hafifçe yükselen sisle örtülmüştü. Rüzgârla savrulan kum, eteğine ve paltosuna çarptı ve çıplak ayaklarının altında gıcırdadı. Adımlarını olabildiğince sessiz hale getirmek için botlarını eyer çantasında bırakmıştı, ancak dalgaların sonsuz akışı, hareketin en ufak sesini bile bastırıyordu. Tek ışık kaynağı yolun sonunda bulunuyordu: köprü kapısının iki yanındaki meşaleler, kısa gözetleme kulesinin tepesindeki lambalar ve geçidin karşısındaki kalenin dış duvarı boyunca uzanan ateşler. Hiçbiri, küçük sıcak ışık havuzlarından fazlasını yaratmaya yetmiyordu.

Dahin, küçük Ölümsüz Kutsal ışığı taşıyarak bir süre ilerledi; bu ışık, etrafındaki tüm gölgeleri daha da koyulaştıran serin bir aydınlatma noktasıydı. Arike kıyafetlerini geride bırakmış, Kagala'dan beri çantasında sakladığı gri Kutsal tunik ve pantolon giymişti. Ara sıra tökezleyerek, uzun ve yorucu bir yol kat etmiş biri izlenimi veriyordu.

Nöbet kulesindeki lejyonerler onu şimdiye kadar görmüş olmalıydılar, ama biri ona seslenene kadar kapıya neredeyse yirmi adım kala ona izin verdiler. Dahin irkildi, tüm vücudu sarsıldı.

Kai durdu; arkasındaki neredeyse sessiz fısıltılar, yolun iki yanındaki çimlerde hareket eden toz cadılarının da durduğunu gösteriyordu. Yol boyunca dış nöbet pozisyonlarındaki tüm lejyonerleri çoktan öldürmüşlerdi: sessizce, dar kumsaldaki ince kumla.

Kai sessizce dururken Dahin çok uzun bir süre tereddüt etti. Yaz Salonlarında yakalanıp bir Hierarch ve bir oda dolusu yorumcu ve hizmetçi soyluların önüne sürüklendikten sonra, Dahin lejyoner muhafız karakoluna yürümek kolay olacağını düşünmüştü. Elbette kolay değildi, elbette dehşete kapılmıştı. Kai'nin kendi dehşeti midesinde soğuk bir düğüm gibi oturuyordu, bu gece onlar - o - başarısız olursa ne olacağını sürekli hatırlatıyordu.

Kai hayatta kalabilirdi, ama diğerleri kalamazsa, bunun bir anlamı olmazdı. Tekrar yalnız yaşamaktansa, çaldığı bu bedeni kaybetmeyi ve rüzgarda sürüklenmeyi, bilincinin yavaş yavaş çözülmesini tercih ederdi.

Sonra Dahin el salladı ve muhafızlara seslendi. Kapıya kadar kalan mesafeyi koştu, yorgun ve yaralı biri gibi görünmeyi başardı ve içgüdüsel bir korku duvarına karşı kendilerini zorlamadan ilerleyebildi.

Kai tekrar yürümeye başladı, toz cadıları onunla birlikte hareket ederken çimler hışırdadı.

Kapının meşaleleri ve lambalarının ışığının ulaştığı mesafeden birkaç adım öteye geldiğinde durdu. Zemin yoldan uzaklaşarak kum ve kayalara yerini bırakıyordu ve deniz köprüünün taş sütunlarına vuruyordu. Buradan demir kapının üzerindeki tuz pasını, kule şeklindeki blokların yanlışlığını görebiliyordu; bu, kuleyi Arike'nin değil, lejyonerlerin eseri olduğunu gösteriyordu. Eğer mümkün olsaydı, Hiyerarşiler Dashar'ı toprak setlerin altına gömerler miydi? Descararik'teki herkesi öldürdükten sonra, bunu yapmak için sonunda deniz kanalını doldururlar mıydı?

Dahin muhafızlarla hızlıca konuştu, ancak konuşmasının çoğu suyun akıntısı ve çimlerin hışırtısı arasında kayboldu. Ara sıra yıpranmış çantasını sallayarak içindeki önemli mesajları işaret etti. Kai, Dahin'in Hiyerarşilerin destekçisi olan Ölümsüz Patriarkların isimlerini saydığını düşündü, ancak muhafızlar ancak "Vartasias" kelimesini söylediğinde acilen harekete geçtiler. Görünüşe göre

, başka hiçbir seçenek kalmadıkça kimse Vartasias ile konuşmak istemiyordu.

Demir parmaklıkların aralıklarından Kai, kuleden birinin çıkıp orada toplanan lejyonerlerle kısa bir konuşma yaptığını gördü. Sonra bir muhafız, kapının sağındaki daha küçük demir kapıya doğru ilerledi.

Bu iyiydi. Ateşlerin yanık kalması, kapının kapalı kalması önemliydi, böylece kalenin duvarlarından veya kulesinden gzetleyenler herhangi bir sorun görmeyecekti. Kai gerginleşti, yumruklarını sıktı.

Küçük kapı açıldığında Dahin, "Teşekkürler," dedi ve kapıya takılıp taş pervaza çarpmış gibi yaptı. Kai ise iki elini kaldırdı, avuç ilerini açtı.

Toz cadıları tereddüt etmedi.

Sanki gl ve ani bir deniz rüzgarı esiyormuş gibi, kum tepelerinden kalın bir kum dalgası yükseldi. Kai dalganın içine doğru yürüdü, kum yüzünün ve ellerinin açıkta kalan derisine çarparak acı veriyordu. Toz cadıları neredeyse sessiz bir telaşla onun yanından geçtiler. Kum bulutu kapının üzerine yuvarlandı ve onu gizledi, meşaleler ve lambalar ise hafifçe parıldıyordu.

Kai, açık kapıya dayanarak, kum fırtınasından korunmak için yüzünü kollarıyla kapatan Dahin'e ulaştı. Kai, koluna bir işaret verdi ve Dahin eğilip yoldan uzaklaştı, kum tepelerine ve deniz otlarına kayboldu.

Kai kapıdan içeri girdi ve Cimeri'nin yanından geçmesini bekledi. Cimeri kum tepelerine inmiş, onları dengesizleştirerek toz cadılarının yükselmesi için yeterli kum elde etmelerini sağlamıştı. Salatel ve diğer kadro yeleri onu takip etti. Kai kapıyı kapattı ama kilitlemedi.

Yere dağılmış bir düzine kadar lejyoner yatıyordu ve küçük kulenin kapısından boğuk nefes sesleri geliyordu; tüm pencereleri rüzgara açılmıştı. Toz cadıları cesetleri gözden uzaklaştırmak için alt kata sürüklediler. Tangeld, kapı mandalını çalıştıran kolu kollarıyla sarmış, Cerala da ona yardım etmek için harekete geçmiş ve diğerleri karanlığa kaybolurken ağırlılığını da eklemişti. Kai, son bir muhafızın ortaya çıkmadığından emin olmak için onların işini bitirmesini bekledi. Kolu aşağı itmek kilit çubuğunu kaldırdı, ancak ağır kapı

kapalı kaldı. Duvardaki keskin gözlü bir nöbetçi kaldırılmış çubuğu görebilirdi, ama bu riski göze almak zorundaydılar.

Çubuk dik olarak kilitlendiğinde, Kai Cerala'nın omzuna dokunarak gitmesini söyledi ve o ve Tangeld gölgelerin içinde kayboldular. Onların peşinden giderken etrafına bir bakış attı, kum dalgalar halinde yerleşirken ve kapı kaleden tekrar görünür hale gelirken, onları ele verecek hiçbir şey olmadığından emin oldu. Son cesedi yoldan tekmeledi ve koşmaya başladı.

Köprüyü geçerken, kalenin duvarları, surları boyunca ve üst katlardan uzanan kafesli balkonlarda yanan ateşlerle aydınlatılmış olarak belirdi. Işık, yüzleri kırık ve şekilleri bozulmuş oyulmuş Arike figürlerinin üzerinde dans ediyordu. Kapının önündeki çukur taş meydanı daha fazla ateş aydınlatıyordu. Köprü, höyüğün sert toprağıyla birleştiğinde, toz cadıları ikiye ayrıldı, yarısı sola, diğerleri sağa yöneldi ve ateş ışığından uzak durdu.

Kai sağdaki grubu takip etti, kırık kayaların ve çim kümelerinin üzerinden hafifçe koştu. Duvarın dibinde toz caddelerine yetişti. Tırmanamayacağını düşünenler geride kaldı, karanlıkta kadroyla birlikte saklandı, ama ikisi çoktan tırmanmaya başlamıştı. Kai onların ardından tırmandı, oyulmuş kısımlarda el ve ayak tutacaklarını aradı, Talamines'in boyu ve daha uzun kolları ve bacaklarının bunu kolaylaştırdığını takdir etti.

O o bir hızlı tırmanıcı ve hızlı zirveye zirveye önce önce . İki meşalenin arasındaki gölgede, parapetin taş kafesinden bakabilecek kadar uzaklaştı. Hareket göremiyordu, ama sesler duyabiliyordu, sözler deniz rüzgârında dalgalanan bayrakların sesiyle boğuklaşıyordu. Kai kendini kafesin üzerinden çekti ve taş yürüyüş yoluna hafifçe indi. Siperin iç tarafı, parmaklıktan bakmak için çıkıntıya çıkmadan kalenin içini göremeyecek kadar yüksekti, ama Kai bakışlarını kulenin sivri ucunun kavisli tarafına sabit tuttu. Orada bir kapı vardı, açık ve içinden odaya zayıf bir lamba ışığı sızıyordu. bir yumuşakçarpma Tangeld kendini kendini yukarı kendini parapetin

arkasında Hawkmoth vardı.

Hawkmoth omzunda bir bobin halinde hafif ama sağlam bir ip taşıyordu ve ikisi aceleyle ipin ucunu kule

ve ağırlıklarıyla onu sabitlemek için acele ettiler. Shearwater ilk olarak ortaya çıktı, ardından Salatel ve Arsha. Salatel Kai'ye aşağıda her şeyin yolunda olduğunu işaret etti ve Kai kuleye doğru yola çıktı.

Ateş ışığının oluşturduğu havuzları kaçınarak, geri kalan kadrosu ve toz cadıları arkasında surlara tırmanırken, Kai kulenin açık kapısına ulaştı.

Burası, merkezi kavisli bir merdiven boşluğuna açılan, iki uzun dar penceresi geçide bakan, büyük, lambayla aydınlatılmış bir odaydı. Yarım düzine lejyoner etrafta durmuş, subay rütbesi olan birinin "—aşağıya gönderin ve kapıda kim olduğunu sorun. Eğer birini sorguluyorsa—"

Ayaklarının etrafında bir miktar kum dönüyordu, bu da kulenin diğer tarafındaki duvara tırmanan toz cadılarının hazır olduğunun işaretiydi. Kai kapıdan geçerek ışığa çıktı.

Şaşkınlık dolu küfürler onu karşıladı. Subay dönüp ona baktı. Sonra dudaklarını küçümseyerek kıvırdı ve "Bu şeyin burada ne işi var..." dedi.

Kai öne atıldı, hayatını çekecek kadar uzun süre yüzünü kavradı ve bir sonraki lejyonere doğru döndü. Arsha, Cerala ve Telare onun peşinden odaya daldılar. Kai ve kısa mızrakları sayesinde lejyonerler birkaç saniye içinde yere yığıldılar. Sonuncusu uzak duvardaki silah rafından bir cirit çıkarmayı başardı, döndü ve onunla bıçakladı. Kai mızrağı omzuna aldı, kolunu mızrağın etrafına dolayarak adamın elinden çekip aldı ve bileğini yakaladı. Ölü lejyoner duvara yaslanırken, Kai mızrağı çekip attı. Etrafına bakındığında Salatel'in kuleyi ele geçirdiğini ve keskin hareketlerle Cerala ve Arsha'yı nöbet pozisyonlarına gönderdiğini gördü. Toz cadıları kapı girişine yığılmış, sanki daha önce Arike askerleri ve bir iblisin bir odayı temizlediğini hiç görmemiş gibi bakıyorlardı. Kai sesini alçaltarak, "Aşağı inin ve lejyonerleri öldürün" dedi.

Tangeld ilk harekete geçti ve hepsi merdiven boşluğuna doğru koştu, toz rengi paltolar ve peçelerle bir toz bulutu içinde ortadan kayboldular.

Kai onlarla birlikte aşağı inmeye başladı, Cimeri, Nirana ve kulenin sol tarafındaki diğerleri de onlara yetişti. "Kapıları kontrol eden vinçleri bulun

bulun," dedi Cimeri'ye ve toz cadıları ve kadrosunun geri kalanına ilerlemeleri için işaret etti.

Toz cadıları kulenin dışındaki rüzgardan kum çağırdıkça, sonraki iki katta dağılmış olan lejyonerler boğularak öldüler. Kai, merdiven boşluğuna ulaşan lejyonerleri öldürdü ve hiçbirinin arkadan adamlarına saldırmamasını sağladı.

Yuvarlak, kubbeli bir merkezi odası, birden fazla kapısı ve daha fazla cesedi olan bir kata indi. Bir kemer, kulenin büyük kapılarını çalıştıran mekanizmaya açılıyordu. Cimeri ve birkaç toz cadısı zaten oradaydı ve mekanizmayı inceliyorlardı. Kai içeriye eğildi. "Açabilir misin?"

Cimeri kolları işaret etti ve onay verdi.

"Güzel, işareti bekle." Kai döndü ve Owlet'in, duvarı tırmanamayan diğer toz cadıları ile birlikte merdivenlerden yukarı çıktığını gördü. Bu iyiydi, haritanın ana kapının yanındaki küçük kapı hakkında doğru olduğu ve Nirana, Hartel ve Telare'nin oraya ulaşip savunucuları öldürdükten sonra kapıyı açtıkları anlamına geliyordu. Umarım harita diğer önemli şeyler hakkında da doğrudur.

Kai aşağı inmeye başladı ama Hawkmoth bir kapıdan fırladı. "Dördüncü Prens, gelin bakın, bu çok garip," diye fısıldadı, sesi tedirgin gibiydi. Peçesini geri çekmişti ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kai'nin ilk düşüncesi bunun bir tuzak olduğu yönündeydi, ama Hawkmoth çoktan kapıya doğru koşmaya başlamıştı ve bir toz cadısının onu öldürmesi için aptalca bir andı. Onu takip etti.

Oda mutfak olarak düzenlenmişti, kare şeklinde taş fırınlar ve dumanı dışarı çıkarmak için bacalar, raflarda istiflenmiş leğenler ve tencereler, pompayla doldurulabilen bir su oluğu vardı. Yağ ve duman kokuyordu. Ayrıca birkaç Arike kadını vardı, hepsi birer bileklerinden başlarının üzerindeki kırıslara zincirlenmişti. Kai ve Hawkmoth'a şaşkın ve korkmuş bir şekilde bakıyorlardı. Onlar kadar şaşkın olan Hawkmoth, "Anlamıyorum, Hierarchlar insanları mı yiyor?" dedi.

"Anahtarlar nerede?" dedi Kai. Arike hareketsiz, donmuş gibiydi. Kai, "Benais-arik Prensi Bashasa tarafından gönderildim" diye ekledi.

En genç olanı ikiye katlanarak, ellerinin arasına sessizce ağıladı. Bir diğeri kapıyı işaret etti. "Bir dolap. Oradaki duvara monte edilmiş, tüm anahtarlar içinde."

Kai, dışarı koşan Hawkmoth'a başını salladı. "Hiyerarşinin nerede olduğunu biliyor musun?" dedi.

Bazıları titreyerek başlarını salladı. Ama biri, "Hayır, ama bir şey inşa ettiler... Burada," dedi. Bir kavanoz alıp tahıl ununu tahta tezgahın üzerine döktü ve üzerine bir harita çizdi. Kai yanına yaklaştı; kız ondan uzaklaştı ama çizmeye devam etti. Kalenin orijinal haritasında, her biri geniş yarım daire şeklinde olan üç teras vardı ve bunlar höyüğün yüksekliğinden rıhtımın uzandığı su seviyesine kadar iniyordu. Bu kaba harita da genel şeklin hala aynı olduğunu gösteriyordu. "Burada, limanın hemen üzerinde, eskiden tüccar evlerinin olduğu yerde bir şey inşa ettiler." Bu, öncü Ilanu'nun keşfettiği şeyle uyuşuyordu; bunu doğrulamak iyiydi, hata yapmaya zaman yoktu. Hawkmoth geri döndü geri bir ahşap raf ile anahtar duvardan duvardan koparmış gibi görünüyordu. Kilitleri açmaya başladı ve bir kadın sordu: "Gittiğinde bizi de yanında götüreceksin?"

giderken bizi de yanınızda götürür müsünüz?"

Kai, "Biz gitmiyoruz" dedi. Hawkmoth'a, "Kimsenin onlara zarar vermediğinden emin ol" dedi.

"Hayatım pahasına, Dördüncü Prens," dedi.

Kai, merdivenin ikiye ayrıldığı daha alt bir kata ulaştı. Merdiven, kulenin altından, dış kapıdan kalenin içine giden geniş geçidi ikiye bölüyordu. Lambalar toz ve kumla çoktan sönmüştü ve birkaç toz cadısı, ölü lejyonerlerin cesetlerinin arasında bekliyordu. Kai yanından geçerken biri fısıldadı: "Bir tuhafılık var." "Rüzgarda ölüm kokusu var." Tangel'din durduğu dış kemerin kenarına gitti.

Kulenin geçidi, yüksek taş fenerlerle aydınlatılmış büyük bir meydana açılıyordu ve merdivenler ilk geniş terasa iniyordu. Kale duvarlarından iki ve üç katlı binalar uzanıyordu

Bazıları hala lamba ışığıyla parlıyordu, ama tuhaf bir sessizlik vardı, pek hareket yoktu, sanki herkes gece için kendilerini kapatmış gibiydi. "Ne oldu?" diye Tangeld'e sordu.

Sönük ışıktaki yüzünde korku belirgindi. "Dinle," diye fısıldadı.

Kai, dalgaların ve rüzgârın sesini bastırarak dinlemeye çalıştı. Çığlıklar, ağlamalar duydu.

Ve öncü Ilanu'nun söylediklerini hatırladı. Lejyonlar, Descar-arik dışındaki kamplardan insanları Hierarch için rıhtım inşa etmeleri için getirmişti.

Kai bu noktadan itibaren yalnız gitmeyi planlamıştı, toz cadılarını burada bırakıp kulenin alt katını güvence altına almalarını, kadrosu ise Bashasa için kapıları açmak için bekleyecekti. Ama katliam gibi görünen bu olayı durdurmak için yardıma ihtiyacı vardı. Arkasını döndü. "Kız kardeşlerini çağır. Kuleyi korumak için gerekli olmayan herkesi."

Kai ve toz cadıları, eski kalenin duvarlarına sıkışmış küçük bir liman köyünden geçtiler, deniz esintisine açık taş oymalı evleri ve bir zamanlar dükkanlara ve yemek tezgahlarına ev sahipliği yapan sütunlu galerileri geçtiler. Burası artık hizmetçi soyluların ve subayların eviydi, ama tüm kapılar ve panjurlar kapalıydı, havada korku ve bekleyen bir sessizlik vardı. Sese yaklaştıkça, kalenin alt iki terasında yürüyüş yollarını çevreleyen meşalelerden ışık parlıyordu. Üst terasların sessizliği ve neredeyse karanlığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Kai, kalenin en alt kısmına bakan geniş bir merdivenin tepesine geldi. Haritaya göre burası, tüccarlar, denizciler, kaleyi ve rıhtımı koruyan tüm askerler ve işçiler için bir evler labirenti, ayrıca kargo depoları ve gemi onarım atölyeleriydi.

Çoğu kısmı kışlaya dönüştürülmüş, orijinal binalar yıkılmış ve birkaç lejyonu geçici olarak barındırmak için, az sayıda penceresi olan uzun, kaba yapılar olarak yeniden inşa edilmişti. Mahallenin ortasındaki

mahallenin ortasındaki bir kesim yıkılmış ya da sökülüştü. Taş, tuğla ve ahşap hala oradaydı, sadece düzenli yığınlar halinde, işgalcilerin bir sonraki inşaat projesi için götürülmek üzere sıralanmıştı.

Bunun ötesinde, meşalelerle aydınlatılmış liman vardı ve iki Hierarch asker gemisi iskeleden çok uzak olmayan bir yerde demirlemiş, yakınlarda demirlemiş diğer gemileri gölgede bırakıyordu. Bunlar, expo'lar tarafından sakinleştirilen havalarda kıyı boyunca hareket etmek üzere tasarlanmış, alçak üst yapılı, uzun ve bodur mavnalardı. Her ikisine de Ilanu'nun tarif ettiği, Hierarch'ların mavnaları için inşa edilmiş yeni köprüden ulaşılıyordu.

Geniş iskelelerle büyük bir platformu çevreleyen bu yapı, köprüden çok ahşap bir saraya benziyordu. Asker gemileri, düzinelerce binış rampasıyla platformun tepesine bağlanarak köprünün üzerinde yükseliyordu. Platformun ötesinde, ağır kazıklar üzerinde suda duran büyük bir bina olan başka bir yeni yapı vardı. Yüksek, eğimli çatılı ve üç görünür tarafı sütunlu, kare şeklinde bir yapıydı ve her tarafına lambalar asılmıştı. Konumu, kule mutfağındaki köle Arike kadının çizdiği kabaca haritayla uyuşuyordu. Burası, yıkılmış liman kasabasının kalıntılarından inşa edilen yeni Hierarch'ın eviydi.

Bir asker gemisi parlak bir şekilde aydınlatılmıştı, lambaların ışığı yan taraftaki açık pencerelerden ve güverte üzerindeki kabinlerden sızıyordu. Liman işçileri rampalarda yukarı aşağı hareket ederek çantalar, kil çömllekler, balyalar ve sandıklar taşıyorlardı. Bunların hepsi Nibet'teki Enalin'e saldıracak lejyonlar için savaş malzemeleriydi.

Diğer asker gemisi karanlıktı, ancak içinden gelen sesler yüksek ve karışık. İnlemeler, çığlıklar. Lejyonerler gemiden iniyor, rampalardan aşağı, köprüden geçerek kaleye doğru, iskelede düzgün yığınlar halinde atılmak üzere, hareketsiz bedenleri sürüklüyorlardı. Evlerin bulunduğu yerde düzgün yığınlar halinde duran odun, taş ve tuğlalar gibi. Yüzlerce, hatta daha fazla beden vardı ve gemiden daha fazlası sürükleniyordu.

Kai'nin kalbi, cesetlerin artık boş kabuklar haline gelmiş şeytanlar olduğunu, içlerindeki ruhların yoksunluk ve işkenceyle kovulduğunu söylüyordu. Ama neden Hiyerarşi, lejyonlar Nibet'e gönderilirken kaleyi korumakla görevli şeytanları buraya getirip öldürsün ki? "Daha

Daha yaklaşmalıyız. Kum fırtınasını çağır. Öldürmeyecek, sadece gizlemeye yetecek kadar."

Tangeld, "Biz de seninle geleceğiz" dedi. Diğerleri de onaylayarak mırıldandılar.

"Hayır, geri kalanlarınız kuleye dönün," dedi Kai. Bunun doğru olmasını istemiyordu, istemiyordu. Başka kimsenin görmesini istemiyordu. Hayatta bırakmak istediği hiç kimsenin görmesini istemiyordu.

Kai merdivenlerden inmeye başladığında Tangeld, "Dikkatli olun, Dördüncü Prens," diye fısıldadı.

Kışlaya vardığında, kum taşların üzerinde fısıldayarak lambaları söndürdü. Paltosunun kapüşonunu çekip başını eğdi. Sis hızla yayıldı, limanın üzerine bir bulut gibi çöktü. Yarı kör ediciydi, havayı sıcak ve nefes almayı zorlaştırıyordu, hem denizden hem de karadan geliyor gibi görünüyordu. Düzenli hazırlıkları altüst etti. Öksüren subaylar dur emri verdi, lejyonerler çıkıntılı yerlerin veya kargo konteynırlarının arkasına sığındı. Liman işçileri sığınacak yer bulabildikleri her yere toplandılar.

Kai, sisin içindeki bir başka belirsiz şekil olarak hepsinin yanından geçti. Köprüye ulaştı ve rampalardan yüklerini yukarı taşıyıp lambalı asker gemisinin sığınağına girmeye çalışan figürler arasında köprüden aşağı yürüdü. Son birkaç lejyoner karanlık asker gemisinden kaçarak platformdan diğer gemiye ya da köprüden rıhtıma doğru koştu.

Kai platforma ulaştı ve çöp gibi bırakılmış bir cesedin yanında durdu. Saçları ve ten renginden Arike olduğu anlaşılan genç bir ölümlüydü, Kai'nin kulede öldürdüğü lejyonerler gibi kurumuş ve kurumuştı.

Kai'nin dizleri titredi, yere çöktü ve yüzünü kumlu tahtaya bastırdı. Hiçbir irade, bunu gördüğünden başka bir şey yapamazdı. Descararik kamplarındaki işçileri gemideki ibislere yem ediyorlardı, böylece ibisler savaştacak gücü bulacak ve lejyonerleri almaya kalkışmayacaklardı.

Kendini dikleştirdi ve ilk rampadan karanlık gemiye çıktı.

Kapak, geniş tezgahların sıralandığı açık bir ambarın üzerindeki lambayla aydınlatılmış köprüye açılıyordu. Işık havuzunun altında, ambar gölgeli ve yıkanmamış bedenlerin, idrarın ve ölümün kokusuyla doluydu. Tezgahlardaki iblisler sabırsızca hareket ederken, her yerde huzursuz bir hareketlilik vardı. Onları içeride tutmaya yönelik hiçbir niyet yoktu, karanlıkta parıldayan hiçbir mühür yoktu. Elmas zincirler yoktu. Kai'nin görebildiği kadarıyla giysileri yıpranmış ve yırtılmıştı ve Kai, içlerinden birini tanıyacağından korktuğu için daha yakından bakmak istemedi. Kai, buradan bile onların enerjiyle dolu olduğunu hissedebiliyordu, sinirleri tedirgin bir şekilde karıncalanıyordu. Tezgahlar arasındaki yollarda hala kurumuş ölü bedenler yatıyordu, birkaç lejyoner fırtına dinince onları yığınlar halinde çekip götürmek için sürüklüyordu.

İki subay, Kai'nin gözlerini lamba ışığında görebilecek kadar yakın bir mesafede platformda duruyordu. Ona inanamayan bir ifadeyle bakan biri, "Vartasias'a mı aitsin? Burada ne yapıyorsun?" dedi.

"O, Hiyerarşi'nin yanında mı?" diye sordu Kai.

"Evet," dedi subay, şaşkın bir şekilde. "Seni buraya ne için gönderdi?"

"Benais-arik'in veliaht prensi Bashasa beni gönderdi," dedi Kai, "hepinizi öldürmem için." Elini tahta kapağın yanına koydu ve ateş niyetini serbest bıraktı.

Ateş dalga dalga geminin yan tarafını kaplarken, o dışarı çıktı ve çığlıklar başladı. Bu, kum tepelerinden onu bekleyen ordunun öncü birliklerine sinyal vermek için kullanmayı düşündüğü ısı yaymayan ateş değildi, ahşabı, insanları ve kumaşı saman gibi yakan ateşti.

Rampa da alev almadan önce aşağı atladı. Kum fırtınası biraz dinmeye başlamıştı, ama platformda mahsur kalanlara yardım edecek kadar hızlı değildi. Kai, Hierarch'ın evine giden geniş oyma merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

On

Kai, en iyi zamanlarda bile sürprizlerden hoşlanmayan Tahren'in elini kılıç kabzasına indirip çenesini sıkması, birinin ölümden kıl payı kurtulduğu anlamına geldiğini bilen, hayatta kalan birkaç kişiden biriydi. Ne yazık ki Ilhanrun Highsun da bunu fark etmiş gibiydi. Ona ironik bir bakış attı. "Kulak misafiri olduğum için özür dilerim. Sadece Cadı Kral'a zamanında müdahale ettiği için teşekkür etmek istemiştim."

"Ona Dördüncü Prens de," dedi Tahren ve Highsun'a dönerek, "Ve biz yalnız kalmak, aile arasında özel bir tartışma yapmak istedik."

Highsun, Tahren'den biraz daha kısaydı, daha iri yapılıydı, soluk tenliydi, hava koşullarından dolayı çatlamamış ve kızarmamış geniş, yakışıklı bir yüzü ve omuzlarına kadar uzanan açık renkli, düz saçları vardı. Sıradan erkek Ölümsüz Kutsanmışların tarzından farklı olarak, saçları Küçük Kutsanmışlar gibi arkada at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kıyafetleri Belithan tarzındaydı; uzun tuniğinin, yastıklı paltosunun ve bol pantolonunun dikişlerinde parlak nakışlar vardı. Boynuna, Belithanlar'ın gayri resmi durumlarda yaptıkları gibi, sade bir pamuklu şal gevşekçe sarılmıştı. Sağ şakak ve sakalının hemen üstündeki elmacık kemiğinde hala morluklar vardı. Kai onun Ölümsüz Kutsanmış olduğunu bilmesaydı, Highsun'un sadece adalar grubunun özellikle iri bir sakini olduğunu düşünebilirdi. Savaşın bitmesinden bu yana yaptığı gezilerde Highsun'un bundan faydalanıp faydalanmadığını merak etti.

"Dördüncü Prens," Highsun, Kai'ye başını sallayarak kendini düzeltti. "Sanırım ben bilinçsizken tanışmıştık. Hayatım ve arkadaşlarımla hayatları için size teşekkür ederim." Tahren'in özrünü kabul etmediğini açıkça fark eden Highsun, "Bu benim hatamdı. Kısa bir süre önce uyandım ve mahremiyet istediğinizi fark etmedim. Suçumu nasıl telafi edebilirim?" diye ekledi.

Onu dikkatle izleyen Ziede, "Ne kadarını duyduğunu bize söyleyebilirsin," dedi.

"Tepeyi çökertip gömerek Kuyu'yu kullanılamaz hale getirmeyi ve sonra da konumunu korumak için orada kalmayı planladığınızı."

Kai, kimseye rahatlamış bir şekilde bakmamaya özen gösterdi. Dahin'in ne yapmayı planladığını kimse bilmeden de durum yeterince karmaşıktı. Kuyunun zayıflığı neydi? Kai, Hierarchs'ın yıkımını hatırlayan ve bu yüzden ciddi bir fedakarlık yapmayı düşünecek kadar canlı hatıralara sahip olan tek kişilerin bu çadırda olduğunu tahmin ediyordu.

Highsun içeriye doğru adım attı, ihtiyatı yerini merakına bıraktı. "Kuyuyu gömmek onu yok etmeyeceğinden emin misin?"

Hala Ziede'nin yanında sedirde oturan Dahin, yorgunluktan biraz çöktü. "Hayır, bu Thosaren Kuyusu gibi. Yüzeydeki açıklık bir şişenin boynu gibidir: içine mantar tıkamak içindekileri etkilemez." Dahin uzun zamandır, Ölümsüz Kutsanmışlar ne kadar yüksek doğumlu olursa, her şeyin nasıl işlediğini o kadar az bildiklerini şikayet ediyordu.

Highsun düşünceli görünüyordu. "Öyleyse tek yol bu." Kendi kendine başını salladı. "Teklifimi yineliyorum. Size katılacağım."

Ziede, incisi aracılığıyla Kai'ye, *"Yardıma ihtiyacımız var. Ramad'ın getirdiği o iki çocuktan kesinlikle daha yararlı olacaktır,"* dedi.

Çocuklardan bahsetmişken, Kai Sanja'yı bulup ona hayatta olduğunu göstermeliydi. Ve hayatta kalmış olabilecek yapılar, tıkanmış girişi kazıp dışarı çıkmadan önce Kuyu'ya geri dönmeleri gerekiyordu. Kai, Tahren'in bakışını yakaladı ve kaşlarını kaldırdı. Tahren, onaylayarak başını eğdi.

Kai'nin ayak bilekleri nihayet kaydı, bu yüzden bacaklarını karyoladan salladı ve sadece biraz sallanarak ayağa kalktı. "Teklifinizi kabul ediyoruz," dedi.

Diğerleri çantalarını da getirmişlerdi, bu yüzden Kai yanmamış temiz giysiler ve kutsanmış kumaştan yapılmış daha sıcak montlardan birini giyebildi. Ramad'ı Veile'nin çadırının dışında dururken buldular.

Yaşamayan Mareşaller Eleni ve Rafiem, küçük bir kamp ateşinin yanında taburelere oturmuş, ölümlülerin çalışmasını izliyorlardı.

Gün güneşliydi, soğuk rüzgâr bulutları sürüklüyordu. Kamp artık seyrekleşmişti; Tahren'in bildirdiğine göre, Sura en ağır yaralı yedi kişiyi alıp salı demir taşlarından geçerek Ancartre'ye gitmişti. Mümkün olduğunca çabuk geri dönüp grubun geri kalanını da alacaktı. İki genç sürücü, erzakla yüklenmiş ve binicilik hayvanlarının çoğuyla birlikte kuzeye, Sun-Ar'ın altındaki son karakollardan biri olan evlerine doğru yola çıkmıştı.

Ramad, Kai'nin yaklaşmasını izledi; yüzünde saklamaya çalışmadığı bir şey vardı. Kutsal Eleni başını kaldırıp, "Gördün mü, iblis yaşıyor. Sana bunun kaçınılmaz olduğunu söylemiştik," dedi.

Ramad ona yorgunluk ve aşırı sinirlilik arasında bir ifadeyle baktı. Kai kendine acımaya başladı; Ramad bir süredir bu ikisi ve Arnsterath ile seyahat ediyordu ve bu çok yorucu olmalıydı. "Eğer bizimle gelmek istersen, tepeye geri dönüp orada kim varsa öldüreceğiz" dedi.

Ramad'ın yüzü aydınlandı. Kai'ye katıldı. "İçeri girmek için bir yolun var mı?"

"Başka bir yol varsa, Tenes onu bulabilir. Mümkünse ön kapıdan girmek istemem." Ön kapıdan girmek, içerideki kişiyi tekrar Ses'i kullanmaya davet etmek anlamına gelirdi.

Ramad keskin bir şekilde başını salladı. "İyi, bize biraz erzak bulup, bize yeterince öküz bırakmalarını sağlayacağım. Gitmeden önce geri kalanları serbest bırakacaklar." Sanki başka bir şey söylemek istermiş gibi tereddüt etti. Kai, işi kolaylaştırmaya niyeti olmadığı için kaşlarını kaldırdı. Sonra, büyük bir paltoya sarılmış, tanınmaz halde olan Sanja koşarak geldi. Ramad arkasını döndü.

Sanja iki adım ötede durdu, Kai'ye öfkeyle baktı, sonra yanına gidip elini tuttu. "Hepinizin ezildiğini söylediler ama beni görmelerine izin vermediler," dedi.

Sanja sarılmayı seven biri değildi. Tanis ve Avagantrum'un diğer çocukları sarılmayı severdi ve Kai bunu özlediğini fark etti. "Çok yazık, çünkü görmek çok kötüydü" dedi.

Güvenen Sanja, Kai'nin elini çekip ona gülümsedi.

Kai ona, "Dahin ile birlikte kampta kalman gerekecek" dedi.

Diğerleriyle birlikte yakınlarda duran Dahin, kırılmış gibi görünüyordu. "Ne, ben gitmeyecek miyim?"

Tahren ellerini yüzüne bastırdı ve uzaklaştı. Ziede başını sallayarak Dahin'e tek koluyla sarıldı ve onu takip etti.

"Doğru," dedi Dahin utanarak. "Bir an için unuttum. Neden gitmek istemediğini anlayabiliyorum..."

Kai içini çekip vazgeçti. "Buraya gel," dedi ve Dahin isteksizce ayaklarını sürüyerek yanına geldiğinde Kai ona sarıldı. Dahin şaşkınlıkla homurdandı.

Son kılı kış öküzlerini eyerlediler ve birkaç erzak yüklediler. Yine ovayı geçerken Kai, kalacaklarına göre hayvanları tutabileceklerini düşündü.

Ziede ve Tahren yan yana, Tenes ise Tahren'in arkasında iki kişi binmiş olarak gidiyorlardı. Hatırladığı kadarıyla Tenes daha önce hiç ata binmemişti ve bu şekilde daha güvenliydi. Kuyu gömüldükten sonra Kai, onu Dahin ve Sanja ile geri göndermek ve Dahin'e, ailesini arayabileceği Palm'a gitmesine yardım etmesini emretmek niyetindeydi. Dahin, Sanja'yı Avagantrum'daki Tanis'e götürecekt ve ailelerinden en azından bir süreliğine buraya gelmek isteyen olup olmadığını soracaktı.

Kai, Sanja'nın bunu pek hoş karşılamayacağını tahmin ediyordu. Ama bu, Kuyu'yu hallettikten sonra çözülecek bir sorundu.

Highsun, Arnsterath ve Eleni sessiz bir grup halinde at sürüyorlardı. Highsun dalgın ve düşünceliydi, Arnsterath eğleniyordu, Eleni ise dikkatli ve şüpheliydi. Rafiem'i kampı korumak için geride bırakmışlardı, diğer bilginler ise Sura'nın sal ile dönmesini bekliyorlardı.

Kai, Arnsterath'a onu Ses'in yolundan kurtardığı için teşekkür etmemişti, hatta onunla hiç konuşmamıştı. Onun niyetini biliyordu ve endişe bunun bir parçası değildi. Arnsterath da onunla konuşmaya çalışmamıştı. Şimdilik, onu kızdırmaya çalışmaktan vazgeçmiş gibi görünüyordu.

Ramad, Kai'nin yanında at sürüyordu ve açıkça konuşmak istiyordu, ama Kai'nin ne onu cesaretlendirecek ne de cesaretini kıracak kadar kin beslemiyordu

. Ama kaynakta su molası verdiklerinde Ramad sonunda, "Sana bir şey sorma hakkım olmadığını biliyorum, ama Bashat ile aranızda neden bir uçurum var? Onun Yükselen Dünya için gerçekten o kadar tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi.

Ziede, incisi aracılığıyla, biraz alaycı bir şekilde, "*O adam seni rahatsız mı ediyor?*" dedi.

Hayır, Kai iç geçirdi. *Sorun değil*. Hava bulutlanmaya başlamış ve rüzgâr soğumuştı; sanki hava Kai'nin ruh halini yansıtıyormuş gibiydi. Artık kızacak kadar yorgundu ve Kuyu hakkında kesin bir karar vermiş olması içini rahatlatmıştı. Yüksek sesle, "Bashat'ın tehlikeli olduğunu düşünmüyorum. Bence fazla kendine güveniyor. Hatalar yapmasına neden olacak kadar fazla kendine güveniyor." dedi.

Ramad su matarasının kapağını kapattı ve sıcak gülümsemesi parladı. "Yani ona karşı çıkararak ona sonuçlarını öğretiyorsun?"

Kai, Ramad'ın eski ilişkilerine, ne kadar eski olursa olsun, geri dönmeye çalıştığını biliyordu. Nefesini bıraktı ve düşündü: *Neden olmasın?* Belki Ramad artık gerçeği öğrenmeyi hak etmişti. Ve planları işe yararsa, Kai vücudu parçalanana kadar burada bir kaya yığınının koruyacaktı. "Bana ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim. Ama o, benim ona ihanet ettiğimi düşünüyor. O çocukken, Bashasa öldüğünde, ben gittim."

Ramad yavaşça kaşlarını çatı. O zamanlar kendisi de çocuktü. "Bashasa'nın öldüğünü elbette hatırlıyorum." Tereddüt etti. "Bashat'ı büyötmeye yardım ettin mi?"

"Bashasa öldükten sonra, aklım başımda değildi," diye itiraf etti Kai. "Farkında değildim... Belki farkındaydım, ama umursamadım. Sonunda geri döndüğümde, o da umursamıyor gibiydi."

"Annesi vardı." Ramad, sanki yüksek sesle düşünür gibi, kendisi için tarihin sadece bir dipnotu olan olayları hatırlayarak söyledi. "Ne kadar yakındılar bilmiyorum. Ben öncü birliğe katılmadan önce annesi öldü."

"Lahshar bar Calis beni hiç sevmeydi ve bu karşılıklıydı," dedi Kai. Hiç arkadaş olmamışlardı ama birbirlerini öldürmeyi ciddi olarak düşünecek kadar uzun süre aynı tarafta savaşmışlardı.

"Bashat'ın sana kızgın olmak için bir nedeni var gibi görünüyor," dedi Ramad, yeni bir tonla. "Ama onu bir tepenin üzerinde ölüme terk etmedin. Ailesi etrafındaydı. Seninle konuşmayı reddetmesi haklı olabilir, ama..." Çelişkili görünüyordu ve Kai, Ramad'ın hala

Bashat'ın Kai ve Ziede'yi öldürmek niyetinde olmadığına inanıp inanmadığını merak etti. Bashat ile konuştuktan sonra bile Kai neye inanacağına emin değildi. Ramad devam etti, "Sen onun babası değilsin ki..." Sonra bir düşünceye kapılmış gibi durdu ve Kai'ye yan gözle baktı. "Öyle misin? Yoksa... annesi misin?"

"Hayır." *Ne yazık ki*, diye düşündü Kai. Eğer öyle olsaydı, kalırdı. Ya da Bashat'ı da yanında götürürdü. Bir prens veliahtı, çeşitli konseyler ve loncalar tarafından hükümdar olarak seçilebilmek için şehirde büyümek zorundaydı. Bu, Bashat'ın asla seçilmeye uygun olmayacağı anlamına gelirdi, ama nitelikli ve iyi niyetli birçok aday vardı. Bu, Benais-arik'in kaderini pek etkilemezdi ve Kai, Bashat'ın daha mutlu olacağını düşündü.

Sonra Tahren, "Gitmemiz gerek," dedi ve bu, konuşmayı sonlandırdı.

Uzun alacakaranlık ve kısa gece boyunca at sürdüler ve sabahın erken saatlerinde tor vadisine vardılar. Alçalan bulutlar yağmur yağacağını gösteriyordu, ama şu ana kadar sadece hafif bir çisenti vardı, neredeyse hissedilmiyordu. Tepeler boyunca ilerlerken, düzlük bir alan görüldüğünde durdular. düzleştirilmiş çalı ve bitki örtüsünü görünce uzanmış uzanan uzanan çöken girişten uzanan. Kai, hayatta kalmış olmasına biraz şaşırmıştı. Artık gizlenmenin pek bir anlamı olmadığı için, yolun çoğunu çalılıklardan geçerek gittiler. Kai, bir Hierarch veya expositor'un ortaya çıkıp onlara meydan okuyacağına dair zayıf bir umut besliyordu, ama böyle bir şansları olmadı. Birincisi, orada hala hayatta olanlar muhtemelen içeride mahsur kalmıştı. Tahren, "Onları oradan kazıp çıkarmamız gerekecek oradan bir zeytin çukurundan çıkarır gibi çıkarmamız gerekecek" dedi.

Hayvanları son ağaçlıkta otlamaya bıraktılar ve çalılıkların arasından geçerek yıpranmış gri taş levhalara ulaştılar. Girişin tam karşısında bulunuyorlardı, bu da Hierarch'ların simetriye önem veriyorsa bir anlam ifade edebilirdi.

Tenes hemen her çatlağı ve yarığı kontrol etmeye başladı, ellerini olabildiğince içeri soktu, sonra bir sonrakine geçti. Kai, gözle görülebilecek bir şey olup olmadığını görmek için onun önünde yürüdü. Bu konuda uzman olan akademisyenler

Highsun'a göre başka girişler fark ettiklerini bildirmişlerdi, ama dışarıdan burayı incelemek için fazla zamanları olmamıştı.

Ramad, Eleni'yi nöbet tutması için görevlendirdi ve Eleni ağaçların yakınında bir pozisyon aldı. Arnsterath da kendini bu göreve atamış görünüyordu. Tor'dan biraz uzakta durup ona bakıyordu. En azından Kai onunla uğraşmak zorunda kalmamıştı ve bu onun için yeterliydi.

Highsun, Kai'nin tersi yönde tepenin etrafında dolaşarak çatlakları ve yarıkları yoklarken, Tahren onu takip ediyordu. Bir rüzgâr şeytanı Ziede'yi yapının tepesine kadar sürükledi, sonra onu geri aşağıya taşıdı. "Orası kapalı ve mühürlenmiş," dedi ellerini silkelerken, "düşündüğümüz gibi." Sonra incisi aracılığıyla *Tenes'in bir şey bulduğunu* söyledi.

Kai hızla döndü ve Ramad aceleyle yolundan çekildi. Tenes, Highsun'un yönüne doğru ilerlemişti, kayalığın tabanından belki yirmi adım kadar. Bir levhaya yaslandı, elini onunla bir sonraki levha arasındaki toprak ve otlarla dolu boşluğa bastırdı. Dönüp işaret dilinde, *"Bu tarafta en az üç geçit vardı, hepsi toprak ve kayalarla doldurulmuştu. Ama bu hala burada, sadece kısmen doldurulmuş," dedi.*

"Onu açabilir misin?" diye sordu Kai.

Önce bunu geçmem lazım. Yanındaki pürüzsüz kaya levhasına hafifçe vurdu. Kai, onunla diğerleri arasında hiçbir fark göremiyordu. Uzun bir insanın yaklaşık iki katı yüksekliğinde ve genişliğindeydi ve belki de hava koşulları kenarlarını yumuşatmadan önce kare şeklindeydi.

Kai, Arnsterath'ın sessizce yaklaştığını fark etti ve hemen ardından, "Yaz Salonlarını yıkan kişi bu taşı da kırabilir" dedi.

Tenes ona soğuk bir bakış attı. Kai'ye dönerek işaret dilinde, *"Levhanın kırılmasını sağlamak zaman alacak," dedi.*

Ziede, gözlerini gölgelendirerek tepenin yamacına baktı. "İçeriden desteklenmiş, yani bütün yapı çökmeyecek mi?"

Tenes onaylayarak işaret dilinde ekledi: *"Bu geçitler girişler ya da belki hava bacaları olmalı. Çok garip bir yapı."*

Highsun, Tahren ile birlikte geri döndü ve "O levha açılmalı mı? Yardımcı olabilecek bir şeyim olabilir." dedi.

Tenes ona devam etmesini işaret etti ve o da çantasını çekerek öne çıktı. Metal bir vinç kolu gibi görünen, ancak üzerine kapaklar ve birkaç keskin çıkıntı takılı olan kutsanmış bir alet çıkardı. Dahin'in aletlerine kıyasla şüpheli görünüyordu, sanki başka şeylerin parçalarından bir araya getirilmiş gibiydi. Tahren endişeyle kaşlarını çattı ve Kai bir an şüpheyi düştü. Belki de Dahin'i geride bırakmakla aptallık etmişti.

Hayır, sırtlarını döndükleri anda Dahin'in kendini Kuyuya atmasından endişe etmemek için, garip bir Ölümsüz Blessed'e güvenmeye değerdi. En azından Highsun'u şöhretinden tanıyorlardı.

Highsun cihazı duvara yerleştirirken, Tahren Ziede'yi uzaklaştırdı ve Kai aceleyle Tenes'e geri çekilmesini işaret etti. Tenes, Ramad'ın yanına koşarak geldi. Arnsterath bile, ağzında ironik bir gülümsemeyle, güvenli bir mesafeye çekildi.

Cihaz, levhanın ortasına düzgün bir şekilde kazınmış bir çerçeve oluşturdu; Highsun gibi iri birinin geçebileceği kadar büyük bir kare şekliydi. Cihazla tekrar uğraşırken, keskin bir çatlama sesi duyuldu, o kadar yüksek sesliydi ki hepsi geri çekildi. Kai tekrar baktığında, karenin içindeki parçalar parçalara ayrılmıştı.

Bu pek de ince bir hareket değildi, diye Ziede sessizce Kai'ye yorumladı.

Bu vadide bir Hierarch veya expositor varsa, bunu duymuşlardır, diye Kai de aynı fikirdeydi. Ramad, gözetleme noktasından onlara doğru koşmaya başlayan Eleni'yi eliyle durduruyordu. Ama muhtemelen bizim burada olduğumuzu zaten biliyorlardı.

Doğru, diye kabul etti Ziede. Bu konuda içim rahat değil, Kai. Tahren de öyle.

Tahren'e baktı, Tahren de başını sallayarak onayladı ve Kai de kendisinin de iyi hissetmediğini itiraf etti. Vadinin içine girdikten sonra, basit bir görev olduğu yönündeki kesin hissi bir ara kaybolmuştu. *Dahin ve Sanja'yı kampta bıraktığımıza sevindim.*

Keşke ikisini de Sura ile birlikte geri dönecek ilk salın üzerine koysaydım,
dedi Ziede.

Kai de öyle olmasını diledi, ama bunu söylemenin bir anlamı yoktu. O anda da onların kalmasına izin verme kararı alırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Ramad, sesi sessizdi. Tenes Kai'yi endişeyle izledi.

Çünkü *"Benim olmayan bir sonuca doğru çalıştığımı hissediyorum"* demek istemediğinden, Kai "Bilmiyorum" dedi.

Tenes uzanıp Kai'nin bileğini sıktı. Ramad'ın kaşları çatıldı. "Bu... endişe verici. Hafif tabirle." dedi.

Highsun cihazı çantasına geri koydu ve parçaları temizlemeye başladı. Tahren yardım etmek için harekete geçti ve gri gün ışığı, zemini kir ve molozla kaplı taş duvarlı bir geçidi aydınlatmaya başladı. Ama Tenes'in dediği gibi, geçit hala geçebilecekleri kadar yüksek ve genişti.

Arnsterath yaklaştı ve Saredi dilinde, "Benden mi bahsediyorsunuz?" dedi.

Tenes ondan uzaklaştı. Kai Eski İmparatorluk dilinde, "Hayır, senden bahsetmiyorum. Seni düşünmemeye çalışıyorum." dedi. O cevap veremeden, "Yardım etmek istiyorsan, Eleni ile burada kal ve hiçbir şeyin kaçmadığından emin ol." diye ekledi.

Arnsterath gerçekten sinirlendi. Bu, onun soğukkanlı kayıtsızlık maskesinden daha acı vericiydi çünkü ona Arn-Nefa'yı hatırlattı. "Diğer kapı çöktü. Bunu hatırlıyorum çünkü olay olduğunda neredeyse kapının içindeydin. Sen de öyle."

Kai geçidi işaret etti. "Yapıtların bu kapıdan çıkmadığından emin ol."

Ağzı inceldi. "Hierarch'ı kendi başına öldürmenin övgüsünü almak istiyorsun. Hala Bashat'ın gözüne girmeye mi çalışıyorsun?"

Ramad sertçe, "Arnsterath, yeter artık," dedi.

Kai, onun anlayacağı bir hareketle dişlerini gösterdi. "Hierarch'ları öldürmek isteseydin, altmış yıl önce Summer Halls'da fırsatın vardı." Geçide doğru büyük adımlarla yürüdü ve yolu aydınlatmaları için imp'leri çağırdı.

Kai önde, Tenes yanında, ardından Tahren, Ziede ve Ramad, en son da Highsun yürüdü. Imp'lerin ışığı yardımcı oldu, ama hava kötü ve boğucuydu ve Kai yeraltında gömülü olma hissini sevmediğini fark etti. Bu, Hierarch'ların sevdiği bir şeydi,

Çünkü kendi konutlarının etrafına toprak setler inşa etmişlerdi ve ölümlülerin şehirlerini bu setlerle boğmaya çalışmışlardı.

Geçit dümdüz ilerliyordu ve açık ya da kapalı hiçbir kapı izine rastlamadılar. Tenes, yakınlarda hissedebildiği diğer geçitlerin ve odaların molozla doldurulduğunu söyledi. "Burası çok garip," diye fısıldadı Ramad. "Burayı kapatmadan önce burada ne yapıyorlardı?"

"Bence yeni bir Yaz Salonları yapmaya çalışıyorlardı," diye cevapladı Highsun sessizce. "Ya da Yaz Salonları bu yerin daha büyük bir kopyasıydı."

"Bu, akademisyenlerin inandığından çok daha eski olduğu anlamına gelir," dedi Ziede.

"Evet," diye onayladı Highsun. "Keşif ekibi burayı gerçekten incelemek için zaman bulabilseydi, bence birçok şaşırtıcı keşif yapardık. Burayı yok etmek üzücü, ama yapılması gerekiyor."

Kai şaşırtıcı keşifler istemiyordu, bu işi bitirmek istiyordu.

İleride, cinler geçidin tıkanığını gördüler ve Kai bunun bir enkaz yığını olmadığını fark etti; büyük bir kapıyı kapatmak için özenle istiflenmiş kesilmiş bloklardı. Niyetlerini anlamak için inceledi, ama hiçbir şey bulamadı. Emin olmak için pürüzlü tuğlaları elleriyle okşadı, sonra Tenes'e başını salladı.

Tenes öne doğru kaydı ve elini ortadaki bloğun üzerine koydu. Toprak ruhlarının ona söylediği şey ne olursa olsun, ağzı sertleşti. Geri adım attı ve işaret diliyle, *"Bu mühürlü bir oda. İçinde canlı bir şey var, ne olduğunu bilmiyorum," dedi.*

Kai diğerlerine, "Hazır olun," dedi.

Highsun, "İhtiyacın var mı..." dedi ama bloklar Tenes'in dokunuşuyla parçalandı. Tuğla malzemesi ona karşı hiçbir direnç göstermedi, onunla pazarlık yapmasını veya ikna etmesini gerektirecek hiçbir ruh yoktu. Enkaz parçalanırken, boşluklardan beyaz bir ışıık, doğal olmayan bir ışıık parladı. Tahren, Tenes'i arkasına çekti ve Kai'nin yanına adım attı.

Kapının ardında, bir zamanlar zengin bir şekilde döşenmiş büyük bir oda vardı. Yan duvara yaslanmış bir yatak, ağır desenli kumaş ve gri-beyaz kürk battaniyelerle kaplıydı, ama yıpranmış ve lekeli görünüyörlerdi. Diğer duvarlarda raflar diziliydi, tozla kaplı

mücevher kutuları, metal biblolar ve kitap ya da parşömen kutusu olabilecek ahşap ciltli, parçalanmış kağıt yığınlarıyla doluydu. Bakır tabaklar ve kırık seramikler taş karo zemine dağılmıştı ve bayat hava çürümüş yiyecek ve idrar kokuyordu. Işık, ortadaki, parlayan bir cam küreye sahip, özenle işlenmiş metal bir kaseden geliyordu; Kai, onu besleyen niyetin dalgalı karakterlerini görebiliyordu. Yakınlarda, Hiyerarşilerin tercih ettiği ağır taş taht koltuklardan biri vardı ve üzerinde gri, buruşuk bir figür kıvrılmış oturuyordu. Eski İmparatorluk dilinde, Kai'nin on yıllardır duymadığı saf bir aksanla şöyle dedi: "Demek sonunda geldin."

"Beklendiğimizi bilseydik daha erken gelirdik." Kai, cinleri kovdu ve odaya girdi. "Yorumcunuz nerede?"

"Barbarlar, pislikler, kaba saba, kafirler," dedi Hierarch ve öksürüklerle biten kuru bir kahkaha attı. "Kutsal sarnıca bu kadar yakinken bir açıklayıcıya ihtiyacım yok."

Kai, Ziede'ye, *Bu doğru olabilir mi?* diye düşündü.

Burada bir açıklayıcı olsaydı, şimdiye kadar haberimiz olurdu, diye cevapladı Ziede. Kai yüksek sesle, "Ne zamandır buradasınız?" diye sordu.

"Ben kuzeyde doğdum." Hierarch ona baktı. "Ben sonuncuydum."

Kai odanın çevresinde dolaştı, günler önce su kaynağı kurumuş gibi kokan küçük bir açık banyoyu geçti. Uzakta da tıkanmış bir kapı vardı, ama yeni tıkanmış gibi görünüyordu. Çok yeni. Kırık taş ve fayanslar, tor'un dış girişinin çökmesinden kaynaklanmış olabilirdi ve gelişigüzel yığılmıştı. Yarı gömülü eşikte iki tuzak vardı ve Kai bunları hiç çaba harcamadan çözdü. Bir gözü Hiyerarşideydi, saldırı girişimine karşı tetikteydi, ama Hiyerarşi yorgunluktan koltuğa yığılmıştı. Kai, "Kuzeyde kalmalıydın. Öylece ölümü bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmazdın." dedi.

"Belki de öyle yapmalıydım." Hierarch geçide öfkeyle baktı. "Görüşebileceğim bir yere gel."

Dikkatli Tahren içeri girdi ve Ziede kapı eşiğinde eğilerek odayı hor görerek süzdü. "Seni buraya

sizi buraya kapattılar, yoksa bir şey mi yapmanız gerekiyordu?"

"Ah, ben bekliyordum. Ben sonuncuyum, senin öldürmediğin tek kişiyim. Kaderimde hepinizi yok etmek vardı." Yine boğuk bir öksürükle güldüler. "Ama işte buradayız."

Tahren'in ifadesi belirsizdi, ama Kai onun altında yatan tiksintiyi okuyabiliyordu. "O zamanlar böyle bir kader için çok gençtin."

"Diğerleri yaşamadı," dedi Hierarch. "Onları tek tek sunak bloğuna koydular ve kutsal sarnıç tek tek onların ölümünü aldı. Onlar onun gözünde mükemmel değillerdi. Beni ise el, beden ve Sesi'nin boğazı olarak aldı."

Ziede başını eğdi. "Ne kadar güzel."

Hierarch tekrar güldü. "Kim olduğunu biliyorum, Cadı. Bana çizimler gösterildi. Ve seninle birlikte yeminini bozan Kutsanmışlar. Değişmemişsin." Tahtta dönerek Kai'ye gözlerini kısarak baktılar. "Bir iblis. Ama sen farklısın. Cadı Kral mısın? Arike Kralı'nın yarattığı mısın?"

Bu, aynı zamanda bir yorumcu olan bir Hiyerarşi'yi yaratmak için korkunç bir mantık oluşturunuyordu. Hiyerarşiler, kendilerine hizmet etmek için yorumcuları yaratmış, sonra savaş şiddetini arttıkça ve kuzeyden sürüldükçe onları terk etmiş ya da kontrolünü kaybetmişti. Kai, Cadı Dili'ni kullanarak Tenes'ten yanına gelmesini istedi ve "Öyleyim. Burada tek kişi sen misin?" dedi.

"Tek kişi," dedi Hierarch. "Diğerleri öldü. Öldüklerinde onları hizmetkar yaptım ama bazıları bundan hoşlanmadı."

Ziede'nin ifadesi keskinleşti. "Kendi ölümlerini yapay varlıklara dönüştürdün."

Tenes, Hierarch ona bakarken odanın içinde Kai'nin yanına kaydı ve "Onlar hizmet ediyorlar. Tek amaçları bu. Kullanılacak bir kalıntı yoktu. Ta ki son zamanlara kadar. Kalıntılar buraya geldi ve ben onların acılarını Kuyu'ya akıtıp, bedenlerini hizmetkarlar haline getirecektim, olması gerektiği gibi. Biz yaratılışın zirvesiyiz, yönetmeye mahkumuz, diğer tüm ırkları sığırlarımız gibi gütmek bizim yükümlülüğümüzdür."

Ramad odaya girdi, bakışları çürümüş kitapların üzerinde dolaştı. Yüzünde sert ve kasvetli bir ifade vardı, çenesi sıkıydı. Hierarch'a doğrudan bakmakta zorlanıyor gibiydi. Uzun zaman önce Kai, dünyayı yemeye çalışan canavarlarla yüzleşmeye alışmıştı,

ama daha önce hiç görmemiş biri için bu zor olmalıydı. Ramad, "Halkınızın tamamı ölmedi. Buradan kuzeybatıda yaşayanlar taşındı ve sizi geride bıraktı." dedi.

Tahren ekledi: "Belki de bunca yıl size bakmaktan yoruludular."

Kai boş toprak set yerleşimini düşündü. Sura, sakinlerin toparlanıp ayrıldıklarına dair işaretler olduğunu söylemişti. Kai burun kıvırdı. "Ve Kuyu. Bütün bu kayaların altında gizlenmiş, işe yaramaz." Cadı dilinde Tenes'e, "*Bu kapının diğer tarafında ne olduğunu söyleyebilir misin?*" dedi. Bu yer Yaz Salonları'nın düzenini takip ediyorsa, muhtemelen hizmetkarların Hierarch'ı ibadet etmek için toplandıkları bir salona bağlı başka bir avlu olacaktı. Onu Kuyu odasına geçmek ve diğer yapılar da öldüğünden emin olmak için kullanabilirlerdi. Bu yeri yıkmak zaman alacaktı ve başıboş yapılar için dikkatli olmak işi daha da yorucu hale getirecekti.

"Yararsız değil," dedi Hierarch, ama sesinde hiç sıcaklık yoktu. "Sizi uzaklaştırmak için Ses'i kullandım."

"Girişi çökerttin ve birkaç hizmetkarın dışında hepsini öldürdün," diye işaret etti Ziede.

"Ateşe vermediğimleri," diye ekledi Kai.

"Yemin bozanlar, pislikler," dedi Hierarch, yine ezbere okurcasına. Tenes işaret dilinde, "*Daha fazla oda, muhtemelen onların ötesinde daha büyük bir alan,*" dedi.

Tahren, bu harabede hiçbir şeye dokunmaya dayanamıyormuş gibi, Ziede'nin yanına geri döndü. "Neden seni duvara gömdüler?"

"Ben söyledim." Hierarch, kısa konuşma neredeyse çok fazla gelmiş gibi yorgun bir şekilde çöktü. "Bizi buldunuz. Yıllarca bekledik, saklandık, bizi buldunuz ve her şey bitti. Beni öldürmeye mi geldiniz?" Tahren ve Ziede cevap vermediğinde, Hierarch Kai'ye döndü.

Kai, onun sulu gözlerine baktı. "Evet, öyleyiz."

Hierarch'ın sesi fısıltıya dönüştü. "İyi. Öyleyse yapın."

Ramad hafifçe kaşlarını çatarak döndü. "Onlara kuzeyde nerede doğduklarını sorabilir miyiz..."

Taş o kadar yüksek sesle çatladı ki Kai'nin işitme duyusu kayboldu. Tor'u titreten gürültüyü duymaktan çok hissetti. İçgüdüsel bir korku

; bir kez burada neredeyse ezilmişti. Bu onu bir anlığına dondu.

Neyse ki Tenes donakalmadı. Kai'nin kolunu yakaladı ve kapıyı tıkayan enkaza elini vurdu. Enkaz, karanlık odanın içine doğru patladı. Kai tekrar harekete geçti ve "Burada!" diye bağırdı.

Tahren, Ziede'yi yakaladı ve ona doğru koştu. Yolda Ramad'ı da aldı ve Kai'nin kollarına attı. Tenes, ellerini kapının taş pervazlarına dayadığı anda onlara ulaştı. Açıklığın her iki yanına kaya ve toprak yağdı. Ramad, Kai'nin boynuna sarıldı ve Kai, tor çöktüğünde ona sıkıca sarıldı. Büyük bir kaya parçası kayarak odanın ortasına düştü, Hierarch'ı ezdi ve ışık niyetini söndürdü, onları tam bir karanlığa gömdü. Ziede rüzgar şeytanına odadaki kalan havayı çekip etraflarına sert bir kabuk oluşturmasını emrettiğinde, Kai'nin derisi buz sarkıtları tarafından çizildi. Bu, enkazları ve boğucu toprağı saptırdı enkaz ve boğucu kiri saptırdı, ancak ağır kaya kabuğa baskı uyguladı.

Kai'nin sırtı Tenes'in yanına yaslanmıştı. Tahren omzunu kavradı, Ziede ikisinin arasında sıkışmıştı.

Bir süre sonra, gürültü durdu. Her tarafları çöken ağırlığın altında ezilmişlerdi. Sadece Tenes'in kapının sağlam taş çerçevesini kontrol etmesi ve Ziede'nin hava kabarcığı onları hayatta tuttu.

Kai bir imp çağırdı. Imp, yumuşak bir ışık patlamasıyla ve çevresine duyduğu dehşetle küçük bir ciyıklama sesiyle geldi. Ramad inanamadan nefesini tuttu. "Hayattayız."

"Evet," dedi Ziede nefes nefese. Kai'nin kolunu sıktı. "Kimse Tenes'i itip kakmasın."

Kai, Tenes'e ellerini kullanmadan cevap veremeyeceği sorular sormak için duyduğu gereksiz dürtüye karşı yanağını ısırdı. Ya onları kurtaracaktı ya da kurtarmayacaktı, geri kalanlarının şu anda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Highsun," dedi Tahren, sesi Kai'nin kulağında yüksek sesle. "O burada değil." Ramad başını biraz hareket ettirdiğinde sakalı Kai'nin yanağını kaşımıştı.

"Hâlâ koridordaydı. Öldürülmüş olmalı..."

"Öldürüldü mü?" Kai'nin sesi biraz boğuk çıktı ve Ramad tutuşunu biraz gevşetti. "Koridorda mı?"

Ziede yavaşça, "O odaya girmedi. Bir akademisyen..." dedi.

"*Tarih* bilgini," dedi Kai, nefes borusuna daha fazla hava girince sesi güçlendi. Artık fazla havaları kalmamıştı; nefesleriyle oda ısınmaya başlamıştı bile. "Odaya girmeyen. Bir Hierarch'ın bulunduğu odaya."

Soğuk bir öfkeyle Tahren, "Halkın yaşayan bir kalıntısı, buraya kadar gelip incelemek için geldiği yer," dedi.

Ziede onayladı. "Ramad, onlara nerede doğduklarını sorabilmek için onları öldürmeyi ertelememizi istedi..."

"O kadar ileri gitmezdim..." Ramad itiraz etti, sonra tüm sonuçları fark edince tereddüt etti. "Highsun bunu yapmamıştır."

"Bunu yapabilecek tek kişi o," dedi Tahren suçlayıcı bir şekilde. "Thosaren Kuyusu'nda, geçidin üzerindeki levhayı kırmak için kullandığından daha şiddetli etkiler yaratabilecek cihazlar var. Yanında bir tane olmalı."

"Ama neden bizi öldürmeye çalışsın?" Ramad sinirli bir sesle sordu. "Plan, Hiyerarşi'yi öldürdükten sonra kuleyi yıkmaktı. Senin yalan söylediğini, Kuyu'nun kontrolünü ele geçirmek istediğini mi düşündü?"

Kai bir an için durumun bu olup olmadığını merak etti. Belki de Highsun onlara güvenir gibi davranıyordu, belki de Kuyu'yu korumaya kararlı olmalarını daha kötü bir şey olarak yorumlamıştı. Bu, diğer seçeneğe göre çok daha kolay bir durumdu. Sonra Kai, Tenes'in yanında titrediğini ve nefes nefese kaldığını hissetti. "Hazır ol..." dedi.

Tenes'in önündeki enkaz duvarı dışarıya doğru patladı. Kai, Ramad'ın yanında keskin kayalar ve kırık kiremitlerin üzerine düştü. Gri gün ışığı ve serin havanın rahatlatıcı etkisiyle gözleri kamaşan Kai, sırtındaki ağrının yine kemiklerinin kırılmasından değil, kırık bir kayadan kaynaklandığını umarak, orada yatmaktan başka bir şey yapamadı.

Ziede onu kaldırmak için kollarından çekti. Kai sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı. Tor'un bu kadar derinlerinde gün ışığının çok kötü bir şey olduğunu çoktan anlamıştı, bu yüzden gördüğü manzara tamamen beklenmedik değildi.

Torun dörtte biri devasa kırık kaya yığınlarına dönüşmüş, ince toz havayı boğuyordu. Hierarch'ın süitinin bir parçası olan diğer odaları gömmüştü; kapı çerçevesi ve her iki yanındaki sütunlar, onlara bağlı duvarın bir kısmı, enkaz alanının bu bölümünde hala ayakta kalan tek şeydi.

merkez kuyu odasının üzerindeki kubbe çıplak kalmıştı ama kırılmamıştı. Etrafındaki her şeyden daha sağlam olması gereken gri damarlı taştan yapılmış kubbenin eğrisi, üzerlerinde yüksek bir şekilde yükseliyordu. Bu tarafta herhangi bir giriş varsa, enkaz altında kalmıştı.

Tenes, parçalanmış kapı çerçevesinden çıkarken tökezledi.

Tahren çoktan ayağa kalkmış, sersemlemiş Ramad'a yardım ediyordu.

Kai, Ziede'nin uyarı çığlığı atmadan hemen önce onun endişesini hissetti. Highsun, torun dış duvarını oluşturan enkaz yığınının üzerinde duruyordu. Elinde metal bir cihaz tutuyordu ve Kai ilk başta bunun çöküşe neden olan şey olduğunu düşündü. Sonra şekli tanıdı; bu bir Thosaren Kuyusu silahıydı. Ve Highsun onu onlara doğrultmuştu.

"Dağılın," diye bağırdı Tahren ve ileri atıldı.

Kılıcını o kadar hızlı çekti ki Kai sadece gümüş bir parıltı gördü; sonra Highsun'un silahından gelen atışı saptırırken bir parıltı daha gördü. Cihazın vınlama sesi, savaş sırasında olduğu gibi Kai'nin kemiklerinde yankılandı. *Highsun'un bunun için makul bir açıklaması olma ihtimali kalmadı*, diye düşündü Kai, daha yavaş olan Ramad'ı kayaların arkasına itip yana doğru kaçarken. Tenes, kapının hala ayakta duran sütunlarının arkasına saklandı. Ziede yukarı doğru yükseldi, elleriyle rüzgâr şeytanlarını yönlendirerek Highsun'u yere sermek için bir hava patlaması hazırladı.

Tahren iki atışı daha savuşturdu ve enkaz yamacından Highsun'a doğru atıldı.

Kai, Highsun'un silahıyla uyumsuz olan ikinci vızıltıyı duymadan önce hissetti. Tahren geriye düşüp kaya yığınının eğiminden aşağı kayarken, Kai'nin uyarı çığlığı kesildi. Ramad, "Eleni, hayır!" diye bağırdı.

Eleni, Highsun'dan yaklaşık yirmi adım uzaklıkta, dış duvarın kalıntıları üzerinde duruyordu. Thosaren silahını tutuyordu, yüzünde çelişkili ve kararlı bir ifade vardı. Tahren'i vuran onun atışı olmuştu.

Ziede öfkeyle bağırdı. Rüzgâr şeytanları, Kai'nin yanından soğuk bir fırtına gibi geçip gitti. Kai, incinmiş sırtındaki acıyı toplayarak omzundaki niyete uzandı. Ancak, Ölümsüz Kutsanmışlara isabet etme şansı olacak kadar uzaktaydı. Sonra hava patlaması Eleni'ye çarptı ve onu geriye doğru kaydırarak duvarın aşağısına düşürdü.

Highsun bir an tereddüt etti, sonra enkazın sırtından kaçmaya başladı.

Ramad kayaların üzerinden Tahren'e doğru tırmandı, Ziede ise Kai'nin kolunu yakaladı ve ikisini de havaya kaldırdı. Kai, Highsun'un bu konuda verebileceği hiçbir açıklamayı artık umursamadığını fark etti. Adamın cesedi üzerinde bunu çözmeye çalışacaklardı.

Ziede onları çökmüş duvarın sırtına doğru taşırken, Highsun yokuş aşağı kaçıyordu. Tor'un iç kısmına giden sağlam bir geçide doğru ilerliyordu. Sonra Ramad, "Nefes almıyor!" diye bağırdı.

Ziede havada aniden durdu ve Kai'nin kolunu sıkıca tuttu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ona git!" dedi Kai hemen, kolunu çekmeye çalışarak. Ziede, birinin ciğerlerine tekrar nefes aldırma en iyi olan kişiydi. "Beni bırak!"

Ziede eğildi ve enkazın hemen üzerinde onu bıraktı. Kai ileri atladı ve kayaların ve kayan toprağın üzerinden Highsun'un peşinden tırmandı, Ziede ise Tahren ve Ramad'a doğru geri döndü.

Yamaçtan yuvarlandı ve ayağa kalktığı anda Highsun'un karanlık geçide kaybolduğunu gördü. Kai onun peşinden koştu.

Highsun'u harabenin içine doğru takip etti, artık birçok ateş çukuru söndüğü için ortam daha karanlıktı. Duvarlar ve sütunlar tehlikeli bir şekilde çatlamıştı, ancak bunun patlamadan mı yoksa daha önce kullanılan Ses'ten mi kaynaklandığı belli değildi. Kai, Ziede'nin Tahren'in ciğerlerine hava verip çıkardığını, kalbine kan akışını sürdürdüğünü ve kendi başına nefes almasını sağlamaya çalıştığını fark etti.

Arkasındaki kırık taşların üzerinde ayak sesleri duyuldu ve Kai yarı çömeldi. Ama bu, yetişmeye çalışırken gevşek fayanslarda kayan Tenes'ti. Yüzü o kadar solgundu ki cildi kağıt kadar kırılga görünüyordu ve burnunun köprüsünde çizikler ve kesikler vardı; bir ara kayalıklara düşmüş olmalıydı. *İyi misin?* diye hızlıca işaret etti.

Tenes başını salladı ve Kai'ye devam etmesini işaret etti.

Kai tekrar avluya doğru yürümeye başladı, sonra Kutsal Silah'ın vınlama sesini duydu. Uyarı olarak Tenes'in kolunu tuttu ve yere yattılar. Arkalarındaki duvardaki oymalar parçalandı. Vınlama sesi devam etti ve Kai kafasında kalp atışlarını saydı; bu silahların ne kadar süre ateş edebileceği ve

ne kadar dinlenmeleri gerektiği bilgisi ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkmıştı. Vızıltı sönmeden hemen önce, Kai zıpladı ve atıldı.

Highsun, kapı çerçevesinin içinde, salonun diğer tarafındaydı. Kai'nin hızlı yaklaşmasına şaşkın bir öfkeyle gözleri büyüdü. Sonra kapı çerçevesine bir şey vurdu ve kaçtı. Çatlak kayaya yankılandı ve Kai, kapı ve duvar önündeki çöküşle birlikte kayarak durdu. Toz dalgasından öksürerek geriye tökezledi.

Tenes ona ulaştı, kırık zeminde neredeyse düşüyordu ve Kai onu tutarak ayakta kalmasını sağladı. "Bizi oradan geçirebilir misin?" diye sordu.

Tenes enkaza doğru elini uzattı, sonra geriye doğru sallandı, belli ki çok zayıftı. Kai onu sabitledi. "Hayır, yapma. Etrafından dolaşacağız."

Tenes, Kai'yi takip ederek avludan geçip başka bir geçide ulaştı. Tenes, onları o kapıdan çıkarmak için çok kısa sürede çok sayıda kayayı hareket ettirmeyi başarmıştı. Ruhları bir cadının emirlerini yerine getirmeleri için ikna etmek, özellikle de arkadaşlarının boğulmasını önlemek için onları kendi zamanlarında hareket etmeleri için nazikçe ikna etmek yerine, yeterince hızlı hareket etmeleri için zorlamak, iradeyi ve bedeni tüketiyordu. Kai morluklar ve kesiklerle kaplıydı ama en azından acısı gücüne yardımcı oluyordu; Tenes'in acısı ise sadece konsantrasyonunu ve dayanıklılığını tüketiyordu. O işaret dilinde, "*Çok zorladım, iyileşmek için zamana ihtiyacım var*" dedi.

Kai, zamanları olduğunu düşünmüyordu. Hayal kırıklığıyla, "Neden bunu yapıyor?" dedi.

Tenes onun kolunu çekti ve Kai tekrar ona döndüğünde, "*Kendini bir Hiyerarş haline getirecek mi?*" diye işaret dilinde konuştu.

Bu imkansız görünüyordu, başka bir neden olmalıydı. "O nasıl yapılacağını bilmiyor," dedi Kai.

Hiyerarşi bize nasıl olduğunu anlattı, dedi Tenes hızlıca işaret diliyle. *Bir sunak bloğuna konulduklarını söylediler. Buralarda bir yerde olmalı.*

Kai'nin aklından Highsun'un Kuyu odasında tutsak tutulduğu geçti. Kuyu platformunun kenarındaki merdivenleri görmüştü. İsteksizce, "Haklı olabilirsin," dedi. Blok yukarıda bir yerde, muhtemelen Kuyu'nun girişinin yakınında olabilir. Highsun, Hiyerarşilerin de bu şekilde kutsandığından şüphelenmiş olabilir miydi? *Koridorda kalarak, Hiyerarşiden*

Hierarch'tan istediği cevapları almanın bir yolu olup olmadığını düşündü, ama sonra Hierarch bize söyledi. Highsun, kendini Kuyu'ya kutsamak için yolu açmak amacıyla onları öldürmek için patlayıcı cihazını kullanmaya gitmişti. "Umarım haklı değilsindir."

Tenes'in ifadesi sertleşmişti. *Ben de öyle umuyorum.*

Yıkılmış enkazların arasından geçip sonraki iki bağlantı geçidinden geçerken, Kai bunu düşünmeden edemedi. Thosaren Kuyusu'na kutsanmış bir Ölümsüz Kutsanmış, gerçekten bir Hierarch olabilir miydi? Bu pek olası görünmüyordu, ama Kai bu konuda yeterince bilgi sahibi değildi. Ancak Hiyerarşilerin, Kutsanmışların kendilerinin Rahipleri olarak adanmasını talep ettiklerini hatırladı. Dahin bu görev için seçilmişti ve bunu engellemek, Tahren'in kendi halkına karşı dönmesinin ilk nedeniydi. Hiyerarşilerin Kuyusu Ölümsüz Kutsanmışlarla bir yakınlık içindeyse...

Kai ileride bir hareket duydu. Kavga, metal çarpışması.

Köşeyi döndüler ve Arnsterath'ın yıkık bir avluda kaçarken, Kutsanmışların kılıcıyla bir yapıya vurmaya çalıştığını gördüler. Kai onu bırakıp gitmek istedi, ama Tenes öne çıktı ve duvara dokundu. Üst kısmı kırık ve zaten dengesiz olan bir sütun yana doğru kayd ve yapıya çöktü. Böcek gibi yere yapışan yapı, çok sayıda kolunu sallayarak mücadeleye devam etti.

Arnsterath onlara ihtiyatla baktı. "Ne oluyor...?" diye başladı.

Kai bir sonraki geçide doğru ilerlemeye başladı. Artık çok yakındılar. Tenes ona yetişmek için acele etti.

Ne yazık ki Arnsterath da öyle yaptı. "Ziede'nin o aptal Kutsanmış Eleni'yi tor'dan attığını gördüm," dedi. Bu, Arnsterath'ın kılıcı nereden aldığını açıklıyordu. "Neden?"

Kai onu görmezden gelmek istedi, ama açıklamamak aptalca olurdu. "Highsun bize ihanet etti. Tor'un yan tarafını havaya uçurdu."

Tenes sabırsızca işaret etti, *Kendini Hierarch yapacak!*

Kai tartışma dürtüsüyle mücadele etti. Bunun olmasını istememesi, olmamasını sağlamazdı.

Arnsterath, Tenes'e belirsiz bir şekilde baktı. "Highsun mu? Neden..."

Güç, boğucu bir dalga gibi karanlık koridordan aşağı akıyordu.

Kai'nin nefesini, düşüncelerini aldı. Bir sonraki anda,

yerde çömelmiş olduğunu, Tenes'in yanında kolunu tuttuğunu fark etti.

Arnsterath yakınlarda uzanmış, iki elini başına bastırmıştı. "Bu Ses değildi," diye titreyerek, kısık bir sesle söyledi. O da oradaydı, Hiyerarşilerin Saredi ve müttefiklerini yok etmek için Sesi kullandıkları gün.

Kai bunu bir kenara itti, ayağa kalktı ve Tenes'i de kendisiyle birlikte kaldırdı. Tek bir olasılık vardı. "Hiyerarş ölü, hiçbir şey yok, kimse yok..." Sözleri ağzından çıkamadı çünkü söylemek istemiyordu. Bunca yıldır burada saklanan Hiyerarş ölmüştü. Kuyu'ya bir şey yaptırabilecek başka kimse yoktu, ama...

Arnsterath onlara baktı, yüzü sert ve tanıdık değildi, saçları dağınık ve karışmıştı. "Kendini Hierarch yaptı." Yüzünde tiksinti ve öfke ifadesiyle buruştu. "Hissedebiliyor musun?"

Soğuk bir rüzgâr kuru tozu koridordan süpürdü. Kai, bu bedenine olan bağlılığını, içindeki acı kuyusunu sarsan bir şey hissetti. Tenes nefesini tuttu ve işaret etti, *Onu öldürmeliyiz.*

Kai ona baktı. Evet, onu öldürmeliyiz. "Yine haklısın," dedi ve panik duygusunu bastırmak için kısa bir süre gözlerini kapattı. "Hadi."

Koridora doğru ilerlemeye başladıklarında, Arnsterath ayağa kalkarak onları takip etti.

On bir

Kai'nin geçen sefer kullandığı aynı kemerli geçitten Kuyu odasına ulaştılar. Görerek anlayamadığı için, çünkü tüm ateş çanakları söndürölmüştü ve devasa oda artık karanlıktı. Platformun ortasındaki Ölümsüz Kutsanmış ışığın berrak parıltısı hariç. En azından bu, Highsun'un hâlâ orada olduğı anlamına geliyordu.

Kemerli geçitte sessizce durup dinlediler. Kai, bot tabanının taşa sürtünmesinden kaynaklanan hafif bir ses ve kağıdın hışırtısı dışında hiçbir şey duyamıyordu. Kai geri adım attı ve fısıldadı, "Kendini bir Hiyerarş haline getirdi, ama Kuyu'yu nasıl kullanacağını henüz bilmiyor."

Arnsterath, "Kullanmayı bilmediğini nereden biliyorsun?" diye itiraz etti.

Arnsterath haklıydı, Kai bilmiyordu. Onu bıçaklama dürtüsünü bastırdı ve "ünkü bilersen hepimiz ölüyoruz, o zaman bir şey yapmanın pek bir anlamı kalmaz, değil mi?" dedi.

Arnsterath ona dişlerini gösterdi. "O zaman ne yapacağız?"

Tenes yukarı doğru işaret etti ve işaret diliyle, *Kuyuyu gömmeksizin çatıyı kaldırması gerekiyor, dedi.*

Muhtemelen Highsun da bunun üzerinde çalışıyordu, ama kağıdın ıtırtısı Kai'nin damarlarında bir ürperti yaratmıştı. Muhtemelen diğer Hierarchlar da kutsanmış yeni üyelere öğretmek için hazırды. Highsun, şu anda o gücü nasıl kullanacağına dair ipucu verebilecek, yorumcular veya hizmetkar soylular tarafından yazılmış kayıtları bulmayı başarmışsa... Burada felç olmuş bir şekilde durup bunu konuşabilirlerdi ya da bir şeyler yapabilirlerdi. Arnsterath'a, "Ben onu öldürecek kadar yaklaşırken sen onun dikkatini dağıtmanı istiyorum," dedi.

Tenes ona keskin bir şekilde döndü. İşaret diliyle, "*Yapmayacaksın... Dahin buraya bunun için gelmedi*" dedi.

Yapmayacağım, dedi Kai. Birincisi, bunun işe yarayacağından emin değildi.

Highsun'u öldürmek çok daha iyi bir çözümdü. *Ziede beni öldürür.*

"Neyi yapmayacaksın?" diye sordu Arnsterath. "Bana her şeyi anlat, yoksa sana yardım etmem."

Kai, kuyu odasına girip Highsun'a tek başına saldırmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Ama tek bir şansı vardı ve onu boşa harcayamazdı. Kalan sabrını toplayarak, "Eğer bir Ölümsüz, ölüm kuyusuna hayatını feda ederse, kuyu yok olur," dedi.

Arnsterath bunu sindirdi, başını salladı ve yüzünde şüpheli bir ifade belirdi. "Beni içine atmayacağını nereden bileceğim?"

"Bunun işe yarayacağını düşünseydim, yapardım," dedi Kai. Her iki durumda da herhangi bir kanıtları yoktu. Ama Kai, isteksiz bir Ölümsüzü içine atmak bu kadar kolaysa, kimsenin bunu daha önce denememiş olacağına inanamıyordu.

Arnsterath'ın yüzü kararsızlıkla buruştu. Güvensizlik ve korkuyla açıkça mücadele etmesi, Kai'nin ona hiç de sempati duymasına neden olmadı. Sonunda Tenes'e baktı. "Bana yardım edecek misin?"

El hareketleriyle, *Elimden geldiğince. Şu anda taşla konuşacak kadar güçsüzüm*, dedi.

Arnsterath düşünerek dudağını ısırды ve ifadesi Kai'nin Arn-Nefa'yı hatırladığına o kadar benziyordu ki, dayanamayıp başka yere bakmak zorunda kaldı. "Tamam. Dikkatlerini başka yöne çekmek için ne yapabileceğimizi biliyorum galiba," dedi.

"Sağa git," dedi Kai. "Orada kafesler var ve onların karşısında Kuyu platformuna çıkan merdivenler var."

Arnsterath başka bir şey söylemeden yola çıktı. Tenes, genç yüzünde kararlı bir ifadeyle Kai'ye döndü. *Dikkatli ol*, diye işaret etti.

Sen de, diye işaret diliyle cevap verdi Kai.

Arnsterath'a yetişmek için acele etti ve Kai, Kuyu'nun diğer tarafına doğru ters yönde ilerledi.

Mümkün olduğunca sessizce hareket eden Kai, platformun duvarına yakın kalarak koştu. Duvardan yayılan soğuk, kalın paltosunun

kolları ve eteğinden bile hissediliyordu. Burası, daha önce bu kadar yakından gördüğü hiçbir ölüm kuyusu kadar sessiz ve hareketsizdi. Yapılar, akademisyenlerin acısıyla onu beslemeye hazır olsa da, burası daha önce de sakin olduğu belliydi. Onu uyandıran eski Hiyerarşi'nin Sesi miydi, yoksa Highsun mu, Kai'nin tüylerini diken diken eden gücü, devasa bir şeyin, toprağın derinliklerine açılmış dev bir yaranın hissi vardı. Ayaklarının altında ne olabileceğini düşünmek bile sinirlerini gerdi.

Kai, Arnsterath ve Tenes'in yarattığı dikkat dağıtıcı şeyin tam karşısında olması gerekecekti, ama onlar başlayana kadar bunun nerede olacağından emin olamıyordu. Başladığında hızlı hareket etmesi gerekecekti.

Sonra Arnsterath'ın sesi bağırdı: "Highsun! Sana düşmanlarından birini getirdim. Taş Cadı."

Kai on adım daha koştu, sonra kendini Kuyu'nun kenarına attı, bir tutunma yeri buldu ve tırmandı. Taş pürüzlü ve çukurluydu, buz gibi soğuğu nefesini kesiyordu.

"O çocuk benim düşmanım değil," dedi Highsun sabırsız ve sinirli bir şekilde.

Şimdi de bunu söylüyor, bize ölümcül bir silah ateşledikten sonra, diye düşündü Kai somurtkan bir şekilde. Kendini platformun üzerine attı. Highsun'un etrafındaki ışık dışında her yer derin gölgelerle kaplıydı. Platformun boşluğunu bozan, Highsun'un diz hizasında, yaklaşık on adım genişliğinde yuvarlak bir açıklığın yanında, insan boyunda beyaz bir taş bloğu vardı. Highsun, ışığını ve bazı metal aletleri yanına koymuştu. *Tenes haklı, Kuyu'nun kullanılabilmesi için kubbeyi yıkmayı gerekiyor,* diye düşündü Kai. *Peki platformu koruyacak mı? Yoksa onu da yıkacak mı?* Highsun'un neden Hiyerarş olmak istediğini bilmiyorlardı, ama belki de kendisinden sonra başka kimsenin Hiyerarş olmasını istemiyordu.

Arnsterath platformun karşısında belirdi, görünüşe göre neredeyse baygın olan Tenes'i kolundan tutarak ortaya çıktı. Işığın en ucunda durdu. "O senin düşmanın değil mi?" diye sordu Arnsterath keskin bir şekilde. "Onu, Kaiisteron'u ve diğerlerini öldürmek için bu tepenin yarısını yıktın."

Kai çömeldi ve Highsun'a doğru yürümeye başladı. Arnsterath'ın ondan bahsetmemesini diledi, çünkü Highsun'a Kai'nin hala buralarda bir yerde olduğunu hatırlatmıştı. Platform genişti, büyük odanın neredeyse yarısı kadar büyüklüğündeydi. Niyetini gerçekleştirmek için yeterince yaklaşması gerekiyordu.

"Kaiisteron nerede?" dedi Highsun. Sanki dikkati dağılmış ve işine geri dönmek için sabırsızlanıyormuş gibi aletlerine tekrar baktı.

"Onu öldürdüm," dedi Arnsterath. "Sana katılmak, sana yardım etmek istiyorum." Yaklaşarak Tenes'i de yanında çekti. "Bana yalan söylediler, Yükselen Dünya'da sığınacak bir yer bulabileceğimi söylediler. Güçlü bir koruyucuya ihtiyacım var."

"Dur orada." Highsun başını salladı.

Arnsterath durdu ve Tenes'i bıraktı, Tenes kendini tutamayacakmış gibi yere düştü. Highsun'un tüm dikkatini üzerlerine çekmiş gibiydiler ve Kai yavaşça yaklaştı. Yapılar yüzünden niyetlere güvenmişti ama şimdi, Highsun'a yaklaşıp kadar onu tuzağa düşürecek bir büyü hazırlaması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Ancak niyetler daha hızlıydı ve Kai zaten üç tane hazırlamıştı, şimdi kendini sorgulamanın sırası değildi.

Hala araçlarıyla meşgul olan Highsun, "Ölümlüleri, cadıları ya da beni durdurmaya çalışmayan kimseyi öldürmeyeceğim. Ne istiyorsun?" dedi.

"O zaman kimi öldürecekisin?" Arnsterath gerçekten merak etmiş gibiydi. Kai de öyle olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

"Ölümsüz Kutsanmışlara, uzun zamandır hak ettikleri cezayı vereceğim." Highsun sonunda başını kaldırdı ve Arnsterath'a doğru bir adım attı. "Soruma cevap vermedin."

Kai, Ziede'nin sesi kafasında fısıldadı. Tahren kendine geliyor. Neredesin?

Arnsterath ısrar etti, "Sadece kazanan taraf için çalışmak istiyorum..." Kai neredeyse yeterince yakındı. Ziede'nin incisi aracılığıyla görmesine izin verdi sonra niyetini gerçekleştirmek için ileri atıldı.

Highsun, sanki Kai'nin orada olduğunu başından beri biliyormuş gibi, Ölümsüz Mareşal hızıyla döndü. Niyet onu ıskaladı ve birkaç adım ötesine, taşın üzerinde eğri büğrü bir ışık noktası olarak düştü. Highsun, Thosaren silahını yakaladı ve ateş etti.

Kai çoktan yana doğru atlamıştı ama silahın etkisinin kenarına yakalandı. Bacakları uyuştı ve yüzüstü platformun taşına çarptı. Bir ölümlü ya da bir Cadı anında öldü. Kai öfkeyle hırladı ve yuvarlanmak için çabaladı. Highsun onun üzerinde duruyordu.

Highsun, zafer ya da pişmanlık belirtisi göstermeden onu ciddiyetle izledi. "Seni bu halde bıraksaydım, yavaş yavaş öldürdün ve Kuyu acını emip bitirirdi. Ama sen bu yaratıklarla yıllarca savaştın, bunun olmasına izin veremem." Thosaren silahını kaldırdı ve Kai'nin kafasına doğrulttu. "Hızlı bir ölüm..." Boğuldu, öksürdü, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Sonra elini ağzına götürdü ve sarı bir bahar çiçeği tükürdü.

Kai'nin kahkahası daha çok tıslamaydı. Bu, Tenes'in en iyi büyüydü.

Highsun öksürerek sendeledi. Arnsterath ona yaklaşarak etrafında daire çizdi. Tenes onun biraz arkasında durdu, yüzünde konsantrasyonla sert bir ifade vardı.

Sonra Kai, donmuş taşın içinden bir gücün toplandığını ve yükseldiğini hissetti.

"Koş, Kuyu..." diye bağırdı.

Ses Kuyu'dan yükseldi. Kai, ışığın fiziksel bir şekil aldığını, bir niyetin tasarımı gibi havada asılı kaldığını gördü. İçgüdüğü onu yuvarlanıp başını örtmesine neden oldu. Ölmeyi bekledi, o an göz kapaklarına kazınan görüntü, bakılamayacak kadar parlak bir sütun, ama aynı zamanda tüm ışığın yokluğu gibi.

Boğucu güç yok oldu. Kulaklarında sessizlik çınladı. Ta ki Arnsterath şaşkın bir ses çıkarana kadar. Kai ayağa kalkmaya çalıştı. Vücudu Kuyu silahının verdiği hasarı onarıırken bacaklarında his geri geldi ve karıncalanma hissetti, ama bu yeterince hızlı değildi. Kendini oturur pozisyona getirmeyi başardı.

Highsun hala ayaktaydı ve Kuyu silahını tutuyordu. Platformda uzanmış olan Arnsterath'a bakıyordu. Tenes de ayaktaydı, ama hareket etmiyordu. Bakışları sabitlenmişti, Kai izlerken solgun teni maviye dönüyordu. Sessizce, boş bir giysi gibi platformun taşına yığıldı.

Highsun ağzını sildi. "Bunun böyle bir etkisi olduğunu bilmiyordum. Kısa, kontrollü bir patlama." Kendi kendine başını salladı. "Bu, orijinal Hiyerarşilerin tebaaları üzerinde nasıl bu kadar kontrol sahibi olduklarını açıklıyor. Yakın mesafede, kendini korumak için kullanabilirlerse." Silahı Arnsterath'a doğrulttu. "İyi bir testti, ama ben..."

Arnsterath, Highsun'a atladı. O ateş etmeden önce onun koruması altına girdi, göğsüne yapıştı, bir eliyle yüzünü kavrıdı. Kai, onu teşvik eden sözsüz bir çığlık attı. Onlara doğru sürünerek

, neredeyse işlevsiz bacaklarını sürükleyerek, Kuyu'nun canlı sıvı karanlığını görebilecek kadar yaklaştı. Yardım etmek istiyordu, Arnsterath her şeyi almadan önce Highsun'un hayatını tatmak istiyordu, adamı elleriyle ve dişleriyle parçalamak istiyordu.

Kuyu silahı platformun taşına düştü. Şafttaki kristal bir şey buz gibi parçalara ayrıldı. Highsun, Arnsterath'ı göğsünden çekip aldı ve onu bir oyuncak bebek gibi salladı. Onu o kadar sert bir şekilde yere attı ki Kai kemik kırılma sesini duydu. Highsun geri çekildi. Kızın tırnakları yüzünü kanla kaplamıştı, yaralar şimdiden iyileşmeye başlamıştı. Kız çömeldi, bir dizi garip bir açıyla, tutunmak için çabalarken parmakları eklemlerinden çıkmıştı. "Onu boşaltamıyorum," diye hırladı.

"Nasıl?" diye sordu Kai boğuk bir sesle. Arnsterath'tan daha güçlü olduğunu düşünüyordu.

Eğer denerse, ya da birlikte denerlerse. Sürünerek yaklaştı.

Highsun ondan uzaklaştı. "Kuyu ile doğrudan temasın bir başka yan etkisi, sanırım." Kırık silaha baktı ve ağzı dehşetle büküldü. Sonra ellerini uzattı. "Kuyu ile nişan almam pratikle daha iyi hale gelir mi, göreceğiz."

Kai öfkesini haykırmak istedi ama incisi aracılığıyla uzandı ve Ziede'yi koridorlarda uçarken, buraya gelmeye çalışırken buldu. *Geri çekil, Kuyu'yu kullanıyor, dedi ve ekledi, seni seviyorum.* Sonra zihnini ondan kapattı, çünkü bu bedende öldüğünü hissetmesini istemiyordu. Kuyunun odaklanmış gücünün ona ne yapacağını, bu kadar yakinken, hiç bilmiyordu. Bilincini tamamen parçalayabileceğini düşündü.

O derin güç hissi yine platformun altında toplandı. Arnsterath'ın yüzü acı bir öfkeyle gerildi, sonra gülümsedi ve güldü. Highsun ona bakarken kaşlarını çatı. Sonra Arnsterath geriye doğru yuvarlanarak Kuyu'nun karanlık çukuruna düştü.

Kai'nin kalbi göğsünde dondu. Şaşkın bir şekilde Highsun, "Şimdi bunun anlamı neydi..." dedi.

Platform titredi ve ortasından çatladı. Kai, yanında açılan yarıktan hızla uzaklaştı ve neredeyse içine düşüyordu. Biraz uzaklaştı. Ellerinin altındaki taşın artık buz gibi soğuk olmadığını fark etti. Güneş ışığı almadığı için donuk bir soğukluğu olan sıradan bir taşı.

Ellerini kaldırıp onlara baktı, tüm vücudunun uyuşmuş olup olmadığını merak etti.

Highsun'un yüzünde inanamama ifadesi vardı. "Hayır," dedi, "Hayır, hayır."

Kai çukurun kenarına sürünerek gitti. Sıvı karanlık yok olmuştu. Sadece toprağın içinde bir oyuk, aşağıya doğru uzanan sivri uçlu karanlık kayalardan oluşan bir yarık vardı. Kutsal ışığın kenarındaki bir çıkıntıda, Arnsterath'ın bedeni hareketsiz ve parçalanmış bir şekilde yatıyordu.

Arkasında, Highsun "Nasıl?" diye bağırdı.

Bu, Kai'nin daha önceki sorusunun yankısıydı ve nedense acı bir şekilde komikti. Kai ona dönerek güldü.

Highsun orada durmuş, zor nefes alıyor, hayal kırıklığına uğramış, şaşkın ve çok kızgındı. Çenesi engellenen öfkeyle sertleşti ve "Seni öldürmeliyim" dedi.

Kai'nin tek düşüncesi Tenes'in kaybı için bir ağıt yakmaktır. Çok, çok uğraşırsa kendini öne atacak kadar iyileşmiş kasları vardı. "Öldürmelisin, kesinlikle öldürmelisin, sadece yaklaş." dedi.

Ama Highsun aptal değildi ve bir adım geri attı. Kafasını salladı. "Ziede Daiyahah'ın bana karşı daha iyi bir performans göstereceğini mi düşünüyorsun?"

Kai tüm dişleriyle sıırttı. Hiyerarşiler ve Ölümsüz Kutsanmışlar da nefes almaya ihtiyaç duyuyordu.

Highsun yüzünü tekrar sildi, Arnsterath'ın tırnaklarının yumuşak etine kazıdığı izler çoktan iyileşmişti. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, "O zaman gitmeliyim" dedi.

Hala platformda dağılmış olan aletlere doğru yürüdü, onları çantasına koydu, kağıtları dikkatlice içine soktu. Kai, "Seni bulamayacağımız hiçbir yer yok," dedi. Yarı yıkılmış torun, vadinin, etrafındaki tepelerin ve ovaların içinde demek istedi.

Highsun doğruldu ve çantasını omzuna astı. Elinde küçük bir taş vardı. Highsun ciddi bir şekilde, "O zaman tekrar görüşmek üzere" dedi.

Platform kısa bir süre ışıkla parladı. Thosaren Kuyusu'ndan gelen ışık. Ve Highsun ortadan kayboldu.

Kai bakakaldı, sonra gülmek istedi. Highsun'un kampın yakınındaki çapa taşının ikinci anahtarı vardı. Ya da tamamen farklı bir çapa taşı. Buradan uzaklaşacak, taştan taş, Ancatre'ye

ya da ona yakın bir durakta seyahat edecekti. O yerlerden birinde başka bir yükseliş salı saklamış olabilirdi, bunu bilmelerinin imkânı yoktu.

Ziede odaya girip platforma indi ve temiz, taze dış hava kokusunu da beraberinde getirdi. Kai o ana kadar ölüm kokusunun ne kadar yoğun olduğunu fark etmemişti. "Highsun gitti. Thosaren çapa anahtarı vardı," dedi.

Ziede elini şakağına koydu. Giysileri kirle lekelenmiş, yüzü ter ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Sen..." diye başladı, sonra çaresizce başını salladı.

Hayır, Kai iyi değildi. "Gördün mü?" diye sordu donuk bir sesle.

"Bir kısmını. Yeterince." Ziede, Tenes'in yanına diz çöktü. Tenes, saçlarının altında yüzü gizlenmiş, çökmüş küçük bir yığın gibiydi. Ziede, boynuna nazikçe dokundu ve çenesi sertleşti. Elini geri çekip ayağa kalktı.

"Arnsterath Kuyuda," dedi Kai. "Hayatını feda etti."

"Kai," dedi Ziede ve ses tonundaki bir şey onu sersemliğinden uyandırdı. "O artık Kuyuda değil."

Tenes kıpırdadı ve başını kaldırdı. Gözleri tamamen siyahtı, şeytani bir siyah.

Geçmiş: Yemin

Hiyerarşiler bizim, bir kovadan kaçmak için birbirine tırmanan yengeçler gibi savaşmamızı bekliyorlardı; doğu, batı ve kuzeyin birleşip birlikte savaşmamızı asla beklemiyorlardı.

—Serdar-kin, Kuzey Ucu'nun Işığı ve Nibet'in Hafızasının Taşıyıcısı

Şafak vakti gökyüzü aydınlanırken, Kai hiyerarşinin evinden geriye kalanların merdivenlerine oturdu. Temiz deniz rüzgarı arkasında esiyor, dumanı ve ölüm kokusunu uzaklara taşıyordu.

Platformun ve limana giden köprünün çoğu hala oradaydı, ancak iblislerin asker gemisi batarken bir kısmını yıkmıştı. Sadece pruva bulanık sudan çıkmıştı, geri kalanı su hattına kadar yanmıştı. Diğer asker gemisi su üstünde duruyordu, ancak içinden geçen küçük yangınlar nedeniyle hala duman çıkıyordu. Kai buna yardım etmek zorunda bile kalmamıştı, lejyonerler panikleyip lambaları devirerek bunu kendileri yapmışlardı. Sonra çoğu, kaleye giren Arike birlikleriyle karşılaştıklarında köprüden aşağı kaçarak öldüler.

Kai'nin arkasında, Hierarch'ın evinden geriye sadece kazıklar kalmıştı. Yangının yarattığı panik ve kargaşada Kai, Hierarch'ı öldürmüştü ve onun kesik başı, biraz yanmış halde, yanındaki basamakta duruyordu. Hizmetçi soyluların bazıları suya atlamıştı, ancak Vartasias ve onunla birlikte olan diğer iki yorumcu, iblis gemisindeki yangını söndürmek için dışarı koşmuş ve orada ölmüştü.

Kale ise daha iyi durumdaydı. Muhtemelen kazara çıkan yangınlardan kaynaklanan birkaç duman bulutu vardı, ama çoğu sağlam görünüyordu. Burada uzun süre kalacakları da yoktu. Enalin gelip güney kıyısına doğru uzun yolculuğa başlayana kadar kalacaklardı.

Kai, iskelede bir hareket gördü ve birkaç saat önce onu bulan kadrosu olduğu anlaşıldı. Raporlarını aldı ve

onlar da onun raporunu Bashasa ve diğer komutanlara vermek üzere aldılar ve Kai onları dinlenmeye gönderdi. Salatel itiraz etti, ama Kai ona neden burada kalması gerektiğini açıkladı: hiçbir iblisin ölü bir beden bulup ele geçirmemesini sağlamak için.

Ama artık yeterince zaman geçmişti. Yeraltına giden yol kapandığından, bedenleri ateş ve suyla yok edildiğinden, iblisler artık sürükleniyor, zihinleri kayboluyordu. Muhtemelen bu da bir tür hayattı. Sadece Kai'nin tanıdığı kimsenin istemediği türden bir hayat değildi.

Hareket etmemekten kasları sertleşmiş halde kendini dikleştirdi, Hierarch'ın kafasını aldı ve köprüden aşağı inmeye başladı.

Kaleyi tekrar geçmek biraz rüya gibi geldi. Salatel ona su içmesi için ısrar etti ve Cerala, siyah paltoyu getirip giymesini söyledi. O anda Kai, kahverengi pamuklu paltosunu kaybettiğini fark etti ve bir ara alev aldığı için onu atmak zorunda kaldığını hayal meyal hatırladı. Hierarch'ın kafası için yedek çantaları yoktu, ama bu sorun değildi; mümkün olduğunca çok kişinin onu görmesi daha iyiydi.

Limanı geçtiler, sonra yolu takip ederek kışlaları geçtiler. Yorgun Arike askerleri, ölü yığınları, korunan lejyoner esirler vardı. Bashasa, sivillerin, işçilerin, hizmetçilerin ve varsa ailelerinin kaçmaları için serbest bırakılmasını çoktan emretmişti. Sadece yüksek rütbeli hizmetçi soylularını ve subayları idam edecekti. Kai'nin taşıdığı şeyi gören herkes sessizleşti.

Çatışmaların çoğu kalenin alt kısmında olduğu için, üst şehir hala neredeyse terk edilmişti. Amabel, Tangel, Isa, Hawkmoth, Shearwater ve diğer bazı Cadılar, Kai'nin peşinden sokaklarda ilerlerken kadroya katıldılar. Kreat onlara yetişti ve Hierarch'ın kafasına dokunmaya çalıştı, ancak Isa tarafından azarlandı ve Amabel'in yanına geri gönderildi.

Kapı kulesine yaklaşırken Kai, mutfak ve revirlerini kurmak için ekipman taşıyan ikmal treninden insanları tanıdı. Bu ekipmanlar, muhtemelen en yüksek rütbeli hizmetkar-asilzadeye ait olan büyük bir evin portikosuna taşınıyordu. Salatel, içeriye doğru yol göstererek büyük bir fuayeye götürdü. Duvarlardaki Arike duvar resimleri

bir tür gri boya ile boyanmış ve silahlar ve ganimetler asılmıştı. Lambaların hiçbiri yanmıyordu ve ortam loş, serin ve bir şekilde sakindi.

Ziede onları orada karşıladı ve iyi görünüyordu, çok yorgun bile değildi. Kai, savaşın çoğunu rüzgâr şeytanlarıyla havada geçirerek, farklı prens varislerinin kuvvetleri arasında koordinasyonu sağladığını biliyordu. Kai'nin kadrosunu ve diğer cadıları uzaklaştırarak, "Evet, Hierarch'ın kafasını gördünüz, çok etkileyici. Şimdi prens varisiyle görüşmesi gerekiyor," dedi.

"Gidip biraz yemek alın," dedi Kai hepsine. Tedarikçiler, henüz ateş yakma fırsatı bulamamış olsalar bile, dağıtacak soğuk erzakları vardı.

"Bize ihtiyacınız olduğunda çağırın, Dördüncü Prens," dedi Salatel ve grubu uzaklaştırdı.

Ziede, Kai'yi geniş bir merdivenden yukarı çıkardı ve havanın hala dumanla dolu olmasına rağmen, esintinin içeri girdiği kafesli pencereleri olan, çoğunlukla açık bir balkona çıktı. Fayanslı zeminler ve oyulmuş taş duvarlar, bir köşedeki kan lekeleri dışında neredeyse hiç zarar görmemişti. Ziede, Kai'nin kolunu tuttu, gözlerine baktı ve sessizce sordu: "İyi misin?"

"Evet." Kai, bir an sonra, "Biraz yanık aldım. Tahren ve Dahin nasıl?" diye ekledi. Yaralanmış olsalardı, birinin ona haber vereceğini düşündü; Salatel dün gece kayıpları ve yaralıları bildirmişti. Kai esas olarak Tahren'in ona kızgın olup olmadığını bilmek istiyordu.

"Dahin kendisiyle çok gurur duyuyor ve Tahren biraz sinirli." Ziede, sorulmamış soruyu yanıtladı. "Ama bugün yeterince sorun yaşadığına karar verdik ve o ve Dahin bu konuyu kendi aralarında halledecekler."

Bu iyiydi. Kai, Tahren ve Dahin'in bu anlaşmayı yapmakta pek seçeneği yokmuş gibi görüldüğünü söylemek istedi, ama düşünceleri hala çok dağınıktı ve kelimeleri bir araya getiremiyordu.

Ziede bir kapıyı açtı ve kapı kulesinin önündeki meydana bakan, bir duvarı pencerelerle kaplı bir odaya girdiler. Bashasa oradaydı, Lahshar, birkaç kadrolu askerleri,

birkaç öncü ve Kai'nin belli belirsiz tanıdığı bir Enalin habercisi vardı. Kai, onların Yaz Salonları'nda Tescai-lin ile birlikte olduklarını düşündü. Masa, haritalar ve kağıtlarla doluydu. Herkes tozlu, kirli ve biraz kan lekeli idi. Konuşma aniden kesildi ve hepsi bakakaldı. Sonra Bashasa, "Hiranan ve diğerleri boşaldığında devam ederiz. İzninizle!" dedi.

Diğerleri hemen ayrılmak için harekete geçti, Kai'ye biraz şaşkın ve okunması zor bir bakış atan Lahshar bile. Arava açık bir çanta ile öne çıktı. Kai, Hierarch'ın kafasını çantaya koydu ve Arava onu hızla uzaklaştırdı.

[illegible]

Kai kaşlarını çattı. "Biri seni öldürmeye mi çalışıyor?"

Bashasa nefesini bıraktı. "Her zamankinden daha fazla değil. Kai, Ziede bana olanları anlattı."

Kai bu konuyu konuşmak istemiyordu. Salatel'e Bashasa'ya rapor vermesini söylemişti, ama bu bir süre önceydi ve artık o kadar da hissiz değildi. "Geri gelmeyeceklerinden emin oldum." Sesi aniden boğuk ve kaba çıkmıştı.

Bashasa onu kendine çekti ve Kai içinde bir şeyin kırıldığını hissetti. Ağlamaya başlamadı, ama bunun tek nedeni ateşli niyetlerin onu o kadar çok tüketmiş olmasıydı ki, rıhtımda odun yığını gibi yığılmış cesetler kadar kurumuş hissediyordu. Yüzünü Bashasa'nın boynuna gömdü ve boğuk bir sesle, "Buraya bunun için geldim," dedi.

"Buraya onlarla savaşmak için geldin," dedi Bashasa yumuşak bir sesle. "Bu, beklediğin bir şey değildi."

Kai, Cageling Şeytan Mahkemesi'nde Sarediler için ağlamıştı, ama gerçekten yas tuttuğundan emin değildi. Belki de bir parçası, onların yaşam tarzının öldüğünü ve gömüldüğünü, bir daha geri gelmeyeceğini, belki de hiç hatırlanmayacağını hiç anlamamıştı. Şimdi anlıyordu. Hiyerarşiler onları sadece öldürmemişti;

onların varlıklarını tamamen yok etmiş, korkunç bir şeye dönüştürmüşlerdi. "Seninle kalmak istiyorum," dedi Bashasa'nın boynuna. Ter, at ve kanın bakır kokusu geliyordu. Bu koku ve Kai'nin giysilerini, saçlarını ve cildini kaplayan yanmış cesetlerin dumanı, sanki savaşın özeti gibiydi.

"Ah, iyi," dedi Bashasa, nefesi Kai'nin kulağında sıcaktı. "O zaman birlikte kalacağız."

"Ve Hierarchları güney denizine süreriz," diye fısıldadı Kai. Bashasa başını kaldırdı ve gülümsedi. "O da var."

Teşekkürler

2023'ten bu yana zorlu birkaç yıl geçirdim. İki kitabım çıktı, uluslararası olanı da dahil olmak üzere birkaç kongreye katıldım, iki kitap turu yaptım ve tüm bunların ortasında meme kanseri oldum. Bu kitabın yazılmış olması bile bana bazen inanılmaz geliyor. Ama bana destek olduklarını açıkça belirten tüm insanlar olmasaydı bu mümkün olmazdı.

Ajanslarım Jennifer Jackson ve Michael Curry'e teşekkür etmek istiyorum.

Editörüm Lee Harris ve Tordotcom/Tor Publishing Group ekibinin diğer üyelerine:

- Editörlük: Matt Rusin
- Pazarlama: Michael Dudding, Eileen Lawrence ve Sam Friedlander
- Tanıtım: Desirae Friesen
- Yönetici editör: Rafal Gibek
- Üretim müdürü: Steven Bucsok
- Üretim editörü: Megan Kiddoo
- Metin editörü: Amanda Hong
- Düzeltmenler: Rachel Bass ve Ed Chapman
- Kapak sanatçısı: Cynthia Sheppard
- Kapak tasarımcısı: Christine Foltzer
- İç tasarımcı: Greg Collins

Martha Wells'in diğer eserleri

THE MURDERBOT DIARIES

Tüm Sistemler

Kırmızı Yapay

Durum

Rogue Protokolü

Çıkış Stratejisi

Ağ Etkisi

Kaçak Telemetri

Sistemi Çöküşü

RAKSURA'NIN KİTAPLARI

Bulut Yolları Yılan

Denizi Siren

Derinlikleri

Dünyaların Kenarı

Güneşin Limanları

Raksura Hikayeleri: Cilt 1

(kısa öykü)

Raksura Hikayeleri: Cilt II

(kısa öykü)

İLE-RIEN'İN DÜŞÜŞÜ ÜÇLEMESİ

Büyücü Avcıları

Havadaki Gemiler

Tanrıların Kapısı

BAĞIMSIZ İLE-RIEN KİTAPLARI

Ateş Elementi

Necromancer'ın Ölümü

Dünyalar Arasında: Ile-Rien ve Cineth Hikayeleri Derlemesi

DİĞER BAĞIMSIZ ROMANLAR

Kemik Sehri

Sonsuzluk Çarkı

YÜKSELEN DÜNYA SERİSİ

Cadı Kral

GENÇ YETİŞKİN ROMANLARI

Emilie ve Boş Dünya Emilie ve

Gökyüzü Dünyası

BAĞLANTILI ROMANLAR

Stargate Atlantis: Kutsal

Emanet Stargate Atlantis:

Karmaşa Star Wars: Jilet Kenarı

Yazar

[MARTHA WELLS](#), *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan Murderbot Diaries serisi dahil olmak üzere birçok roman yazmıştır. Bu seri, Hugo, Nebula, Locus ve Alex Ödülleri'ni kazanmış ve Apple Original TV dizisine uyarlanmıştır. Diğer eserleri arasında *Witch King*, *City of Bones*, *The Wizard Hunters*, *Wheel of the Infinite*, Books of the Raksura serisi (*The Cloud Roads* ile başlayıp *The Harbors of the Sun* ile biten) ve Nebula Ödülü'ne aday gösterilen *The Death of the Necromancer*'ın yanı sıra genç yetişkinlere yönelik fantastik romanlar, kısa öyküler ve kurgu dışı eserler bulunmaktadır. E-posta güncellemelerine [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler
ve yeni çıkan kitaplar ile diğer harika kitaplar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret
edin

us.macmillan.com/newslettersignup _

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak
için [buraya](#) tıklayın.

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Reactor, bilim kurgudan korkuya ve fanteziye kadar
kısa öyküler yayınlayan, ödüllü bir dergidir ve hem
tanınmış hem de yeni tür yazarlarına yer verir.

Dergiyi ziyaret ettiğinizde kitap incelemelerini,
denemeleri, yeniden okumaları ve daha fazlasını da
inceleyebilirsiniz. Dergiyi bugün ziyaret edin ve
sohbete katılın!

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

QUEEN DEMON

Telif hakkı © 2025 Martha Wells Tüm

hakları saklıdır.

Kapak resmi: Cynthia Sheppard

Bir Tor Kitabı

Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group tarafından
yayınlanmıştır. 120 Broadway
New York, NY 10271

www.torpublishinggroup.com

Tor® Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-82691-6 (ciltli)

ISBN 978-1-250-82692-3 (e-kitap)

eISBN 9781250826923

Bu e-kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu e-kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir.

sistemleri eğitmek amacıyla bu e-kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir. Bu e-kitabın yayıncısı, Avrupa Birliği Dijital

Tek

Pazar Direktifi 2019/790'ın Metin ve Veri
Madenciliği istisnası kapsamına girmesini
açıkça saklı

E-kitaplarımız promosyon, iş, eğitim ve özel perakende/toptan satış amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine başvurun.

İlk Baskı: 2025

İçindekiler

1. [Başlık Sayfası](#)
2. [Telif Hakkı Bildirimi](#)
3. [İthaf](#)
4. [Karakterler](#)
5. [Geçmiş: Kıvılcım](#)
6. [Bir](#)
7. [Geçmiş: Ateş](#)
8. [İki](#)
9. [Geçmiş: Tehlike](#)
10. [Üç](#)
11. [Geçmiş: Teklif](#)
12. [Dört](#)
13. [Geçmiş: Seçim](#)
14. [Beş](#)
15. [Geçmiş: Prelüd](#)
16. [Altı](#)
17. [Geçmiş: Vasiyet](#)
18. [Yedi](#)
19. [Geçmiş: Tuzak](#)
20. [Sekiz](#)

21. [Geçmiş: Şafak](#)
22. [Dokuz](#)
23. [Geçmiş: Yangın](#)
24. [On](#)
25. [On bir](#)
26. [Geçmiş: Yemin](#)
27. [Teşekkür](#)
28. [*Martha Wells'in Diğer Eserleri*](#)
29. [Yazar Hakkında](#)
30. [Telif](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

